

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

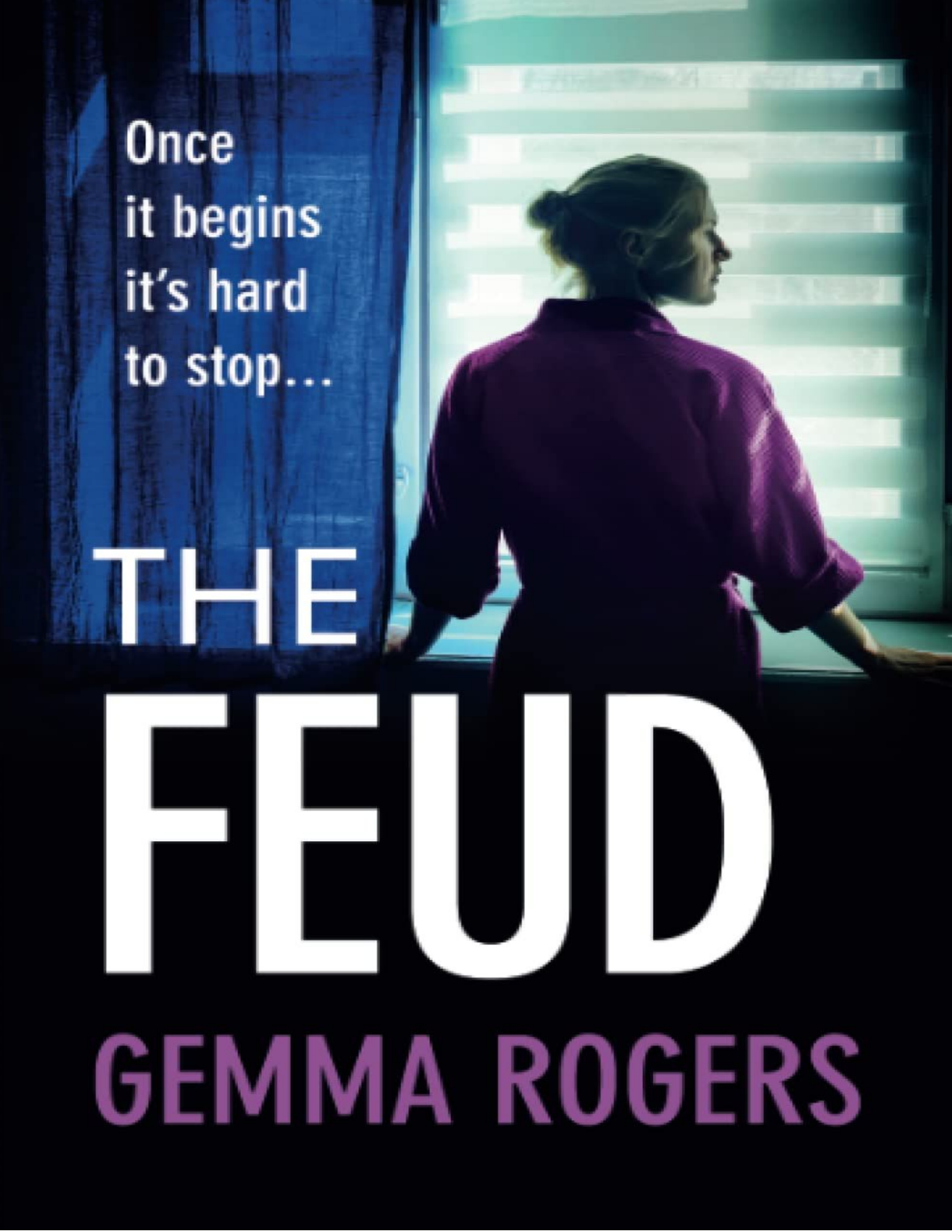
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with blonde hair in a bun, wearing a purple dress, stands with her back to the camera, looking out a window. The window has horizontal blinds, and bright light streams through them, creating a strong silhouette effect. To the left of the window is a dark blue curtain.

Once
it begins
it's hard
to stop...

THE FEUD

GEMMA ROGERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAVGA

OceanofPDF.com

GEMMA ROGERS

B

Boldwood

OceanofPDF.com

*Buster için
En İyi Dostumuz*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Teşekkür](#)

[Gemma Rogers'tan daha fazlası](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Boldwood Books Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

Çömelmiş, bir dizimi araba yolunun nemli asfaltına dayamış, tozluklarıma nem sızarken metal anahtar elimde soğuktu. Titredim; çiseleyen yağmur havada asılı duruyordu, Ekim ayının sürekli şiddetli yağmur tehdidi. Yürüyüşe çıkmak için uygun bir gece değildi.

Yerimden kıpırdamadan dururken diz kırıları kendiliğinden kıpırdadı; ihmal edilmiş kaslar alışık olmadığım pozisyonlara gerildi. Devam etmeliydim, yoldan biri geçerse beni görürlerdi. Açık kapılardan masumca bakarlarsa ve beni karanlıkta birinin araba yolunda çömelmiş bulurlarsa. Neyse ki havanın da etkisiyle sokaklar sakindi.

Çift cepheli büyük evin görüntüsünden korunarak, henüz dokunmadığım F-Pace Jaguar tarafından gizlenmişim. İçeriden gelen ışıklar açık panjurlardan karanlığa doğru parlıyordu, ancak evin ön tarafından hiçbir hareket yoktu, durgun gece havasında hiçbir ses de taşınmıyordu. Güvenlik lambasının hareket sensörü belli ki yaklaşık yirmi beş metre uzanan geniş araba yolunun arkasına ulaşmıyordu. Gerçi bugünden sonra ulaşacağına bahse girerim.

Ucuz votkanın ağızda bıraktığı acı tat yapıştı ve kalbimin hızla çarpmasıyla birleşince midem bulanmaya başladı. Tek AirPod'um sayesinde, katılmam gereken Amerikalılarla yapılan Teams toplantısını duyabiliyordum. Lisa'nın Teksaslı çekik sesi, konuşma şansını satış konuşması yapmak için bir fırsat olarak kullanıyordu. Ben üzerime düşeni çoktan yapmış ve sesi kısmıştım. Konuşmam gerekmiyordu ama tekrar çağrılıp çağrılmayacağımı bilmiyordum. Şansım varken hızlı hareket etmeliydim.

Kalçalarındaki kaslar zonklarken dudağımı çiğnedim. Uzun zamandır aynı pozisyonda duruyordum, vücudumda dolaşan adrenaline rağmen bacaklarım itiraz ediyordu. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Bu ne olarak sınıflandırılacaktı? Cezai hasar mı? Daha önce hiç park cezası yememiştim ama kimsenin saçmalıklarına katlanamazdım. Daha fazla değil. Kurallara göre oynamaktan bir şey çıkmazdı. Paspas muamelesi görüyordun. *Ona* bir ders verilmesi gerekiyordu ve bahse girerim beni saklayan 71 plakalı yepyeni Jaguar onun gurur ve neşesiydi.

Alçakta durarak arabanın yanından dolandım, sağımda komşunun sınır çiti vardı. Hızlı bir hareketle anahtarımı arka kanattan kaputa kadar sürükledim, boyayı keserken çıkan gıcırtı sesinin tadını çıkardım. Anahtar metali keserken çıkan tatmin edici ses. Alarm çaldığında içimi bir coşku kapladı, yüksek sesli, tiz bir ciyıklama huzuru bozdu.

Tiz siren sesiyle eş zamanlı olarak turuncu gösterge ışıkları suçlayıcı bir şekilde yanıp sönerken, kaçmaya hazır bir şekilde durduğum arabanın yanındaki varlığını aydınlattı. Güvenlik ışığı bir anda ortalığı aydınlattı, gözlerimi acıtacak kadar parlaktı ve evin içinden bir köpeğin havladığını duyabiliyordum. Dönmeye fırsat bulamadan, pencerenin önünde gölgeli bir figür belirdi, çerçevesi boşluğu dolduruyor, büyük görünüyordu. Doğruca bana bakıyor gibiydi.

Dondum kaldım, tüylerim diken diken oldu, görülüp görülmediğimden emin değildim ve hareket ederek dikkat çekmek istemiyordum. Penceredeki şekil değişti ve kendime geldiğimde bacaklarımdaki ağırları görmezden gelerek koşmaya başladım; yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordum. İntikam çok kötü bir şeydi.

OceanofPDF.com

1

ÖNCEKİ GÜN

"Gerçekten üzgünüm Kay, bunu nasıl haklı çıkarabileceklerinden emin değilim, ama nasıl olduğunu bilirsin. Ed omuz silkti, kahverengi blazer ceketinin omuzları buruşmuş bir halde mikrodalganın üzerine eğilmiş, ping sesi gelmesini bekliyordu. Umurunda değildi, Operasyon bölümünde çalışıyordu. İnsan Kaynakları departmanına kimin atandığı onun için önemli değildi. Yansımamın yüzdüğünü görünce kaşlarımı çatarak kahveme baktım. Tadı da ruh halim kadar acıydı.

Arkamda, küçük mutfakın kapısı açıldı ve tam bir yudum alırken dirseğime çarptı, sıcak sıvı kupadan kaçtı ve krem rengi bluzumun önünden aşağıya süzüldü.

"Kahretsin! Kahverengi leke çiçek açıp kumaşın erimiş lav gibi tenime yapışmasına neden olunca irkildim.

Ed küfrüm üzerine arkasını döndü, gözleri irileşmiş, ağzı oval bir şekil almıştı. "Dil, Kay!

Göğsümdeki yakıcı şifonu nazikçe sıyırıp mutfak rulosuna uzandığımda kapı aralığından ipek gibi bir ses geldi. Cevap vermek şöyle dursun, başımı kaldırıp bakmaya bile zahmet etmedim. Sesten Tim olduğunu anlamıştım ve o bugün benim bok listemdeydi.

Tim, Winston's Transport'un Küresel İK Müdürüydü. Gatwick'in yanı sıra Birmingham ve Newcastle'daki ana merkezleri ve Tunbridge Wells'teki küçük merkez ofisiyle Birleşik Krallık'ı kapsayan bir nakliye şirketi idi. Tim, Gatwick merkezindeki en kıdemli personeldi ve bunu herkese düzenli olarak hatırlatmayı seviyordu.

"Dur, yardım edeyim. Ed içeri daldı, bana tomar tomar mutfak havlusu uzattı, bir yandan da gözlerini sütyenimin dantellerinin sergilendiği yerden kaçırmaya çalışıyordu

artık şeffaf olan malzemenin içinden.

Cildim yanıyordu ve seyircileri görmezden gelerek çarşafı soğuk musluğun altına tuttum ve göğsümü kuruladım. Rahatlama anıktı, ama Tim'in boğazını temizleme sesiyle bu mutluluk hızla bozuldu.

'Kay, seni Güney'in yeni İK Müdürü ile tanıştırmak istiyorum. Bu Liam Shepherds, daha önce Tunbridge Wells ofisimizde çalışıyordu; ikinizin tanıştığını sanmıyorum. Bu bir soru değildi.

Arkamı dönüp dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye dönüştürdüm ve bir yandan da daracık alana girmiş, sırtını tezgâha dayamış olan adamı süzdüm. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, benden on yaş daha gençti. Koyu yeşil gözleri çilek sarısı kirpiklerle çerçevelenmişti. Teni soluk ve çilliydi ama yumuşak pembe bir gömlekle takımlanmış boz kahverengi takım elbisesi içinde şık görünüyordu.

Elini öne doğru uzattı, masum bir gülümseme yüzünü ısıttı.

'Tanıştığımıza memnun oldum,' dedi.

'Bu Kay Massingham, Gatwick'te bulunan Sözleşme Müdürümüz. Sizin gibi Kay de hukuk departmanımıza bağlı olarak bana rapor veriyor. Tim'in kalın sesi küçük mutfağın içinde yankılanıyor gibiydi. İçerideki dört kişiyle birlikte alan daralmış, atmosfer klostrofobik bir hal almıştı.

Liam'a nemli ama sıkı bir tokalaşma yaptım, tırnaklarımın ne kadar çabuk ısırıldığını fark etmemesini umuyordum.

"Takıma hoş geldin," dedim sertçe, midemde öfke kabarıyordu. Tim hiç tanışmadığımızı biliyordu. Bırakın onu görmeyi, daha önce adını bile duymamıştım. İnsan Kaynakları Müdürü rolü için sözde ön koşul olan CIPD yeterliliğine sahip olmadığına son ayki maaşım üzerine bahse girerdim. Yayına bir tel daha ekleme umuduyla aylarca çalıştığım yeterlilik.

Tim, "Ed, Liam'ı Operasyon Departmanı ile tanıştırmak mümkün mü?" dedi. Tim'in tarzında olduğu gibi bu bir rica değil talimattı.

Mikrodalga Ed'in öğle yemeğinin hazır olduğunu bildirdiğinde Ed ve Liam mutfaktan çıktılar - o yiyene kadar soğumuş olacaktı.

Tim'e sırtımı döndüm, lavabonun üzerine eğildim ve artık sadece çöp kutusuna uygun olan bluzumu kurtarmaya çalışıyordum.

Tim sert bir sesle, "Bunun gibi bir sonuç olmadığını biliyorum, Kay," dedi.

Çenemi sınıksız sığırdım ama bu, kelimelerin kasmak gibi dışarı fırlamasını engellemeye yetmedi. Bastırılmış kızgınlık yükseliyor ve dışarı dökülüyordu. "Beş yıldır burada çalışıyorum Tim. Bunun için her şeyin ötesine geçtim.

Şirket. Ekstra çalışma saatleri, hafta sonları. Yönetim ekibine girmeyi başaran tek kadın benim," diye devam ettim ve Tim'in öfkeli bir bufalo sürüsünü yavaşlatmaya çalışır gibi ellerini sallamasıyla sözüm kesildi.

"Liam'ın hızlı bir şekilde terfi için yetkililer tarafından tahsis edildi. Nasıl olduğunu bilirsin. Başka seçeneğim yoktu.'

'Oh, bir çift büyü, o iş benim olmalıydı ve bunu biliyorsun,' diye tersledim.

Tim'in gözleri karardı; yüzünden bir gölge geçti. Sınırı aşmışım ama kendime engel olamadım.

'Dikkatli ol, üzgün olduğunu anlıyorum. Arkadaş olabiliriz Kay, ama unutma ki ben hâlâ senin patronunum, en azından şimdilik. Kollarını kavuşturdu ve ceketinin omzundaki kepekleri fark ettim, mükemmel bir şekilde taranmış Just for Men saçlarından dökülmüştü. Yıllar önce ağarmış olmalıydı, şimdi ellili yaşlarındaydı ve saçlarını boyadığı belliydi.

'Sen benim arkadaşım değilsin Tim, arkadaşlar birbirlerine kazık atmazlar. Biz iş arkadaşınız ve hep öyle olacağız,' diye karşılık verdim. Yaralı görünüyordu ama durmadım. 'Öğleden sonra izin alıyorum; yeni bir gömleğe ihtiyacım var. Bunu saat borcu olarak yazabilirsin.

Hışımınla yanından geçip ofisime döndüm. Cam panelli duvarın arkasındaki çevresel görüşümde Liam'ın Gav ve Sarge ile el sıkıştığını görebiliyordum.

Yarısı yenmiş sandviçimi çöp kutusuna atarken ve bilgisayarımı kapatırken 'Hep birlikte lanet olası delikanlılar,' diye mırıldandım. Bu şirketten uzun zaman önce ayrılmalıydım. Burada asla bir yere varamayacaktım.

Winston's Transport, kadınların telefonlara cevap vermek ve güzel görünmekle yetinmesi gerektiğini düşünen, tarih öncesi değerlere sahip yaşlı bir adam tarafından yönetilen, karanlık çağlarda kalmış bir nakliye şirketi. Yönetim pozisyonlarında çok az kadın vardı ve bir pozisyona girebilmek için yüzünüzün uygun olması gerekiyordu.

Beş yıl önce Tim'in İK Asistanı olarak işe başlamışım, ikizleri doğurduktan sonraki ilk tam zamanlı işimdi. İkisi de liseye başladığında bana daha az ihtiyaçları oldu ve ben de kariyerime yeniden başlamaya hazırdım. Zor oldu ama Winston's'a katıldıktan üç yıl sonra, kırk birinci yaş gününe birkaç hafta kala Sözleşme Müdürlüğü'ne yükseldim. Fark edilmek için herkesten daha çok çalışmam gerektiğini öğrenmişim. İlk günlerde etekler ve ince topuklu ayakkabılar giyiyordum, kısa sürede bunların yerini pantolon takımlar ve daha düz ayakkabılar aldı. Ne kadar az kadınsı görünürsem o kadar ciddiye alınıyordum.

Açık plan alandan bir kahkaha sesi geldi. Çavuş başını arkaya atmış, Tim'in şakalarından birine kahkahalarla gülerken şişkin karnı sallanıyordu. Kimse gözünü bile kırpmadan bir çember oluşturmuş, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve kasıklarını yeniden düzenliyorlardı. Müstehcen yorumlar başlamadan önce sadece bir sütyen askısının yerini değiştirmek zorunda kaldım. Siktiğimin erkekleri.

Erkeklerin yoldaşlığına alışmış olmalıydım ama yine de Martin Eylül ayında lojistik devi Eddie Stobart'ta çalışmak üzere ayrıldığında güney bölgesini kapsayan İK Müdürü pozisyonu için ilk başvuran ben olmuştum. Rakip firmaya geçmesi, onun doğrudan bahçe iznine ayrılması anlamına geliyordu ve bu da pozisyonu boş bırakıyordu.

Tim o işi ne kadar istediğimi, artık tek başıma faturaları ödemeye çalışan bir ebeveyn olduğum için maaş artışına ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu. Evde yaşadığım zorluklar konusunda açık davranmıştım ama şimdi her şeyden çok çenemi kapalı tutmuş olmayı diliyordum. Sadece kadın olduğum için zaten dezavantajlı durumdayken bu beni zayıf göstermişti.

Liam'ın atanması büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Duyuru o sabah e-posta yoluyla tüm şirkete gönderilmişti. Ofiste Güney'in yeni İK Müdürünün kim olduğuna dair fısıltıları duymak aşağılayıcıydı. Başvuru yaptığım ve neredeyse bir ay önce resmi olarak mülakata alındığım bir sır değildi. Daha geçen hafta ikinci bir mülakat olup olmayacağını sordum ancak yönetimin hala adayları incelediği söylendi. Görünüşe göre Liam'ın yerine geçecek kişinin önceki satış rolüne yerleşmesini ve Gatwick'e taşınmasını bekliyorlardı. Tim en azından bana reddedildiğimi söyleyebilirdi. O bir korkaktı ve bulunduğu pozisyona sadece yüzü uyduğu için gelmişti. Görünüşe göre benimki uymuyordu.

Daha da kötüsü, çantamı alıp ofisten çıkarken adımın söylendiğini duydum.

"Kay için endişelenme, bazen biraz hormonlu olabiliyor. Gruptan yüksek sesli bir kıkırdama geldi ama kimin söylediğinden emin değildim - büyük olasılıkla Çavuş ya da Gav.

Tim, "Dikkatli olun çocuklar, sizi rapor etmek zorunda kalmak istemem," diye kıkırdadı. *Sanki.*

Arabada oturdum, öfkeli gözyaşlarımı ısırdım, kendimi teselli etmeye çalıştım, bu yeni bir şey değildi. Kendimi toparlamalı ve devam etmeliydim. Gerçi bunun ne anlamı vardı ki, bu sanki kuyuda debelenmek gibiydi. Nakliye işinde benim için bir gelecek yoktu, en azından Winston'da.

Motoru çalıştırdım ve n camı temizlemek için fleyicileri çalıştırdım, inişe geçen uçakların seslerini duymazdan geldim. O kadar alışmıştım ki, havaalanına bu kadar yakın olduğumuzu bile fark etmemiştim.

Sadece Ekim ayıydı ama hayatım bahardan beri çözülmüştü. Kocam Jonathan, uğruna çok para biriktirdiğimiz  yataklı müstakil evden taşınmış, bu ayrılık giderek çirkin bir hal almıştı. On altı yaşındaki ikizlerimiz Rachel ve Ryan, onunla ve onun rahat ebeveynlik tarzıyla yaşamaya hevesli görünüyorlardı. şu anda biz arafta kalırken onlar ikimizin arasında gidip geliyordu. Bu arada ben de onların ve Jonathan'ın reddiyle başa çıkmaya çalışıyordum. Bir süredir mutlu olmadığını itiraf etmesine rağmen mutluyduk ya da ben öyle sanıyordum. Başka bir kadın olduğunu inkâr etmişti ama ona inandiğımı dürüş söyleyemezdim.

Geçinmek için daha fazla içmeye başlamıştım, neredeyse her gece bir şişe şarabın fazladan kalorisi belime zarar veriyordu. Kişisel olarak hayatım berbattı ama profesyonel olarak her şey yolundaydı. İşimde iyiydim; terfinin garanti olduğunu hissediyordum ama şimdi o halı da altımdan ekilmıştı. En azından haftanın kamburunu atlatmıştım, kendimi sürklemem gereken sadece iki gün daha vardı ve sonra geleceğe karar vermek için hafta sonu.

Evi satmak zorunda kalacakmışım gibi görünüyordu. Yeniden ipotek ettirmeye ve Jonathan'ı satın almaya gücüm yetmezdi, hele ki çok istediğim İK Müdürü maaşı olmadan. Gözyaşlarımın akmasına izin vererek, parmaklarımı saçlarımın arasına soktum, kafa derimi sıkıca çektim ve ofisten duyulmayacağımı bildiğim için kucağıma doğru bağırdım. Artık dünyanın kadın düşmanları tarafından alaya alınmayacak ve ezilmeyecektim. Bir şeylerin olması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Öğleden sonra saat ikide St James's Senior School'a vardım, çift sarı çizgilerden önceki son boşluğu kapmayı başarmıştım. Şanslıydım, tunç rengi gökyüzünde bir sonbahar yağmuru tehdidi belirmişti, ebeveynler küçük sevgililerinin günü bitirmesinden neredeyse bir saat önce dar yola dizilmişlerdi. Hepsi ıslanmasınlar diye.

Altıncı sınıftakiler de dahil olmak üzere yaklaşık 1.400 öğrenci okula devam ediyordu ve bu da okulun çok yoğun olduğu anlamına geliyordu. Bina, sonunda küçük bir döner kavşak bulunan ve geçit vermeyen bir yol üzerinde yer alıyordu. Buradaki fikir, ebeveynlerin çocuklarını kaldırıma bırakabilmeleri, kavşağın etrafından dolaşabilmeleri ve çok fazla sıkışıklık olmadan kolayca ayrılabilme idi. Ancak, sınırlı sayıda yer olması, ebeveynlerin hemen hemen istedikleri yere park etmeleri anlamına geliyordu ve her bırakma ve alma işlemi, özellikle yağmur yağdığında kaos yaratıyordu.

Normalde ikizler bazen birlikte, bazen de arkadaşlarıyla eve yürürlerdi. Evimize doğru uzun bir yokuşu çıkmaları yaklaşık yirmi beş dakika sürüyordu ve lise son sınıfta oldukları için her ikisinde de içeri girmek için anahtar vardı. Jonathan ve ben tam zamanlı çalışıyorduk, ancak onları işe giderken bırakabiliyordum. Yani okula geç kalmayacaklarını garanti edebiliyordum, ancak onları almak onlar için hoş bir sürpriz oldu.

Boktan bir çarşambadan olumlu bir şey çıkması ve her ikisiyle de köprüler kurmam gerekiyordu. Nedenini bilmesem de beni Jonathan'ın gidişinin bıraktığı çatlakları onarmaya çalışmalıydım. Dışarıda olduğumu bildirmek için bir mesaj göndermiştim ama henüz bir yanıt alamamıştım;

okul saatleri içinde telefonlarını açmamaları gerekiyordu.

Pencereden dışarı baktım, titriyordum. Bluzumdaki kahve lekesi henüz kurumamıştı, kumaş şimdi soğuk ve nemliydi, tenime yayılıyor ve damarlarımdaki kanı soğutuyordu. Göğsüm hâlâ kızgın bir kırmızıydı ve bana küçük düşürücü günümü hatırlatırcasına zonkluyordu. Motoru çalıştırmaya zahmet etmedim, Skoda'mın kaloriferi araba hareket halinde değilken berbattı, ılık hava üflemek sadece rahatsızlığımı artıracaktı. Kaçırdığım terfi için duyduğum kızgınlık bile beni sıcak tutamazdı.

Lanet olsun Tim'e ve onun memnun etmeye hevesli kişiliğine. Liam üst yönetim ekibi tarafından seçilmişti ve patronum benim durumumu tartışmaya pek yanaşmayacaktı. Hızlı terfi de neyin nesiydi zaten, insan kaynakları toplantılarının hiçbirinde böyle bir şeyden bahsedildiğini duymamıştım. Kendi kafalarına göre uydurmuşlardı. Göğüsleri olan herkese karşı komplo kurmak, işte böyle hissettiriyordu. Çalışanların, şoförlerin ve depo görevlilerinin güvenini kazanmak benim için kolay olmamıştı. Şovenizm o kadar kök salmıştı ki ofisteki erkekler bile zorlanmıştı. Yıllar boyunca maruz kaldığım sıradan cinsiyetçilik, Freudyen kaymalar ve aşağılayıcı sözler. Tim'in önerdiği gibi bunun beni parçalamasına izin vermemek, fırçalamak. Başından beri bunun bir "katlan ya da git" durumu olduğu açıktı. Bu yüzden katlandım, onları görmezden geldim ve üstesinden geldim. Ta ki bugüne kadar.

Terfi alamamak her şeyi değiştirdi. Zam için Tim'e yalvarmayı içime sindiremiyordum, özellikle de mutfaktaki konuşmamızdan sonra. Tek başımaydım ve bununla başa çıkmak zorundaydım.

Arabalar yoldan aşağı süzölmeye başladı, özel sıralarda yer bulacaklarını umanlar hayal kırıklığı içinde uzaklaştı. Diğerleri çoktan çift sarıda durmuş, sanki kurallar onlar için geçerli değilmiş gibi yarı yarıya kaldırıma çıkmışlardı.

"Bir tane daha var," diye mırıldandım kendi kendime, büyük gri bir F-Pace Jaguar önümden geçip arabama çok yaklaşıp geri geri giderken. Küçümsedim ve camdan koyu renkli cama baktım, sürücünün dikiz aynasından yüz ifademi görmesini umuyordum ama ilerlemediler. Dürüst olmak gerekirse, sanki alma ve bırakma sırasında normal Otoyol Kuralları geçerli değilmiş gibiydi. Her ebeveyn kendi başının çaresine bakıyordu.

Okulun girişinden mor üniformalarıyla bir sürü çocuk akın ediyordu. Boynumu bükerek Ryan ya da Rachel'ı aradım, nadiren birlikte çıkıyorlardı. Uzun boylu, uzun bacaklı ve atletik görünümlü Ryan'ın

kahverengi saçlıydı, Rachel ise kendi saçlarını sarıya boyatmıştı. İkisi de benim boyuma ve köşeli çeneme, Jonathan'ın yüksek alnına ve geniş mavi gözlerine sahip oldukları için birbirlerine benziyorlardı.

Önce Ryan'ı gördüm, gözleri yerde, telefonunu tarıyordu. Arabanın geçip gitti. Aceleyle kapımı açtım ve dışarı çıktım.

"Ryan," diye seslendim ama arkasını dönmedi.

"Ryan! Tekrar bağırdım, etrafımdaki çocukların kıkırdadığını gördüm.

Ryan ikinci kez duydu ve arkasını döndüğünde kaşlarını çatarak şunları gördü

Ben.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, bana doğru adım atarak, kaşları çatık kaşlı.

"İkinizi de yürümekten kurtulursunuz diye düşünmüştüm," diye cevap verdim, suratsızlığına şaşırarak.

"Babam burada, ona geri dönüyoruz.

Jonathan'ın arabasını bulmak için etrafa bakındım, yolun ilerisindeki Mazda'yı gördüm. Rachel'in yolcu koltuğuna tırmanışını izledim, camdaki parıltı içeriye görmemi engelliyordu. Onları neden alıyordu?

'Ne oldu sana böyle? Berbat görünüyorsun! Ryan burnunu kırıştırdı, küçümsediği her halinden belliydi. Babasından miras kalan bir özellikti bu.

Skoda'nın camındaki yansımama bakmak için döndüm. Saçlarım dağınıktı, yüzümde fark etmediğim rimel lekeleri vardı. Üstümdeki büyük kahverengi lekeden bahsetmiyorum bile. Yanaklarım kızardı, irkildim. Ne halde görüldüğümü nasıl fark etmemiştim?

"İşte kötü bir gün," diye cevap verdim ama Ryan çoktan geri başlamıştı.

Sonra görüşürüz anne. Babam hafta sonu için bizi erkenden büyükanneme götürecek.

Seni aramasını söylerim.' Sonra döndü ve yürümeye devam etti.

Ne? Okul ne olacak? bağırdım ama o omuz silkti. "Nan'in yetmişinci yaş günü, unuttun mu?

Mazda'nın arkasına binmesini ve Jonathan'ın beni yavaşça geçerek uzaklaşmasını izledim. Yüzündeki alaycı ifadeyi, zafer bakışını, asla bir parçası olmak istemediğim teke tek oyununu tanıdım. O her zaman kazanırdı. Çocukları istiyordu ve onlar da onunla yaşamaya meyilliydiler. Görünüşe göre o daha eğlenceli, daha soğukkanlıydı, mızımızlanmıyordu ve ev işleri ya da ödevler için çok az zorlama yapıyordu. Jonathan havalı bir baba olmuştu. Artık onu zar zor tanıyordum ama aile evimizde bıraktığı boşluğu inkâr edemezdim.

Sadece ben varken, üç yatak odalı evi tutmak için bir neden yoktu, satıp geliri bölüşmek daha iyiydi. Jonathan ipoteği ödemedi orada tek başıma yaşayamazdım ve o geri dönmeyecekti; bunu açıkça belirtmişti. Ayrıldığından beri ödemeye devam ediyordu ama cömertliği sonsuza kadar sürmeyecekti. Aslında, ikizleri bana karşı kıskırttığından, onlara sahip olmalarını istediği fikri oluşturmaya yetecek kadar bilgi verdiğiinden emindim. Evliliğimizin çöküşünde kendisini kurban olarak gösteriyordu, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Rachel bana onu benim kovduğumu bildiğini söyledi ama bu doğru değildi: Jonathan Mart ayının sonlarında bir sabah kalkmış, çantasını hazırlamış ve beni artık sevmediğini söyleyerek gitmişti. Şok içinde oturmuş, bütün gün pencereden dışarı bakarak dönmesini beklemiştim. Bu, on sekiz yıllık evliliğimizin sonuydu, birkaç cümleyle bitmişti, tartışma yoktu. İşleri yoluna koymak için mücadele ederken çocuklara onun için bahaneler uyduran kişi ben olmuştum. Bir milden daha az uzaklıkta bir daire kiraladığını öğrendim. Daha genç bir modelin yanına taşınmasının uzun sürmeyeceğinden emindim. Belki de bu bir orta yaş kriziydi ve iki kişilik spor bir arabayla dolaşmaya başlayacaktı.

Tekrar içeri girmek için kapımı açtığımda bir korna sesi duydum, midemdeki öfke yeniden kabarıyordu. Jonathan'dan gelen mesajla yanağımın içini ısırdım.

İkizleri hafta sonu için anneme götürüyorum, Cuma günü 70. doğum günü. Sana söylemiştim! Unutmuş olmalısın. Okulla görüştüm.

Annesi June, Suffolk'ta büyük bir ahırda yaşıyordu ve hava soğuk olmasına rağmen ikizler sahil kenarında olmaktan hoşlanıyorlardı. Jonathan'ın babası yıllar önce birlikte yaşamaya başladığımızda bir iş kazasında ölmüştü. Büyük bir depoda çalışıyordu, forkliftle stok taşıırken büyük bir yük gevşemiş ve üzerine düşmüştü. Ambulans onu hastaneye yetiştiremeden iç kanamadan ölmüştü. June şirketten yüklü bir tazminat almış ve kız kardeşine yakın olmak için Suffolk'ta bir ahır satın almıştı.

June'u aylardır görmüyordum, geçen Noel'de ailece ziyaret ettiğimizden beri görmemiştim. Jonathan'la artık birlikte olmadığımızı öğrendikten sonra beni aramamasından dolayı incinmişim; on sekiz yıldır onun geliniydim ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Jonathan'ın babası öldüğünde ikimiz de devreye girmiş, ona destek ve teselli vermiştik,

Mali işlerin halledilmesine yardım etti. Tüm bunlar unutulmuştu çünkü Jonathan onun mavi gözlü oğluydu ve yanlış yapamazdı. O beni hayatında istemiyorsa, o da beni kendi hayatında istemiyordu.

İkizleri onu ziyarete götüreceğini bana söylemediğinden emindim. June'un yetmişinci doğum günü olduğunu unutmuş olsam da bunu hatırlardım. Yine de devamsızlığı okulla " şüpheliydim. Muhtemelen ofise herhangi bir nedenle gelemeyeceklerini bildiren bir e-posta göndermişti. İkizler GCSE sınıfındaydı, iki günü, Suffolk'ta eğlenmek için bir gün bile sınıflarından ayrılmaları hoş karşılanmazdı. Artık ebeveynlik yapan tek kişi bendim, ikizlerin gözünde kötü adam olmak için kolay bir hedeftim.

Telefonum Jonathan'dan gelen başka bir mesajla tekrar çaldı.

kişilik akşam yemeğinizin tadını çıkarın 😊

Parmaklarım karıncalandı, derimin altında nabız atışları başladı. Kendini beğenmiş piç.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önümdeki Jaguar'ın ışıkları canlanırken, çığlık atma dürtüsüyle savaşımaya çalışarak arabayı geri vitese taktım. İkizlerle aynı yaşlarda, uzun boylu, bal sarısı bir öğrencinin arabaya bindiğini görmüştüm ve kısa bir süre sonra arabadan ineceğini biliyordum. Bir saniyeliğine işaret ederek Skoda'yı kavşağa doğru yavaşça ilerleyen alayın içine doğru salladım, gözeneklerimden sıcaklık yayılıyordu.

Jonathan beni kışkırtmak zorundaydı, bundan zevk alıyordu, bir tepkiyi kışkırtmak. Arabada kaldığı için şanslıydı, yoksa ağzının payını verirdim. İkizleri birlikte koordine etmemiz gerekiyordu: ne yapıyorlardı, kim kimi nereden alacaktı. Ergenlik çağındaydılar ama henüz yetişkin değillerdi. Sanki benim fikirlerimin artık bir önemi yokmuş gibiydi; babalarıyla aralarında ne istediklerine karar verdiklerinde bana haber verilecekti.

Parmaklarım direksiyonu kavradı, eklemlerim bembeyazdı. Kan basıncım yükseldi, boynumdaki deri lekелendi. Dişlerimi sıktım, patlamaya hazır bir yanardağ gibiydim. İş yerinde olanlardan sonra kendimi kaybetmek üzereydim. Beni uçurumun kenarına iten alayları hatırladıkça damarlarımdan öfke fişkırıyordu.

"Kay için endişelenme, bazen biraz hormonlu olabiliyor. Bu sözler kafamın içinde çınladı, ardından bir kakofoni geldi. Jonathan'ın küçümseyici 'tek kişilik yemeğin tadını çıkar. Sonra Tim'in patronluk taslayan sesi, sahte bir sempati yayılıyordu, 'Biliyorum, umduğun sonuç bu değildi...' Sesler beynimin içinde döngü halinde tekrarlandı, ta ki ben daha fazla dayanamayıp alayları bastırmak için radyoyu açana kadar.

Siktir et onları. Hepsinin canı cehenneme. Çocuklar babaları için beni terk etmişlerdi ve benim de bir arkadaşa, yükümü boşaltacak birine ihtiyacım vardı. Off-licence'a gidecek, birkaç şişe şarap alacak ve Claire'i arayıp akşam yemeğine davet edecektim. O benim en iyi dostumdu; birkaç kadeh içerek dünyayı bir kenara bırakabilirdik ve ben de yarın başka bir gün savaşıma hazır olurdum.

Planıma rağmen, dönel kavşağın etrafında ve ana yola doğru kuyruğa girdiğimde sıkıntı girdabı dağılmak istemeyerek oyalandı. Etrafta mor üniformalılardan oluşan bir deniz vardı, nefesleri havada küçük kırıntılar halindeydi ama çocuklarım gitmişti. Arabam boştu. Okula yaptığım yolculuğun hiçbir anlamı yoktu - ne büyük bir zaman kaybıydı. Kızgınlığım kaynamaya hazır bir tencere gibi kaynıyordu. Gidecek hiçbir yeri, harcayacak hiçbir yolu yoktu ve ben onun sıcaklığında pişiyordum.

Birkaç dakika sonra okul kuyruğundan çıkmış ve eve doğru yola koyulmuştum. Günün o saatlerinde her zaman yavaş ilerliyordu, yolda çok fazla araba vardı. Herkesin acelesi vardı. Kimsenin sabrı yoktu. Benim ve Jonathan'ın en sevdiği yerel pub olan The Hillside'in bulunduğu kavşaktan sola döndüm. İşlerin iyi olduğu zamanlarda her hafta sonu orada yemek yerdik ama aylardır oraya gitmemiştim. Yoluma devam ettim; off-licence'a giden yol sadece beş dakika sürecekti. Acele etmeye gerek yoktu, eve boş bir eve gidiyordum.

İlerideki trafik ışıkları kırmızıya döndü ve ben sol şeritteki ilk araba olarak beklemeye başladım. Işıklara yakalanmaktan nefret ederdim çünkü hemen ardından iki şerit tek şeride düşerdi ve her zaman kuyruğa girmeye hakkı olduğunu düşünen bir gerizekalı olurdu. Bu beni çok sinirlendirirdi.

Sağımda bir Mini Cooper'ın motoru mırıldandı. Hızlanacağını şimdiden söyleyebilirdim. Uzun bir nefes aldım ve devam etmesine razı oldum. Işıklar sarıya döndüğünde, Mini'nin sürücüsü ileri doğru hızlandı.

Büyük bir boşluk bırakmamak için ayağımı indirdiğimde gri bir Jaguar geçti, direksiyonda bir adam vardı. Okulun dışında gördüğüm kız yolcu koltuğunda oturuyordu; telefonu kulağına yapıştı. Bu, daha önce önüme park eden arabaydı, çok yakınımda geri geri gelen arabaydı.

Tamponumdan birkaç santim ötede Jaguar'ın yolu bitti ve sıkıca öne doğru savrulmak zorunda kaldı. Kalbim ağzımda frene bastım. Neredeyse benim arabama çarpacaklardı!

"Pislik herif! Pencereden dışarı bağırdım ve farlarımı yaktım.

Jaguar'ın sürücüsü beni görmezden geldi. Onun güldüğünü, genç kızın altın sarısı saçlarını geriye savurduğunu ve babasının arabasının ne kadar hızlı olduğunu düşünerek gülümsediğini hayal ettim.

Şakağımdaki damar zonkladı, önümdeki adama karşı duyduğum mantıksız nefret beni tüketti. ateş körüklendi, alevler yükseldi. Bu şekilde araba kullanmaya ne hakkı vardı? Daha büyük, daha yeni, daha iyi, daha pahalı bir arabası olduğu için beni kesmeye nasıl cüret ederdi?

Ayağımı gaz pedalına dayadım, ona güvenli bir şekilde yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Ön camdan bakıyordum, gözlerim ona kilitlenmişti, ölüm bakışlarımla. Görmesini umarak, içimde titreşen öfkeyi hissetmesini umarak.

Şarap artık unutulmuştu, off- licence'ın bulunduğu yolun sapağını görmezden geldim ve arabayı daha önce gördüğümü fark ederek Jaguar'ı takip ettim. Sahibi Dene Hill'de, benim oturduğum yolun girişine doğrudan bakan bir evde oturuyordu.

Şehrin sakin bir bölgesiydi, yerel dükkan en az on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Dene Hill'in tepesinde merkezi bir kilise bulunuyordu ve etrafı çok sayıda küçük çıkmaz sokakla çevriliydi. Gerçek bir topluluk hissi vardı. Çok fazla trafik yoktu, bu yüzden sadece burada yaşıyorsanız veya ziyaret ediyorsanız bu tarafa gelirdiniz. Burada yaşamayanlar bazen bölgeyi bir labirente benzetirlerdi, çünkü her yol Gürcü tarzında inşa edilmiş üç ve dört yatak odalı benzer kaplıydı. Her evin kurşunlu pencereleri vardı, daha büyük olanlar çift cepheliydi, beyaz veya krem boyalıydı, bakımlı çimleri ve asfalt araba yolları vardı. Geçtiğimiz yıl boyunca, Jag'ın sahibinin satılığa çıktıktan sonra evi satın almasını ve yenilemesini izledim. Çoğu gün önünden geçiyor, arada sırada da adamı ve kızını görüyordum. Ev çok güzeldi, çift cepheliydi ve şimdi bembeyaz boyanmıştı. Girişin üzerine sütunlu bir kemer inşa edilmişti. Büyük lacivert UPVC pencereler kompozit kapı ile eşleşti. Göründüğünden çok daha iyi bir hale getirilmişti.

Daha önce.

Jonathan ve ben yapılan değişiklikleri hayranlıkla izliyor ve işçilerin gelip gidişlerini görüyorduk. Yeni bir şey eklendiğinde yorum yapıyorduk. Sonra dışarıda bir şirketin yolu asfaltladığını gördük. Buna inanamadık. Şaşırtıcı bir şekilde yenilenmiş bir ev, büyük otomatik ahşap kapılar takılmış ve ev sahibi yolu asfaltlamıştı. Bütçesinin tükendiğini düşündük ve neden makyajı tamamlayacak tuğla ya da reçine bir araba yolu döşemeyi ihmal ettiğini anlayamadık. Bu olaydan sonra ilgimizi kaybettik, imrenerek baktığımız ev bir hayal kırıklığına dönüşmüştü.

Yine de sahibini bazen görürdüm, genellikle sabahları okula giderken. Sanki yolun sahibiymiş gibi araba kullanır, yol hakkı onlarda olmasına rağmen yokuş aşağı gelen trafiği beklemeyi reddederdi. Bugün yanlış günü ve yanlış kişiyi seçmişti. Onu tepeye kadar takip ettim, son anda işaret verip evinin önündeki açık kapıdan içeri girmesini izledim. Yolun girişinde aniden durdum ve ne yapacağımı bilmeden arabadan fırladım.

'Bu şekilde araba kullanmayı da nereden çıkardın? Neredeyse arabama çarpıyordun! Jaguar'dan inen adama bağırdım.

Önce şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra beni içine çekerken hafifçe eğlenmiş gibi göründü. Artık görünüşümü, makyajım dağılmış ve bluzum lekelenmiş bir berbat görünüp görünmediğimi umursamıyordum.

"Affedersiniz?" dedi kibarca, dudağının kenarı kıvrılmıştı.

Yüzündeki gülümsemeyi tokatlamak istedim. Uzun boylu, bakımlı, arkaya taranmış tuzlu biberli saçları ve Ekim ayında ancak sahte bronzluk ya da güneşte erken bir sonbahar tatilinin sonucu olabilecek sağlıklı bir parıltısı vardı. Lacivert ceket ve açık mavi gömleğiyle iyi görünüyordu ama bunun farkındaydı. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kol düğmesini bükerek kolunu çekti.

Kızı dışarı çıktı, varlığım karşısında burnunu kırıştırdı, bana bir sirk ucubesiymişim gibi baktı.

Ellerimi yumruk yaptım, kelimeler havada uçuşurken kendimi kontrol edemiyordum. 'Işıklarda önümü kestin, büyük süslü arabanla sık kafalı gibi sürüyorsun. Yolun sahibi sen değilsin, biliyorsun.

"Tamam, tamam. Seni üzdüysem özür dilerim, ancak bunu yaptığımı hatırlamıyorum. İçini çekti ve kızına döndü. "Ava, içeri girer misin?

Eğilerek uzaklaştı. Dönüp bana baktı, gözleri kısılmıştı, kızı duymadan rahatça konuşabiliyordu.

'Bakın, yol kurallarını bilmiyorsanız elimden bir şey gelmez. Eğer durum buysa belki de araba kullanmamalısın. Sesi hafifti, tehditkâr değildi.

Bu yüzleşmeden, beni küçümseme fırsatından keyif aldığını söyleyebilirdim. Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. O kadar öfkeliydim ki beynim odaklanamıyordu. Bunun yerine, tırnaklarımı avuç içimin etine geçirerek öylece durdum.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırmış, dudaklarında bir sırıtış. "Bu ne cüret! Başardım ama sesim zayıf çıktı.

Sadece başını salladı ve güldü. "Yolumdan çekil, seni aptal kadın, yoksa seni kendim kaldırıyorum," dedi ve eve dönmeden önce beni sözsüz bir şekilde arkasından söylenirken bıraktı.

Gözlerim öfkeyle parladı, beni reddetti, aptal gibi hissettirdi. Bana 'aptal kadın' demişti. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi? Erkeklerin nesi vardı? Onlara benimle aşağılık biriymişim gibi konuşma hakkını veren neydi? Sanki ayakkabılarındaki rahatsız edici bir taştan ya da ön camlarındaki böcekten başka bir şey değilmişim gibi. Bir sesim vardı ve duyulmasını talep ediyordum.

Arabama geri döndüm, elektriklenmişim, aşırı ısınmış bir köpek gibi nefes nefese kalmışım. Onun küçümseyen yüzünü parçalamak istedim. Daha bitmemişti. Biraz terbiye öğrenecekti ve bunu ona öğretene de ben olacaktım.

OceanofPDF.com

Beş dakika sonra, off-licence unutulmuştu, evdeydim, mutfığı arşınılıyordum. Söylemem gereken her şeyi zihnimden geçirirken adrenalinim yükselmişti. uzaktan yakından faydası yoktu. Para içinde yüzen ve kendini besin zincirinin en tepesinde sanan, küçümseyici bir piçti. Geri kalanımıza köylü gibi davranıyordu.

Hepsi piç kurusuydu. Daha kaç kez kendime birinin ayakkabısından kazanmış bir şey gibi davranılmasına izin verecektim?

İçimde bir sinir koptu ve üst kata fırladım, bluzumu yırtıp attım, düğmeler her yöne uçuştı. Boy aynasındaki yansıma baktım. Medusa'nın bir versiyonu bana bakıyordu, dağınık saçlar, çılgın gözler. Çözölmüş.

Artık kendimi tanıyamıyordum, iğrenerek arkamı döndüm. Geniş paçalı pantolonumu çıkarıp bir çift tayt ve bir sweatshirt giydim, göğsüme dikkatlice antiseptik krem sürdüm. Derim acıyordu.

Giyindikten sonra Claire'e mesaj attım.

Boktan bir gün! Bu akşam yemek ve şarap? Lütfen evet de.

Her zamanki gibi hızlı bir yanıt bekledim ve hayal kırıklığına uğramadım. Claire bir işe alım ajansında çalışıyordu ve hem iş hem de özel işleri için kullandığı telefonu sürekli yanında duruyordu.

Evet! Evet! Çarşamba gecesi ama, çok ağır değil. Saat altıda orada ol. Şarabı ben getiririm.

Genelde böyle olurdu: Ben Claire için yemek yapardım, o da şarap getirirdi. Claire yalnız yaşıyordu ve kendisi için yemek yapmaya hiç zahmet etmezdi. Marks and Spencer'dan tek kişilik mikrodalga yemeklerle yaşıyordu ve ev yemeği teklifine her zaman minnettardı. Bu gece, kızartma olmalıydı, başka bir şey için hiç motivasyonum yoktu.

Harika, görüşürüz o zaman. x

Saat neredeyse üç buçuktu, yani doldurmam gereken birkaç saat vardı. Evi genel olarak toparlamaya, süpürgeyi itip kakmaya ve tuvaletleri dezenfekte etmeye başladım. Evin ipotek hesaplarını incelemem gerekiyordu ama bunu erteliyordum, terfi almadan bu hesapları yapmamın mümkün olmadığını biliyordum. Evimizden vazgeçmek zorunda kalmayı kaldıramayacak kadar öfkeliydim.

Jonathan bana tek başıma karşılayamayacağımı ve satmam gerektiğini söylemişti. Evin ipoteğini ve dairesinin kirasını daha uzun süre ödeyemeyeceği konusunda ısrar ediyordu. Onun yanıldığını kanıtlamaya, idare edebileceğimi göstermeye kararlıyım, bu yüzden yenilgiyi kabul etmek bir darbe oldu.

Tavsiye istemiştim ama boşanma işlemlerini başlatmadan yapabileceğim pek bir şey yoktu. Eğer elimi taşın altına koyarsam, müştereken benim olan evi satmak için mahkemeden satış emri çıkartmak zorunda kalacaktı. Onunla mücadele etmek bana yasal masraflar olarak sahip olmadığım paraya mal olacaktı ve zaten burada yaşamaya gücüm yetmeyecekse ne anlamı ki? Terfiyi alamamak her şeyi mahvetmişti.

İş için incelemem gereken bir sözleşme vardı, bu öğleden sonra ofiste yapmayı planladığım şey de buydu - sözleşme yenileneceği için Winston's ile oto parçaları tedarikçimiz Allegra arasındaki hüküm ve koşulları incelemek. Belgede birkaç öneride bulundular, özellikle de bazı personelin kısa bir süre için Birmingham'daki merkezin dışında çalışması konusunda. Ancak bugün buna dokunmaya hiç niyetim yoktu. Bunun için şarkı söyleyebilirler.

Bunun yerine AirPods'umu taktım ve son ses klasik Aerosmith çaldım ve süpürgeyi bir silahmış gibi çevirdim. Bu, son birkaç saattir içimde biriken enerjiyi ve öfkeyi harcamama yardımcı oldu ve bir balona iğne batırır gibi serbest bıraktı. Jaguarcı adamla olan münakaşa beni tatmin etmek yerine hayal kırıklığına uğratmıştı. Konuşmak sandığım kadar özgürleştirici olmamıştı.

yukarı. Aksine, o -daha doğrusu o- beni daha çok yaralamıştı. Sindiremediğim bir şey gibi midemde çalkalanıyordu, bu yüzden kendimi meşgul tutmaya, dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

İkizlerin yatak odalarında oyalandım, atılmış, çok az giyilmiş kıyafetleri topladım ve dolaplarına geri astım. Yere atılmış kitapları düzenliyor ve odalarını havalandırmak için pencereleri açıyordum. Sanki ergenlik çağına girdiklerinde bir düğmeye basılmış gibiydi. Erkeklerin yatak odaları bir gecede kokmaya ve küflenmeye başlarken, kızların yatak odaları durmaksızın sıkılan ucuz parfüm kokuyordu. Makyaj malzemeleri, sanki Boots'taki Rimmel standında bomba patlamış gibi her yüzeye yayılmıştı.

Rachel'ın yatağına oturdum, iri göz kırpan kirpiklerle desenlenmiş bebek pembesi yumuşak pamuklu örtülere dokundum. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Evde olduklarından daha fazla dışarıdaydılar ve şimdi Jonathan'ın yeni evini kiralamasıyla daha da kötüleşecekti. Onların gözünde yanlış bir şey yapamazdı ve onlara söylediğinden emin olduğum yalanları düşündükçe ürperiyordum.

Gerçek ortaya çıkacak, derdi annem hayattayken ve umarım haklıydı. Onlara babalarının yalancı bir pislik olduğunu söyleyen kişi olmak istemiyordum. Onun hakkında kötü konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordum. Daha iyi bir insan olmaya ve onlara olgunluk göstermeye çalışıyordum ama bunun bana pek faydası olmuyor gibiydi.

Jonathan arabuluculuk için mahkemeye gitmek istemedi, dostane bir şekilde karar verebileceğimiz şeyler için avukatlara yüzlerce hatta binlerce pound ödemenin anlamsız olduğunu söyledi. İkizlerin velayeti konusunda ısrarcı olmadığını ve ikimizin de eşit miktarda zaman geçireceğimizi hatırlatmaktan hoşlanıyordu, ancak kalıcı olarak kiminle yaşamak istediklerine karar vermeyi onlara bırakmayı tercih ediyordu. Şu anda sadece iki yataklı bir dairesi vardı ve çocuklar kalmaya geldiğinde salondaki çift kişilik çekyatta uyumak zorundaydı. Hepsinin bu düzenden sıkılmaya başladığını söyleyebilirdim ama sıkışıklığa rağmen yine de onun arkadaşlığını benimkine tercih ediyorlardı.

Kalktım, Aerosmith'in 'Don't Wanna Miss a Thing' şarkısı çaldığında şarkıları değiştirdim. Balad dinlemek istemiyordum; öfkeme tutunmalıydım çünkü o olmadan hiçbir şeyim kalmıyordu.

Temizliği bitirdim ve saat beş buçukta kızartmaya hazırlık olarak sebzeleri doğradım, önceden dondurduklarımın buzunu çözdüm. Dolabı karıştırırken erişte ve soya sosu buldum ve hatta dondurucunun arkasında Quorn parçaları buldum. Claire vejetaryendi ve Temel Reis gibi her şeyin yanında ıspanak yer, mikrodalgada pişirdiği her yemeğin yanında tabağına avuç avuç ıspanak atardı.

Claire saat altıda geldiğinde, bir elinde soğutulmuş bir şişe Chardonnay ve bir paket sigara, diğerinde bir demet anahtar ve ıspanak poşeti vardı.

"Geldim!" diye ilan etti, eşikten geçerken mallarını sallayarak.

Claire liseden beri en iyi arkadaşımı - şu anda ikizlerin gittiği okul. Crawley'de kalmıştık, ikimiz de yirmili yaşlarımızda Gatwick'te çalışıyorduk, uçuş görevlileri ve check-in personeli olarak, gelişen havaalanı şehrinin tadını çıkarıyorduk. Ondan sonra kariyerlerimiz farklı yönere gitti. Ben insan kaynaklarına geçmeye karar vermiştim, o ise işe alımları denemek istiyordu.

Claire Eskimolara buz satabilirdi; komik, çekici ve kırklı yaşlarında hâlâ bir afetti. Dolgun dudakları ve düğme burnu vardı, saçları benimkilerin aksine simsiyah boyalıydı. Zıt kutuplar gibiydik: o minyondur, ben uzun boyluydum, o sıksa ve köşeliydi, bense ikizler doğduğundan beri daha yuvarlak, daha yumuşak olmuştum.

"Tanrı'ya şükür buradasın. Ne boktan bir gün! Gözlerimi devirerek kapıyı arkasından kapattım.

Doğruca mutfaka gitti, her şeyi masaya bıraktı ve hemen şarabı açtı. Bu rutine o kadar alışmıştık ki, hiç konuşmadan yaptık. Ben iki kadeh aldım, o doldurdu ve sonra sigaraların selofanını açtı.

"Çocuklar burada mı, sizin de bunlardan birine ihtiyacınız olabilir gibi görünüyor?" dedi, paketten iki tane aldı ve sanki her an Rachel ya da Ryan'ı görmeyi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Hayır, Jonathan'la birlikteler," diye cevap verdim, gözlerimi devirip arka kapıyı açarak.

Dışarıda durduk, öğleden sonra soğukunda titreyerek sigara içtik, ikimiz de her zaman yaptığımız gibi ilk nefeste yüzümüzü buruşturduk. Her zaman bunu neden yaptığımızı sorgulardık. Ne zaman birlikte olsak ve bir içki içsek, her zaman sigara içerdik ama nadiren ayrı ayrı içerdik. Bu ritüelimizin bir parçasıydı.

Claire'e Liam'a verilen terfiyi, Tim'in özür dilemesini ve evi satmak zorunda kalacağımdan nasıl korktuğumu anlattım.

"Burası çocukların evi, içinde büyüdükleri ev. Satmak istemiyorum ama Jonathan'ı satın almaya da gücüm yetmiyor," diye .

Claire sigarasını emdi, burnundan bir duman süzüldü.

"Belki bir kiracı bulabilirsin?"

"Alt kira olarak beyan etmeden olmaz ve bence bu ipotek almayı daha da zorlaştırır.

"Her şeyi açıklamak zorunda değilsin, Kay. Bir kalıp kadar düzgün olduğunu biliyorum, ama her zaman kurallara göre oynamak zorunda değilsin, biliyorsun. Kimse öyle yapmıyor!" diye uyardı.

Doğruydı, her zaman yapmam gereken her şeyi yaptım: Faturalarımı zamanında ödedim, sadece izin verilen yere park ettim, hız sınırına uydum. Claire hep benimle dalga geçerdi, ben onun şeytanının meleğiymişim.

Biliyorum. Bana pek yararı olmadı, değil mi? Her şey karmakarışık ve hepsi erkekler yüzünden.

"Jonathan hâlâ hıyarlık yapıyor mu? Claire sordu.

Başımı salladım, külümü verandaya fırlattım ve uçup gitmesini izledim. "Evet, bugün çocukları hafta sonu için annesine götürdü, haber vermeden, uyarmadan. Sonra da bana "tek kişilik yemeğinin tadını çıkarın" diye bir mesaj gönderdi. Şerefsiz." Claire'in ağzının açık kalışını izledim.

"Tanrım, buna hiç gerek yok. Ne bok kafalı."

Sigaralarımızı söndürdük ve içeri girdik. Claire masaya oturdu ve benim mutfakta dolaşıp wok ve susam yağı çıkarmamı izledi.

"Sonra eve dönerken ışıklarda önümü kesen bir adama sataştım ve bana aptalmışım gibi patronluk tasladı, aptal bir kadın olduğumu söyledi!

Claire şarabından büyük bir yudum alarak, "Pek çok erkek yolun sahibi olduğunu düşünüyor," dedi.

Biliyorum. Çok öfkeliydim. Hâlâ da öyleyim."

İki kadeh sonra şarap çoktan azalmaya başlamıştı. Claire'in mideye indirdiği tavada kızartmayı ben pişirmiştım, ama ben kendi tabağımı iterek sadece erişte yedim.

"Jaguarcı adamın lastiklerini kesmeliydin. Konuşmamız tekrar ona döndüğünde Claire güldü. Uçarı Jonathan ve yüreksiz Tim'i sözlü olarak çoktan yok etmiştik.

"Belki de yapmalıydım. Ne göt herif."

Bunu kastetmemiştik; sadece konuşmuştuk, ama bu fikir aklımı kurcalıyordu. Benim için çok sıra dışı bir şeydi ama bana nasıl hissettirdiğini hatırlatmak yerine, yanından her geçtiğimde beni gülümsetecekti. Küçük, aptal ve önemsiz.

OceanofPDF.com

Claire saat sekiz civarında evden çıktı, şarap şişesini de çıkarken geri dönüşüm kutusuna attı. Yarın akşam bir vardı; arkadaşlık uygulaması Hinge'de sohbet ettiği biri onu bir şeyler içmeye götürecekti. Cumartesi günü buluşmayı planlamıştık, böylece beni bilgilendirebilecekti. Normalde hafta sonları, eğer boşsa, yürüyüşe çıkar ve sonrasında öğle yemeği yerdik. Çocuklar evde olmadığı için ortalık sessiz olurdu ve o da benim etrafta dolanacağımı biliyordu.

Uzakta oldukları için hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemezdim. Onlarla biraz zaman geçirmeyi, belki onları bir yerlere götürmeyi umuyordum ama zamanlarının çoğunu anneleriyle değil arkadaşlarıyla geçirmek istedikleri yaşıydılar. Aramızda köprüler kurmaya ne kadar hevesli olursam olayım rekabet edemezdim.

Mutfağı temizledikten sonra saat onda yatağa girdim ve Facebook'ta gezinmeden önce ikizlere iyi geceler mesajı gönderdim. Jonathan'ın adı karşıma çıktığında donup kaldım, başparmağım ekranın üzerinde geziniyordu. Çocuklarla birlikte akşam yemeği yerken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı. İkisinin de önünde kocaman bir dondurma vardı ve kameraya gülümsüyorlardı. Rachel'in gözlerini devirmesine bir saniye kaldığını görebiliyordum. Fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi.

Mükemmel aile fotoğrafı karşısında midem bulandı - tek eksik bendim. Buna bir daha asla sahip olamayacaktık. Jonathan öyle yapmıştı ve artık beni sevmediğini kabul etmiş olsam da eskiden sahip olduğumuz bağı özlüyordum. İkizlerin ortak ebeveynliği üzerindeki bağı. Biz bir takımdık, dördümüz, ve şimdi ben soğukta kalmıştım.

Başka kimse olmadığına yemin etti ama ben inanmadım. Nasıl ki? Biri fotoğraf çekiyordu. O kadar korkunç muydum ki

Artık benimle olmak, aynı çatı altında yaşamak, aynı yatakta uyumak? Claire'in desteği olmasaydı, kendimi bir çukurun içine düşmüş gibi hissedecektim. Zaten çok fazla içtiğimi biliyordum ama hayat bazen çok zordu.

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve gözlerimi kapattım, uyumayı diledim, mutlu bir bilinçsizliğe dalmak için. Yeterli olmadığımı hissetmediğim tek zamandı.

* * *

Bütün gece işim, evliliğimin başarısızlığı ve Jaguar'cı adamlarla yaşadığım olay üzerine düşünüp durmuşken, alarmin çalması kaba bir uyanış oldu. Düşüncelerim lastik kesme, halkın önünde utandırma ve Jonathan'ı, Tim'i ve Jaguar'cüyü sözlü olarak yok etme gibi fantastik fikirler tarafından tüketilmişti. Kendimi yenilenmiş hissetmiyordum ama bir kez olsun kararlı hissediyordum. Şu andan itibaren farklı olacak, köşemde savaşıp ve kendimi savunacaktım. Winston'daki işimden başlayarak.

Dokuzdan kısa bir süre önce geldiğimde Liam benimkinin yanındaki ofisinde klavyesini tıkırdatıyordu. Gülümseyip el sallayarak beni selamladı ve ben de elimi kaldırarak gülümsemeye zorladım. Giriş yapar yapmaz intranet sitemizi açtım ve Liam Shepherds'ı arattım. Sayfa yüklendi ve fotoğrafı ekranı doldurdu. Cam bölmeden baktım ama Liam hâlâ yazmaya devam ediyordu, ekranına odaklanmıştı ve benim araştırmamdan habersizdi.

Profil resminde daha da genç görünüyordu, üniversiteyi yeni bitirmişti ve sayfanın yeni rolünü yansıtacak şekilde henüz güncellenmediğini gördüm. Benim terfimi almadan önce Tunbridge Wells'te perakende işleriyle ilgilenen bir Satış Müdürüydü. İnsan Kaynakları Yönetimi'ne atlamak garip gelmişti. Tim'in söylediği gibi, hızlı geçiş için ayrılmıştı, değil mi? Belki de üst düzey biriyle akrabaydı.

"Günaydın. Tim sanki sihirli bir değnek değmiş gibi kapımda belirdi, gürleyen sesi beni sıçrattı ve kaşlarımı çatarak intranet sitesini hızla kapattım. İçeri davet edilmeyi bekleyen bir vampir gibi eşiğin üzerinde geziniyordu. "Dün hakkında..." başladı ama ben sözünü kestim.

"Sorun değil Tim, anlıyorum," dedim sertçe ve omuzları gevşer gibi oldu. Konuşması için beklemedim. "Buradaki seçeneklerimin..." Etkili olması için durakladım, "sınırlı olduğunu takdir ediyorum. Başka bir yer aramaya başlayacağım.

fırsatlar.' Sesim kısılmıştı ve Tim'in ağzının köşeden seğirmesini izledim.

'Kay, seni kaybetmek istemiyoruz, bunu biliyorsun. Yaptığın işte mükemmelsin. Yüzünü buruşturarak sesini fısıltıya indirdi. "Dediğim gibi, bu benim elimde değildi.

Konuyu değiştirerek, 'Allegra sözleşmesini bugün size teslim edeceğim,' dedim.

Tim garip bir şekilde boğazını temizledi.

Aslında Liam imzalayacak.

Çenem sıkıştı; artık sözleşme imzalama yetkisi mi vardı?

"Peki, işim bittiğinde ona veririm.

"Harika, teşekkür ederim.

Tim geri çekildi ve Liam'ın kapısına doğru yürüdü. Seslerin mırıltısını duyabiliyordum ama belirgin bir şey yoktu. Tanrım, ne kadar omurgasızdı. Kızgınlık üzerime yayıldı ve dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum. Son zamanlarda bunu o kadar çok yapıyordum ki, çok geçmeden kemiğe kadar ineceklerdi.

Öğle yemeğinde gözlerim kareye dönmüştü. Otomobil parçaları tedarikçisinin sözleşmesi üzerinde ince ayar yapmaya o kadar konsantre olmuşum ki kalıcı bir şaşı endişeleniyordum. Ellerimi sıcak tutmak için makineden aldığım sıcak çikolatayla otoparkta yürümek için soğuğa göğüs gerdim. Bacaklarımı esnetmek ve omuzlarımdaki kamburluğu atmak iyi geldi.

Sözleşmeyi saat üçte bitirdim, iyi bir iş çıkardığımdan memnundum. Kibar olmak için kendimi zorlayarak Liam'ın kapısını çaldım. Kafasını kaldırdı ve beni içeri çağırdı, çilli yüzünde içten bir gülümseme yayılıyordu.

"Hey," dedi, sanki bir barbeküde karşılaşmışız gibi.

'Allegra sözleşmesini bitirdim, imzanız için hazır. Size elektronik kopyasını da gönderdim. Kâğıtları ona sertçe uzattım ama fark etmemiş gibiydi.

'Harika, teşekkür ederim. Bu akşam saat yedide onlarla bir görüşme var, inanır mısınız, Amerikalı yatırımcıları var ve onların da katılmasını istiyorlar.

Gözlerimi devirdim; bu alışılmadık bir durum değildi. Buna alışsa iyi ederdi, bu şirkette dokuzdan beşe mesai diye bir şey yoktu - en azından benim için yoktu. Aramızdaki sessizlik uzadı ve ben gitmek için döndüm.

"Kay, seni telefonda rahatsız edemezdim, değil mi? Eğer sana davetiye gönderirsem? Sözleşmeyle ilgili sorularınız olursa diye.

Geri döndüm, ona müsait olmadığımı söylemeye hazırdım ama o kadar ciddi görünüyordu ki vazgeçtim. Zaten bir planım da yoktu.

"Elbette. İçimi çektim ve o hala bana teşekkür ederken ofisten

Öğleden sonranın geri kalanını işe alım sitelerini inceleyerek ve başka bir iş bulmaya çalışarak geçirdikten sonra, saat beşte sönük bir şekilde kapattım. İK açısından pek bir şey yok gibi görünüyordu. Hiçbir pozisyon sayfadan atlamadı ve bir ava çıkmış olabileceğim aklıma geldi.

Arabama yöneldim, önce Ryan'ı sonra Rachel'ı aradım - iki telefon da telesekretere düştü. Göğsümdeki gerginlik artınca Jonathan'ı aradım. İlk çalışında açtı.

Merhaba," dedi aniden.

Merhaba, benim. Sadece ikizleri kontrol etmek istedim. İyiler mi? Sesimi hafif ve dostça tuttum, o da bana uydu.

'Evet, elbette iyiler. Bu öğleden sonra kapalı alanda kaya tırmanışı yaptık, bayıldılar.

'Kulağa eğlenceli geliyor. Onlar buralarda mı?'

"Boris'i yürüyüşe çıkardılar. Döndüklerinde seni aramalarını söylerim. Boris, Jonathan'ın annesinin bir gözü kör olan yaşlı border terrier cinsi köpeğiydi. İkizler ona bayılırdı.

'Harika, teşekkürler,' dedim ama Jonathan telefonu çoktan kapatmıştı.

Konuşmamı kesmesi beni sinirlendirdi ama fazla uzatmadım. Hafta boyunca benimleyken ikizlerin ne yaptığını öğrenmek için beş dakikada bir aramasından nefret ederdim. Onları özlüyordum, hepsi bu. Zahmetsizce yapıyormuş gibi göründükleri gibi gürültü ve dağınıklık yaratmadıkları sürece ev çok sessiz, çok büyüktü.

Eve dönerken içimde açlıkla pek ilgisi olmayan bir boşluk vardı. Acele edecek bir şey yoktu, orada beni bekleyen kimse yoktu. Kafamı kuma gömmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Bu boş zamanı mali durumumu düzeltmek için kullanmalı, tek başıma bir evi idare etmek için ne kadar kazanmam gerektiğini hesaplamalı ve buna uygun bir maaş ödeyecek bir iş aramalıyım.

Kendimi güçlü hissederek Jaguar'ın evine yaklaştım, yoluma dönmeden önce sol tarafımda görünüyordu. Tahta kapıları yine ardına kadar açtı ve arabası hiçbir yerde görünmüyordu. Bilinçsizce arabayı yavaşlatarak durdum ve çirkin asfalta baktım, kapının iki yanında asılı topların bulunduğu çekici girişle büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Arkamdaki bir araba korna çaldı ve irkildim, ileri doğru manevra yapmaya çalıştım ama acelemden durakladım. Dikiz aynasından, büyük gri kaputu gördüm, arabanın göstergesi yanıp sönüyordu, engellediğim araba yoluna dönmeye çalışıyordu.

'Kahretsin,' diye mırıldandım ve anahtarı çevirdim, motor canlanıp ileri doğru sarsıldığında rahatladım.

"Sen gerçekten delisin, değil mi?" diye bağırdı Jaguar, evinin önünden sola dönerken penceresinden. Giderken başını küçümseyici bir şekilde salladı, sesi kafamın içindeydi - '*seni aptal kadın*' - ve içim kabardı.

OceanofPDF.com

Birkaç dakika sonra eve geldiğimde gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıktı. Dakikalar önceki cesaretli tavrım yerini hayal kırıklığına bırakmış, bu da tenime yapışarak kaşınmama neden olmuştu. Neden hiçbir şey söylememiştim? Neden ona siktirip gitmesini söylememiştim?

Arabanın kapısını çarparak eve girdim ve ayakkabılarımı çıkarma zahmetine katlanmadan doğruca mutfığa yöneldim. Şarabım yoktu ama votkam vardı - pek sevdiğimden değil. Eski ve ucuzdu, iş yerindeki bir çekilişten kazanmıştım ama tekrar dışarı çıkmak istemiyordum ve buna ihtiyacım vardı.

Boğazımdan aşağı inen sıvının yakıcılığı nefesimi kesti. Perşembe gecesi idi, herkes Perşembe günleri içerdi, değil mi? Hafta sonu için başlangıç içkileri.

Yutkundukça yüzümü buruşturarak, sadece gerginliğimi azaltmak için bir kadeh daha içtim. Akşam yemeğinde ne yiyeceğimi düşünürken buzdolabına doğru baktım. Jonathan'ın dün alay ettiği gibi *tek kişilik akşam yemeği*. Yeniden ısıtabileceğim lazanya kalmıştı. İşe yarayabilirdi ama aslında bir şey yiyemeyecek kadar heyecanlıyım.

Üzerimi değiştirip rahat taytlarımı giyerken telefon çaldı, özel dikim pantolonlardan kurtulduğum için mutluydum.

"Merhaba anne," dedi Rachel, sesi neşeli geliyordu. Onun sesini duyunca rahatladım.

"Merhaba tatlım, babanla geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyor musun?"

"Evet, iyi, kaya tırmanışına gittik, harikaydı. Bu akşam film izleyeceğiz ve pizza sipariş edeceğiz."

"! Ninen iyi mi?"

"O iyi, Boris'i daha yeni dışarı çıkardık ama şimdi yağmur yağıyor.

'Oh, burada sadece çiseliyor, yine de soğuk. Yeterince kıyafetin var mı?'

Rachel'ın sesi biraz tiz çıkmıştı: "Birkaç parça eşya topladık ve okula getirdik. Bunu yapmalarını Jonathan söylemiş olsaydı hiç şaşırırmazdım. Dürüst olmak gerekirse hafta sonunu benimle geçirdiğini hatırlamıyordum.

"Benim gitmem gerek, Ryan burada. Pazar günü görüşürüz. Bununla birlikte, gitmişti. "Selam," Ryan telefona geldi.

"Merhaba aşkım, sen de iyi vakit geçiriyor musun?

"Evet, sorun değil ama Xbox yok," diye yakındı Ryan. Atletik görünmesine rağmen konsol geldiğinden beri hiç de öyle değildi.

"Döndüğünde hâlâ burada olacak. Babam seni Pazar günü bırakacak mı?" "Evet. Ryan çoğunlukla tek heceliydi ama bu yeni bir şey değildi.

Arka plandaki konuşmaları duyabiliyordum. Jonathan birine sesleniyordu. İsmi seçmekte zorlandım, belki Marie'ydi. Sanki biri telefonu kapatıyormuş gibi bir boşlukluk vardı hatta.

"Tamam, ikinizi de özledim, Pazar günü görüşürüz. Kendinize iyi bakın. Sizi seviyorum,' dedim, sesim şimdiden bana ihanet ediyordu.

"Hoşça kal anne. Sonra Ryan da gitti, telefon hattı kesildi.

Taytım ve sütyenimle yatağa oturdum, telefonu yere fırlatırken gözyaşlarımı tutamadım. O piç kurusu onlara yalan söyletiyordu. Annesinin evinde çocuklarımla birlikte başka bir kadın vardı. Eminim bunun çok komik olduğunu düşünüyor, karısının gözünü boyamanın bu kadar kolay olmasına gülüyordu.

Telefonu tekrar elime alıp ona mesaj atmayı düşündüm ama ne anlamı olabilirdi ki? Bunu hep bana karşı kullanırdı, öfkeyle söylediği sözler ya da mesajlar. Belli ki nevrotik biriydim; bunu kanıtlayacak mesajları vardı. Bunun yerine mutfığa döndüm, kendime bir votka doldurdum, bu kez biraz portakal suyu ekledim ve lazanyayı yeniden ısıtmak için fırına koydum. Aklıma gelmişken Claire'e mesaj atıp randevusu için şans diledim.

Yıllardır ara sıra bekâr kalmış ve 'doğru kişi' ile hiç tanışmamıştı. Her ne kadar rahatsız olmuş gibi görünmese de, yaşadığı ilişkilerin çoğu özgürlüğünü özlediği için sona ermişti. Çocuk sahibi olmak onun için bir öncelik değildi ve benim çocuğum olmasını dünyalara değişmememe rağmen, onun toplumun normlarından sapmasını kıskanıyordum.

Onun kitabından bir yaprak almalıydım ve kendi mutluluğumdan sorumlu olmalıydım, bunu bir erkeğe ya da çocuklarıma bağlamamalıydım. Bu olmazdı.

Yuvadan uçmadan, üniversiteye gitmeden ya da seyahat etmek için yurtdışına çıkmadan çok önce. Tek başıma olmaya alışmak zorundaydım.

Bu geceki planım evde kalıp kafayı bulmak, belki bir film izlemek, eğer doğru düzgün görebiliyorsam ve göremediğimde yatağa düşmektir. Keşke kalkacak bir şeyim olmasaydı da hafta sonu bir an önce gelseydi.

Lazanyanın sadece yarısını yiyebildim ve kalanını çöpe attım. Birkaç votka beni bulanıklaştırmıştı ve Jaguar'ın adamını karanlıkta ziyaret etme fikrini . Bu fikir beni heyecanlandırdı, belki kapısının önüne bir hediye bırakabilirdim, yolda topladığım köpek boklarından birini. Pencereyden dışarıdaki yola bakarken kendi kendime kıs kıs güldüm.

Sıcaklık düşmüştü ama artık yağmur yağmıyordu, park etmiş arabaların ön camlarında kırağı oluşmuş, lamba direklerinin turuncu ışıltısı altında parlıyordu. Bir süredir yanıyordu; sonbahar güneşi bir süre önce batmış, yerini gecenin uzun genişliğine bırakmıştı. Geceyi geçirmeden önce biraz dolaşmak, temiz hava almak bana iyi gelecekti. Beni ayıltabilirdi.

Yanından geçip Jaguar'ın evde olup olmadığına bakabilirdim. Televizyonda yaptıkları gibi bir gözetleme yapabilirdim. Spor ayakkabılarımı giyerken kendi kendime kıkırdadım ve kanepeden telefonumun zil sesini duydum.

Teams uygulamasından bir bildirim çıktı ve tedarikçimiz Allegra ve Liam ile on beş dakika içinde bir görüşmeye katılmam gerektiğini hatırlattı.

Kahretsin! Her şeyi unutmuşum. Bu planlarımı mahvetti. Hatırlasaydım içki içmezdim ama müşteri değillerdi ki, Allegra tedarikçiydi, o yüzden çok da önemli değildi. Liam muhtemelen bana ihtiyacı olmayacağını söylemişti. Eminim bunu görmezden gelebilirdim? Bırakalım kendi başına mücadele etsin. Gözlerim neşeyle parlıyordu. *Bat ya da çık dostum, merak etme, herkes boyununu aştığını anladığında ben gelip senin yerini alacağım.*

Evimin anahtarlarını aldım ve AirPods'umu yan tarafta, hala şarj kutusunda gördüm. Telefonum ve Teams uygulamasıyla toplantıya her yerden katılabileceğim aklıma geldi. İnternet bağlantım olduğu sürece arama yapabilirdim. Telefonumda 4G vardı ve evde olmadığımı asla anlamazlardı. Fazla bir şey söylemem de gerekmeyecekti. Aslında bu bana mükemmel bir mazeret sağlıyordu. Karanlık bir şekilde kıkırdadım.

AirPods'u kulağıma taktım, telefonuma bağladım ve evden çıktım, anahtarlarımı cebime koydum ve kapüşonumu başımın üzerine kaldırdım. Akşam koşusuna çıkacakmış gibi görünüyordum - koyu renk tayt, siyah kapüşon ve

Eğitmenler. Etrafta sinsice dolaşmak tehlikeli sayılacak kadar geç değildi, saat daha yeni yediye geliyordu. Ancak karanlığın örtüsü altında çok daha geç olabilirdi.

Dışarısı buz gibiydi, hava nemliydi. Yeterince kat kat giyinmemiştim ve ısınmak için koşmayı düşündüm ama midemde votka çalkalanırken bunu yapmamın imkânı yoktu. Bunun yerine tempolu bir yürüyüşü tercih ettim ve kendimi toplantıya bağlanmam gereken yolun sonunda buldum. Dene Hill bomboştu, sadece bir köpek gezdiricisi tepeden aşağıya, okula doğru ters yönde gidiyordu. Jaguar Adam'ın tam karşısındaki evini görmezden gelerek sağa döndüm ve Liam'ın cıvıl cıvıl sesini duymak için aramaya katıldım.

'Merhaba Damien, Liam Shepherds, yeni İnsan Kaynakları Müdürü, henüz tanışmadık. Nasılsınız?'

Tanıştığımıza sevindim Liam. Ben iyiyim, teşekkürler. Telefonda ayrıca Sözleşme Müdürümüz Paul Holmes ve ABD ofisinden Lisa Burt var.

'Hepinizle tanıştığımı memnun oldum. Sanırım Kay Massingham da aramıza katıldı,' dedi Liam ve beni tanıştırdı.

Tökezleyerek kaldırıma çıktım ve hemen sesimi açtım.

"İyi akşamlar, ben Kay Massingham, Winston's'ın Sözleşme Müdürü," dedim net bir şekilde, sesimi tekrar kısmadan önce gevelemediğimden emin olarak. Temiz hava birkaç votkayı güçlendirmişti ve başım dönmeye başlamıştı.

Liam'ın Winston's ve Allegra arasındaki tedarikçi anlaşması hakkındaki konuşmasını dinlerken, bloğun etrafında bir tur atıp tepeye geri dönmek niyetiyle yürümeye devam ettim. Çalışanlarından bazılarının birkaç aylığına Birmingham'daki merkezin dışında çalışmak üzere görevlendirilmesi konusunu görüşmek üzere harekete geçti. Aramayı yönetmesinin nedeni buydu.

Birkaç araba geçti - şehre giden gençlerle dolu bir taksi ve Nissan Micra'da yalnız bir kadın. Titreyerek ve keşke yanıma bir palto alsaydım diyerek yürürken kimse bana gözünü bile kırpmadı.

"Kay, bu konuda sen devreye girebilir misin? Liam, o gün erken saatlerde imzalayıp Damien'a gönderdiği sözleşmeyle ilgili bir soru sorulduğunda, "Kay, bu konuda sen devreye girebilir misin?" diye sordu.

Sesimi tekrar açtım ve kelimeler sanki alkol dudaklarımı kayganlaştırmış gibi kolayca, çok kolay bir şekilde dilimden döküldü. Saçmaladığımı için özür diledim, kimsenin pembe yanaklarımı görmemesine sevindim.

Kendimi tepenin dibinde bulduğumda sohbet, Liam'a bazı soruları olan Lisa'ya döndü.

Tırmanırken solumda Jaguar Adam'ın evi belirdi, elektrikli ahşap kapılar ardına kadar açıldı. Neden onları kapatmamıştı? Belki de yoldan geçenlere gösterişli evini ve arabasını gösterebilmek için. Ev, kapılardan yaklaşık yirmi beş metre geriye çekilmişti ve araba yolu genişti, dört arabanın park etmesi için yeterli alan vardı, ancak ben sadece bir tanesini gördüm - onun gösterişli jagini. Belki de kızıyla yalnız yaşıyordu. Bir zamanlar evli olduğunu düşünmeme rağmen orada hiç kadın görmemiştim.

Yaklaştım, zemin kattaki pencerelerden kehribar rengi ışıklar parlıyordu ama hiçbir hareket algılamadım. Üst kat karanlıktı ve onu kızıyla birlikte televizyon izlerken hayal ettim. Salon evin arka tarafında mıydı yoksa ön tarafında mı? Hiçbir fikrim yoktu. Dışarıyı tararken, en uzak pencerenin solunda, binanın kenarına doğru yerleştirilmiş, kemerli girişe doğru bakan bir güvenlik kamerası gördüm ama ne kadar görüntü alacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Jaguar öne doğru bakıyordu, daha önce arabayı sürdüğü zamandan beri hiç dokunulmamıştı. *'gerçekten delisin, değil mi'* şeklindeki küstah yorumu kulaklarımda çınladı.

AirPods'lardan birini çıkarıp plana odaklandığımda Liam'ın sesi sanki suyun altındaymış gibi uzaklarda kayboldu. Riskliydi ama Jaguar Adam'ın alayları beni teşvik etti. Onu incitmek, benimkini incittiği gibi onun da gururunu incitmek istiyordum ve arabası başlamak için harika bir yer gibi görünüyordu.

Anahtarlarımı cebimden çıkarırken nabzım hızlandı ve alçaktan uçarak asfalta süzıldüm, evi ve umarım arabanın kamerasını görmeyecek şekilde. Etrafa baktığımda yaklaşan kimseyi göremiyor ya da duyamıyordum ama sessiz bir yoldu, bu yüzden olağandışı değildi. Çömeldim, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Aynı anda, ellerimdeki titremeye rağmen, içimi bir coşku kapladı. Bunu gerçekten yapacak mıydım?

Bunu hak etmişti. Jaguar Adam'ın kadınlarla nasıl konuşulacağını öğrenmesi ve götlük yapmayı bırakması gerekiyordu. Umarım bu, pahalı arabasıyla yolun sahibiymiş gibi etrafta dolaşmadan önce düşünmesini sağlar, geri kalan köylüler onun için kenara çekilirdi. Besin zincirinde daha yukarıda olduklarına inananlar tarafından ezilen küçük insanlardan biri olmanın adaletsizliği beni öfkeliyordu. Onlara bu kadar üstün olma hakkını veren neydi?

Kendimi toparlamak için bir an durduğumda vücudumdaki her sinir ucu adrenalinle uğulduyor, Lisa'nın Teksaslı tınısı sağ kulağımda çınıyordu. Orada saat öğleden sonra birdi, öldürmek için bütün günü vardı.

Liam yakında araya girip onu kapatmak zorunda kalacaktı, yoksa bütün gece telefonda kalacaktık.

Damarlarımda dolaşan votkanın da etkisiyle kararımı verdim. Yalan söylemeyecektim. Karşı koyacak ve Jaguar Adam'a bir ders verecektim.

OceanofPDF.com

Beş dakika geçmeden evdeydim, nefes nefese kalmıştım, yanaklarım pespembeydi. İyi ki sessize almışım. Liam sonunda Lisa'nın sözünü kesmişti ve görüşmeyi bitirmek için toparlanmaya çalıştığını söyleyebilirdim. Anahtarımı ön kapıya soktum ve hızla içeri girdim. Kalbim göğsüme çarpıyordu, sayıklıyordum.

Yapmıştım, cesur davranmış ve beni bir değil iki kez aşağılayan bir serseriye haddini bildirmiştim. Ona gösterdim.

'Başka bir şey yoksa size iyi günler dileyeceğiz. Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler,' dedi Liam.

"İyi akşamlar," diye araya girdim telefon görüşmesi bitmeden önce, spor ayakkabılarımı çıkarırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Kapıyı kilitledikten sonra anahtarlarımı koridordaki pencere pervazına fırlattım ve pijamalarımı giymek için aceleyle yukarı çıktım.

Kaslarım sevinçten karıncalandı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bile bile yasaları çiğnememiştım. Gençken bir park bankına grafiti bile yapmamıştım. Claire benimle hep dalga geçerdi çünkü çok köşeliydim. Bu his tuhaftı, bana yabancıydı ama kıkırdamamı engelleyemiyordum. Onu arabasını incelerken hayal ettim, hasardan dolayı öfkeleniyordu. Taytımı ve kapüşonumu çamaşır sepetine attım ve hâlâ titreyerek polar pijamalarımı ve sabahlığımı giydim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ve bir votka almak için mutfağa indim. Her yudumda Jaguar Adam'ın öfkesini, parmağıyla arabasının uzunluğundaki çizdiği izleyişini hayal ederken içime bir sıcaklık yayıldı. Tamiri ne kadara mal olur? Umarım gününü mahvederdi, acısına acı katmış gibi

Dün benimkilerden biriydi. Saygı iki yönlü bir yoldu, eğer onu almak istiyorsanız, vermek zorundaydınız.

Birine söyleme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken Claire'i aramak istedim ama randevusunu bölmek istemedim. Zaten kendime saklamam gereken bir şeydi. Suç işlemek, bir Perşembe gecesi dışarı çıkıp vandalizm yapmak tamamen karakterime aykırıydı. Bu bir tür kanunsuzluktu ama Claire'e söylesem bile muhtemelen bana inanmazdı.

Birkaç kadeh daha içtikten sonra yatağıma uzandım ve küçük televizyonumda *Sex and the City*'nin tekrarlarını izledim. Carrie ve Bay Big tekrar aşık oluyorlardı. Memnuniyetin ışıltısı sıcak bir battaniye gibi üzerime serildi ve uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum. Tuhaf bir şekilde yeniden doğan yeni bir ben deneyimlemiştim. Güçlenmişim ve uzun zamandır ilk kez yarına dair heyecan duyuyordum.

* * *

Alarm çaldı ve kalktım, halsizce sabahlığımı giydim, gözlerimin arkasında donuk bir ağrı vardı.

"Çocuklar, kalkın, okul zamanı," diye seslendim sessiz eve, yalnız olduğumu hatırlamadan önce. İç çekerek kahve yapmak için aşağı indim ve masada otururken dün geceki maskaralıklarımı hatırlayarak gülümsedim. Jaguar Adam'ın bu sabah prensesini okula götürmek için evinden çıkışını ve hasarlı arabasını sürmek zorunda kalışını hayal ettim.

Yüzeyin altında, fark edilebileceğime dair içimi kemiren bir endişe zihnimde uçuşuyordu. Onu uzaklaştırdım, kimse suçumu görmedi. En iyi arkadaşım da dahil olmak üzere kimse ne yaptığımı bilmiyordu. Bardağımlı lavabonun altında çalkalayıp süzme tahtasının üzerine koyarken bana mesaj attı.

Seni sonra ararım. JW xx

Claire'in şifresini bildiğim için kıs kıs güldüm. JW derken John Wayne'i kastediyordu ve ben de onun iyi bir gece geçirdiğini tahmin ediyordum. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlayamıyordum, muhtemelen dokuz ay kadar önce, Jonathan gideli sadece yedi ay olmasına rağmen.

Hızlı bir duştan sonra gardırobuma göz gezdirdim, gözüm yıllardır giymediğim bir elbiseye takıldı. Kararımı verdim, eğer bana uyarsa giyecektim.

Her gece içmekten aldığım birkaç kiloya rağmen hâlâ iyi görünüyordum. Winston'da ciddiye alınmak artık umurumda değildi. O gemi çoktan kalkmıştı. Kendim için giyinmek istiyordum, bir kadın gibi giyinmek istiyordum, bir erkek gibi değil. Neden hem istediğimi giyip hem de ilerleyemiyordum? Aslında Winston'daki zamanımın sona ermek üzere olduğunu biliyordum.

İşe giderken trafik yoğundu. Jaguar Adam'ın garaj yolu boştu, arabası ortalıkta görünmüyordu ama yine de okuldan dönüyor olabilirdi. Onunla tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyordum, vandalizm eylemimin suçlu yüzümden okunmasından endişeleniyordum. Sık sık yalan söylemezdim; bu konuda berbattım ve herkes her zaman içimi görürdü.

Günün soğuk ışığında, yaptığım şeyden pişmanlık duydum. Kendimi düşürdüğüm duruma. Bunun neden bir fark yaratacağını, Jaguar Adam'ın boyasındaki bir çizik yüzünden aniden yollarını değiştireceğini düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mantıksızdı. Tek yaptığım onu rahatsız etmek ve cüzdanına zarar vermektir. Kadın hakları için dünyayı değiştirmemiştim. Arabayı sürerken midem çalkalandı, ancak bu kadar erken saatte alışılmadık bir şekilde neredeyse dolu olan otoparka ulaştığımda yatıştı.

Ben içeri girdiğimde personelin çoğu çoktan ofise girmiş görünüyordu, tam bir faaliyet kovanı gibiydi. Liam beni bekliyordu, ben daha dizüstü bilgisayarımı açmadan ofisime gelmiştim.

'Dün gece için çok teşekkürler, Kay. Aradığım için gerçekten çok memnunum.

"Sorun değil," diye cevap verdim ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

'Lisa devam etti, değil mi! Revize edilmiş sözleşmeden memnun kaldılar ve bu sabah sözleşmeyi tekrar imzalattım.

"Bu harika," dedim toplayabildiğim kadar coşkuyla. "Siz ikiniz iyi oynuyor musunuz? Tim ofisimin kapısından kıkırdadı.

Gözlerimi devirerek ona baktım, ama o bana bakmak yerine Liam'ın beni övmesini dinliyordu. Çağrıya katılmak iyi bir karar gibi görünüyordu.

Liam bir köpek yavrusu kadar hevesliydi, iyi görünüyordu ama kulaklarının arkası ıslaktı ve önümüzdeki aylarda Tim tarafından çiğnenip tükürülüp tükürülmeyeceğini düşündüm. Ancak, ikisi Jeremy Clarkson'ın yeni programı üzerine kahkahalarla gülerken, erkekler kulübüne tamamen kaydolmuş gibi görünüyordu. Boğazım

Tim, Liam'ın sırtını içtenlikle tokatlarken gerildi. Elimden geldiğince çabuk çıktım.

"Randevun mu var? Tim geçmeme izin vermek için kapı aralığından çıkarken bana yukarıdan aşağıya baktı ve Liam'a göz kırptı. Boğazım düğümlendi.

"Evet, bir fincan kahve ile! Yanlarından geçerken tersledim.

Mutfakta Ed'i çay poşetini demlerken, fincanına daldırıp çıkarırken ve esnemesini bastırırken buldum. Ben içeri girdiğimde gözleri büyüdü.

"Güzel elbise, Kay. Tanrım, bu bacakları uzun zamandır görmemiştik. Topuklular da, baksana."

"Hadi oradan Ed, sen de mi," dedim kıkırdayarak. "Tim zaten yorum yaptı! Ed zararsız biriydi, Winston'ın en sempatik çalışanlarından biriydi ve onunla şakalaşmaktan her zaman mutlu olmuşumdur. Diğerlerinin aksine, çizgiyi nerede çekeceğini bilir, asla müstehcen bir şey söylemezdi.

"Yüzün kızarıyor mu?" diye alay etti.

"Hayır, ateş basması, hem hem de hormonal, o yüzden dikkat et," diye sırtarak karşılık verdim.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"İşte, bunu yazıcının üzerinde buldum, sanırım sizinkilerden biri, ben de bırakmak üzereydim. Ed bana tezgahı Allegra sözleşmesi olduğu anlaşılan bir grup kağıt uzattı.

"Şerefe, sanırım yeni çocuk Liam'ın, ona vereceğim.

Ed çayını bitirip giderken ben de çaydanlığın kaynamasını bekledim ve üzerinde Liam'ın ve Allegra'dan Damien'in imzası bulunan sözleşmeyi inceledim. Sözleşmeyi incelerken çıkardığımdan emin olduğum bazı ifadelere kaşlarımı çattım.

Bir kahve yaptım ve sözleşmeyi masama geri götürdüm, konsantre olabilmek için ofisimin kapısını kapattım. Bir şeyler doğru değildi ve dün üzerinde çalıştığım sözleşmenin elektronik kopyasını çağırdım. Ed'in yazıcıda bulunduğu elimdeki imzalı kopya, Liam'a verdiğim son versiyon değildi. Acı kahvemi yudumladım, votkanın sisi hâlâ beynimi bulandırıyor. Bir hata mı yapmıştım? Yanlış bir tane mi göndermişim? Liam'a gönderdiğim e-postanın ekini kontrol ettim. Hayır, hata onundu.

Sayfaları çevirirken, Allegra'nın önerdiği sözleşmeden personellerinin geçici görevlendirilmesiyle ilgili çıkardığım şartları okuyunca nefesim kesildi. Tüm masrafları ödenmiş altı aylık bir geçici görevlendirme, artı emeklilik primleri ve kendi çalışanlarımız için özel sağlık hizmeti istiyorlardı. O maddeleri kaldırdım. Görevlendirme muhtemelen üç ila dört ay sürecekti.

Çünkü biz onların çalışanlarını serbest olarak alıyorduk ve bize göre onların sosyal hakları hala Allegra tarafından ödenmeliydi.

Kahretsin, Liam yanlış sözleşmeyi imzalamıştı. Artık personele sunacaklarımız konusunda elimiz kolumuz bağlıydı ve bu da sözleşmenin maliyet verimliliğini büyük ölçüde etkiliyordu. Cam bölmeden ofisine baktım ve Liam'ın dikkatle ekrana bakmasını izledim. Her şeyi berbat etmişti, işteki ilk günüydü ve büyük bir hata yapmıştı. Doğrudan Tim'e mi gitmeliydim? Ona altın çocuğun ne yaptığını anlatıp, bunun kendilerine neye mal olacağını öğrendiklerinde güç sahiplerinin onun yanında durup durmayacaklarını mı görmeliydim?

Omuzlarımı geriye attım ve masamdan kalktım. Ne de olsa istediğim buydu. Liam'ın hata yapması ve boyundan büyük işlere kalkıştığını göstermesi... Sadece bunu ilk gününde yapmasını beklemiyordum.

OceanofPDF.com

Liam ofisimde boş boş durup ne yapacağını düşünen bana baktı. Acı acı gülümsedi ve midem bulandı. Kimi kandırıyordum ki? Jaguar Adam'dan votka içerek küçük bir intikam almış olabilirdim ama Liam'ın gelişmekte olan kariyerini yok edecek kadar acımasız değildim. İçten içe, onu otobüsün altına atamayacağımı biliyordum. Söz verdiğim işi almış olmasına rağmen bunu yapamazdım.

"Liam, bir dakikan var mı?" dedim yüksek sesle, onu içeri çağırarak.

Hiç tereddüt etmeden koltuğundan fırladı ve bir springer spaniel sıçrayışıyla ofisime doğru koşmaya başladı.

"Naber," dedi, masamın diğer tarafına oturdu, bacaklarını iki yana açarak benimkilere doğru eğildi.

"Bunu yazıcıda buldum, imzalanmış Allegra sözleşmesi. Kağıdı masanın üzerine ittim.

"Doğru, teşekkürler," cevap verdi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

O sözleşmeyi karıştırırken bekledim, ama bana soru sorarcasına baktı. Zeytin gözleri ipucu vermiyordu. Hecelemem gerekecekti.

'Bu yanlış versiyon. Ben değiştirmeden önceki hali, Allegra'nın eklemelerinin olduğu hali.

Sayfalara gözlerini kısarak bakarken yüzündeki rengin kayboluşunu izledim.

'İmzalamaya hevesli olmalarına şaşmamalı. Onlara emeklilik primleri, sağlık yardımları ve geçici çalışanlar için altı aylık asgari sözleşme sağladınız. Ellerimi birleştirdim ve masanın üzerine koydum, anın tadını çıkarmam gerekirken içim çalkalanıyordu.

"Aman Tanrım. Bana gönderdiğin bu değil miydi?" dedi suçlamadan.

Alnında bir ter damlası parlarken başımı salladım. Avucunun içiyle sildi. 'Dün sana verdiğim basılı kopya da değildi. Ben elime almadan önce onlar tarafından gözden geçirilmiş olanın çıktısını almış olmalısın. Ses tonum yumuşaktı, yargılayıcı değildi.

"Nasıl tamir edebilirim?" sordu, sesinde bir titreme vardı.

"Ne yapabileceğime bakacağım. Yine de söz vermiyorum,' dedim, Allegra'nın son derece faydalı olan bir sözleşmeyi daha az elverişli bir şeyle yeniden müzakere etmesini sağlamanın zor olacağını çok iyi biliyordum.

"Teşekkürler Kay, sana borçluyum. Ciddiyim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ayağa kalktı ve ofisten çıktı, başı eğik, yenilmiş bir adamdı ve bu zaferden zevk almam gerekirken ağızımda acı bir tat bıraktı.

Sözleşmeyi tekrar incelerken telefonum çaldı, yeniden müzakere etmeye çalışmam gereken her şeyin altını kırmızı kalemle çizdim. Allegra'dan Damien ile iyi bir iş ilişkim vardı ve bazı noktaları geri çektirebileceğime inanıyordum. Yine de sıkı bir pazarlık yapacağından emindim.

"Alo, sen! Telefonu açtığımda Claire'in nefesi kesilmişti.

'Merhaba, özür dilerim, merdivenlerden koşarak çıktım. Eskisi kadar formda değilim. Claire beni aramak için ofis binasının arka tarafındaki merdiven boşluğuna saklanmıştı çünkü her şeyin duyulduğu açık bir alanda çalışıyordu.

"Dün gecedен yorgun düştün, ha? Alay ettim.

"Ben! Owen gibi bir ismi olan birinin böyle bir seks tanrısı olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Claire bana randevusunun grafik detaylarını anlatırken kıs kıs güldüm. Bir barda birkaç kadeh içtikten sonra Owen'la birlikte bir kokteyl bara gitmişler ve son siparişlerini verdikten sonra Owen'ı 'gece içkisi' için evine davet etmişti.

"Neredeyse hiç uyumadım," neşeyle inledi.

'Bazıları için sorun yok. Sanırım bende örümcek ağları var.

Güldüm. "Jonathan'dan haber var mı? Claire sordu.

'Hayır, dün gece ikizlerle konuştum. İyilermiş. Claire'e başka neler yaptığımı anlatmayı düşündüm, Jaguar Man'in arabasını çizme anısı hâlâ aklımın bir köşesindeydi ama vazgeçtim.

'Kesinlikle erken yatacağım. Senin bir planın var mı?'

'Sadece bir kişilik Netflix ve chill,' diye düşündüm. "Bir de şarap almaya gitmem lazım, bitti! Kıkırdarak itiraf ettim.

Cumartesi günü Crawley'i East Grinstead'e bağlayan yedi millik bir köprü yolu olan Worth Way'de yürüyüş yapmak üzere buluşmak üzere sözleştikten sonra sohbetimizi tamamladık ve vedalaştık. Yağmur durduğu sürece sık sık yaptığımız bir yürüyüşü.

uzakta. Claire, Mountain Warehouse indiriminden satın almasını sağladığım botlar dışında su geçirmez hiçbir şeye sahip olmayan ve onları da sadece pembe oldukları için satın alan bir yürüyüşçüydü. Havanın nazik olması ve kuru kalması için dua ettim. Biraz temiz hava almak ve Claire'le sohbet etmek bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verecekti ve günün geri kalanını ağır bir iş temposunda geçirmek için buna ihtiyacım vardı.

Öğleden sonra, Damien ile telefonda bir saat boyunca sözleşmeyi yeniden müzakere etmeye çalıştım. Damien, Allegra ile olan ortaklığımızın uzun ömürlü olduğunu ve yeni bir çalışanın gözünden kaçan bir konuda birlikte çalışamazsak bunun nasıl değişebileceğini hatırlatana kadar ilk başta esnek olmadığını kanıtladı. Sonunda mantıklı davrandı ve altı aylık asgari görev süresini korumak adına emeklilik katkı payları ve özel sağlık sigortasından vazgeçtik. Bu, ilişkimizi sürdürürken kazandığımız bir savaştı ve Liam'ın hatasını düzeltmenin gerçekten de bana borçlu olduğu anlamına geleceğini biliyordum.

"Bu harika, teşekkürler Kay. Böyle bir hata yaptığıma inanamıyorum. Revize edilen anlaşmayı açıklamaya gittiğimde, 'Mahcup oldum' itiraf etti.

Liam'a imzalaması için üzerinde Damien'in imzası bulunan yeni sözleşmeyi verirken, 'Olur böyle şeyler,' dedim.

'Gerçekten minnettarım. İş için gittiğini biliyorum - buraya geldiğimden beri bu konuda fısıltıdan başka bir şey duymadım.

"Neyse o, Liam. Dürüst olmak gerekirse, burada merdiveni daha fazla tırmanacağımı sanmıyorum, belli bir uzantım eksik. Yüzümü buruşturdum ve Liam'ın yetişmesini beklemeden kelimeleri ağzımdan kaçırdım.

'Daha çok kandır onları. Sen takımın ayrılmaz bir parçasısın ve bunu herkesin bilmesini sağlayacağım,' dedi inançla, yanakları kızarmış bir halde.

Saat beşte ofisten çıktım ve giderken Liam'a el salladım. Kendimi iyi hissediyordum, sanki daha büyük biriymişim gibi. Kirli oynama, Liam'ın aklını başından alma ve Tim'e yaptığı pisliği ifşa etme şansım vardı ama yapmadım. Eğer Winston'da sadece liyakatimle , başka bir yere bakacaktım. Dün geceki maskaralıklardan daha iyiydim ve bunu tekrarlamak niyetinde değildim.

Hafta sonunu geçirmek için birkaç şişe şarap alarak off-licence üzerinden eve gittim. Jaguar Adam ben geçerken garaj yolundaydı ve ne yaptığına daha iyi bakabilmek için içgüdüsel olarak yavaşladım. Siyah bir Staffordshire teriyeri ön kapının yanında bağlıydı ve kısa ipini geriyordu. Benim varlığımla havladı ve Jaguar Man'in uzun boylu, şık takım elbiseli gövdesi doğruldu ve bakmak için döndü, köpekle konuşmasına ara verdi

mavi tulumlu bir adam arabasındaki hasarı inceliyordu. Eliyle işaret etti ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü.

Uzaklaşmak için acele ederken vitesleri kurdum ve Skoda'yı stop ettirdim. Köpek havlamaya devam etti, neler olduğunu görmek istiyordu.

Jaguar Adam döndü ve omzunun üzerinden, "Kapa çeneni, Nero!" diye bağırdı. Ama köpek yine de devam etti.

Kontağı kurcaladım ama arabayı çalıştıramadan camıma vurmaya başladı, gözleri parlıyordu.

"Dün gece benim yolumun üzerindeydin," diye bağırdı yolcu penceresinden.

"Ne?" dedim. Kalbim küt küt atarken şaşkın görünmeye çalışarak söyledim.

Rüzgârda dalgalanan lacivert ceketini zapt etmeye çalışarak arabamın üzerinde iri bir şekilde duruyordu. İçgüdüsel olarak camı bir santim indirmeden önce kapıları kilitledim. Gözleri boşlukla aynı hizadaydı ve bana dik dik bakıyordu.

"O sendin. Seni kameraya aldım. Arabamı çizdin, seni psikopat."

"Korkarım yanıyorsunuz, son olayda garaj yolunuzun yakınında bile değildim.

Gece," dedim inanamayarak. Kamera bana ulaştı mı? Bulunduğum yerden pek bir şey göremeyeceğinden emindim. Hava karanlıktı, kapüşonumu da çıkarmıştım, yani kesinlikle tanınamazdım. Son birkaç gündür kızdırdığı tek kişinin ben olma ihtimali daha yüksekti ama buna inanmakta zorlanıyordum. Mantıklı düşünmeme rağmen, göğsümde panik yükseldi.

Cevabım karşısında homurdandı, çenesi esnedi. 'Daha sonra polis gelecek. Onlara ruhsat numaranı vereceğim. Birkaç adım geri çekildi, arabanın arkasına doğru ilerledi ve plakamın fotoğrafını çekmek için telefonunu kaldırdı.

Cevap verme zahmetine girmeden motoru çalıştırdım ve çıkmaz sokak olduğunu ve nerede yaşadığımı göstereceğini bildiğim için sağa, kendi yoluma döndüm. Hangi evin bana ait olduğunu öğrenmesi için sokak boyunca en sonuna kadar yürümesi ve arabamı garaj yolunda bulması yeterliydi.

Polis kapıma gelirse ne diyeceğimi düşünürken göğsümde kelekler kanat çırpıyordu. Komşularım perdelerindeki aralıklardan beni izlerken kelepçelenerek götürülme hayallerim, görebildiğim tek şey bu olana kadar zihnimi sardı.

OceanofPDF.com

Evden ayrıldığımı kanıtlayamadılar. Evden çıkışımı kaydedecek şık bir akıllı kapı zilim yoktu ve Jaguar Man'in arabasına zarar verdiğime dair kaliteli görüntüleri olduğuna inanmıyordum.

Eve vardığımda, sırlarını ifşa etmesini istercesine evin önüne baktım. İçeri girmek için arabadan indiğimde mide bulantısı üzerime çöktü, az önceki cesur duygu yok olmuştu. Neden bu kadar aptalca, bu kadar umursamaz davranmıştım? *Çünkü o bunu hak etmişti*, diye seslendi kafamın içindeki ses. Jonathan'ın öğrenmesine izin veremezdim; bunun sonunu asla duyamazdım. İkizler de, benim hakkımda ne düşünürlerdiler? Çocuklarıma nasıl bir örnek oluyordum?

Bu bir hataydı, bir muhakeme hatası. Görüntüler benim yaptığımı doğrulasaydı ne alırdım? İhtar mı? Ya da belki para cezası? Hiçbir fikrim yoktu. Daha önce polisle hiç konuşmamıştım. Hiç ihtiyacım olmadı. Bana şöyle bir bakıp suçlu olduğumu mu düşüneceklerdi? Hayır, suçum kanıtlanana kadar masumdum. Bir suç işlediğimi kanıtlamak zorundaydılar.

Önemli bir şey değil, unut gitsin, diye azarladı iç sesim, paniğimi dizginlemeye çalışarak.

Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, erkek işçilerden birkaç yorum alan ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey olmayan elbisemi çıkarıp eşofman altımı giydim. Akşam yemeği, fırına atılmış ve bir saat sonra peynir dağıyla kaplanmış bir ceket patatesten oluşuyordu, ancak çok fazla midem kaldırmıyordu.

Yemekten sonra Rachel'ı aradım, arkadaşlarıyla dışarıda olmayı özlediğinden yakınıyordu. Ryan'ın aksine o neredeyse hiç eve gelmiyordu. Tam bir sosyal kelebeği, saatlerini arkadaşlarının evinde, sinemada ya da alışverişte geçirirdi. Ryan ise tam tersine sessizdi ve Xbox'ıyla odasına kapanırdı.

neredeyse her zaman bir şeyleri öldürmeyi içeren bilgisayar oyunları oynuyordu. Rachel'ın sosyalleşmeyi özlediği kadar onun da konsoluna hasret kalacağını biliyordum ama hafta sonu Jonathan'ın ikizleri vardı ve gitmek istemediklerini söylemedikleri sürece yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ryan merhaba demek için kısa bir süreliğine telefona geldi ve arka planda bir kadın sesi duyduğumda irkildim. Her kimse tiz ve çınlayan bir sesi vardı ve kesinlikle Jonathan'ın annesi değildi. İçime dolan kederi yuttum, gözlerim otomatik olarak yaşardı. O da kimdi ve Jonathan neden bana yeni bir kız arkadaşı olduğunu söylememiştii? Sadece bu da değil, zamanda onu çocuklarla önceden hiç konuşmadan ya da benim yerime geçecek kişiyle tanışmaya hazır olup olmadıklarını düşünmeden tanıştırmıştı.

Jonathan onlardan kendisi için yalan söylemelerini istemiş miydi ve eğer istemişse, bu ne kadar süredir devam ediyordu? Bu fikir kanımı kaynattı ama ikizlerin üzüldüğümü duymasını istemiyordum. Jonathan'ın onları da bu hileye dahil etmesine çok kızmıştım ve telefonu kapattığımda yüksek sesle küfretmiştim.

Dikkatimi dağıtmak için, etrafta çocuk yokken alt kattaki televizyonu kendime ayırma fırsatından yararlanarak izlemek istediğim bir suç belgeselini açtım. Bir adam sigorta parasını almak için karısını merdivenlerden aşağı atmakla suçlanıyordu ve bu sürükleyici bir seyirlikti. Üst üste üçüncü bölümde adamın suçlu olup olmadığına karar vermekte zorlandım.

Cuma gecesi içki içmek için uygun bir saat olduğunu düşünerek şarabı açmayı sekize kadar ertelemiştim ama kapı çalmadan önce kadehten bir yudum bile almamıştım.

Diğer tarafta ne bulacağımı zaten bildiğim için kapıya yönelirken içimi bir korku kapladı. Kapıyı açtığımda karşımda iki kadın polis memuru duruyordu.

"İyi akşamlar, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bayan Kay Massingham'ı arıyoruz.' İkisi de oldukça benzer görünüyordu, sanki kardeş olabilirlerdi. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, aynı boyda ve hantal üniformalarına rağmen aynı zayıf yapıdaydılar.

"Evet. Ne oldu? İkizler iyi mi? İkisiyle de daha önce konuşmuş olmama rağmen hemen söze girdim. Üniforma beni germişti. Polisin olabilecek en kötü haberi vermek için kapıları çaldığı çok fazla televizyon programı izlemiştim.

Eminim iyilerdir, Bayan Massingham. Ben WPC Baker ve bu da WPC Richards. Bir şikâyet için buradayız, içeri girebilir miyiz?'

Geri çekildim, ikizlerin iyi olması içimi rahatlattı ama bu his hızla paniğe dönüştü, kalbim dört nala atmaya başladı. Polisin ne için burada olduğunu çok iyi biliyordum ama sakın kalmalıydim. Kendimi ele veremezdim. Kapıdan geçmelerine izin verdim ve koridorda sabırla onları içeri almamı beklediler.

Salonda durduk ve yanaklarım yanarken belgeseli durdurdum. "Ne tür bir şikâyet?" diye kekeledim, telaşımı gizleyemiyordum.

"Bay Simon Fox adında birinden vandalizm şikâyeti aldık, kendisini tanıyor musunuz?

Başımı salladım. Demek adı buydu. Bir tilkiye benziyordu, hem de sinsi bir tilkiye. 'Hayır, korkarım bilmiyorum. Bir vandalizm eylemi mi?' Sanki sosyetik insanlar hiç suçlu değilmiş gibi sesim garip bir şekilde orta sınıftan geliyordu.

"Evet, dün gece arabası tahrip edilmiş ve bundan sizin, kırmızı Skoda Fabia sürücüsünün," not defterini kontrol etti, "GK63 ZUL'un sorumlu olduğunu düşünüyor. Bize evinde yaşadığınız bir tartışmadan bahsetti.

"Tartışma sayılmazdı. Bana laf attı ve ben de ona aptal gibi araba kullandığını söyledim. Hepsi bu kadar. Orta sınıf havası buharlaştı.

"Yani onu tanıyorsun?

'Hayır... evet, bir , ama adını , ' diye kekeledim.

"Görüntüleri inceledik ve ona bağırarak için arabadan indiğinizi görebiliyoruz. Polis Memuru Baker kaşlarını kaldırdı ve ben kendimi oyuncaklarını toplamadığı için azarlanan bir çocuk gibi hissettim.

"Kötü bir gün geçirmiştik; işten eve dönüyordum ve önümü kesti. Aynı yöne gidiyorduk ve o arabasına girdiğinde ben de arabadan indim ve biraz tartıştık, hepsi bu. Ellerinde bu görüntü varsa, başka ne için görüntüleri vardı? Dün gece arabası tarafından görüş alanımın engellendiğinden emindim, ayrıca çömelmişim.

"Tamam, evine gidip arabasına zarar vermediğine emin misin?

"Hayır!" diye öfkeyle cevap verdim. "Bu ne zaman oldu? Yalanımdan güç alarak devam ettim.

"Saat yedi ile buçuk arası.

"Şey, buradaydım, iş için bir Teams toplantısındaydım, ABD ile bir görüşmeydi, bu yüzden bu kadar geç oldu. El çantamı almak için hareket ettim ve

Liam'ın adını, unvanını ve e-posta adresini arkasına karalayarak bir kartvizit hazırladım. Ne olsa bana bir borcu vardı. "Bakın, Liam Shepherds toplantıdaydı, orada olduğuma kefil olabilir," diyerek kartı uzattım, WPC Baker da aldı. 'Belki de Bay Fox'un kafası karışıktır,' diye önerdim.

Belki de öyledir. Bunun için teşekkürler, Bay Shepherds ile temasa geçeceğiz.

'Teşekkür ederim ve lütfen Bay Fox'a aradığı kişinin ben olmadığımı söyleyin. Yakın bir yerde yaşıyoruz ve daha fazla taciz istemiyorum. Daha önce arabamı durdurdu ve beni suçladı, çok agresifti,' diye ekledim, onlar gitmek için dönerken.

"Olur, Bayan Massingham, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Onlar gittikten sonra şarabın ağzını kapattım ve bir bardak daha doldurdum, ter sırtımda diken diken olmuştu. *Çok yakındı.* Umarım Liam'a telefonda olduğumu kontrol ettikten sonra Simon Fox'a bunu tekrar söylerler ve tüm olay unutulurdu.

Elbette hasarı sigortasından talep edebilirdi, muhtemelen sadece bir suç numarası almak için polise ihbarda bulundu, böylece bunu yapabilecekti. Arabamın bakarken gözlerinin nasıl parladığını hatırladım. Belki de Jaguar gerçekten onun gururu ve neşesiydi. Belki de gelecekte yolun sahibiymiş gibi araba kullanmadan önce düşünürdü.

Suç belgeselinin iki bölümünü daha izledikten sonra yatmak üzereydim, şarap şişesi artık boştu, o sırada telefonum Facebook'tan gelen bir bildirimle parladı. Jonathan Massingham bir fotoğraf paylaşmıştı. Dayanamayıp linke tıkladım, kalbim milyonlarca küçük parçaya bölündü. Onun ve ikizlerin fotoğrafıydı ama *kız* da fotoğrafta etiketlenmişti. Monique Holford, en fazla otuzlu yaşlarının başında olması gereken minyon, genç bir sarışındı. Ufak tefekti, boyu ancak bir metreydi ve Ryan ile Rachel onun üzerinde yükseliyordu.

Profil resmine tıkladım, Jonathan'la birlikte mum ışığında iki kişilik bir akşam yemeğine benzeyen bir masada el ele tutuşurken çekilmiş bir başka fotoğraf. O benim yerime geçmişti. Jonathan'ın taşınmasının, beni ve ikizleri terk etmesinin ve şimdi de aile evimizin hisselerinin yarısını almak için pazarlık yapmaya çalışmasının nedeni oydu. İşler çirkinleşmemiştii, henüz değil, ama çirkinleşebilirdi. Belki de Monique ile bir aşk yuvası satın almayı planlıyordu.

Göğsümdeki çarpıntı şiddetlenirken gözyaşları görüşümü bulandırdı. Onun mükemmel yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. İkizler ondan hoşlanmış mıydı? Fotoğrafta gülümsüyorlardı ve bu konuda yorum yapmamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekti. Jonathan ve Monique'e cehenneme gitmelerini söylemek için.

Daha önce değilse bile şimdi çok açıktı; Jonathan geri gelmeyecekti. Hayatına devam etmişti, evliliğimiz bitmişti. Bir anlık bir şey ya da bir kaçamak değildi, öyle olsaydı onu çocuklarla tanıştırmayacağını biliyordum. Tüm hatalarına rağmen, ayrıldığımızdan beri önceliği onlardı, bunu inkâr edemezdim.

Açık bir yarayı deşercesine Google'a adını yazdım, ilk çıkan Monarch Wine Merchants olunca ağzım açık kaldı. Jonathan'ın iş geliştirme müdürü olduğu aynı prestijli şarap tüccarları. Web sitelerinin linkine tıkladım, *Çalışanlarımızla Tanışın* sayfası, şirketin kimlerinin listelendiği yerdı. Ben sayfayı kaydırırken Monique Holford sayfanın yarısına kadar gelmişti. Pazarlama müdürüydü. Her şey anlamlıydı, bir işyeri romantizmi. Kafalarının birlikte eğildiğini hayal ettim; yeni müşteriler kapmak için kampanyalar düzenleyerek geçirdikleri saatler. El sıkışmaları, uzun bir bakış, mesai sonrası bir içki önerisi. İşte bu kadar kolay başlamıştı.

Biyografisinde daha önce bir online cin kulübü abonelik şirketinde çalıştığı ve uzun kır yürüyüşleri ile pub öğle yemeklerinden hoşlandığı yazıyordu. Kusmak istedim. Biz hâlâ birlikteyken onunla birlikte olmuş muydu? Benden sıkılmış ? Her şey nasıl bu kadar yanlış gitmişti? Önceliklerim çarpıtılmıştı ama her şey değişecekti.

Yatağıma girdim ve yastığıma sarılıp ağladım. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

'Oraya geri dönmelisin. Tinder'a ya da Hinge'e gir, Owen'la orada tanışmıştım," dedi Claire, Worth Yolu'ndaki yürüyüşümüzün iki mil sonrasında mola vermek için durduğumuzda. Yolun bir bölümü oldukça yüksekti ve kilometrelerce uzaktaki yeşil alanları görebiliyordunuz. Çok güzel bir manzaraydı. Ellerim kalçalarımda, nefes nefese dururken o bir şişe su aldı, bir yudum aldı ve bana uzattı. Ona Monique Holford hakkında her şeyi anlattım ve Jonathan'ın gönderdiği ve beni ağlatarak uyutan fotoğrafı gösterdim.

'Bilmiyorum, bu saçmalıkları araştırmaya cesaret edebileceğimden emin değilim. Owen'dan önce kaç kişiyle çıktın? O ilk hoşlandığın kişiydi, ne kadar, yüz tane falan! Boğazımdaki yumruyu yutarak güldüm. Claire'in ne kadar acı çektiğimi, içten içe Jonathan'ın mantıklı düşünüp bana geri dönmesini umduğumu bilmesini istemiyordum.

Artık bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Onun için savaşmayı, yeni bir işle kendimi yeniden keşfetmeyi, belki de ona neler kaçırdığını göstermek için biraz kilo vermeyi düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Benden on yaş küçük biriyle rekabet edemezdim ve şimdi onun başka bir yerde olduğunu, hatta belki de aldattığını biliyordum, onu gerçekten geri istiyor muydum?

'Biraz eğlenmenin, birkaç randevuya çıkmanın sana bir zararı olmaz. Döndüğümüzde sana bir profil ayarlarım. Asla bilemezsin. Claire'in beni oyuna geri döndürme hevesine kapılmak kolaydı. Sanki birkaç randevu kırık kalbimi onaracakmış gibi.

Bu gece Owen'la tekrar dışarı çıkacaktı ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için ikinci randevusunu dört gözle bekliyordu. Şimdiye kadar Claire şunu keşfetmişti.

Finans sektöründe çalışıyordu ve iş için çok seyahat ediyordu. Boşanmıştı ve çocuğu yoktu. İlk buluşma sorgulaması için fena sayılmazdı. Bu sefer akşam yemeğinden önce bowlinge gideceklerdi, o yüzden hazırlanmak için eve erken dönmesi gerekiyordu. Son üç mili tamamlamak için tempoyu , eğimden dolayı ağrıyan bacaklarımıza rağmen yürürken konuştuk. Tüm yol boyunca bisikletlileri, koşucuları ve atları atlatmak.

"Burası bazen otoyol gibi oluyor! diye homurdandım.

"Peki, ne tür bir adam aradığını düşünüyorsun?" sordu, simsiyah at kuyruğu adımlarıyla birlikte zıplıyordu.

"Bilmiyorum, belki bir profesyonel, kendi ayakları üzerinde durabilen biri.

'Hmmm, romantik,' dedi alaycı bir şekilde ve ben de kolunu kaydırdım.

'Uzun boylu, belli ki - en az benim kadar uzun. Bilmiyorum, esmer ve yakışıklı. En son ne zaman birinden hoşlandığımı hatırlamıyorum.

'Peki ya iş yerindeki baretli adam? Ondan hoşlanmıştın!'

"Beş yıl önce katılmıştım," dedim Marco'yu ve tanıştırıldığımızda midemin attığı taklaları hatırlayarak.

"Şimdi gitti ve evet muhteşemdi. Ne yazık ki aynı zamanda eşcinseldi! Çocukların depoda bu konu hakkında konuştuklarını hatırlayarak güldüm.

Claire gözlerini devirdi. "Her zaman böyle.

* * *

Öğle yemeğinden sonra eve döndüğümüzde, Claire Hinge'de bir profil oluştururken bacaklarımızı dinlendirdik, MacBook'um onun kalçalarında, ayaklarım pufun üzerindeydi.

"Bu fotoğraf tamam," dedim, bir yıldan uzun bir süre önce Kıbrıs'ta yaptığım bir tatilden bir fotoğraf seçtim, elimde bir şarap kadehi vardı, tenim güneşten pembeleşmişti. İkizler havuz kenarında tanıştıkları başka çocuklarla sosisli sandviç yerken Jonathan ve ben baş başa erken bir akşam yemeğine çıkmıştık. o çekmişti ve bu benim en sevdiğim fotoğraflarımdan biriydi.

"Altı taneye ihtiyacınız var, ama bunu ana taneniz olarak koyacağız.

Gözlerim açıldı ve site tarafından istenen tercihleri ve sohbet başlatıcıları girmeden önce birkaç fotoğraf daha bulmaya koyulduk.

', hepsi tamam. Herhangi bir mesaj alırsanız, burada açılırlar. Senin için de uygulamayı indireyim.' Telefonumu eline aldı ve

Ekranı bana geri vermeden önce bir dakika bekledi. 'Tamam, gitsem iyi olacak, yemek için teşekkürler. Sana sonra mesaj atarım.

"İyi eğlenceler," diye göz kırparak cevap verdim ve ev bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Sessizlikten nefret ediyordum, hareketli bir ev olan evimden hayat çekilmişti. Tabaklarımızı kaldırdım ve çamaşırları yıkadım, yarın çocuklar döndüğünde daha fazlası olacağını biliyordum. Ne yazık ki bekleyemedim.

Makineyi yüklerken siyah kapüşonumun cebinden tek bir AirPods düştü. Her şeyi tekrar çıkardım, diğerini bulmak için her bir giysiyi gözden geçirdim ama hiçbir yerde yoktu. Çamaşır sepetinde de bulamadım, koridorda, ceketimin cebinde ya da el çantamda da yoktu. Garipti ama bir yerlerden çıkar diye düşündüm. En azından çamaşır makinemi bozmayacaktı.

Sıradan işlerle uğraşırken zihnim dolandı ve sonunda Simon Fox'ta durdu. Claire'e ne yaptığımı söylemeli miydim? Belki, ama delilik anımı unutmayı umuyordum. Jonathan'ın metresinin ortaya çıkmasıyla gölgede kalmıştı. Ayrılmıştık ama hâlâ evliydik - en azından şimdilik. Monique hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekecekti. Belki de ikizlerin biraz nazıkçe dürtükleyerek ne tür bilgiler vereceğine bakmalıydım. Özellikle de ne kadar süredir devam ettiğini.

Facebook gönderisinde Monique'i etiketlemek Jonathan'ın bana başka biriyle tanıştığını söylemenin pek de ince olmayan bir yolu muydu? Çünkü bunu yüz yüze yapamayacak kadar korkaktı. Onunla birlikte mi yaşıyordu, onu çoktan daireye taşımış olabilir miydi? Aslında bunu aylar önce de yapmış olabilirdi; çocukların ziyaret ettiği hafta sonları uzakta kalsaydı asla bilemezdim.

Beni üzmeden önce bu fikri aklımdan uzaklaştırdım, düşüncelerim Simon'a döndü. Polis adımı temize çıkarmak için onu görmeye gelmiş miydi? Suçluluk duygusu içimi kemirdi, ama kendime onun ne kadar aşağılık biri olduğunu hatırlattım ve bu duygu fazla uzun sürmedi.

Hızlı bir duştan sonra MacBook'la kanepeye geri döndüm ve Simon'ın adını Google'a yazdım. O kadar çok hit çıktı ki, onu aramak için Facebook'a başvurdum.

Şaşırtıcı bir şekilde, profil resmi arabasının resmi olmasına rağmen ilk o çıktı. Ortak bir arkadaşımız vardı - Jonathan, ama artık ona arkadaş diyebileceğimden emin değildim. Simon'ı tanıyor muydu? Bir iş yapıyor olmalı. Simon'ın profili bir iş sayfasına bağlıydı - Fox Security

Crawley merkezli çözümler. Şehir merkezine yakın bir yerde kendi işletmesi vardı ve web sayfalarında aklınıza gelebilecek her türlü güvenlik cihazı sergileniyordu: evler, arabalar ve hatta vücuda takılan kameralar. Bunların yanı sıra, şirketi hareket güvenlik ışıkları, tam donanımlı alarm sistemleri, kapı ve kapı operatörleri ve eviniz için ücretsiz güvenlik değerlendirmesi sunuyordu.

Buz gibi bir parmak sırtımı tırmalarken ürperdim. Crawley'in King Kong'unun evinin güvenliğine izinsiz girdiğime inanamıyorum. Belki de çektiği görüntülerin kalitesi iyiydi. Hayır, öyle olsaydı tutuklanırdım. Suçun büyük bir kısmı Jaguar'ın yüksekliğinden korunmuş olurdu - en azından benim gördüğüm tek kamerada. Daha fazlası olup olmadığını öğrenmek için geri dönüp daha yakından bakacak değildim.

Kapı çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı; sabahlığımı giymiş olmama ve saçlarımın duştan dolayı hâlâ ıslak olmasına rağmen kapıyı açmak için ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda Simon Fox'u garaj yolunda dikilmiş, kestane rengi gözleri parlayarak beni süzerken buldum. Evimi bulmak için yolumda dolaşırken onu internette arıyor olmamın nasıl bir tesadüf olduğunu anlayamadığım için ortamdaki kordonu sıktım. Staffordshire teriyeri ayaklarının dibinde uysalca oturuyor, titriyordu. Buraya öğleden sonra köpek gezdirme bahanesiyle mi gelmişti?

"Bayan Massingham," dedi ağzının bir köşesi gökyüzüne doğru dönerek.

"Size yardımcı olabilir miyim Bay Fox?" dedim, kabadayılık içimdeki titremeyi örtüyordu.

Ses. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve soğukkanlı görünmeye çalışarak kapının çerçevesine yaslandım.

Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekilmeyi reddettim.

"Polis beni görmeye geldi, görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş. Sesi kadife gibi pürüzsüzdü, ellerini dua eder gibi önünde kavuşturmuştu. Blazer ceketini yerine North Face ceketinin altına yuvarlak yakalı bordo bir kazak ve kot pantolon giymiş, hafta sonu gündelik kıyafetine rağmen yine de şık görünmeyi başarmıştı.

Çenemi kaldırdım, kalbim yavaşlayarak normal ritmine döndü. Özür dilemek için buradaydı. "Evet, arabanız tahrip edildiği sırada bir ," dedim sertçe, haksızlığa uğramış bir kadını oynayarak.

"Hmmm, öyle duydum," dedi ikna olmamış bir şekilde, bir adım daha atarak kolunu uzatıp bana dokunabilecek kadar yaklaştı.

Kapıyı kavradım, bir an için zorla içeri girmeye çalışacağından endişelendim.

'Ancak, ikimiz de biliyoruz ki benim yolumda sen vardın. Tek istediğim bunu kabul etmen. Eğildi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Bunu bağırmasından daha tehditkâr buldum ve dizlerimin birbirine çarpmasını engellemek zorunda kaldım.

'Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şimdi lütfen ben polisi aramadan önce gidin,' dedim.

Kıkırdadı, sanki bir katalog modeliymiş gibi elini saçlarında gezdirdi. Olabilirdi, yüzü uzun ve gözleri birbirine çok yakın olmasına rağmen çirkin değildi. "Buna gerek yok Bayan Massingham, sadece ne yaptığınızı itiraf edin ve tüm bunları arkamızda bırakalım. Ses tonunda tehditkâr bir ima vardı ama aynı zamanda şakacı bir havası da vardı.

"Hoşça kalın Bay Fox," dedim kapıyı kapatırken, tam olarak kapanmadan önce sözlerini yakaladım.

"Seni göreceğim.

Kapıya yaslandım, bacaklarım güçsüzdü. Koridorun zemini altımda eğiliyor gibiydi. Simon sessizce korkutucuydu, bağırp çağırmadığı ve küfür etmediği için daha da korkutucuydu. Sadece arabasını çizenin ben olduğumu biliyordu, yüzünde bir kesinlik ifadesi vardı. Suçumu kabul etmeli miydim? Özür dileyip çek defterimi mi çıkarmalıyım? Bunun bir muhakeme hatası olduğunu anlayıp neden olduğum hasarı gidermemi kabul eder miydi?

Oturma odasının penceresine koştum ve köpeğinin ipini keskin bir hareketle çekişini, zavallı şeyi neredeyse sürükleyerek araba yolundan çıkarışını izledim. Dışarıda ışık yavaş yavaş azalıyor, gökyüzüne uğursuz bir hava veriyordu. Yağmur taneleri art arda cama çarpmaya başladı ve Simon Fox'un gittiğinden ve geri dönmeyeceğinden emin olana kadar dışarı bakmaya devam ettim. Yağmur onu hızla evine götürüyordu.

Davranışları beni tedirgin etti ve daha fazlasını öğrenmek için Facebook'a geri döndüm, ancak orada elde edilecek hiçbir bilgi yoktu. Şirketinin web sitesine bir bağlantı ve fotoğraf dışında profili kilitliydi. Nasıl kullanıldığını bildiğim tek sosyal medya platformları olan Instagram ve Twitter'ı denedim ama sonuç alamadım. LinkedIn'i deneyebilirdim ama profiline baktığımı görebilirdi. Belki ikizlere Snapchat'i sorabilirdim, belki kızının bir hesabı vardı? Bütün gençler kullanıyor gibi görünüyordu.

Jonathan taşındığından beri ilk kez yalnızken kendimi savunmasız hissediyordum ve dışarıyı karardıkça, gün geceye döndükçe, her ses beni tedirgin ediyordu. Döşeme tahtalarının gıcirtısı ya da bir araba kapısının çarpması beni zıplatıyordu. Konuşmamızı tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamadım. Simon'ın

Sözler bir tehdit miydi? *"Seninle görüşeceğim.* Arabasındaki bir çizik yüzünden değil, bir avuç polis yerine avukatını gönderecekmiş gibi görünüyordu. Jaguar onun gurur ve neşe kaynağı olsa bile.

Sonunda televizyona konsantre olamayarak yatağa girdim. Kötü uyudum, dönüp durdum, pes ettim ve sabahın beşinde yataktan kalktım, uyku benden kaçıyordu. Çocuklar dönene kadar saatleri sayarken, beni meşgul edecek çok şey vardı. İkizlerin okula giderken giyecekleri gömlekleri ütülüyor, çarşafaları değiştiriyordum, yiyecek alışverişine de çıkmam gerekiyordu. Ryan bir yeme makinesiydi ve ergenliğe girdiğinden beri yemek faturamız tavan yapmıştı.

En sevdikleri ürünleri almak için sabahın köründe kalabalık bir süpermarkette el arabasını dolaştırırken Claire'den iyi olduğunu ve bütün gece Owen'la birlikte olduğunu bildiren bir mesaj geldi. Güvende olduğunu bilmek için ondan kontrol etmesini istemiştım. Telefonuma sırtarak baktım ve cevap vermek için el arabamı koridorun kenarına ittim.

Senin adına sevindim, kendine iyi bak. Yakında konuşuruz. X

Mesaj gönderilir gönderilmez LinkedIn'de bir bildirim aldığımı gördüm. Uygulamayı açtığımda Simon Fox'tan gelen bir bağlantı isteği ile karşılaştım. Bir trafik sıkışıklığına neden olduğumu fark etmeden önce ekrana baktım ve koridorda ilerlemek için telefonumu cebime geri ittim. Neden bağlanmak istesin ki? Kapımın önünde beni korkutan adamla daha fazla bir şey yapmak istemiyordum.

Eve varıp bavulları indirir indirmez LinkedIn profilimde neler görüldüğüne baktım, iş geçmişim ve Winston's ile ilgili birkaç gönderi dışında pek bir şey yoktu. Ancak Simon artık sadece nerede yaşadığımı değil, nerede çalıştığımı da biliyordu. Bu düşünce beni tedirgin etti ve bir şişe şarap açıp açmamayı düşündüm ama Jonathan'ın yakında çocukları geri getireceğini biliyordum ve nefesimden kokusunu almasını istemiyordum. İçki içmemden nefret ederdi, bu sürekli bir tartışma kaynağıydı. Onun gözünde bunu çok fazla yapıyordum. Artık ne yaptığım onu ilgilendirmese de, çocukları geri bırakmaması için ona herhangi bir bahane vermek istemiyordum.

Geldiğinde nezaketle gülümsedim ve ikizleri öptüm, arkalarında kirli çamaşır torbalarını sürükleyerek içeri girdiler ve onları salonun zeminine bıraktılar. Ryan üst katta kaybolmadan önce zar zor merhaba dedi ve

Xbox'ın ateşleme sesi duyuldu. Rachel en azından hafta sonumun nasıl geçtiğini sordu.

"Bir dakikalığına içeri girmemin sakıncası var mı? Jonathan, hâlâ kendi evi olan evin eşiğini geçmemişken sordu.

'Elbette,' diye cevap verdim ve Rachel yiyecek aramak için mutfığa gitti.

"Nasıllar? Jonathan oradayken garip bir şekilde sordum ve bu kadar kibar olmasına şaşırdım. Ancak, fotoğrafı Facebook'ta gördüğümü biliyor olmalıydı, belki de bu yüzden temkinliydi.

O varken mekân tuhaf görünüyordu, sanki oraya ait değilmiş gibi. Ellerini ceplerine sokarak bana baktı, taze yüzlü ve neredeyse parlıyordu. Dışlerimi sıktım; aşk insana bunu yapıyordu.

'İyi, eğlendim sanırım. Gelmelerine izin verdiğiniz için teşekkürler.

"Başka yoktu, unutma; onları alacağını bana söylememiştin," dedim, medeni olma niyetime rağmen acının ağzımdan kaçmasına izin veremedim.

"Yaptım!" söze başladı, sonra konuyu daha fazla tartışmamaya karar verdi. "Peki, olay çıkarmadığın için teşekkürler," ekledi hiç ürkmeden.

"Madem yeni kız arkadaşınla tanışmalarını istiyordun, bunu söylemeliydin," diye karşılık verdim, sözlerimin dengesini bozup bozmadığını görmek için baktım ama gözlerini kırpmadı bile.

'Monique mi? Sanırım onunla tanışmalarının zamanı gelmişti. Onunla bir süredir görüştüğü iması havada asılı kaldı ama ona ne kadar zamandır görüştüğünü sorma zevkini tattırmadım. Başımı dik tuttum, sözlerinin ne kadar canımı yaktığını görmek istemiyordum. Beni aldatıp aldatmadığı ya da Monique'in ayrılmasına neden olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen öyleydi. 'Dinle Kay, evi gerçekten düzene sokmam gerekiyor. Beni satın almak için bankaya gittin mi?'

"Hayır, zamanım olmadı," diye yalan söyledim, oyalandım.

"Değer biçtirdin mi?" diye sordu iç çekerek. Başımı salladım.

'Sen yapmazsan ben yapmak zorunda kalacağım. Bir şey satın almak için özsermayeye bağlı paraya ihtiyacım var. Kısa süreli kira kontratım yakında bitecek.

"Monique'in yanına taşınamaz mısın? Kelimeleri durduramadan ağzımdan kaçırdım.

cevap vermedi, az önce tekmelediği bir köpek gibi bana bakıyordu.

"Monique bir yatakhane yaşıyor," dedi kesin bir ifadeyle.

Alay ettim. Hâlâ ailesiyle yaşıyor olabileceğini düşünmüştüm - yeterince genç görünüyordu. Tam bir klişeydi.

"Boşanma işlemlerini başlatmak için bu hafta bir avukatla görüşeceğim.

Geldiğini bildiğim için sertçe yutkundum. Kaçan bir tren gibi, Jonathan durdurulamazdı. Kelimeleri katlayıp tekrar ağzına tıkmak istedim.

'Hangi gerekçeyle? Zina mı?' Ben tersledim, ama o sadece iç çekti ve omuz silkti.

"Ne istersen Kay, sadece yapılması gerekiyor. Bunu bir suç itirafı olarak mı almalıyım?

"Peki," diye cevap verdim, ama bu daha çok bir gıcırta gibi çıktı. Beni kışkırtmasına izin vermeyecektim. Başlangıçta bunu eğlenceli bulmuş, herkese ayrılığımızı ne kadar zorlaştırdığımı anlatabilmek için beni zevk almıştı. Başlarda nevrotik eski eş olarak onun oyununa gelmişim ama bu çok yorucuydu ve o zamandan beri onun tuzağına düşmemeyi öğrenmişim.

Benim dayanağım olan adam nasıl olmuştu da bir yabancıya dönüşmüştü? On sekiz yıldır evliydik. Mutluyduk, ya da ben öyle sanıyordum. Daha geçen yıl mutlu yaz tatilimizde beni sonsuza dek seveceğini söylemişti. Onun değişmesine neden olacak ne yapmışım? İçki mi?

Jonathan gitmek için döndü ve omzunun üzerinden çocuklara veda etti.

"Simon Fox'u tanıyor musun? Kapıya vardığımızda ağzımdan kaçırdım. Acıyı uzatmak, onu birkaç dakika daha burada tutmak için zavallı bir girişim. Eğer benimle birlikteyse, onunla birlikte değildi. Şu anda bile, her şeyden sonra, hâlâ kocamı elimde tutmak istemem acınacak bir şeydi.

"Evet, yıllar önce birlikte üniversiteye gitmiştik, işletme bölümünde. Onu nereden tanıyorsun?"

"Bilmiyorum, pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

"Boşandı, yüzden şanslı olabilirsin, ama onun tipi olup olmadığından emin değilim," dedi beni kuşkuyla bir aşağı bir yukarı süzerek.

Başımı salladım, yaralıydım ve Jonathan karanlık bir şekilde kıkırdadı, her zaman şaka yollu söylediği acımasız şeylerden zevk alıyordu ama yine de güvenimi kırıyordu.

'Üzgünüm,' kahkahası kesildi, 'şaka yapıyorum, ama ciddi, kendi işini yürütüyor. Birkaç hafta önce onunla barda karşılaştım, yerel rekabeti yok etmekle ve Crawley'deki lider güvenlik firmasını yönetmekle övünüyordu. Uzun süre konuşmadık.

"Tamam, teşekkürler. Kapıyı açtığında arkasında sönükleştim.

"Evle ilgili olarak sizinle temasa geçeceğim," dedi ve omzunun üzerinden el sallayarak arabasının anahtarlarını elinde şingırdatarak oradan ayrıldı. Yeni hayatına, yeni kadınına geri döndü.

OceanofPDF.com

Jonathan aile evimiz hakkında sanki kapatması gereken bir iş anlaşmasıymış gibi, kişisel bir çıkarı yokmuş gibi konuşuyordu. Yılların anıları, çocuklarımızın yürümeyi öğrenmeleri, okuldaki ilk günleri, çocuk havuzundaki yaz bahçesi partileri. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Yüzüne bir tokat gibi çarptı, ama Jonathan her zaman bölümlere ayırmayı başarmıştı.

Bu evden ayrılmayı hiç istemiyordum ama terfi ve maaş artışı olmadan çok az seçeneğim vardı. Evi satmak ve sermayeyi bölüşmek zorundaydım.

"Anne," diye boğuk bir ses geldi Rachel'ın mutfaktan, ağzı bir şeyle doluydu.

"Evet," diye geri seslendim, ön kapıyı kapattım ve Jonathan'ın ziyaretinin bıraktığı kasveti bir kenara ittim.

"Pantolonumu yıkayabilir misin? Yarın okuldan sonra Casey ile sinemaya gideceğim.

Kabul ettim, düşüncelerim Simon Fox'a geri döndü.

"Rachel, yolumuzun sonunda yaşayan kızı tanıyor musun? Sarışın, güzel. St James's'e mi gidiyor?"

Bana boş boş baktı, hala çiğniyordu, Ritz kraker kırıntıları elinden yere düşüyordu.

'Yolumuzun girişinin karşısındaki evi biliyorsun, beyaz, çift cepheli. Gerçekten çok güzeldi ama sonra yolu asfaltladılar.

Rachel'ın ela gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. 'Evet, bu Ava. Benim sınıfımdan. bir sürtük,' dedi gözlerini kırpmadan.

Yüzümü buruşturdum, onu gördüğüm anda öyle olduğunu anlamıştım. Hatırladığım lisedeki popüler kızlara benziyordu. Taşıyıcı kemer güzeli, uzun düz sarı saçlı, zayıf ve onun gibi çoğu kızın sahip olduğu, sanki en üst nokta onlar için ayrılmış gibi bir bakış.

Neyse ki Rachel liseyi çok rahat bitirmişti. Zorbalıkla karşılaşmamıştık, erkek arkadaşı yoktu ve iyi bir öğrenciydi. Ryan daha sorunlu biriydi, Xbox oynamadığı ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmadığı zamanlarda eve ot kokan, kırmızı gözlü ve dalgın bir şekilde gelirdi. Dersleri kötü gidiyordu ama ne ben ona ulaşabiliyordum ne de Jonathan. Onun için endişelenmeyi hiç bırakmadım.

Omuzlarımda taşıdığım bir başka yükü bu. Ev, ayrılık ve şimdi de Simon Fox'la uğraşmak zorunda kalınca, artan baskı bunaltıcıydı. Sadece bu da değil, işimle ilgili ne yapacağıma da karar vermem gerekiyordu. Winston's artık başarılı olabileceğim bir yer değildi; yolun sonuna gelmiştim ama aynı zamanda ayrılmaya da hiç niyetim yoktu. Beş yıl cinsiyetçi yorumlara ve zaman zaman tacize katlandıktan sonra, bu bir hiç uğruna olmamalıydı.

Akşam yemeği garipti, ikizler hafta sonları hakkında konuşmak istemiyorlardı, hafta sonunu babalarının yeni kız arkadaşıyla geçirmişlerdi. Annelerinin yerine geçen kişiyle. Bunun yerine, ben daha fazla dayanamayana kadar konunun etrafından dolandılar. Odadaki fil o kadar büyümüşü ki artık kaçınılmazdı.

"Monique biri? Gerginliği ortadan kaldırmayı umarak sordum.

Ryan makarnasını tabağına koyarken Rachel diplomatik bir tavırla, "Güzel," dedi. "Onunla ilk kez karşılaşıyorduk," diye devam etti.

Odada ağır bir atmosfer vardı.

"Hafta sonundan önce ondan haberin var mıydı? Dayanamayarak sordum.

"Hayır," diye araya girdi Ryan. Demek onlar da Monique'i ilk kez duymuşlardı. Gözlerine perde çekilmiş olması içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Benim yaptığım gibi.

"İyi vakit geçirdiğine sevindim. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. İkizleri zor bir duruma sokması Jonathan'ın suçuymuştu ve bunu daha da kötüleştirmek istemedim.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Ryan sessizce ve ben oğluma karşı bir sevgi patlaması hissettim. Belki Monique'in sahneye çıkmasıyla Jonathan'la kalmaya o kadar hevesli olmazlardı.

"Babam o yüzden mi gitti? Rachel sordu, yüzü buruşacakmış gibi görünüyordu.

'Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Düne kadar ondan haberim yoktu,' diye itiraf ettim.

"Bize artık seninle yaşayamayacağını, senin evlendiği karısı olmadığını söyledi.

Onlara ne yedirdiğine inanamayarak bir karşılık verdim. Bana kızmalarına şaşmamalı.

"Beni hasta ediyorlar. Sürekli birbirlerinin üzerindeler. Ryan'ın yüzü karardı ve elindeki çatalı bıraktı, çatal kâseye çarparak tıngırdadı.

'İstemiyorsan onu görmek zorunda olmadığını biliyorsun. Seni asla gitmeye zorlamayacağım. Masanın öbür ucuna uzandım ve elimi kolunun üzerine koydum. Jonathan ve Monique'in ellerini birbirlerinden uzak tutamadıkları görüntüleri yok etmeye çalışıyordum. Mide bulantısı üzerime çöktü.

"Babamı mutlu ediyor, aptal," diye tükürdü Rachel kardeşine, sözleri küçük bıçaklar gibi kesiyordu.

Tabakları toplamak için ayağa kalktım ve gözyaşlarımı tutamadım. *Çocuklar için bir arada kalmaya çalıştım.* Kendime her şeyin onlarla ilgili olduğunu, bizimle ilgili olmadığını söyledim, gerçi Jonathan'ın da böyle hissetmesini isterdim ama o bencildi. Davranışları bunu kanıtlıyordu.

Ryan tabağını itip yukarı çıkan kız kardeşine, "Annemi üzdün," diye çıkıştı.

Ryan'a dönmeden önce onun geri çekilen sırtına, "Tamam, yok," dedim. "Yarın okul için hazır mısın?"

"Evet.

Yemeğini bitirdi ve tabağını lavaboya götürdü, Xbox'ının çağırdığı üst katta kaybolmadan önce bana yarım bir gülümseme verdi.

Claire'i aradım ve Owen'ın ne kadar harika olduğunu anlatmasını dinledikten sonra Jonathan'ın durumu hakkında onu bilgilendirdim. Endişelerimin bir kısmını boşaltmak iyi geldi ve Claire harika bir dinleyiciydi.

'Siktir et onu Kay, o seçimini yaptı ve çocukları Monique ile hiçbir uyarı yapmadan tanıştırmak çok boktan bir şey. Neden gittiği hakkında yalan söylemekten bahsetmiyorum bile. Seni kötü adam yapıyor. Hayatına devam etmelisin. Yeni bir başlangıç, belki yeni bir eve taşınmak iyi bir şey olacaktır. Anılarını da yanında götürebilirsin. Ağlamamaya çalıştım ama yine de gözyaşlarım aktı.

'Haklısın, haklı olduğunu biliyorum. Kendimi toparlamalı ve bir plan yapmalıyım,' diye burnumu çektim. Yarın bankaya gidip yeniden ipotek konusunda ne yapabileceğime bakarak işe başlayacaktım. En azından o zaman nerede durduğumu bilirdim.

Ertesi sabah ikizleri okula bıraktım, gözüm Simon Fox'u arıyordu ama Jaguar'ı ortalıkta görünmüyordu. Belki de tamir ediliyordu. Yolda tedirgindim, ikizler endişemi anladılar, gözlerimin sıkışık yoldaki diğer arabalara dalmasını izlediler.

"Dokuz gibi evde olurum anne, unutma," dedi Rachel, içinde kıyafetlerinin olduğu çantasını tutarken.

Casey ile sinemaya gittiğini hatırlayana kadar ona boş boş baktım.

"Tabii, Casey'de mi yiyeceksin?" diye sordum.

"Evet, görüşürüz anne," dedi arabadan inerken. Ryan veda etti ve ben arabayı çekmeden önce indi.

İşe gittiğimde mutfaktan çıkan Çavuş'la karşılaştım, ellerinin derisindeki çatlaklara yağ bulaşmıştı ve üzerinde kirli mavi bir tulum vardı. Ellili yaşlarının ortasında, depoyu yöneten sağlam bir adamdı.

"Bugün iyi görünüyorsun Kay," dedi küstahça göğsüme bakarak.

'Günaydın, Çavuş,' diye iç geçirdim.

'Biliyorsun, eğer geceleri seni sıcak tutacak birine ihtiyacın olursa, ben her zaman müsaitim,' sırtı ve kanım dondu.

"Ne?

"Artık Jonathan'la birlikte , bir hizmete ihtiyacınız olursa seve seve devreye girerim. Ses tonu şakacıydı ve göz kırptı. Yanıt olarak karnım yuvarlandı.

"Bunu nereden biliyorsun? Ben tersledim ve o da avuçlarını yukarı kaldırdı.

"Yeğenimi beceriyor; geçen gün kız kardeşime geldi. Ailesiyle falan tanıştı. Kız onun için biraz genç, değil mi? Daha yirmi dokuz yaşında!' Çavuş, sanki ikimiz de tarafsız seyircilermişiz gibi bilgi aktarmaya devam ederken içimin burkulduğunun farkında değildi.

Artık Winston'daki herkes evliliğimin bittiğini, Jonathan'ın beni kendisinden on dört yaş küçük başka bir kadın için terk etmesinin utancını bilecekti. Bu dayanılmazdı.

'Bak, özür dilerim, düşünemedim. Sadece gülüyordum, biliyorsun,' dedi yüzümün düştüğünü görünce.

Cevap vermeden kahvemi bıraktım ve sabahın geri kalanında ofisimde saklandım. Göğsüme bir kurşun ağırlık oturmuş, hareket etmeyi reddediyordu.

Hiçbir şeye konsantre olamıyordum, öğle yemeği vakti gelip de ayrılabilirdiğime sevindim, otoparka ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Sarge ve Gav'ın gülerik beni ve Monique'i karşılaştırdıklarını ve kaybedenin ben olduğumu hayal ettim. Arabama bindim ve on dakika uzaklıktaki şehir merkezindeki bankaya gittim, postanenin dışında otuz dakika boyunca ücretsiz park edebileceğiniz bir yer bulmayı başardım.

Banka meşguldü ve önceden arayıp bir ipotek danışmanı ile görüşmek için rezervasyon yaptırdığıma sevinmiştim. Yan odada karşısına oturup hesap numaramı öğrenmeye çalıştım ki adam bilgilerime bakabilsin. Neredeyse yirmi dakika boyunca banka hesap özetlerimi ve kazanç belgelerimi gösterdim ama nafile.

'Üzgünüm Bayan Massingham, ancak kocanızı satın almak için kredinizi artırmak bu durumda bir seçenek olmayacak. Banka bu miktarda bir krediyi garanti etmeyecektir, çünkü korkarım ki bu miktarda bir parayı güvence altına almak için yeterince kazanmıyorsunuz. Bu gereksiz bir risk olarak görülecektir.

Kaşlarımı çatarak ifadeleri çantama geri koydum. Sadık bir müşteri olmak buraya kadarmış.

'Yani seçeneğim mi? Ya başka bir bankaya gidersem?

Yapabilirsiniz. Ancak size de aynı şeyin söyleneceğine inanıyorum. Sizin yaşınızda, kredi miktarı ve geri ödeme süresinin uzunluğu, mevcut maaşınızla bunun karşılanamayacağı anlamına geliyor.

Dişlerime bir tekmediydi ama bunu beklemediğimi de inkar edemezdim. Rakamların biliyordum.

Bankanın dışında durdum, omuzlarım çökmüş, tutunacak bir umut ışığı arıyordum. Pamuk ipliğine bağlıydım. Yolun karşısında, belli belirsiz tanıdığım bir ses başımı kaldırmama neden oldu.

Simon Fox parlak Jaguar'ına tırmanmış, cep telefonu ile konuşuyordu. Çizik sanki hiç orada değilmiş gibi kaybolmuştu. Suçum ortadan kalkmıştı. Bu kadar çabuk tamir ettirmesi beni etkilemişti. Ona ne kadara mal olmuştu? Yeni yıkanmış ve cilalanmış görünüyordu, yani o sabah olabilirdi. Simon Fox gibi bir adam mükemmel olmayan bir araçla dolaşmaktan nefret ederdi.

Telefon görüşmesini bitirdi, arabayı çalıştırdı ve beni fark etmeden uzaklaştı. Jaguar hareket edince, önüne park ettiği şeyi gördüm. Daha önce hiç fark etmediğim büyük cam pencereleri olan pırıl pırıl bir vitrin. Yazılar

Beyaz zemin üzerine parlak turuncu harflerle 'Fox Security Solutions'. Vücudunun içinde FSS harfleri olan bir tilkiden oluşan logo caddenin üzerinde yükseliyordu. Tilki'nin inini bulmuştum.

OceanofPDF.com

Merakıma yenik düştüm ve yolun karşısına geçip pencereden içeri baktım, girişin üzerindeki güvenlik kamerasını gördüm. Camdan bakarken kolayca tanınmamak için başımı öne eğdim. Modern bir ekran üzerinde bir dizi ışık, kamera ve diğer cihazlar vardı - ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yirmili yaşlarının başında genç bir adam arka taraftaki tezgâhın arkasında durmuş, iyi giyimli bir kadına hizmet ediyordu. Simon gittiğinde, içeriye bakmak için mükemmel bir andı. Kapının önünde beni korkutan adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

Kapının üzerinde bir zil vardı ve ben içeri girerken yüksek sesle çalınca irkildim. Tezgâhın arkasındaki adam başını kaldırdı ve müşterisine dönmeden önce beni selamlayarak gülümsedi. Evinizin güvenliğini sağlamak için mevcut tüm seçeneklere bakarak reyonları inceledim. Giyilebilir kameraların olduğu küçük bir bölümde oyalandım. Elbise takısına benzeyen, elmas şeklindeki büyük bir oniks kolye gözüme çarptı. Elime aldım ve ağırlığına şaşırarak elimde çevirdim.

"Bu yeni bir alet," diye omzumun üzerinden dostça bir ses geldi. 'Otuz saatlik bir pil ömrü ve doksan saatlik bir hafızası var. Tüm kayıtlarda tarih ve zaman damgası ile sesle etkinleştirilir. Arkamda durduğunu görmek için döndüğümde tezgâhtaki adamla göz göze geldik. İçten içe sıçradım, diğer müşterinin gittiğini fark etmemiştim ya da kapıdaki zili duymamıştım. "Çok hafif, değil mi? Coşkusu bulaşıcıydı ve gülümsedim.

"Ne kadar? Aklımda bir fikir zerresi oluşurken sordum. "Altmış pound, ama şu anda stoklarımızda sadece üç tane var.

Kolyeye baktım, kolye ucunun çalışan bir kamera olduğuna inanamadım. Asla bilemezsin.

' alırım,' dedim dűřüncesizce.

Adam kolyeyi elimden aldı ve yavaşça tekrar vitrine koydu. 'Tezgâhın altında kutulanmış bir tane var. Elbette talimatlarla birlikte geliyor, ancak kurmak için yardıma ihtiyacınız olursa, geri dönmekten çekinmeyin, size yardımcı olabiliriz.

Müşteri hizmetlerinden etkilenererek kibarca gülümsedim.

Bankoda kredi kartımla ödeme yaptım ve kutuyu el çantama koydum.

Faturamın basılmasını beklerken "Ne zamandır buradasınız?" diye sordum.

"Yaklaşık bir yıl oldu.

"Burası sizin dűkkanınız mı? Olmadığını gayet iyi bildiğim halde sordum.

"Hayır, Simon Fox sahibi. Ben sadece burada çalışıyorum ve bazı kurulumlarda yardımcı oluyorum. Evinizin ya da belki de iş yerinizin güvenliğini yenilemeyi dűřünürseniz, işte size sunduğumuz hizmetlerin bir broşürü,' dedi, bankadaki toplantım için özel olarak giydiğim takım elbisemi ve eteğimi . "Mülkünüz için ücretsiz bir güvenlik değerlendirmesi ve hiçbir yükümlölük altına girmeden fiyat teklifi sunuyoruz.

'Teşekkür ederim,' diye cevap verdim.

Kapının zili çaldı ve Simon'a mülkünde yakalanmak istemediğim için nefesim boğazımda arkamı döndüm. Ama iki adam içeri girdi, kumlu kot pantolon ve çöl botları giymişlerdi, hemen hareket sensörlü ışıklara doğru yöneldiler.

Daha fazla oyalanmak istemediğim için oradan ayrıldım ve arabama doğru yürürken ön camımda bir park cezası buldum.

"Lanet olsun," diye tısladım. Tahsis edilen boş zamanı on dakika aşmıştım. Görünürde park görevlisi yoktu ama muhtemelen ellerinde kronometreleriyle çalılıkların arasında saklanıyorlardı ve arabasına geç kalan bir sonraki kişiye saldırmaya hazırđılar.

Etiketı söktüm ve yolcu koltuğuna fırlattım. Koleksiyona eklenecek bir fatura daha.

* * *

Ofise döndüğümde, işime odaklanmaya çalıştım ancak odaklanamadım. Liam ve Tim Birmingham'daki merkezi ziyarete gitmişlerdi ve ben de bu huzurdan memnundum. Liam oraya giderken yaptığı hatayı 'e itiraf edecek miydi? Bundan şüpheliydim ama hata eninde sonunda ortaya çıkacaktı, Allegra personelinin geçici görev süresi sorgulanmaya başlandığında.

Öğleden sonra Claire'den geldiğini düşündüğüm bir e-postaya yanıt verirken telefonum çaldı ama bu Hinge'den gelen bir bildirimmiş. Birisi profilimi görüntülemiş ve fotoğraflarımdan birini beğenmişti. İsme tıkladım: Mike Sullivan. Profili açıldı, koyu sarı saçlarını alnından ayırmış, gömlek ve kravatıyla kameraya gülümseyen ince bir adam. Biraz Daniel Craig'e benziyordu ve ben şüpheyle ekrana baktım. *Fotoğrafımı beğenmiş miydi?*

Profilinde kırk beş yaşında olduğu, boşandığı, Crawley'de yaşadığı ve yürüyüş, kano ve diğer açık hava etkinliklerinden hoşlandığı yazıyordu. Diğer fotoğraflarından dördü onu koşarken, rugby oynarken ve suda gösterirken, sonuncusu onu hayal meyal tanıdığım bir barda otururken gösteriyordu.

Claire'i ararken yüzüm yanıyordu, avuçlarım nemli. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona mesaj mı atmalıyım? Fotoğrafını mı beğenecektim? Belli bir süre beklemem mi gerekiyordu? Bu benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi ve kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyordum.

"Merhaba, nasılsın? Claire'in sesi her zaman benden haber aldığına sevinmiş gibi gelirdi ve midemden sıcak bir ısıltı yayılırdı.

'Tuhaf bir gün oldu,' diye düşündüm.

'Oh, bir de bana sor, benimki berbattı, adaylar her yere dağılıyordu. Bazıları görüşmeye gelmeye bile cesaret edemiyor. Çok sinir bozucu.'

"Hinge'deki fotoğraflarımdan birini beğenen biri oldu! Daha fazla içimde tutamayarak ağzımdan kaçırdım.

Claire, 'Oooh, bana bir ekran görüntüsü gönder,' dedi.

İstedikini yaptım, o ofisteki biriyle vedalaşırken parmaklarım uygulamalar arasında

"Çok !" diye haykırdı fotoğraf ona ulaştığında. "Beni aşar," diye cevap verdim, sesim titreyerek.

'Saçmalama! Kimse senin liginin dışında değil. Doğru, fotoğraflarından birini beğenmen gerekiyor, sonra umarım sana mesaj atar. Ona mesaj atabilirsin elbette, ama kovalanmak her zaman iyidir,' dedi hınzırca ve ben

heyecanlandığında yaptığı gibi ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını hayal etti.

"Uzman olan sensin. Hinge'e geri tıkladım ve onun bardaki fotoğrafını beğendim.

"Yaptın mı?

"Evet.

"Tamam, gitmem gerek, saat üçte buluşuyoruz, ama sana mesaj atarsa beni ara. Sesi tizdi, aramayı sonlandırmadan önce heyecanını kontrol edemiyordu.

Mike Sullivan'ın fotoğraflarına tekrar baktım, çekiciydi ve tanışırsak onun tipi olmayacağımdan emindim. Yine de kendime güvenim artmıştı. Hayatıma devam etmeyi düşünmemiş olsam da, belki de Jonathan'dan sonra bir hayat vardı.

* * *

Daha sonra evde Ryan'la akşam yemeği yedik ve uzun zamandır Rachel olmadan yaptığımız en uzun sohbeti gerçekleştirdik. Birlikte biraz yalnız zaman geçirmek, Rachel'ın sık sık yaptığı gibi sohbeti yönlendirmeden okul ve arkadaşları hakkında konuşmak güzeldi. O yokken daha açıktı ve ben de yargılayıcı bir tavır takınmadan okuldaki kötü gidişatından bahsetmeyi başardım. Ryan bana notlarının düştüğünün farkında olduğunu söyledi, son zamanlarda çaba göstermediği konusunda dürüsttü. Babası gittiğinden ve hayatı dengesizleştüğinden beri miydi bu? Daha çok çalışacağına söz verdi ve ben de Jonathan ve Monique hakkında atıp tutmasına ara vermeden izin verdim. Her ne kadar onu ve Rachel'ı her zaman olduğu gibi sevdiğimize dair güvence vermeye çalışsam da, bu onun itiraz ettiği bir ilişkiydi. Aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve aynı evde olsak da olmasak da bana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağımı söyledim. Ryan Jonathan'ı kaidesinden indirirken ona katılmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Bunu yapmak kolay olurdu, özellikle de Jonathan'ın son zamanlardaki davranışları göz önüne alındığında, ama birlikte olsak da olmasak da bir takım olarak ebeveynlik yapmalıydık. Birlikte çocuklarımıza tapıyorduk ve onlara bunu hatırlatmanın hiçbir zararı yoktu.

Kalpten kalbe konuşmamız bitti, tabakları topladım ve iyi olduğundan emin olmak için Rachel'a mesaj attım. Çabucak cevap verdi, Casey ve o

çoktan sinemaya doğru yola çıkmışlardı ve gösterimden sonra evde olacaklardı. Kendimi hafiflemiş hissederek ve Ryan'ın da üst kata çıkmasıyla çantamdan kolyeyi aldım ve kurma talimatlarını okudum.

Normal kostüm takılarından biraz daha ağırdı ama buna alışacaktım. Evin içinde takarken Ryan'ın odasına uğrayıp bir içki isteyip istemediğini sordum ve bu fırsatı kolyenin aramızdaki konuşmayı kaydedip kaydetmediğini anlamak için kullandım. Bana hafifçe homurdanmıştı ama Ryan karanlıkta Xbox oynadığı için görüntüleri indirdiğimde grenli kayıta görünmüştü.

Satın aldığım üründen memnun bir şekilde *Merdiven* suç belgeselinin devamını izlemek için oturduğumda Hinge uygulaması bir mesajım olduğunu duyurdu.

Merhaba Kay, bu hafta bir kahve içmek için buluşmayı çok isterim, belki bir öğle yemeği vakti? Mike. X

Ağzım tükürükle doldu ve yutkundum, derim korku ve heyecanın karıncalanıyordu.

Hemen Claire'i aradım, da bana devam etmemi söyledi. Hiçbir şey çıkmasa bile tereddüt etme, demişti. Dışarı çık, yeni insanlarla tanış, sosyalleş. Başka hiçbir şey olmasa bile bu bir güven desteğiydi. Ben de cevap verdim:

Kulağa harika geliyor, yarın çok mu erken? Saat birde Brewers'da buluşabilir miyiz?

Brewers, öğle yemeği saatlerimde sık sık sığındığım yerel bir kahve dükkanıydı.

Midem çalkalanarak gönder tuşuna bastım ama hemen ardından yarın buluşmayı kabul eden bir mesaj geldi. Artık belgesele konsantre olamadığım için yukarı çıkıp Rachel eve döndüğünde ne giyeceğime karar vermeye çalıştım.

"Film iyi miydi?" diye onun merdivenlerdeki adımlarını duyunca.

'Evet, komikti. Yine de yorgunum. Yatmadan önce yapmam gereken ödevlerim var.

'Tamam, birazdan yatacağım. Kapıyı kilitledin mi?' diye sordum.

"Evet," cevap verdi kapı aralığında belirerek. "Şu," elimde tuttuğum iki elbiseden birini işaret etti, diz hizasında yeşil bir elbise seçti

Sadece bir kez giymiştim. Göğüs altından geçen, bele doğru çekilen, gurur verici bir imparatorluk çizgisi vardı.

'Tamam, bu olsun,' diye kabul ettim ve Rachel sırtarak gözden kayboldu.

İkizlere bir randevum olduğunu söylemeyecektim. Jonathan yeni edindiğı aşk hayatıyla özgür ve rahat olabilirdi ama ben kartlarımı göğsüme yakın tutmayı planlıyordum. Kimse yeniden biriyle çıktığımı bilmeyecekti. Jonathan'a beni aşağılaması için malzeme vermeyecektim.

OceanofPDF.com

Sabah, omuz hizasındaki saçlarımı kıvırdım, diplerimin olması gerekenden daha koyu olduğunun farkındaydım. Yakında daha fazla röfle için rezervasyon yaptırmam gerekecekti. Elbise güzel görünüyordu, kalçalarıma tam oturuyordu ama bununla idare edebilirdim. Dolabın arkasında siyah topuklu ayakkabılar buldum ve makyajım için her zamankinden daha fazla çaba sarf ettim.

"Bir var," diye açıkladım Ryan'a. İkizleri arabaya bindirirken bir an için bana bakakaldı.

Simon Fox ben geçerken evinin önünden çekildi ve beni okula kadar takip etti. Terden koltuk altlarım ıslanmıştı ve ikizlerin şikâyetleri üzerine kaloriferi kapattım. Sis gökyüzünde alçakta asılı duruyordu, tepenin dibinde daha da kötüleşiyordu ve diğer arabalar tarafından görüldüğümde emin olmak için ışıklarımı açtım. Rachel benimle fen ödevi hakkında konuşuyordu ama odaklanamıyordum, ön camımda buğulanma vardı ve gözlerim birkaç saniyede bir dikiz aynasına kayıyordu. Onu izliyordum, okula yaklaşıp kadar beni takip ederken beni izliyordu.

"Anne, dur! Rachel dedi ve ayağım frene bastı, mor üniformalar arabanın önünde yüzerken geçitte aniden durduk. Bazı kızlar bize bakıp gülerek yanımızdan geçerken Rachel koltuğunda daha da çöktü, kulakları pembeleşmişti.

Geri geri gidip kontağı kapattığımda, kavşağın etrafından dolaşmış ve çift sarı çizgileri görmezden gelerek yarı kaldırıma, karşıma park etmişti.

Bakışlarından olabildiğince kaçındım ama gözlerimiz buluştuğunda gülümsedi ve bana göz kırptı. Bu benim ateşimi bir kademe daha yükseltti.

O uzaklaşırken ve ben işe doğru yol alırken nefesimin altında 'Serseri,' diye mırıldandım.

Üzerimdeki elbisenin bazı yorumlara yol açacağını bildiğim için kolyeyi takmıştım. Beni gördüğünde Çavuş'un gözleri büyüdü ama muhtemelen bir gün öncesinden utandığı için hiçbir şey söylemedi.

"Bugün çok hoş görünüyorsun Kay," dedi Tim, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. Bakışları içime işledi, sanki giysilerimin içini görebiliyordu, beni çıplak ve açıkta bıraktı. En başta neden daha muhafazakâr giyinmeye başladığımı hatırladım.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, sesim titrek çıkıyordu.

Biz sabah kahvelerimizle çıkarken Gav mutfağın önünden geçiyordu ve söze karıştı. "Dikkatli olun beyler, artık bekar olduğu için sinsi sinsi dolaşıyor.

Birkaç kişi güldü ve ben de dudağımı ısırdım, konuşmayı reddettim ve ona defolup gitmesini söyleme dürtüsüyle savaştım. Görünüşe göre haberler hızlı yayılıyordu.

Saat bire beş kala, içeride boş masa olmadığı için Brewers'ın dışında sert bir tahta sandalyeye oturdum. Soğuktan titreyerek yün paltomu üzerime çektim ve garsondan bir cappuccino sipariş ettim.

Paltomun içine gömülürken garson kız bana acıdı ve uzun ısıtıcılardan birini açtı, böylece en azından sırtım ısındı. Mike'ın meydanın diğer tarafından yaklaştığını gördüm, tanıdık geldikçe gözlerini kısıyordu ve yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. Bana doğru yürürken nefes iplikleri havada süzölüyordu.

Birkaç adım uzaklaştığında ayağa kalktım, elbisemi düzelttim, avuçlarım sıcaklığa rağmen nemliydi.

"Kay?" sordu, sıkmam için elini uzattı.

"Mike," diye selam verdim, elini sıktım ve soğuk, nemli avucumdan geri çekilmeyeceğini umdum.

Davet edilmeyi beklemeden bir sandalye çekti ve oturdu. Garson kız kahvemle birlikte geldi ve Mike'ın siparişini aldı, ben de bu fırsatı onu tamamen özümsemek için kullandım.

Gri bir takım elbise, pembe gömlek ve kravat giymiş, dalgalı saçları fotoğraflarındaki gibi başından geriye doğru taranmıştı. Dişleri tamamen düzgündü ve gülümsemesi geniş, davetkârdı. Garsona teşekkür etti, gözlerinde bir parıltı vardı.

Ne söyleyeceğimi düşünürken nabzım hızlandı. Konuşmaya nasıl başlayacağımı. Nadiren dilim tutulurdu ama yıllardır biriyle çıkmamıştım ve konfor alanımın çok dışındaydım.

"Burası biraz serin, değil mi?" dedi, Ekim ayında dışarıda oturacak kadar cılgın tek müşterinin biz olduğumuzu fark ederek.

"Biliyorum, üzgünüm, içeride boş masa yok, öğle yemeği yoğunluğu var. Isıtıcıyı engellemek için sandalyemin yerini değiştirdim.

"Zahmet etmeyin. Her neyse, günün nasıl geçiyor?" Bakışları deliciydi, çamurlu mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu. Ona şimdiye kadar iyi geçtiğini söyledim.

"Peki ya sen? Kahvemden bir yudum almak için soruyu ona geri iterek sordum. Sıcaktı ve tadı harikaydı.

'Fena değil, dokuz buçuktan beri toplantılardayım, bu yüzden kaçmak ve biraz temiz hava almak güzel. Ne zamandır Hinge'desin? Açık sözlülüğü beni şaşırttı ama birkaç aydır ayrı yaşadığımı ve arkadaşımın beni birkaç gün önce kaydolmaya ikna ettiğini açıkladım. Altı aydan uzun süredir boşanmış olmasına rağmen onun da benzer bir hikayesi vardı.

"Artık insanlarla tanışmak zor, eski günlerdeki gibi değil," diye gülerek kabul ettim, rahatlamaya başlamıştım. Bacaklarımı çaprazladım, bakışlarının bir an için çoraplı baldırlarımda oyalandığını fark ettim. Çok güzel dudakları vardı ve gülme çizgilerinin derinliğinden sanki her zaman gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

Yarım saat bir geçti. Kahvelerimizin etrafında toplandık, ellerimiz ısınmak için kupaların üzerindeydi, ama sohbetimiz hava durumuna takılıp kalmadı. Mike bana bir enerji şirketinde bilgi bölümünde çalıştığını ve gününün çoğunu ekran karşısında geçirdiğini söyledi. Yürüyüş hakkında konuştuk, Worth Way'i iyi biliyordu ve sık sık dağ bisikletiyle bir sonraki köye giden patikadan geçiyordu. Pek çok ortak noktamız varmış gibi görünüyordu ve ben dudaklarına bakmaya devam ettikçe, kısaca öpmenin nasıl bir his olduğunu hayal ettikçe aramızdaki çekim arttı.

İkiye on kala, Mike'ın hesabı onun ödemesi gerektiği yönündeki ısrarına rağmen hesabı ödedim. Kahve için teşekkür etti ve geri dönmesi gerektiğini söyledi ama Cuma akşamı yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Şaşkındım ve ona kartvizitimi vermeden önce çok isterim diye mırıldandım. Ağırdan almak buraya kadarmış. Şimdiye kadar sadece Hinge uygulaması üzerinden mesajlaşmıştık ama artık cep telefonu numaramı biliyordu.

"Benimki yanımda değil," dedi kartımı iç cebine sokarak, "ama sana sonra mesaj atarım.

Ayağa kalktık ve dudaklarını yanağıma değdirmek için eğildi.

"Tanıştığımıza sevindim Kay, Cuma günü için bir masa ayırtacağım. Tercihiniz var mı?"

"Hayır, sen nasıl istersen," dedim kızarak.

El sallamak için elini kaldırdı ve meydanda geri yürüdü. Göğsüm titreyerek gidişini izledim.

Arabaya dönerken telefonda Claire'e 'İnanamıyorum, çok tatlı biri' dedim.

Sana söylemiştim. İyi geçmesine sevindim. Belki bir gece hep birlikte olabiliriz, Owen'la tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum,' diye bağırdı. Onun için doğru kişi olmasını umuyordum ama Claire daha önce de erkeklerle bu şekilde başlamış, haftalar geçtikçe alevlerin söndüğünü görmüştü.

'Dinle, masanın önünden geçen ve benim için uygun olan her şeye göz kulak olur musun? Daha yüksek maaşlı bir iş bulmam gerekecek. Claire genellikle iş ilanlarını daha ilan edilmeden önce duyardı, yüzden olası fırsatlar için beni aklında tutması işe yaradı.

". Bankada şansın yaver mi?' Claire sordu.

'Hayır, Jonathan'ı satın alacak kadar kazanamıyorum, bu yüzden satmak zorunda kalacağız gibi görünüyor. Yani, bu kadar uzun süre ipoteği ödemeye devam etmesi iyi oldu,' diye itiraf ettim.

'Evet, ama çocuklarının başının üstünde bir çatı tutuyor, Kay, bunu unutma. Bunu senin için yapmıyor.'

"Biliyorum, biliyorum. Neyse, geri dönsem iyi olacak. Sonra görüşürüz,' dedim ve telefonu kapattım.

Ofise döndüğümde, satış ekibinin ilk şartlarını kabul ettiği bir tedarikçi için bir teklife takıldım ve işlerin operasyonel yönünü gözden geçirmek için Ed ile bir toplantı ayarladım. Liam, öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istediği için toplantıya katılıp katılamayacağını sordu ve işimiz bittiğinde Ed masasına dönmek üzere toplantı odasından ayrıldı.

"Birmingham nasıldı? Liam'a sordum.

"Peki, Tim'in yeniden yapılandırma konusunda büyük fikirleri var.

Gözlerimi devirdim; bu konuda daha önce de konuştuğunu duymuştum.

"Yeni bir şey değil, bir yılı aşkın süredir yeniden yapılandırmadan bahsediyor.

"Görünüşe göre yönetimin onayını almış, sanırım yakında her şey ortaya çıkacak.

Sözleri karşısında sırtımda bir tedirginlik duygusu dans etti. Beni dışarı mı ?

"Oh, polisten garip bir telefon aldım, Perşembe gecesi o toplantıda olup olmadığınızı kontrol etmek istiyorlar.

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. Evet, bir yanlış anlaşılma. Bir komşu arabalarının tahrip edildiğinden şikâyet etti ve polise

"Ben olduğumu sandım, inanabiliyor musun! Bocaladım.

Liam'ın gözleri dehşet içinde açıldı. "Gerçekten mi?

'Biliyorum, doğru, korkunç bir şey. Onunla yıllardır sorunlarımız var,' diye yalan söyledim ve konuyu değiştirmeden önce küçümseyici bir kıkırdamaya zorladım. "Tim'e Allegra sözleşmesinden bahsettin mi?

'Hayır, henüz değil. Yapacağım,' diye cevap verdi, gözleri odanın içinde geziniyor, benden başka her yere bakıyordu.

"Bu konu gündeme gelecektir; personelin geçici görevlendirilmesinin neden üç ay değil de altı ay olduğunu bilmek isteyeceklerdir.

Yere baktı. Onun hatası yüzünden otobüsün altına atılmama imkân yoktu ama aynı zamanda bunu ortaya çıkaran kişi de ben olmak istemiyordum. Parmaklarım kolyemi yokladı, rahatlatıcı ağırlığından memnundum.

* * *

O öğleden sonra ofisten keyifle ayrıldım, Mike'la içtiğimiz kahve, oldukça azalmış olan özgüvenim için harikalar yaratmıştı. Jonathan aylardır özgüvenimi törpülüyordu ve iş de kendimi yetersiz hissetmeme katkıda bulunuyordu. Yine de her şey değişecekti.

Saat beşi biraz geçe eve geldiğimde garaj yolunda tanımadığım bir araba görünce yükselen ruh halim dibe vurdu. Yanına yanaştığımda ön kapının aralık olduğunu fark ettim. Çocuklar iyi miydi? Dışarı çıktım ve kapıyı iterek açtım, Jonathan koridorda duruyordu.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler Dean," dedi ve bana garip bir şekilde gülümseyerek arabasına doğru yürüyen adamın elini sıktı.

"Kimdi o? Çenem gergin bir şekilde sordum.

Martin'in emlakçısından Dean. Onlardan gelip bize bir değer biçmelerini istedim.

OceanofPDF.com

"Beni uyarabilirdin," diye terslendim, yatağın üzerinde bıraktığım atılmış giysileri ve Ryan'ın odasının içinde bir Gey ölmüş gibi kokan halini düşünerek rahatsız oldum.

Jonathan kaşlarını kaldırdı. 'Bana fazla seçenek bırakmadın, Kay. sürümeyi bırakmalısın, bu işi halletmeliyiz. "Defol git," dedim, onu iterek salona geçtim.

İkizler hala üniformalarıyla mutfak masasında oturmuş, sırayla büyük bir Doritos paketinden yemek yiyorlardı.

'Akşam yemeğini mahvedeceksin,' diye iç geçirdim.

"Taşınmamız gerektiğini hiç söylemedin mi? Ryan bana ters ters baktı ve ben de telefonunun ekranına dokunmakta olan Jonathan'a döndüm.

"Ne yaptığını gördün mü? Tısladım.

Omuz silkti, zehrimi akıttım.

'ama dostum, evi tutamayacağımızı biliyorsun. Annen de ben de daha küçük bir yer almalıyız. Burada kalmamız imkansız.'

Ryan kaşlarını çatı, önce babasına, sonra bana baktı, sonra da gevrek paketi itip yukarı fırladı.

Gözlerimi tavana kaldırdım, boynumu gerdim ve ona kadar saydım.

"Gidebilir misin," dedim Jonathan'a, hayal kırıklığım taşmakla tehdit ediyordu.

Çocuklardan göreceğim tepkileri düşünmeden bunu ağzından kaçırmaya nasıl cüret eder?

Kapıya doğru gözden kaybolmadan önce 'Görüşürüz Rach,' dedi. "Hoşça kal baba," cevap verdi Rach, sesinde bir parça hüznü vardı.

Tartışacak ya da çocuklara babalarının onlara yaptıklarını bana da yaptığını açıklayacak enerjim yoktu. Evi satıp taşınmayı en az onlar kadar ben de istemiyordum ama bize başka seçenek bırakmamıştı. İpotek ödemelerinin boynunuza bir taş gibi dolanabileceğini, sahip olmadığınız paranın ağırlığı altında ezilmenize neden olabileceğini anlamıyorlardı.

Onları bu durumdan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyordum. Ta ki Jonathan onlarca bedeniyle gelip, her zamanki gibi parçaları toplamak için beni bırakarak, ayağını iyice bu işe sokana kadar. Onlara evi anlatmak için birlikte oturabilseydik harika olurdu. D kelimesinden de henüz bahsetmemiştim. Halletmem gereken bir başka şey de boşanma avukatıydı ama acelem yoktu. Jonathan bunu başlatabilirdi. Dilekçenin tek bir taraftan gelmesi gerekiyordu ve zina iddiasında bulunabilecek olsam bile, aceleyle boşanmakla ilgilenmiyordum. Etrafta başka bir kadın varken olmazdı. Benim için her şeyi berbat etmişken neden evliliğimizden sıyrılmasını kolaylaştırayım ki?

Bir şişe şarap açmayı düşündüm, içtikçe durumun stresinin geçeceğini biliyordum ama bu üstesinden gelmem gereken bir şeydi. Sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacaktı. Jonathan haklıydı, aile evimizin satışını önlemek için bir şeyler bulmaya çalışarak kendimi zorluyordum. Ama belki de yenilgiyi kabul etmenin zamanı gelmişti.

* * *

Bir hafta geçti. Jonathan, Martin'in emlakçısının eve dört yüz elli beş bin değer biçtiğini ve artık onların kayıtlarında olduğunu bildirmek için beni aramıştı. Gelişiyle acı tatlı bir haberdi bu. Bu, düşündüğümüzden daha fazla sermayenin paylaşılması anlamına geliyordu ama evin satışa çıktığını bilmek tüm ayrılığı gerçek ve nihai hale getiriyordu.

İş olaysız geçmişti; Liam benden kaçıyordu, bunu söyleyebilirdim. Başını öne eğmiş, ofis kapısını kapatmış ve benimle neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı. Sözleşmeden tekrar bahsetmek istemiyordum ama Allegra'nın geçici görevlendirmesi Ekim sonunda yürürlüğe girecekti ve yakında ortaya çıkacaktı. Doğru olmayan bir şeyler vardı ama işe giderken kolyemi takarak, her gün özenle indirerek ve dosyaları bilgisayarıma kaydederek rahatlıyordum.

Mike'la içtiğim kahveyi tekrar hatırladım ve ne kadar yapmacık davrandığımı düşünüp ürperdim. Konuşmaya başlamadan önce sinirlerimin gergin olduğu belliydi. İkinci buluşmamızın daha rahat geçeceğini umuyordum. Alkol her zaman yardımcı olurdu, bir ya da iki kadeh şaraptan sonra gevşerdim. Kahvemizin ertesi günü bana mesaj atmış ve Cuma günü Zizzi'de sekiz kişilik bir masa ayırttığını bildirmişti. O zamandan beri birkaç mesajlaştık, birkaç komik mem paylaştık, hepsi de hafif kalpliydi.

Perşembe akşamı Claire randevu öncesi moral konuşması yapmak ve giyecek bir şeyler seçmeme yardım etmek için bana geldi. Jonathan Cuma gecesi çocukları alıp Pazar günü geri getirecekti, yani hafta sonu yine bana kalmıştı. Bunun iyi bir şey olduğuna ikna olmamıştım. Ev boşken çok büyüktü, sessizlikten nefret ediyordum.

"Bunu beğendim, rahat, biraz seksi ama fazla değil," dedi Claire, yatağında uzanırken, bir elinde bir kadeh şarap, diğerinde puantiyeli bir bluz. 'Tatlı bir yakası var, köprücük kemiklerinizi ve küstah olmadan biraz teninizi gösteriyor,' devam etti.

"Anne, bu formu imzalayabilir misin?" Ryan kapıyı çaldı ve ben de onu içeri aldım. Bana bir kâğıt ve kalem uzattı.

"Bu ne için? Sayfayı taramaya başlamışken sordum.

"Haftaya okul gezisi var, Coğrafya için çalışan bir değirmeni ziyaret edeceğiz. İçini çekti, bu ihtimalden çoktan sıkılmıştı.

Formu imzaladım ve ona geri verdim, geri kalanını benim için doldurduğunu ve sadece ebeveyn iznine ihtiyacı olduğunu fark ettim.

"Teşekkürler," diye cevap verdi ve ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. "Tanrım, ne kadar da uzamış! Claire o gittiğinde şöyle dedi.

"Biliyorum. Korkutucu, değil mi?" Cevap verdim ve bluzu elinden aldım.

Claire'in bana gelip siyah düz paçalı kot pantolon ve topuklu botlar seçmesine ve giymem için bir ruj getirmesine çok sevinmişim. Kıyafet konusunda benden çok daha iyiydi, minyon bedenini nasıl giydireceğini ve kıvrımlarını nasıl en üst düzeye çıkaracağını çok iyi biliyordu. Ben daha çok daha kısa ve ince görünmek istiyordum, ancak yıllar geçtikçe boyuma sahip çıkma konusunda daha iyi hale gelmişim.

"Tamam, deneyeceğim," dedim ve eşofmanımı çıkardım. "Onunla nerede buluşacağını biliyor musun?

"Mike Zizzi'de bir masa ayırtmış, saat sekizde orada buluşuyoruz," dedim, kot pantolonumu çekiştirirken neredeyse devriliyordum. Yarım şişeyi çoktan devirmiştik, ikizler yaklaşan randevum hakkında konuştuğumuzu duymasın diye yatak odamda bangır bangır müzik çalıyordu.

Akşam yemeği için bize katılmaya geldiğinden beri, her zamanki gibi ısıpanağını da yanında getirmişti, Claire'e Liam'dan, sözleşmedeki hatasından ve Jonathan'ın emlakçıyı davet etmesinden bahsetmiştim. Çocukların duyamayacağı bir şekilde başını salladı ve tısladı, "O tam bir otuzbirci! Ayrıldığımızdan beri Jonathan için sık sık kullandığı bir terimdi bu.

"Ev düşündüğümüzden daha değerli, hatta her birimiz için yüz elli bin dolar bile yeterli olabilir, başka bir yerde depozito için iyi olur.

"Neden taşınmama izin vermiyorsun anlamıyorum," düşündü, "yapabileceğimiz tüm o harika partileri bir düşünsene.

'Artık yirmili yaşlarda değiliz,' diye güldüm.

Claire'in seçtiği kıyafet güzel görünüyordu ve rujunu mükemmel bir hassasiyetle sürdüğünde yansımam beni hoş bir şekilde şaşırttı.

'Muhteşem. Karşı koyamayacak,' dedi Cheshire kedisi gibi sırıtarak. Yansımama baktım, böylesine büyük bir adımdan, başka bir erkekle randevuya çıkmaktan endişeliydim. Ama Claire'in de dediği gibi oyuna geri dönmek iyi olacaktı ve Jonathan'a hayatıma devam ettiğimi göstermenin de bir yolu olacaktı.

* * *

Cuma günü isteyken, konsantrasyon seviyemin düşük olacağını bildiğim için kasıtlı olarak sakin bir gün geçirmeyi planlamıştım. Pazartesi günü için toplantılarımı yeniden planladım ama Tim'in günlüğüme koyduğu Allegra başlangıcına otuz dakika kala çağrıldım. Evrakları topladım ve toplantı odasında, bakışlarını kaçırmadan önce bana sıkıca gülümseyen Liam'ın karşısına oturdum. Sanki kendini uzak tutmaya çalışıyordu.

Ed toplantıyı yönetti, işe başlamanın lojistiğinden ve kimin ne yapacağından bahsetti. Liam yeni çalışanları işe alacak ve sözleşmenin üzerinden geçecekti, böylece herkes nerede durduğunu bilecekti. Ed, işçilerin kırk metrelik römorklardan herhangi birini tek başlarına sürmelerine izin verilmeden önce uygun bir eğitim programına ve arkadaş sistemine sahip olduklarından emin olacaktı.

Liam'ın araya girmesini, sözleşmede yaptığı hata için özür dilemesini bekliyordum ama bu hiç olmadı. Onu gözlemlerken, gergin görünüyordu,

Sürekli kalemiyle oynuyor, ellerinin hareket etmesini engelleyemiyordu. Onu kaldırmamı mı bekliyordu?

Tim kıkırdadı, gözleri parlıyordu ve vücudumdan aşağıya doğru süzülüyordu.

'O botları giyerek onları hizada tutacaktır. Evde kırbacın var mı?' Ed alay etti. Ed'e aldırılmazdım, şakaları masum, yargılayıcı olmayan ve gündemsizdi. Cinsellikle ilgili herhangi bir şeyden bahsedildiğinde genellikle yüzü kızarırdı. Yılan gibi gözlerini dizlerimin üstündeki kışlık botlarıma dikmiş, sanki dört ayak üstüne çöküp onları yalamayı düşünüyormuş gibi bakan Tim'in aksine.

Çizmeler siyah, düz topukluydu ve benim gözümde hiç de seksi değildi, ama Winston'daki erkekler mecazi anlamda kasıklarını sürtebilecekleri her şeye yapışıklardı.

'Bunun uygun olduğunu sanmıyorum, ya siz? Görevlendirme konusuna geri dönelim. Ben durduramadan ağzımdan kısılmış kelimeler döküldü ve toplantıyı tekrar rayına oturttu.

Liam rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. Boynum kızardı ama yükselen yanmayı görmezden geldim.

Uygun bir şekilde uyarıldım, kıyafetimden bir daha bahsedilmedi. Tim ve Ed arasında bir bakış geçtiğini gördüm, yaramaz okul çocukları yerlerine geri dönmüşlerdi. İstemedi de olsa kaderimi mi belirlemiştim? Her şeyi olurla bırakan ve asla misilleme yapmayan rahat Kay sessizliğini bozmuştu. Beni dışarı atmaları için onlara bir bahane mi vermiştim?

"Sadece şaka yaptığımızı biliyorsun. Diğerleri çoktan ayrılmış olan toplantı odasının dışında durduğumuzda Tim'in havalı ses tonu kulak tırmalıyordu. Kağıtlarımı vücuduma yapıştırdım, göğüslerimle Tim'in gezinen gözleri arasında bir bariyer oluşturdum.

'Evet, bunu biliyorum Tim, ancak bu her zaman uygun olmayabilir. *Küresel* İK Müdürü olarak bunu görebiliyorsunuzdur herhalde? 'Küresel' kelimesini vurgulayarak cevap verdim. Eğer bir sorun olduğunu görmüyor ve buna katkıda bulunduğunu anlamıyorsa, Winston's'ın ne şansı olabilirdi ki?

Tim göğsünü bir güvercin gibi kabarttı; haddimi aşmışım. "Şimdi bak Kay, bir sorun olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü burada bir kurtlar sofrası açmak istemiyoruz. Bir yeniden yapılanma geliyor. Başını aşağıda tutmanın ve yaygara koparmanın zamanı geldi.

Tim'e kuşkuyla baktım ama cevap vermedim. Bu bir tehdit miydi? 'Güzel, güzel. Aynı olduğumuzu gördüğüme sevindim,' diye devam etti. uzaklaşmadan önce sessizlik.

Resmi bir şikâyetle bulunma şansımı kaçırmışım ve belki de Tim haklıydı, başımı korkulukların üzerine çıkarmak için kötü bir zaman olabilirdi.

Kolyenin kalıcı bir sabitleme haline geldiği boynuma dokundum. Bu beni rahatlattı ve aynı zamanda teşvik etti.

* * *

Daha sonra oraya vardığımda çocuklar evdeydi, Jonathan garaj yolunda beklerken eşyalarını topluyorlardı. Emlakçıdan gelen adamın çiçek tarhıma bir Satılık çakmasını denetliyordu. Tabelaya kaşlarımı çattım ve

İçeri girdiğimde konuşmaya zahmet etmediler, kapıyı çarpmadan önce Jonathan'ın kıkırdadığını duydum.

"Merhaba çocuklar," diye bağırdım, botlarımı çıkarıp karşılama paspasının üzerine bıraktım. İkizler üst kattaydı, odalarında çekmecelerden ve dolaplardan çıkarılmış kıyafetlerden oluşan bir gelgit dalgası vardı, ama sızlanmayı reddettim, uzun süre evde kalmayacaklardı ve gittiklerinde onları özleyecektim. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun, biliyor musun? Koridorda, iki açık kapının arasında dolanırken sordum.

'Emin değilim. Sanırım sinema,' diye önerdi Rachel, sesi asıktı. Bütün hafta sonu yağmur yağacaktı ve Jonathan'ın dairesine tıklıp kalma ihtimali hiç de cazip gelmiyor olmalıydı.

Ryan sanki her bir eşya onu kişisel olarak rencide etmiş gibi sırt çantasına bir şeyler tikiştiriyor gibiydi.

"Sorun nedir? Gitmek istemiyor musun?" sordum, kapısının çerçevesine yaslanarak.

'Neden her hafta sonu onu ve şimdi de *onu* görmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum,' diye tükürdü.

'Her hafta sonu gitmek zorunda değilsin. Neden bir dahaki sefere evde kalmıyorsun ve birlikte bir şeyler yapmıyoruz?

"Sorun o değil. Arkadaşlarımızla falan takılamıyoruz, tüm vaktimizi alıyor. Hafta içi ev ödevleri ve okul, hafta sonu da babam,' diye ekledi Rachel.

"Casey ile sinemaya gittin.

'Tamam, bir kez, bir kez dışarı çıktım. Yapmam gereken dersler ve tüm hafta sonu babamı görmek arasında bunu neredeyse hiç yapamıyorum,' diye homurdandı Rachel.

'Peki, gelecek hafta sonu burada kalın ve ben hiçbir şey planlamayacağım. İkiniz de ne isterseniz yaparsınız' dedim. Arkadaşlarını görebilmeleri için olduğunu bilsem de, bir değişiklik olsun diye yanlarında kalmak istedikleri ebeveyn olmanın sevinciyle dedim.

Hayal kırıklıklarını anlıyordum, Tanrı aşkına on altı yaşındaydılar ve dışarı çıkmak istiyorlardı. Bunun yerine, tüm zamanları onlar için planlanmıştı. Yapmak istediklerini yaparak, kendi seçimlerini yaparak ve eğlenerek yeterince zaman geçirmiyorlardı.

Ryan yanımdan geçip gitti, odası bir bomba andırıyordu ve bomba gibi kokuyordu. Merdivenlerden ikiye indi, hantal gövdesi

tüm kolları ve bacakları. Rachel ona doğru gözlerini devirdi ve yanımdan geçerken yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal anne. Pazar günü görüşürüz," dedi ve sırt çantasını omzuna atarak Ryan'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Jonathan'ın anahtarlarını bir kovboy gibi parmağında sallayarak beklediği ön kapıda onlara katıldım.

"Umarım önümüzdeki hafta birkaç görüşe çıkarız, derli toplu tutmaya çalış, olur mu?" dedi ve dudaklarımı birbirine bastırarak ona savurmak istediğim küfürleri içime attım. O kendini beğenmiş piç kurusuna defolup söylemek istiyordum ama Jonathan'la çocukların önünde asla böyle konuşmazdım. Gerçi o beni onların önünde aşağılamaktan hiç çekinmiyor gibiydi. Onlara ne tür dersler veriyordu? Ryan'ın kadınları aşağılamasının normal olduğunu ve Rachel'in erkekler tarafından böyle konuşulmaya alışması gerektiğini mi? Bu kanımı kaynattı.

"Bu da ne böyle! dedi Ryan, Satılık tabelasının dibine vurup rüzgârda sallanmasını izleyerek.

'Yapma bunu. Ne olduğunu görebiliyorsun Ryan,' dedi Jonathan buz gibi bir sesle.

"Hareket etmek istemiyorum," inledi babasına. Onun için göğsüm ağrıyordu, "*Ben de evlat*" diye eklemek istedim.

"Evet, hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız evlat, hayat bu," dedi Jonathan, onu Rachel'in beklediği arabaya doğru götürürken. Jonathan'a ikizleri rahatsız etmek için berbat bir yıl olduğunu söylemek istedim, deneme sınavları yaklaşıyordu, GCSE ödevleri ve tekrarlar vardı ama o çoktan arabasına binmişti. Bu başka bir güne kalacaktı.

Jonathan'ı görmezden gelerek, "Hoşça kalın çocuklar, haberleşelim," diye .

İkisi de el salladı ve ben kapıyı kapattım, öfkem yatışıyordu. Monique'in o küçümseyici herife katlanmak zorunda kalmasına acıyordum ama o çok daha gençti ve muhtemelen bunu minnetle kabul etmişti. Onu Oliver gibi giyinmiş, ellerini uzatmış ve "Lütfen efendim, biraz daha alabilir miyim?" derken hayal ettim. Biraz daha lütfen, efendim.

Bu görüntüye kıs kıs gülererek üst kata, Ryan'ın odasını havalandırmaya çıktım ve pencereyi sonuna kadar açtım. Ergen erkeklerin odaları neden bu kadar kötü kokardı? Yatağın altında birkaç eski çorap ve bir tomar tuvalet kâğıdı buldum ve üzerinde fazla düşünmeden hemen tuvalete attım.

Odasını olduğu gibi , bu olası alıcıları caydırırdı, ama kafamı kuma gömüyordum. İşleri geciktirebilirdi ama

evi kaybetmemi engelleyecekti. Ayrıca, tekliflerin mümkün olduğunca istenen fiyata yakın olmasını sağlamak için evi mümkün olan en iyi şekilde göstermem gerektiğini biliyordum.

Etrafta dolaşan, her dolaba bakan, evimin her köşesini değerlendiren yabancılar beni tedirgin ediyordu. Jonathan Martin'lere bir anahtar verdiğini, böylece biz işte ve okuldayken gelebileceklerini söylediğinde rahatlardım. En azından alıcılara etrafı gezdirmek zorunda kalmayacaktım, ama bu her gün ev işlerinin başında durmamı gerektiriyordu, böylece ev görünecekti. Zaten dolup taşan listeme eklenecek bir başka şey daha vardı.

En azından Mike'la randevuyu dört gözle bekliyordum. Evden dışarı çıkacağım için heyecanlıydım, kafamı olan biten her şeyden uzaklaştıracaktım. Hayatın, küçük bir yanlış adım atarsam yıkılmaya hazır, tehlikeli bir iskambil kâğıdından ev olduğu endişesinden birkaç saat uzaklaşacaktım.

Claire bana iyi şanslar dileyen bir mesaj attı ve yarın yağmura bağlı olarak başka bir yürüyüşe gelmeye söz verdi, bir önceki gecenin alkolünü terleyerek atabileceğimizi ve dedikoduları konuşabileceğimizi söyledi.

Makyajımı yapmadan önce duşa girdim, yıkandım, tıraş oldum ve her yerimi nemlendirdim. Siyah kanatlı eyeliner ve Claire'in ruju gözlerimi ortaya çıkardı. Yüz makyajımı bitirdikten sonra saçlarımı omuzlarıma degecek şekilde yumuşak dalgalar halinde kıvırdım. Giyindiğimde aynaya baktım ve dönerken gördüklerimden memnun kaldım. Puantiyeli bluzum ve kot pantolonumla hoş, hatta modaaya uygun görünüyordum.

Aynada cesurca bir selfie çektim ve Claire'e gönderdim.

Smokin'

Hemen cevap verdi ve ben de sıırttım. Arabamla şehre gitmeye ve taksiyle dönmeye karar vermişim. Yirmi dört saat açık bir otopark vardı ve arabanızı gece boyunca orada bırakmak sadece iki elli sterline mal oluyordu. Yarın Claire'den beni bırakmasını isteyebilir ya da şehre yürüyerek gidip arabamı alabilirdim.

Midemde açlıktan çok sinirden kaynaklanan bir boşlukla restorana doğru ilerledim. Zizzi's bir avluda, bir barın, Greyhound'un ve bir Çin restoranının karşısında yer alıyordu. Otoparktan çok uzakta değildi ve kasaba şimdiden hafta sonunu kutlamak için dışarı çıkanlarla dolup taşıyordu.

Saat sekize beş kala, Mike'ın gelmeyeceği ve yalnız yiyeceğim paranoyasıyla restorana yaklaştığımda onu gördüm. Bir masada oturuyordu.

Pencerenin yanındaki masada, telefonuna dalmış, boynu açık deniz mavisi renkli bir gömlek giyyordu. Masanın üzerinde duran bir bardak biranın neredeyse yarısı bitmişti.

OceanofPDF.com

"Merhaba," dedim masaya geldiğimde.

Mike ayağa fırladı, genişçe gülümsemeden önce far ışığına yakalanmış bir tavşan gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi, beni dirseğimden tutup yanağımdan öpmek için eğildi. Masanın etrafında dolaşarak sandalyemi çekti, ben de beceriksizce oturdum ve topuğumu bacağıma sıkıştırdım. Bunu en son ne zaman birinin yaptığını hatırlayamıyordum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve birasını işaret ettim.

"Uzun zamandır mı buradasın?"

"Biraz erkenciydim, evet," dedi boğazını temizleyerek ve koltuğuna geri döndü.

Omuzlarımı geriye ittim. *Sakin ol, iyi olacaksın.*

"Taksi çağırdın mı?" sordu.

"Hayır, Bryerly Way'e park ettim, şuradaki otoparka. Yine de orada bırakıp eve taksiyle döneceğim. Sen mi kullandın?"

"Hayır, bir taksiye atladım. Gel, sana bir içki alalım," dedi Mike garsona başıyla selam vererek.

Beş dakika içinde, artık kelimelerimin üzerinde tökezlemiyor ya da gergin bir şekilde kıkırdamıyordum. Elimde bir bardak kırmızı vardı ve konuşmaya başladık. Çok geçmeden Mike ve ben eski arkadaşlar gibi konuşmaya başladık. Her ne kadar IT alanındaki işini ilgi çekici bulmasa da, ilk başta işimizden bahsettik, ancak garson ana yemek seçeneklerimizi sorduğunda, kısaca evliliğimizdeki çöküşlere değindik. Sanki odadaki filmiş gibi aradan çıkarmıştık.

"Boşanmaktan bahsetti ama henüz elime bir belge geçmedi," diye itiraf ettim. "Senin için tamamen bitti mi?" sordu, sesi hafifti.

Yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle. Dönüştüğü tanıyamıyorum bile. Mike koltuğunda arkasına yaslandı ve birasından bir yudum aldı.

"Eşim Faye de böyleydi, sonunda tamamen farklı bir insan oldu.

"Yeni başlangıçlara," dedim, kadehimi kaldırıp onunkiyle , fazla hüzünlenmek istemedim. Ne de olsa bunun bir randevu olması gerekiyordu. Her ne kadar pratikten uzak olsam da, eski sevgililerimizle oyalanmanın iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Garson kız yemeklerimizle geldi; Mike köfteli calzone, ben de karidesli linguine seçmiştim. Zizzi'nin yemekleri çok lezzetliydi ve midem takdirle guruldadı. Mike bir bira daha sipariş ederek bira içmeye devam etmişti ama ben geldiğimde kırmızı şarap istediğimde benim için bir şişe Malbec istemişti. Ne olduğunu anlamadan şişenin yarısı bitmiş, tabaklarımız boşalmış ve garson kız tatlı menüsünü getirmişti. Zaman çok hızlı ilerliyor gibiydi ve ben onu yavaşlatabilmeyi diledim. Randevumuz o kadar iyi gidiyordu ki, tuvalete kaçıp Claire'e mesaj atmak için sabırsızlanıyordum.

Harika vakit geçiriyor! O gür. Benim

bir şey yapma□

Verdiği cevap beni bir dünya olasılığa açık bıraktı.

Masaya döndüğümde Mike utangaç görünüyordu.

"Antep fıstıklı dondurma sipariş ettim, sorun olur mu?"

"Mükemmel. Alkolün ve ortamın etkisiyle sııttım. "Sana bir tane daha doldurdum," dedi şarap şişesini göstererek.

"Teşekkür ," dedim bir yudum alarak. "Bu gece çok güzel vakit geçirdiğimi söyleyebilir miyim? İlk Hinge deneyimim ve hiç de iğrenç değildi," diye güldüm. "Eminim içinde bir yerlerde bir iltifat vardır," diye çatladı Mike.

Dışler neredeyse göz kamaştırıcı.

Bakışlarım dudaklarında oyalandı, dudaklarımı dudaklarına bastırma dürtüsü beni bir an için tüketti, sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Az önce nereye gittin?" sordu. Gözlerim kamaşmış olmalıydı. "Bunu bilmek bana, de sana düşer," diye takıldım bardağımı boşaltırken.

Dondurmamız iki kaşıkla geldi ve paylaştık, masanın üzerine eğildik, başlarımız birbirine yakındı. Mike sedir ağacı gibi kokuyordu, temiz ve taze. Onu içime çektim, dilimin üzerindeki soğuk dondurmanın ve boğazımdan aşağı kayma hissinin tadını çıkardım.

Mike'a hobilerini, Hinge'de paylaştığı fotoğrafları sordum ve o da hararetle bir şekilde suda olmaktan, Amberley'e gitmekten ve nehir boyunca kano yapmaktan bahsetti. Haftada bir kez, genellikle ikizlerden biraz daha büyük olan oğlu Charlie ile birlikte gitmeye çalışıyordu. Charlie annesiyle birlikte yaşıyordu ama Mike onu her hafta görüyordu. İkizlerimin dağılmış bir yuvanın başka bir istatistiği haline gelecek olması beni üzüyordu.

"Yol için bir tane? Mike boş bardağımı işaret ederek sordu. Şişede en azından bir tane daha vardı ama ben içmek istemedim. Yemeğimi bitirdiğimden beri ağzım kuru, dilim kalın ve tüylüydü. Makarna yüzünden şişen kot pantolonum sinir bozucu bir şekilde belime batıyordu.

"Umm, onun yerine su sanırım. Ne kadar ağır olduğunu fark etmeden sürahiye kaldırdım ve su masanın üzerine döküldü.

Mike araya girdi ve benim için doldurdu. O kadar çok mu içmiştim? Normalde bir şişe şarap yeterli olurdu, kolayca bir tane içerdim ve neşeli olurum ama sarhoş olmazdım.

Gözlerimi hızla kırptıştırırken restoran eğilmiş gibiydi, garsonlar tuhaf bir açıyla yürüyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım, Mike'ın hesabı istediğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Sanırım biraz fazla içmiş ," dedim sessizce, konuşmamın kesildiğini duyuyor ve dünyanın durmasını diliyordum.

"Belki biraz hava almaya ihtiyacın vardır. Mike gülümsüyordu, dişleri mücevher gibiydi. Garsona ödemeyi yaptı ve masaya birkaç not bıraktıktan sonra beni gizlice restorandan çıkardı.

"Yemek için teşekkür ederim. Çok güzeldi ama sanırım artık eve gitmem gerekiyor' dedim, bacaklarım vücudumdan tamamen ayrılmıştı.

'Kesinlikle, endişelenmeyin. Bize bir Uber çağıracağım. Mike beni yakındaki bir banka oturttu ve ben bir sonraki bara ya da kulübe giden, gülüşen ve bağırان insanları izlerken telefonuna dokundu. Saatin kaç olduğu ya da telefonumun yanımda olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Omzumdaki çantamın ağırlığını hissedebiliyordum, bu yüzden orada olup olmadığını kontrol etmek için içine uzandım. Ekranı bulanık olsa da oradaydı.

Eve dönerken arabada camdan dışarı baktım ve hasta olmamaya konsantre oldum. Mide içeriğim her köşede dönüyor ve

Yolda bir tümsek. Belki de yediğim bir şey benimle aynı fikirde değildi? Şoförümüz kürek çeken bir çift olduğumuzu düşünmüş olmalı, arka koltuktaki atmosfer neredeyse buz gibiydi. Mike sohbet eksikliğim hakkında yorum yapmadı ama kaba davranmıştım. İlk randevuda kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için sinirlenmiştim. Özellikle de Mike ödemeyi yapmış ve çok centilmence davranmışken. Artık beni bir daha görmek istemezdi.

Eve vardığımızda salondaki lamba pencereden ısıllı ısıllı parlıyordu. Zaman ayarlıydı ve arabadan tökezleyerek inip balık gibi nefes alırken ve anahtarlarımı ararken bunun için minnettardım. Düşüncelerim karmakarışık ve durumu anlamlandırmaya çalışıyordum. Arkamda bir arabanın kapısının çarptığını ve motorunun çalıştığını duydum. Başım dönüyordu ve sendeleyerek garaj yoluna, anahtarımı kapıya doğru tuttum, sanki bir su bulma çubuğu yol gösteriyormuş gibi. Mike yanımda belirdi, bir eli omuzlarımdaydı, diğeri anahtarlarımı parmaklarımdan çekip aldı. Kapıyı açmak için.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor.

Konuşmaya çalıştım ama ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmadı. Alt dudağım uyuştı ve acil bir idrar yapma ihtiyacı duydum. Mike kapıyı açar açmaz içeri daldım ve alt kattaki tuvalete koştum.

Salonda perdelerin çekilme sesini duyabiliyordum, sonra Mike'ın telefonda biriyle konuştuğunu duydum ama ne anlayamadım. Sesi kısıktı. Başka bir taksi mi çağırıyordu? Odaklanamadan kot pantolonumu yukarı çekmeye çalıştım, ellerimi lavabodaki soğuk suyun altına sokmadan önce fermuarla uğraştım. Ellerimi gözlerime götürdüm, damlayan avuç içlerimi gözlerimin üzerine bastırdım, görüşümü düzeltmeye çalıştım ama her şey hâlâ bulanıktı.

Tuvaletten çıkarken botlarımı tekmeledim ve kendimi duvar boyunca sürükleyerek köşedeki salona gittim, omzumla kendimi destekledim. Mike vizon kadife kanepenin üzerinde, ellerini dizlerine dayamış beni bekliyordu. Bana gülümsedi, gözleri sıcak ve davetkârdı, çağıran bir el uzattı.

"Sanırım uzanman gerekiyor. Kadifemsi sesi kulaklarımda dans ederken oda dalgalandı ve ben gözlerimi kapattım.

Ağzım pamukla doluydu, dilim içine sığmayacak kadar büyüktü. Sanki jilet yemiş gibiydim ve yutkunmaya çalıştıkça boğazım çığlık atıyordu. İnleyerek gözlerimi açtım, kanepede olduğumun farkındaydım, hala giyiniktim ve akşamdan kalmaların anasıydım. Kuru dudaklarımı yaladım, su içmek istiyordum, hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. Perdelerin arasından sert ahşap zemine bir ışık huzmesi vuruyordu ve dışarıda öten kuşların sesini duyabiliyordum ama garip bir şekilde yönümü şaşırmıştım.

Kirpiklerimdeki kabuğu silkeledim ve oturmaya çalıştım, başım sanki biri içine girmek için deliyormuş gibi çarpıyordu. Ayaklarımın dibinde çantam duruyordu, fermuarı açıktı ve çalmaya başladığında içindeki telefonuma uzandım. Mike beni mi kontrol ediyordu? Hayal meyal bir taksiye binip eve geldiğimi hatırlıyordum ama oradan başka bir şey hatırlamıyordum. Nasıl bu kadar sarhoş olabildim? Şarap normalde içtiğimden daha mı sertti? Telefona uzandım ama elimden kaydı ve arayan kişi kapandı.

Tekrar elime aldığımda birkaç bildirim gördüm, tanımadığım bir numaradan gelen iki cevapsız arama ve Claire'den Mike'la 'anlaşıp anlaşmadığımı' soran bir mesaj. Seks yapmamıştık, değil mi? Hayır, yapmadığımızdan emindim, ancak eve geldikten sonra hiçbir şey hatırlayamadım. Eğer sevişmiş olsaydık bilirdim, kesinlikle bilirdim. Başım zonkluyordu ama fiziksel olarak hiçbir sorun yoktu. Kot pantolonum ve iç çamaşırım sağlandı ve çıkarıldıklarına dair hiçbir iz yoktu. Belki de kanepede sızmıştım ve Mike onu eve götürmesi için başka bir taksi çağırmıştı. Tabii hâlâ buradaysa?

Gözlerim odanın içinde gezindi ama evde olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Tek duyabildiğim dışarıdaki ağaçtaki kuş sesleriydi.

Üst kattan ayak sesleri ya da hareketler geliyordu ve yalnız olduğumdan emindim. Özür dilemek için bugün ona mesaj atmam gerekecekti. Muhtemelen çok geç olmasına rağmen ve dün gece ne halde olduğumu gördükten sonra, bir mil koşmaya karar verseydi onu suçlamazdım.

Telefonum yine çaldı, öncekiyle aynı numaraydı ve cevaplamak için parmağımı ekranda kaydurdum.

"Merhaba," dedim kısık sesle.

"Alo, Kay Massingham'la mı görüşüyorum? Hattan bir bayan sesi geldi, tiz ve keskin, beni irkiltti.

"Evet.

"Dün gece hurdaya çıkardığınız Vauxhall'ın sahibiyim. Bilgilerinizi bıraktığınız için teşekkür ederim. Pek çok insan öylece çekip giderdi. Çok dürüst davrandınız.'

"Özür dilerim, ne dedin? Ne dediğini anlamaya çalışarak söyledim ama o kadar hızlı konuştu ki kelimeleri algılayamadım.

"Dün gece kartvizitinizi ön camıma bırakmışsınız. Bu sabah çocuklarımı dışarı çıkarırken arabamın yolcu tarafında bir çizik olduğunu fark ettim," dedi, sesi bir oktav yükselmişti.

Başımdaki çarpıntı şiddetlendi ve odaklanmak için gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim, neden bilmiyorum," dedim.

kendimi kanepeden kaldırdım.

"Kırmızı bir araba kullanıyorsunuz, değil mi? Arabamın yan tarafında boya var. Hatırlamıyor musunuz? İlk baştaki dostça tavrı sinirlenmeye dönüşmüştü.

Bu bir eşek şakası olmalıydı. Arabam güvenli bir şekilde şehirdeki otoparktaydı, onu eve götürmemiştim. Mike ve ben bir taksiye bindik. O kadarını hatırlıyorum.

Pencereye doğru ilerledim ve perdeyi geri çektim, Skoda'mı garaj yolunda açılı bir şekilde park etmiş görünce neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Özür dilerim, sizi sonra ararım" dedim ve kadın söylenmeye başlayınca telefonu kapattım.

Ağzım açık bir şekilde ön kapıyı açtım ve karşımdaki manzara karşısında gözlerimi kırıştırdım. Arabam garaj yolumun üzerinde duruyordu, kaportası sonbahar güneşinin altında parlıyordu. Dün gece onu almak için geri dönmüş ve eve getirmiş miydim? Elbette hayır, bırakın araba kullanmayı, yürüyecek durumda bile değildim. Ama bunu başka nasıl açıklayabilirdim ki? Araba buradaydı ve kartvizitimi sözde çarptığım bir aracın ön camına bırakmışım.

Dışarıdaki sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti sırtımı diken diken etti ve hasarı incelemek için yola çıktım. Tam da kadının söylediği gibi, tamponumun ön tarafında gümüş rengi sıyrıklar vardı ve serin güneşte parlıyorlardı. Dün orada olmasalardı fark ederdim. Ne olduğunu anlamaya çalışarak alnımı ovuşturdum. Ne yaptığımı.

Telefon yine çaldı, aynı numara.

"Bakın, Bayan Massingham, bu işi halletmek için sizi gerçekten görmem gerekiyor.

Ona adresimi verdim ve çekmecedan çek defterimi almak için içeri döndüm. Kadının Vauxhall'ını çizdiğime dair hiçbir şey hatırlamıyordum ama garaj yolumdaki kanıta itiraz edemezdım.

Dün gece arabayı sarhoş kullansaydım ve bir kaza yapsaydım, ehliyetimi kaybedebilirdim. Rapor etmeyeceğini umarak kadına ödeme yapmak daha kolay olurdu. Hasarını sigortadan geçmeden özel olarak tamir edebilirdi.

Tanrım, ne yaptım ben? Jonathan bunu duyarsa, bayram ederdi. Neden çocuklarımızın tek velayetine sahip olmaması gereken beceriksiz bir anne olduğuma dair listesine ekleyeceği bir neden daha.

Kadın geldiğinde sert bir kahve içmiş, başım için ağrı kesici almış ve duşa girerek gözeneklerimdeki şarabı temizlemiştim. Aynadaki yansımamı görmek beni şoke etmişti. Bir çarşaf kadar beyazdım ve gözlerimin etrafında ağlamışım gibi siyah lekeler vardı. Kayıp saatler bir gizemdi. Belki Mike beni bilgilendirebilirdi, tabii onu arayıp öğrenmenin utancını içime sindirebilirim. Aramamış ya da mesaj atmamıştı ve muhtemelen dün geceki davranışından sonra ucuz atlattığını düşünerek geri adım attığını tahmin ediyordum.

"Çok özür dilerim, Bayan...?"

"Pettigrew, Bayan Pettigrew. Telefonda konuştuğundan daha gençti ve kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuk taşıyordu, kıpır kıpır çocuğu sallamak için araba yolunda bir ayağından diğerine geçiyordu.

'Yanlış anlaşılma için çok özür dilerim. İlaç kullanıyorum, görüyorsunuz, kafam biraz karışık olabiliyor,' diye yalan söyledim, sıkıca gülümsedim ve bir çek uzattım. Çeki aldı ve miktarına baktı.

"İki yüz elli pound mu? Gözleri irileşti.

'Evet, bu karşılayacaktır. Sigortaya kurtarır, çünkü sigorta her zaman fiyatları yükseltir. Benim hatamın size bir şeye mal olması aptalca görünüyor? Önce çeke, sonra da şaşkınlıkla bana bakarken içtenlikle gülümsedim.

Arabası girişin üzerine park edilmişti ve arabamın geride bıraktığı kırmızı boyayı görebiliyordum. Umarım sıyrıklar kolayca tamir edilemeyecek kadar derin değildir.

"Tamirat için daha fazlasına ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye teklif ettim ve ekledim, "eğer bir fiyat teklifi alabilerseniz ve iki yüz elliden fazlaysa, evraklarla birlikte geri dönün. Kolayca kazıklanacağımı düşünmesini istemiyordum.

"Tamam, teşekkür ederim. Bu çek ödenecek, değil mi?" dedi, bana şüpheyile bakarak, sanki tüm işlem çok kolay olmuş ve kendini bir kavgaya hazırlamış gibi.

"Kesinlikle, sonuçta nerede yaşadığımı biliyorsun. Kuru bir şekilde kıkırdadım, onun gitmesini istiyordum, böylece dün gecenin yapbozunu tekrar bir araya getirmeye devam edebilecektim.

"Teşekkürler. Bundan daha az olursa geri kalanını getiririm," dedi ve çeki sallayıp geri çekildi.

"Zahmet etmeyin, rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim sıkıntıyla. Böyle bir meblağ için nasıl bütçe ayıracaktım? Dikkatli olmasaydım kuru fasulye ve tostla yaşayacaktık ama kazanın bana mal olabileceği şeyle karşılaştırıldığında ucuzdu.

Bayan Pettigrew'un yürümeye başlayan çocuğunu arabaya bindirip uzaklaşmasını izledim ve rahatlayarak iç geçirdim. Polisi aramak için ısrar etmemişti ve ehliyetimin geri alınması tehlikesi de yoktu, en azından şimdilik.

Eve döndüğümde bir kahve daha yaptım. Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti ama yemek fikri midemi bulandırıyor. Mutfak masasına oturdum ve telefonumda gezinerek Mike'ın numarasını buldum. Sadece mesajlaşmıştık ama dün gece için teşekkür etmek ve böyle bir duruma düştüğüm için özür dilemek için onu aramam gerektiğini biliyordum. Beni bir daha görmek isteyip istemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben o kadar sarhoş olmadan önce iyi vakit geçirmiştik.

Numaraya tıkladım ve çalmasını bekledim. Bir saniye sonra otomatik sesli mesaj devreye girdi ve hazırlıksız bir şekilde, kısmen özür kısmen de beni geri aramasını rica eden karışık bir mesaj bıraktım. Telefonu kapalı olmalıydı.

Başımdaki ağrı hafiflemişti ve kontrol etmek için Rachel'ı aradım, cevap verme ihtimalinin Ryan'dan daha yüksek olduğunu biliyordum.

"Merhaba anne," dedi sesine coşku katmaya çalışarak. 'Selam canım, sadece kontrol ediyordum. Her şey yolunda mı?'

'Evet iyi, biz de çıkmak üzereydik. Bowling, sanırım.'

"Bu iyi, en azından yağmur yağmıyor," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden. Monique'in orada olup olmadığını sormak istedim ama Jonathan'ın kiraladığı eve taşındığını ve sürekli orada olduğunu biliyordum. Ondan bahsetmek ya da Rachel'ı zor durumda bırakmak istemedim, bu yüzden telefonu Ryan'a verdiğinde memnun oldum.

"Bowlingden nefret ediyorum," diye homurdandı.

'Peki, tadını çıkarmaya çalış ve babana gelecek hafta sonu evde kalmak istediğini söyle. Eminim aldırmayacaktır. Genç kız arkadaşına şarap içirip yemek yedireceği bir hafta sonuna bayılacağına şüphe yoktu. Keşke kendini neye bulaştırdığını bilseydi. Keşke biri bana 18 yıl önce söyleseydi.

Bu adil değildi, geçen yılı saymazsak mutlu bir evliliğimiz vardı. Artık birbirimizi sevmiyor olsak bile, taptığımız iki güzel çocuğumuz vardı. Milyonlarca çift ayrıldı, bu nadir bir durum değildi ve Jonathan bir pislik olmasına rağmen, onlar için bunu dostane bir şekilde sürdürmek zorundaydık.

"Sonra görüşürüz anne," dedi Ryan, beş dakika boyunca inledikten sonra. Aldırmadım, her zamanki tek heceli ergen halinden farklıydı. Aslında o kadar uzun süre devam ettiğine göre bıkmış olmalıydı.

"Pazartesi günü için bir görüşme ayarladığımızı bildirmek için aradım," dedi Jonathan. Benimle konuşurken her zamanki gibi sertti.

"Çabuk oldu, merak etme, düzenli olduğundan emin olacağım," dedim o daha atışını yapmadan.

Güzel. Peki, sonra görüşürüz. Yarın öğleden sonra çocukları bırakacağım. Telefonu kapatmadan önce veda etmeye fırsatım olmadı.

Kanepeye uzandım, midem hâlâ bulanıyordu ve telefonun çalmasını bekledim. Mike'ın beni arayacağını umuyordum, belki arabamın garaj yoluna nasıl geldiğini anlatabilirdi. İnatla sessiz telefonuma bakarken, biri kapı zilini çaldığında şaşırdım. Bayan Pettigrew ya da polis olmaması için dua ettim.

"Merhaba," dedi Claire, kapının eşiğinde ıslık ıslık parlayarak. Küçük bir güneş ışığıydı.

"Bugün ıspanak yok mu?" diye takıldım, en iyi arkadaşım buradayken daha iyi hissediyordum. Plan yaptığımızı unutmuştum.

'Hayır, bugün olmaz. Yürüyüş botlarımı getirdim, yürüyüşe ne dersin?'

"Belki kısa bir tane. Yüzümü buruşturdum, başım hâlâ dün gecenin etkisindeydi. Vücudum da pek iyi değildi.

Yarım saat sonra Worth Yolu boyunca yürüyor, Claire'e dün gecenin ayrıntılarını ve Mike'ın ortalıkta görünmediği bir anda kanepede nasıl uyandığını anlatırken yavaş yavaş ilerliyorduk.

'Bu çok garip, araba da öyle. Ne yaptın sen böyle?'

'Keşke hatırlayabilseydim. Yine de seks yapmadığımıza eminim,' diye nefes nefese kaldım, tepe bugün beni dövüyordu.

"Aramana henüz cevap vermedi mi? Ona mesaj attın mı? Claire su şişesini boşaltmak için yolun kenarında durarak sordu. Ben de aynısını yaptım ve başımı salladım. "Belki de ona Hinge'den mesaj ?" diye önerdi.

Omuz silktim, yapabilirdim ama yapışkan görünmek istemedim.

Claire çoktan elini uzatmış, telefonumu istiyordu. Telefonu uzattım ve ağzının kaşlarını çatmasını izledim.

"Ne oldu?

'Profili gitmiş,' dedi ekranı kaydırarak.

"Gerçekten mi?" Kendim görmek için telefonu aldım. Mike Sullivan'ın Hinge'de artık var olmadığından emindim.

'Sanırım ,' dedi. "Ne otuzbirci ama. Claire ellerini kalçalarına koydu, öfkesi yüzünden okunuyordu.

'Şaşırdığımı söyleyemem; biraz durumum kötüydü. Beni bu sabah görmeliydiniz. Berbat görünüyordum. Kendini neye bulaştırdığını merak etmiş olmalı. Bir an için gözlerimi kapattım, içten içe aşağılandığımı hissettim.

Claire, 'Ama daha önce bir şişe şaraptan fazlasını batırmıştın, sorun değil,' dedi.

'Biliyorum ve şişeyi bitirmedim bile. Yediğim bir şeyle karışmış olabileceğini düşündüm, kendimi gerçekten hasta hissettiğimi hatırlıyorum.

Claire durdu ve bana doğru döndü, gözlerini güneşin parıltısından korumak için elini kaldırdı. "İçkine bir şey katmadığından emin misin?

Dün geceyle ilgili her şey bulanık olsa da hatırlamaya çalıştım. Mike çok arkadaş canlısı, konuşması kolay ve dürüst görünüyordu ama bu bir olasılıktı. Claire'e mesaj attığımda tuvalete gitmek için içkimi bırakmıştım ve bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim. Dehşet verici olan şey, hafıza kaybı ve normalde rahatlıkla tükettiğim alkol miktarıyla kendimi ne kadar kontrolsüz hissettiğime uymasıydı. Avucumu dudaklarıma bastırdım, bir titreme bacaklarımdan yukarı fırladı, dizlerimi zayıflattı ve dengemi bozdu.

Claire beni sabitlemek için kolumu kavradı. 'İyi misin? Bir çarşaf kadar beyazsın,' dedi, ben konuşmadan çitlere yaslanırken.

Çivili. Bu tür şeyler gece kulüplerindeki genç kızların başına gelir. Kırklı yaşlarında, akşam yemeğine çıkmış iki anneye değil. Claire beni yatıştırırken nefes nefese kaldım, tüm vücudum donup kalmıştı. Birinin kaprislerine tamamen boyun eğecek kadar uyumsuz olma düşüncesi dehşet vericiydi. Bu

Rachel'la ilgili endişelendiğim bir şeydi, hedef olacağımı hiç düşünmemiştim.

Sonunda sakinleştim ve eve doğru yürümeye başladık. Kol kola, ikimiz de bir süre kendi düşüncelerimize dalıp gittik, ta ki ben konuşana kadar.

"Bu hiç mantıklı değil, neden birine ilaç verip onunla seks yapmayalım?"

"Yapmadığımıza eminim!"

"Tanrım, sen baygınken minderlerinin üzerinde otuz bir çekmiş olabilir! Claire bir kahkaha atarak gerginliği dağıttı ve ben de burnumu kırıştırdım.

"Bu çok iğrenç," diye cevap verdim ve eve gittiğimizde minderlerimi kontrol etmem gerektiğini kendime hatırlattım. Claire duruma biraz mizah katmaya, havayı yumuşatmaya çalışsa da, bu deneyimden dolayı sarsıldığımı inkar edemezdim. Daha önce bir yabancıya karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.

Normalde yürüdüğümüz mesafenin sadece yarısını kat ederek geri döndük. Havamda değildim. Kaslarım ağrıyordu ve yürüyüş sırasında birkaç bardak su içmiş olmama rağmen kafam hala sisliydi.

Eve döndüğümüzde, Claire bir paket servis almamızı ve Netflix'in son filmini izlemek için evde kalmamızı önerdi ve ben de hemen kabul ettim. Evde yalnız kalmak istemiyordum, hâlâ keyfim yerinde değildi. İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu ama ne olduğunu bulamıyordum.

Mike'ın Menteşe'den kaybolması ağızımda kötü bir tat bırakmıştı ve çok sarhoş olduğum için beni terk etmiş olsa bile, bu arabanın garaj yoluna nasıl geldiğini açıklamıyordu. Arabayı kullandığımı hatırlamıyordum ama arabam Bayan Pettigrew'un Vauxhall'ına temas etmişti, hasarı kendi gözlerimle görmüştüm.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve neler olup bittiğini anlamaya çalışmaktan başım ağrıyordu. Belki de ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim ama bu sabah polisi arayıp bana alkol muayenesi yapsalardı ehliyetimi kaybedebileceğimi düşünürsek, şanslı bir kaçış yaşamıştım. Bayan Pettigrew'a muhtemelen çok fazla para ödediğimi bilmeme rağmen harcadığım paraya değmişti. Son haftalarda kanunla çok fazla başım derde girmişti ve bu tekrar yaşamak istediğim bir şey değildi.

Claire burada kaldı, bunun için minnettarım. Şarap kadehini memnuniyetle doldurdum ve eve taksiyle dönmektense yatağımlı paylaşmayı teklif ettim. Bana eşlik ettiğı için mutluydum. Dudaklarımdan alkol geçmesine izin vermemiştim. Claire'in almaya gittiğı Prosecco'nun kokusu bile midemi bulandırıyordu.

Pilavımı tabağımlı etrafında ittirmiştim, Çinlilerden sipariş ettiğimiz hiçbir şey hoşuma gitmemişti ama yine de iyi bir akşam geçirmiştik. Neredeyse Simon Fox'la olanları anlatacaktım ama o gece yaşananlardan duyduğum utanç hâlâ üzerimdeydi ve her şeyi unutmak istiyordum. Konuyu uzatmak anlamsız görünüyordu ve birbirimizi tanıdığımız onca yıla rağmen Claire'in daha önce hiç görmediğı bir yönümü ortaya çıkarmaktan endişe duyuyordum.

Endişelenmeme gerek yoktu, Owen hakkında konuşmaktan mutluydu ve ondan gerçekten hoşlandığını ağızından kaçırdı. Zaten tahmin ettiğim bir şeydi ve onun adına mutlu olmuştum. Owen'dan bahsederken çok hareketliydi, gözleri ısıll ısıldı. Bunu görmek çok güzeldi ve ben sadece onun kalbini kırmamasını umuyordum. Öte yandan ben, internette flört etmekten bıkmıştım ve Claire gider gitmez Hinge uygulamasını silmeyi planlıyordum. Profilimi beğenen dört kişi daha vardı ama onlara bakmakla ilgilenmiyordum. Parmaklarım yanmıştı ve kendimi tekrar oraya koymayacaktım. Eğer biriyle tanışacaksam, bu eski usulle olacaktı.

Pazar sabahı iştahımın geri geldiğini fark ettim ve bize bir kızartma pişirdim, yumurta ve pastırmayı yedim. O kadar normaldi ki, bir gün önce ne kadar keyifsiz olduğumu vurguluyordu. Daha net bir kafa ve yeni bir bakış açısıyla Mike'a mesaj attım. Belki de profilini Hinge'den kaldırmasının geçerli bir nedeni vardı? Ayrıca, kayıp saatler hâlâ kafamı kurcalıyordu.

bana baktı. Henüz cevap vermemişti ve her şeyi tecrübeye bağlamak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Belki de ikimiz de ucuz atlatmıştık?

Claire öğle yemeğinde ayrıldı ve bana yarınki görüşmeye hazırlık olarak evi iyice gözden geçirmem için zaman verdi. Ev aramaya başlamam gerektiğini biliyordum ama bütçemin dışında olduğunu bildiğim evlere bakmaya cesaret edemiyordum. İkizler ve ben şimdikine kıyasla bir ayakkabı kutusunda olacaktık. Odaları paylaşabilecek gibi de değillerdi. Bu, daha önce tam zamanlı olarak kendisiyle yaşamalarından mutlu olacağını söyleyen Jonathan için bir fark yaratmayacaktı. Bu onların vereceği bir karardı ve onları seçim yapmaya zorlarsam kaybedenin ben olacağımdan korktuğum için konuyu zorlamamıştım.

Jonathan o öğleden sonra çocukları geri getirdi ama fazla oyalanmadı. Gösterim yarın saat dörtteydi ve çocuklardan dışarıda olduklarından emin olmalarını istemişti. Rachel okuldan sonra Casey'lere gidecekti ama Ryan her zaman yaptığı gibi eve gelip odasında oturmak istediği için çok şikâyet etmişti.

"Sadece bir saatliğine dostum, okulda kalamaz mısın ya da kütüphaneye, parka falan gidemez misin? Jonathan'ın sesi öfkeliydi ve ikizlere döndüğü için mutlu olduğunu söyleyebilirdim.

"Sanırım mecbur kalacağım, değil mi? Ryan suratını astı ve babasına veda etmeden odadan çıktı.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi, Jonathan dayanışma bekleyerek gözlerini devirdiğinde kendimi tutamadım. "Onları kendi evlerinden çıkmaya zorluyorsun!

"Tanrı aşkına Kay, benden ne yapmamı bekliyorsun?

Boğa için kırmızı bir paçavra gibiydi. 'GCSE'leri yaklaşırken onlar için ne kadar önemli bir yıl olduğunu düşündünüz mü? Şubat ayında deneme sınavları var ve tüm bu kargaşa onlara yardımcı olmayacak. Ama bu sizin radarınızda bile değil, çünkü siz sadece kendinizi düşünüyorsunuz.

'Biliyor musun, bunu dinlemek zorunda değilim, Kay. Onu yemeğe götürmem için hazırlanan muhteşem bir kız var, bu yüzden gitsem iyi olacak. Jonathan bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık verip arabasına doğru yürürken ben kapının eşiğinde çileden çıkmış bir halde dikiliyordum, kulaklarım patlayacakmış gibi çarpıyordu.

* * *

Jonathan'a bir gün önceki kızgınlığıma rağmen, Pazartesi sabahı çocukları dışarı çıkarırken evi bırakmıştım; her şeyin temiz ve düzenli olduğundan emin olmak için sabahın köründe kalkmıştım. Evin satılamamasının suçunu üzerime almamın imkânı yoktu, özellikle de Jonathan beni ayak sürümekle suçladıktan sonra. Muhtemel alıcıların teklif vermesini istemesem bile.

Tüm hafta sonu boyunca kullanmadığım için arabaya bindiğimde kendimi yabancı hissettim. Koltuğun ve aynanın değiştirildiğinden emindim. İyi görebilmeme ve pedallara ulaşabilmeme rağmen, sanki içinde başka biri varmış gibiydi. Koltuğun ne kadar geriye itildiğine dair küçük bir değişiklik ya da belki de ben hayal ediyordum.

"Hadi anne, geç kalacağız," dedi Rachel, ben henüz motoru çalıştırmamış olan arabanın etrafına bakarken bana ters ters bakarak.

Koltuğumda kaydım, aynanın yerini değiştirdim ve okula doğru yola koyuldum. Belki daha sonra daha fazla zamanım olduğunda düzgün bir şekilde bakabilirdim.

Geldiğimde ofis sessizdi; Tim, Liam ve Ed Birmingham'daydı, çünkü Allegra'dan gelen geçici çalışanlar işe başlamıştı. Burada olmayacaklarını bildiğim için kolyeyi takmaya zahmet etmemiştim. Bütün gün ofisimde tıklıp kalacak ve farklı bir tedarikçi sözleşmesi üzerinde çalışacaktım, bu yüzden kalın bir kazak ve pantolon giymeyi tercih etmiştim. Sözleşme nispeten basitti ve bütün sabah neredeyse hiç kimseyi görmedim.

Tim'den e-posta geldiğinde öğle yemeğinden sonraydı. Yeni yapılanmanın genel bir duyurusuydu ve ekinde her bir departman değişikliğini vurgulayan organizasyon şemaları vardı. İlk başta kendimi orada bulamayacağımdan endişe ederek çizelgeleri taradım. İnsan Kaynakları için olanı açtığımda, şaşırtıcı olmayan bir şekilde en altta olduğumu gördüm ve şemaya göre artık Liam'a rapor veriyordum. Ekranı bakarken nabzım yükseldi ve Tim'i aramak için telefonu elime aldım.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordum, cevap verdiğinde.

Tim telefonda iç geçirdi. "Kay, hiçbir şey değişmeyecek, sadece raporlama hattında bir ayarlama yapacaksın.

"Evet, bu iş için tamamen vasıfsız olan Liam'a. 'O iş benim olmalıydı' diye eklemek istedim ama bunun pek bir anlamı yoktu. Tim bu konudaki hislerimi biliyordu.

"Boynunu içeri uzat, Kay. Liam da senin gibi CIPD için çalışıyor."

Kaşlarımı çattım; bahse girerim şirket onunkini ödüyordu. Bana avantaj sağlayacağına inandığım yeterliliğimi kendim finanse etmek zorunda kalmıştım. Ne kadar da yanılmışım.

"Herhangi birini yönetme tecrübesi var mı? Tersledim.

'Evet, Perakende Satış Müdürü iken altında iki çalışanı vardı. Hepsi bu kadar mı, Kay? Allegra'dan Damien burada ve birkaç noktayı çözmeye çalışıyoruz.

"Ne, üç aylık geçici görev yerine altı ay mı? Kendimi durduramadan önce söyledim. Boynumdaki damar zonkladı ve yanağımın iç kısmını acıyana kadar ısırdım.

'Evet aslında. Bunu yarın konuşuruz ama şimdilik bununla ilgilenmem gerekiyor,' dedi Tim kibirli bir şekilde ve aramayı sonlandırdı.

Telefona bakakaldım, sözümü kestiğine inanamıyordum. Sözleşme gafının benim hatam olduğunu mu düşünüyordu? Eğer Liam öyle düşünmesine izin verdiyse, bunu sineye çekmeyeceğime inansa iyi ederdi.

Öfkelenerek işten erken çıktım ve muhtemel bir alıcının evimi ziyaret edeceğini unuttum. Yola çıktığımda Martin marka Smart arabanın garaj yolumun ortasına park ettiğini gördüm. Çıkmaz sokağın sonuna doğru geri geri gittim ve üç noktalı bir dönüş yaptım, böylece araba diğer tarafa bakıyordu. Dikiz aynamdan evi görebiliyordum ve çok geçmeden emlakçının uzun boylu, şık giyimli bir adamla el sıkışarak çıktığını gördüm.

Dehşete kapıldım, Simon Fox kendi kendine gülümseyerek evden bana doğru yürüdü. Panik içinde arabayı çalıştırdım ve beni görmemiş olmasını umarak çıkmaz sokaktan çıktım. Başka bir yan yola saklandım ve sokağın sonundaki evine doğru geçip gitmesini bekledim. Ciğerlerim fazla mesai yaparken, görünüşe göre dünyayı umursamadan geçip giderken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Simon Fox evime girmişti. Jaguar'ını çizdiğimi kabul etmediğim için beni araba yolumda tehdit eden o korkunç adam evime girmişti. Panik alevlendi, ciğerlerimi yeterince hızlı hava ile dolduramadığım için göğsüm pompalandı. Onun özel alanıma girmesi, eşyalarımı dokunması, dolaplarıma bakması, ayak boşluğuna kasma isteği uyandırdı.

Google aramasından Martin's'in numarasını bulduktan sonra ofislerini aradım ve görüşmemle ilgilenen temsilciye bağlanmak istedim. Birkaç dakika sonra bir tık sesi duydum ve Dean telefonu açtı. Bu

Arabada olduğunu duyabildiğim için beni cep telefonuna bağladılar gibi geldi.

"Bayan Massingham, iyi bir görüşmemiz oldu. Beyefendi çok hevesli görünüyordu.

"Bay Fox, onun kim olduğunu biliyorum," diye araya girdim, "ciddi bir alıcı değil, sadece evime göz atmak istedi. Yaklaşmakta olan panik atağı savuşturduktan sonra sesimdeki yalpalamayı duyabiliyordum.

"Ah, Bay Fox'u tanıyorsunuz. Kiraya vermek üzere bölgede ikinci bir mülk satın almak istiyor.

"Saçmalıyor mu?" diye tersledim.

"Affedersiniz, Bayan Massingham? Dean şaşırmıştı. 'O adamı bir daha evimde görmek istemiyorum. Anlıyor musunuz?'

Dean temkinli bir ses tonuyla, "Bu konuyu Bay Massingham'la konuşmam gerekecek," dedi.

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedim, midemin çukurunda öfke kaynıyordu. Telefonu kapattım ve oturup pencereden dışarı baktım. Simon Fox neden evime girmek istemişti?

Eğer bir şey biliyorsam, bunun bir tesadüf olmadığını da biliyordum. Simon Fox evime girmişti ve bunu satın almak için yapmamıştı. Kendimi içeri attım, kirlenmiş olan mekâna baktıkça korkum artıyordu. Hava farklı görünüyordu ama bunun benim paranoyamdan kaynaklandığını biliyordum.

Üst kattan başlayarak odaları dolaştım, her şeyi inceledim, en ufak bir mobilya hareketi ya da eksik eşya olup olmadığına baktım. Her kapıyı ve dolabı açtım ama hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Her şey olması gerektiği yerdeydi, bu sabah bıraktığım gibiydi. Ta ki mutfığa dönüp masanın ortasında tek bir AirPods olduğunu fark edene kadar. Kafa derim diken diken oldu. Onu orada bırakmamıştım, değil mi?

Hayır, çamaşır makinesini doldururken bulduğum diğeri mutfak tezgahının üzerindeki şarj kutusuna geri dönmüştü. Vücudumdaki her bir tüy diken oldu. Simon Fox evime gelmiş ve kayıp AirPods'u geri almıştı. O gece evinin önünde mi bırakmıştım?

Başımın döndüğünü hissederek sandalyenin kenarına tutundum. Dengeler değişmişti, ev artık güvenli bir alan, bir zamanlar sahip olduğum sığınak gibi gelmiyordu.

"Anne," diye histerik bir feryat geldi koridordan ve yerimden sıçrayıp ön kapıya doğru uçtum, AirPods'u unutmuştum.

Az önce içeri giren Rachel'ı buldum, gözyaşları yüzünden akıyordu. 'Ne , sorun ne? Kardeşin nerede?' Onu bombardımana tutarak sordum. sorularla.

Rachel çantasını bıraktı ve uzattığım kollarıma uçarak yüzünü omzuma gömdü. Onu kanepeye götürdüm ve o da

Parmakları titreyerek kâğıdı bana uzattı.

Aldım, kenarlarını açtım ve ne olduğunu anlamaya çalışarak siyah beyaz resme baktım. Boğazıma kusmuk kaçtı ve sıçrayarak geriye doğru sendeledim.

Bu sensin, değil mi? Dolabımda buldum. Bir internet sitesinde. İnsanlar linki bana gönderip duruyor!" ağladı.

Görüntü, Rachel'ın oturduğu kanepede sırtüstü yatan bendim. Kollarımı başımın üzerine koymuş, bacaklarımı açmış, derin bir uykuya dalmıştım. Üzerimdeki puantiyeli bluzun düğmeleri açılmış, siyah dantelli sütyenim ve kot pantolonumun bel bandından taşan hamur gibi karnım ortaya çıkmıştı. Cuma gecesi bendim. Bu fotoğrafı Mike çekmişti.

Gözlerim yaşardı ve bir elimle ağzımı kapattım. Konuşamayan Rachel hıçkırıklarının arasından bana bağırdı.

'Yani, ne oluyor anne! Tamamen aşağılandım. Gözyaşları yerini öfkeye bıraktı.

'Ben-ben-ben alındığını bilmiyordum. Gözlerim kapalı, bilincim yerinde değil,' diye kekeledim, olayları bir araya getirmeye çalışıyordum. Orada bulunmadığınız bir fotoğrafınıza bakmak garipti.

"Kim aldı?" sordu ve ben ürperdim.

"Bir adam," diye başardım, ellerimde tuttuğum görüntü karşısında şaşkına dönmüştüm. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişim? Yeni tanıştığım bir adamın evime girmesine nasıl bu kadar güvenebilmişim? Ben bayginken bana başka ne yapmıştı? Başka fotoğraflar da var mıydı? "Cuma günü bir randevum vardı, arkadaşlık uygulamasından biriyle.

Boğazıma bir safra kaçtı ve Ryan dramının tam ortasında ön kapıdan içeri girerken kusmak için lavaboya koştum.

" oluyor?

'Annemin Cuma günü bir randevusu vardı, adam annemin fotoğraflarını çekmiş ve internete koymuş. Size link gönderilmedi mi?'

Ryan başını salladı ve telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol etti.

Bu tam bir kâbustu, aşağılanmışım, uygunsuz fotoğrafım okulun dört bir yanına gönderilmişti. İkizlerin arkadaşları görmüş olabilirdi, aileleri de.

Mutfaktan sendeleyerek çıktım, boğazım yanarak kanepeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Bunu dolabına kim bıraktı? Umutsuzca ne yapacağıma odaklanmaya çalışarak sordum. Hasarı nasıl en aza indirebileceğime.

"Bilmiyorum, ama onu bulduğumda sürtükler kıs kıs gülüyor ve yakınlarda duruyorlardı.

"Ne orospusu?

"Ava ve ekibi. Rachel burnunu çekti ve gözlerini sildi.

Ava, bu isim tanıdık geliyordu.

Rachel isimle boğuştuğumu gördü ve bana çıkıştı. 'Ava, bana onu sormuştun, hatırladın mı? "Evin tadilatı yapılmıştı.

Kafama bir tokmak gibi indi. Ava, Simon Fox'un kızıydı. Simon Mike'ı tanıyor muydu? Bütün bunlar beni utandırmak için bir plan mıydı?

Nefesim kesildi ve ayağa kalkıp odada volta atarak ne yapacağımı düşünmeye başladım. Polisi aramalı mıydım? Ne rapor edecektim? Bir adamın evime girmesine izin verdiğimi ve bayginken fotoğrafımı çektiğini mi? Bu nasıl görünürdü? Onlara bana ilaç verdiğini söyleyebilirdim ama artık sistemimde hiçbir kanıt olmayacaktı. Fiziksel bir saldırıya dair kanıt yoktu ve fotoğrafa rağmen hala bana dokunduğuna inanmıyordum. Samimi olarak değil. Keşke kamera kolyesini takıyor olsaydım, her şeyi kaydedebilirdim. İhlalden dolayı derim ürperdi, dilim asitle kavruldu.

Rachel hışımla yukarı çıktı ve buruşturulmuş fotoğrafı kanepenin üzerine bıraktı. Ryan fotoğrafı eline aldı ve içinde ne olduğunu görünce sanki onu yakmış gibi yere düşürdü. Tek kelime etmeden bana tiksinti dolu bir bakış fırlattı ve kapıyı arkasından çarparak odasına çıktı.

Hiç bu kadar iğrenmemiştim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Mike'ı aradım ama yine telesekretere düştü. Mesaj gönderdim, ama iletilmedi. Onun için bildiğim telefon numarası da mı artık yoktu?

Sonunda arabamın anahtarlarını aldım ve merdivenlerden çocuklara seslenerek, 'Ben çıkıyorum, uzun sürmez' dedim.

"Akşam yemeği ne olacak? Ryan bağırarak karşılık verdi ama ben cevap vermedim.

Saat beşe çeyrek vardı ama ne olduğundan emin olmasam da bir şeyler yapmalıydım.

Simon Fox'un evinin önünden geçerken arabasının yerinde olmadığını gördüm. İçimden kapısına vurup Ava'yı ensesinden tutup dışarı çıkarmak geldi ama direndim. Simon kızını nasıl bu işe bulaştırabilirdi? Bu alçaklıktı. Kasabaya doğru sürmeye devam ettim ve Fox Security Solutions'ın önündeki çift sarı çizgide durdum.

Arabadan fırlayıp dükkâna girdim, zil deli gibi şingirdiyordu. Sanki görünmez bir duvara çarpmışım gibi içeri adımımı atar atmaz durdum. Önümdeki manzara karşısında yüzüm çöktü. Simon tezgâhın arkasında, yanında Mike, Mike'ın telefonundaki bir şeye kıkırdıyorlardı. Hepsi Simon'ın işiydi, hepsi, elbette öyleydi. İkisini yan yana, cesurca görünce her şey birden anlam kazandı.

İkisi de aynı anda başlarını kaldırıp beni görünce sırtışları soldu ama Simon'ın yüzü hoş bir gülümsemeye dönüştü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?" diye sordu, sanki sıradan bir müşteriymişim gibi profesyonelce bakıyor ve konuşuyordu.

Onu görmezden geldim ve kinimi Mike'a yönelttim.

"Bunu bana, çocuklarıma nasıl yapabildin? Dedim, gözlerim yaşlarla doldu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, gerçekten şaşkın görünüyordu.

Alay ettim. 'Fotoğrafımı çektin, beni soydun! Muhtemelen içkime ilaç attın, fotoğrafımı çektin ve şimdi internette. Çocuklarım gördü,' diye bağırdım, kendimi tutamıyordum.

Mike avuçlarını kaldırdı ve sanki ben koşan bir boğaymışım gibi avuçlarını uzattı.

"Dur bir dakika, bu oldukça ciddi bir suçlama," diye araya girdi Simon.

Başımı çevirip ona baktım. 'Ve sen de onu buna zorladın? Hepsi senin lanet araban yüzünden mi? Sesimin yükseldiğini, yüzümün öfkeden mosmor kesildiğini ve vücudumdaki her kasın zonklayıp seğirdiğini duyabiliyordum. "Bugün sen de benim evimdeydin," diye tükürdüm.

Dudaklarında dans eden bir gülümsemeyle, "Yatırım amaçlı ek bir mülk satın almak istiyorum," dedi. Onu tokatlama dürtüsüne direnmek zorundaydım.

'Saçmalık! Benden ve ailemden uzak dur. Mike'a dönmeden önce parmağımla onu işaret ettim. "Polisi arayacağım.

Bir kaşını kaldırdı. "Neden? İnternette fotoğrafın yok, bağlantı artık çalışmıyor, *birisi* siteyi çoktan kapatmış. Mike omuz silkti, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, ama kim bilir kaç kişi o aşağılayıcı görüntüyü görmüştü. Sakindi, hiç sinirlenmemişti ve bu işin arkasında onun olduğunu biliyordum. O fotoğrafımı internete o koymuştu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Mike önce davrandı.

"Yerinde olsam dikkatli olurdum; camdan evlerdeki insanlar taş atmamalı. Mike'ın gülümsemesi tehditkâr bir şekilde çarpıtılmıştı; gözleri parlıyordu. Cuma gecesi beni yemeğe götüren adamdan tamamen farklı bir adamdı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum, öne doğru bir adım attığında kabadayılığım azaldı.

"Hayır, ama polis Cuma gecesi eve nasıl gittiğinizi sorduğunda ve birisi onlara arabanızı sarhoşken bir Vauxhall Astra'ya çarptığınızı ihbar ettiğinde ne diyeceksiniz?

Simon'ın gözleri Mike'ın sözleriyle parladı ve yan yana durarak birbirlerinin enerjisinden beslendiler. Çok ukalaydılar, benim öfkemden etkilenmemişlerdi. Birbirlerini nereden tanıyorlardı?

"Eminim restoran sizi oradan zorunda kaldığımı doğrulayacaktır," devam etti. "Kamera kayıtları bile olabilir.

Ayağa kalktım, duyduklarıma inanamayarak sırayla onlara baktım.

Simon'ın duruşu gevşedi ve Mike'ın kolunu dürttü, gözleri yüzümden ayaklarıma ve oradan tekrar yüzüme bakarken bir kahkaha attı. "Onunla yatmadın, değil mi?

"Hayır, otuz bir çekmeyi tercih ederim. Güldü; vücudumun üzerinde gezinen bakışları beni çıplak ve savunmasız hissettirdi.

Acı gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülürken aşağılanmışlık üzerime çöktü. Daha fazla dinleyemedim.

"Biliyor musun Kay, tek yapman gereken itiraf etmektir. Gitmek için kapıyı açtığımda Simon'ın sesi omzumun üzerinden tüy gibi hafif bir şekilde taşındı. Arkamı dönmeye zahmet etmedim.

Fox Security Solutions'dan uzaklaşmak için çaresizce köşeyi döndüm ve bir ara sokağa girip arabayı durdurdum. Gözlerim yeni akan yaşlar yüzünden bulanıklaşmıştı. Kendimden nefret etmek boğazıma düğümlenmiş, solunum yollarımı tıkamıştı. Direksiyonu kavradım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Neye ben? Simon Fox açıkça bir narsistti. Egosu, arabasıyla ilgili olayın peşini bırakmasına izin vermiyordu. Polise yalan söyleyip hasardan kurtulmuş olmam onu öfkelenlendirmiş olmalıydı ve şimdi kendi intikamını alıyordu.

Simon Hinge'de olduğumu nereden biliyordu? Mike beni onun için mi bulmuştu? Bilgi işlemde çalışıyordu ya da bana öyle söylemişti. Söylediklerinin doğru olup olmadığı ya da adının Mike olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilgi işlemde çalışıyorsa, bir web sitesinin nasıl kurulacağını ve tekrar nasıl kaldırılacağını biliyor olabilirdi. Yine de bir çeşit iz olmalı değil mi? IP adresinin bir bağlantısı izlenebilir.

İnternette çok savunmasızdık, sosyal medya sayfalarımız bize karşı kullanılabilecek ayrıntılar veriyordu. Simon Fox benimle LinkedIn üzerinden bağlantı kurmuş ve tüm iş geçmişimi görüntülemişti. Hinge ve Facebook her ikisine de fotoğraflarıma, herkesin bulabileceği kişisel bilgilerime erişim vermişti. Bu beni hasta etti. Polise gitmek zorunda kaldım. Mike onları arayıp alkollü araç kullandığımı bildirse bile arabayı benim kullandığımı kanıtlayamazlardı. Aslında, Skoda'yı almaya gitmediğimden emindim. O zaman farkına vardım.

Mike'ın vardı. Evimdeydi, anahtarlarıma erişimi vardı. Akşam yemeğinde o kadar içmemişti; kolayca araba kullanabilirdi. Simon muhtemelen onu kasabaya geri götürdü. Ben bilincimi kaybetmişken.

arabamı otoparktan aldı ve bilerek çarptı. Kahve içmek için buluştuğumuzda ona kartvizitimi vermiştim; Astra'nın ön camında bırakmış olmalı. Sadece anahtarları geri vermesi gerekiyordu ve benim bundan haberim olmayacaktı.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyordu. Arabamı sürdüğümü hatırlamamam imkânsızdı. Daha da rahatsız edici olan, planlarının ne kadar sinsi ve ayrıntılı olduğuydu. Hepsi boyasındaki bir çizik yüzünden. Büyük bir aşırı tepki gibi görünüyordu.

Eve dönmek için ellerimin titremesinin geçmesini bekledim ve herkesin şehir merkezinden ayrıldığı yoğun saatlerde trafiğe takıldım. Saat altıda döndüğümde bir çift huysuz gencin buzdolabını karıştırıp ne bulabileceklerini araştırdıklarını gördüm.

'Biraz makarna yapacağım,' dedim ve ocağa bir tencere koydum.

Kimse cevap vermedi ve on beş dakikadan kısa bir süre sonra akşam yemeğimiz kasvetli bir olay oldu. Rachel ve Ryan bana çok kızgındı, tek görebildikleri ikisini de aptal yerine koyduğumdu. St James's'te dolaşan dedikodular annelerinin bir fahişe, biriyle yatmak için yanıp tutuşan yorgun bir dul olduğu yönünde miydi? Bir adamın yarı çıplak fotoğraflarını çekmesine izin verecek kadar geçmiş bir içkici mi? Açıklamaya çalıştım, babaları gittiğinden beri ilk randevumdu ve hiçbir şey olmamıştı, ama kelimelerim sessizlikte tükendi. Çatalımı bıraktım, beynimde Mike'ın bluzumun düğmelerini açtığı görüntüler canlanırken bir lokma daha yiyemedim. Midem düğümlenmişti düğümler ve kararsızlık kararımı gölgeledi.

"Bana bağlantının kaldırıldığı söylendi, kontrol edebilir misiniz?" diye sordum, sesim gergin çıkıyordu.

"Evet, gitti," diye mırıldandı Ryan.

İkisi de bana bakmaya dayanamıyordu ve bu kalbime bıçak saplanmış gibiydi.

"Yine de bana bağlantıyı gönderebilir misiniz; bu konuda polisle irtibata geçeceğim.

Ryan kendi telefonuna dokundu ve saniyeler sonra benimki de bipledi.

"Lütfen bundan babanıza bahsetmez misiniz?" dedim ve ikisi de başlarını sallayınca rahatladım. Jonathan bu işe karışmasını isteyeceğim son kişiydi. Adıma bir kara leke daha sürülmesini istemezdim. Emlakçının ona kızgın telefon görüşmesinden ve Simon Fox'un bir daha evimizin yakınına yaklaşmaması konusundaki ısrarımdan bahsedeceğinden emindim.

Kaseleri boşaldığında, ikizler beni görmeye dayanamıyorlarmış gibi yukarı çıktılar. Yanıma aldığım ama acil durumlar için dolabın arkasına sakladığım bir şişe şarabı buldum ve büyük bir bardak doldurdum. Masada günün olaylarını düşünürken bitkin düşmüştüm ama rahatlayamayacak kadar da gergindim.

Claire bana ikimizin de sevdiği *Absolutely Fabulous* dizisinden bir caps gönderdi, ben de onu aradım ve sonunda Simon Fox'la ilgili tüm üzücü hikâyeyi anlattım. Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı çıkıyordu ki, özellikle arabasına verdiğim hasarı anlatırken benden tekrar etmemi istemek zorunda kaldı.

Bir saat içinde, elinde daha fazla şarap ve verandada içtiğimiz acil durum sigaralarından bir paketle kapımdaydı. İkizler üst katta kaldılar, normalde yaptıkları gibi gelip merhaba deme zahmetine bile girmediler. Gerçekten köpek kulübesindeydim.

'Kesinlikle polisi aramalısın, ama onlara arabasını çizdiğinden bahsetme. Tanrım, Kay, bunu yaptığına inanamıyorum! Claire hayretler içindeydi, bu benim karakterime hiç uymayan bir şeydi, gözünde canlandırmakta güçlük çekiyordu.

'Biliyorum, çok pişmanım. Berbat bir gün geçirmiştım ve o da beni küçümseyen bir pislikti. Terfiyi kaybetmişim ve her şey biraz fazla gelmeye başlamıştı. O da pastanın üzerindeki krema gibiydi. Bir içki içtim ve hepsinin canı cehenneme diye düşündüm.

"Sanırım kiminle uğraştığınızın farkında değildiniz," dedi sigarasını tuğlaların üzerinde söndürüp boş bir saksıya atarken.

'Hayır. Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemişim. Yani biraz aşırı değil mi?"

"Kesinlikle! Claire de aynı fikirdeydi. "Ve şimdi de sizin evinizde, bana biraz tehditkâr görünüyor.

Claire'in tepkisinden ikna olarak polisi aradık ve bir çift genç erkek memur saat on civarında geldi. Claire o sırada eve gitmişti; kalmayı teklif etmişti ama ona endişelenmemesini söyledim. Onlara olanları anlattığımda beni anlayışla dinlediler ama bana inandıklarından emin değildim.

"Hinge'de tanıştığınız Mike Sullivan sizi yemeğe çıkardı, size ilaç verdiğinden şüpheleniyorsunuz, sizi eve getirdi ve bu fotoğrafı çekmek için siz baygınken sizi soydu. Koyu renk saçlı memur

Gür kaşları, Rachel'ın eve getirdiği buruşuk resmi elinde tutuyordu.

"Evet, internete koymuş - link burada, ama çoktan kaldırılmış.

'Tamam, bu konuda onunla yüzleştiniz mi? O,' notlarını kontrol etti, 'Fox Güvenlik Çözümleri'nden Simon Fox'un arkadaşı mı?

Başımı salladım. "Evet ve tüm bunların nedeni Simon'ın arabasına zarar verdiğimi düşünmesi. Arabayı anahtarladığımı itiraf etmek istemedim, bunun ona karşı açacağım davayı zorlaştıracığını biliyordum.

İkisinin de kaşlarını çatmış, kaşlarını birbirine sıkıca bağlamış olduğunu görebiliyordum.

Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Gerçekçi değil. Nevrotik bir kadının hayalleri. "Bu aşırı bir tepki, değil mi?" ikinci subay, derin bir gırtlaktan gelen bir sesle sordu.

"Evet. İçimi çektim; hiçbir yere varamıyorduk.

"Ve Mike Sullivan şimdi de Menteşeden mi kayboldu?" diye sordu ikinci kaptan, sesinde kuşku vardı.

'Evet, ama onun için bir numaram var. Artık çalmıyor bile; doğrudan telesekretere yönlendiriyor.

'Sizin için araştıracağız, Bayan Massingham. Bunu kanıt olarak alabilir miyiz?" diye sordu, resmi sallayarak.

'Lütfen' dedim, onları kapıya kadar uğurlamak için ayağa kalkarak.

'Ne yazık ki, sisteminizde bir şey olup olmadığını test etmek için çok fazla zaman geçti. Olaydan bir gün sonra bizi aramalıydınız.

"O zaman fotoğrafı çektiğini bilmiyordum," diye tersledim.

Onlar gitti ve ben dışarıda bir sigara içtim, berrak gökyüzüne bakarak dumanın karanlıkta kayboluşunu izledim. Claire paketi bana bırakmıştı, sigaraya ondan daha çok ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Mike ya da Simon'ın herhangi bir şeyle suçlanacağına dair pek umudum yoktu. Neyi kanıtlayabilirdim ve polis soruşturmaya ne kadar zaman harcayacaktı? Zaten bunun zaman kaybı olduğunu düşündüklerini hissediyordum. Görüntüm pornografi sayılmazdı ve ben bir yetişkindim, çocuk ya da savunmasız bir kişi değil. Eğer zorlarsam, bu bir o dedi, bu dedi senaryosuna dönüşür müydü? Eğer öyle olursa, polis en çok kime inanacaktı, nevrotik bekar ebeveyne mi yoksa başarılı iş adamına mı?

Alarm kulağında tiz bir sesle çaldığında uzun süre uyumamıştım. Bütün gece dönüp durmuş, bir şeyleri anlamaya çalışmıştım. Mike, Simon'ın intikam oyununda bir piyon muydu? Jonathan'dan ayrı olduğumu bilerek beni oyuna getirmek için kullanıyordu. Bu beni kolay bir hedef mi yapıyordu? Bana, Hinge'deki profilime nasıl da gülmüş olmalılar. Kırklı yaşlarında, erkeklerin ilgisinden memnun, çaresiz bir kadın. Kolay lokma olmuştum. Midemi bulandırıyor ve hesabımı iptal ettiğim ve uygulamayı sildiğim için mutluydum.

Simon şimdi arabasına karşı işlediğim suç için yeterince uygun bir ceza aldığıma mı inanıyordu yoksa daha fazlası mı gelecekti? İşleri nasıl bu kadar ileri götürdüğünü anlamak zordu. Neden garaj yolunda ona bağırıyordum? Artık kontrolüm dışında gelişen bir olaylar zinciri başlatmıştım. Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun evimde olduğunu düşünmeden edemiyordum. Arada sırada sanki kendi bölgesini işaretlemiş gibi tıraş losyonu kokusu alıyordum. Bu fikir çok saçmaydı; deliriyor muydum, bir şeyler mi hayal ediyordum?

İçimden yatakta kalıp yorganı başımın üzerine çekmek geldi ama işe gitmem gerektiğini bilerek kalktım. Özellikle de Tim Allegra sözleşmesi ve Liam'ın istemeden kabul ettiği geçici görev süresi hakkında konuşmak istiyorsa. Onunla birlikte aşağıya sürüklenmeme imkân yoktu.

Okula giderken çocuklar bana hâlâ soğuk davranıyordu ama kendi aralarında konuşmalarını dinledim, özellikle de Ava'nın resmi Rachel'ın dolabına nasıl koymuş olabileceği ve Rachel'ın onu nasıl almış olabileceği hakkında. Kaldırıma yanaşıp motoru durdurdum ve koltuğumda yer değiştirdim.

"Dinle, bilmen gerekir. Ava'nın babasıyla arabası hakkında biraz tartıştık. Sanırım bundan kaynaklanıyor. Ancak, kızını asla anlaşmazlığımıza dahil etmemeliydi. Lütfen ondan uzak durun ve eğer biri o resimle ilgili sizi rahatsız ederse, görmezden gelin.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı Ryan.

"Biliyorum, biliyorum, ama yakında eski haber olacak. Başka bir şey olacak ve bu okulda konuşulacak.

'Anlamıyorsun anne! Liseye gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,' diye tersledi Rachel ve dışarı çıkmak için arabanın kapısını iterek açtı.

İçimi çektim; o haklıydı. İkizleri zor bir günün beklediğini biliyordum ama uyanır uyanmaz web sitesini kontrol ettim ve bağlantıya hâlâ ulaşamıyordum. Yarı çıplak görüntüm artık internette yoktu, en azından benim bildiğim kadarıyla.

"Birinin Ava'ya dersini vermesi gerek," dedi Ryan, saçlarını gözlerinin önünden çekerek. O konuşana kadar hâlâ arabada olduğunu bir an için unutmuştum.

Sen olmayacaksın. Sadece ondan uzak dur, Ryan. Git hadi, geç kalacaksın. İyi günler dilerim.'

Ryan gözlerini devirdi ve arabadan inerek kaldırım boyunca mor üniformalıların arasına daldı.

Simon'ı ziyaret etmeyi düşündüm, belki bir yetişkin olarak sohbet edebilir ve işleri çözebilirdik, ancak bu fikir beni tedirgin etti. Dükkanını ziyaret ettiğimde her şeyi çok komik bulmuştu. Görünüşe göre hiçbir ahlaki pusulası yoktu. Bu bir üstünlük oyunuydu ve açık ara kaybeden bendim.

Ofise vardığımda bilgisayarına girdiğimde Tim'in saat dokuz buçuk için bir toplantı talep ettiğini gördüm. Bir kahve aldıktan sonra notlarımı topladım ve toplantı odasına yöneldim, Tim ve Liam'ı zaten orada bulunca şaşırdım. Ortam ağırlaşmıştı ve Tim bir haber spikeri gibi kâğıtları karıştırıp boğazını temizliyordu. Gıdıları sallanıyordu.

Doğrudan konuya girdi. "Şu Allegra sözleşmesi, Kay. Görevlendirme süresi tam bir rezaletti ve Genel Müdürlük tüylerini diken diken ediyor.

Dizlerim masanın altında birbirine vurdu. Benim hatam olmamasına rağmen, Sözleşme Yöneticisi olarak kısmen sorumluydum.

"Sözleşmeyi yeniden müzakere etmek için elimden geleni yaptım ama Damien sıkı bir pazarlık yaptı. Boynumdaki kızarıklığın farkına vararak sesimi yükseltmemeye çalıştım.

Sabit.

Liam not defterine bakıyor, göz göze gelemiyorduk. Soluk teni de benekli görünüyordu.

'Şirkete harcamayı düşünmedikleri bir paraya mal olacak ve ne yazık ki bu size bağlı'.

Ağzım bir karış açık kaldı ve önce Tim'e, sonra da Liam'a ters ters baktım.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin? Liam'a ters ters bakarak, sonunda gözlerime baktı, yüzü pişmanlık doluydu, dedim. Konuşmak için dudaklarını araladı ama Tim önce davrandı.

"Olayın nasıl gerçekleştiğine dair bir soruşturma başlatılacak. Tim'in kaşları çatıldı, burun delikleri açıldı ve belli bir yaşa gelmiş erkeklerin çeşitli yerlerinde çıkan dağınık tüyleri ortaya çıktı.

"Güzel. O zaman bunun hiçbir şekilde benim hatam olmadığını göreceksin,' dedim sesimi sakın ve derli toplu tutarak, umutsuzca içimdeki öfkeyi gizlemeye çalışarak.

'Evet, Liam'a revize edilmiş sözleşmeyi e-posta ile gönderdiğinizi biliyorum. Genel Müdürlük, kendisine imzalı basılı bir kopya vermeniz gerektiğini düşünüyor, bu da karışıklığı ortadan kaldırırdı.

Kulaklarıma inanamadım.

'Allegra'nın beni çağırdığı telefon görüşmesinin yapıldığı gün sözleşmeyi size yeni imzalamış olarak teslim ettim. Onu ofisinize getirdim.

Liam kaskatı kesildi. "Üzgünüm, hatırlamıyorum," dedi sessizce, sanki ikna olmamış gibi.

O da diğerlerinden daha iyi değildi. Hep aynı hikâye, bütün çocuklar bir arada, birbirlerinin kışkırtılarını kolluyorlar. Alnımdaki damar zonkladı ve dişlerimi sıktım, onlara işlerini nereye sokabileceklerini söylememek için ağzımı kapattım.

"Mesele şu ki Kay, sözleşme rolünü İK Müdürü rolüyle birleştirmekten bahsediliyordu, bu yeniden yapılanma tartışmalarının bir parçasıydı. Seni tutmak için çok mücadele etmek zorunda kaldım. Durum pek iyi görünmüyor. Tim göğsünü bir güvercin gibi kabarttı.

"Bak Tim, eğer beni dışarı atmaya çalışıyorsan, tamam, ama iyi bir paketle gelsen iyi olur. Toplantının bittiğini belirtmek için ayağa kalktım. Beni sadece zemin hazırlamaları için çağırmışlardı. İşten çıkarılmıştım, bunu onlar da biliyordu, ben de... Mesele sadece nasıl yapılacağıydı ve ben savaşımadan pes etmeye hazır değildim.

Masama döndüğümde, günün geri kalanını sözleşmeyle ilgili e-postalarımı gözden geçirerek, her birini okuyarak ve olanları ileterek geçirdim.

kişisel e-posta adresimle ilgili. Açmam gereken bir dava olduğunu biliyordum ve bir avukatı işe karıştırmadan anlaşılabileceğimi umuyordum. Sorun yeni patronum ve onun patronu olduğu için resmi yolu kullanıp şikayette bulunmam pek mümkün değildi. Başından beri kaybedecek bir savaş vereceğimi biliyordum.

Allegra'dan Damien'i aramayı, belki de ondan telefonda konuştuklarımızı ve sözleşmenin yeniden müzakere edilmesini kapsayan bir e-posta yazmasını istemeyi düşündüm. Allegra'nın işi bozmak istemeyeceğini bilsem de, onlar bizim tedarikçimizdi ve biz de onların müşterileriydik. Tim, sözleşmeleri sona erdiğinde tedarik zincirinden kolayca çekilebilir ve otomobil parçaları etmek için başka bir şirket bulabilirdi. Bana karşı hiçbir sadakatleri yoktu.

Liam'ın hatasını benim üstlenmeme izin verdiğine inanamıyordum. Onun dürüstlüğünü yanlış değerlendirmiştim ve olanları Tim'e o gün anlatıp kendi kırımı kurtarmalıydım ama Liam'ın şüphelenmesine izin vermek istedim. Keşke içgüdülerimi dinleseydim. Nasıl sonuçlanacağını görmeliydim. Liam korunacaktı. Nedense o altın çocuktı, dokunulmazdı ama beni ezip geçmelerine izin vereceğimi düşündülerse fena halde yanıldılar.

Döndüğümde ikizler evde değildi ve nerede olduklarını öğrenmek için Rachel'ı aradım. Casey'nin evinde tarih ödevi üzerinde çalışmaya gitmişti ve Ryan'ın süpermarkete gittiğine inanıyordu. Okuldan eve sık sık Co-op üzerinden gelirlerdi, çantaları evde bulundurmamaya çalıştığım atıştırmalıklar ve şekerlemelerle doluydu. Orada değilse yiyemiyordum ve kırk yaşına geldiğimde kilomu korumaya çalışmak sürekli bir savaştı.

Akşam yemeğine başladım ve günümü anlatmak için Claire'i aradım.

Tim ve Liam'la yaptığım görüşmeyi ona anlattıktan sonra, 'Bu doğru değil Kay, bir şeyler yapmalısın,' dedi.

"Biliyorum, onlara bir teklif yapacağım, isterseniz gönüllü işten çıkarma, hem de çok iyi bir paketle.

"Ne karşılığında? Claire kuşkulu bir sesle sordu. Simon'ın dükkanından aldığım kolyeyi ve tüm görüntüleri anlattım. Kolyeyi taktığım neredeyse her gün bir tür cinsiyetçilik ya da cinsel imaya maruz kalmıştım.

Claire telefonda kıkırdadı. "Onları fiçıya koyacaksın!" "Umarım öyle olur. Yine de beceremiyorum,' diye itiraf ettim.

"İyi olacaksın. Polisten haber var mı?"

"Hayır, orada radyo sessizliği var. Zaten söylediklerime pek inandıklarını da sanmıyorum. Owen iyi mi?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde sordum.

"Evet, o iyi, birazdan kendine gelir.

Kapıda bir anahtar sesi duydum ve Claire'e gitmem gerektiğini söyledim. Saniyeler sonra Ryan elinde sallanan dolu bir alışveriş torbasıyla çıkageldi.

"Atıştırmalıklar? Gülümsediğini görünce cesaretleterek sordum. Dünkü çatık kaşları düzelmişti.

'Evet, yarınki gezi için bir şeyler aldım. Beni alabilir misin, koç dört buçukta dönmüş olur.

"Elbette. Yarınki hazırlıksız toplantımdan sonra Tim'in bana yardımcı olacağına şüphe yoktu. Aslında, öğle yemeğine kadar masamı toplayıp arka kapıdan çıkarsam hiç şaşırırmam.

* * *

Rachel eve gelip yemek yedikten sonra kolyeden indirdiğim dosyalara bakmak için MacBook'umu çıkardım. Yarın Tim'e göstermek istediklerimi seçiyordum. Klip üstüne klip izledikçe kendime olan güvenim arttı. İnsan kaynaklarının yaptığı bazı gaflarla ilgili çok kötü görüntüler vardı. Ne kadar gergin olsam da, daha önce tekneyi hiç sallamadığım için, topladığım şeyleri onlara gösterme şansını sevinçle karşıladım. Kolye mükemmel bir satın alma olmuştu ve her kuruşuna değmişti. Simon Fox'la karşılaşmamın tek iyi yanı.

Videoları bir çubuğa kopyalayarak, maruz kaldığım tacizi, eşlik eden kliplerle birlikte madde madde gösteren hızlı bir sunum hazırladım. Basın bunu ele geçirirse bayram edecekti, ama geçiremeyeceklerdi. Winston's top oynarsa olmaz. Ezilmek üzere değildim ve bunu kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu. Kişisel olarak yeterince şey yaşadım, profesyonel olarak da yaşamaya niyetim yoktu.

Bir kadeh şarap içme isteğime direndim ve kendimi hafta sonları ya da acil durumlarla sınırlamaya çalıştım. Temiz bir kafayla uyanmak iyi geldi ve televizyon izlemeye koyulmadan önce sunumumu bitirdim. Uğuldayan rüzgârın sesini kesmek için perdeleri çektim. Sıkılmış görünen Rachel yanıma geldi ve ben de ona okul hakkında soru sorma fırsatını değerlendirdim.

"Ava'yı çok gördün mü?"

Rachel onun adını duyunca yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz, hâlâ bunu yapıyor, ne zaman yanından geçsem kıs kıs gülüyor ve fısıldıyor ama Casey ve ben onu görmezden geliyoruz.

"Ryan'la da aynı mı? Göğsüm ağrıyarak sordum, sosyal bir dışlanmışlık haline getirilmenin acımasızlığını hatırlıyordum.

"Hayır, onu görmezden geliyor.

Yüzümü buruşturdum ama bunun iyi bir şey olduğunu tahmin ettim.

"Yani dolabınızda başka çıktı yok mu?"

'Hayır, Tanrı'ya şükür,' dedi Rachel.

Tanrı'ya şükürler olsun. Belki de saman alevi gibi parlamıştı. Bugünün haberi yarının balık ve cips ambalajıdır.

"Mülk kardeşlerle şu programı izleyebilir miyiz? Rachel sıksa bacaklarını altından geçirerek sordu. İçine sokulduğu büyük boy bir sweatshirt giymişti.

"Elbette. Güldüm ve kumandayı ona doğru fırlattım.

"Böyle davrandığım için özür dilerim anne," dedi Rachel, yumuşak bir sesle. "Sorun değil," dedim, kolumu ona doladım ve sıktım. "Gerçekten de babamı kendinden uzaklaştırdığını düşünmüştüm.

'Ben yapmadım. Gittiği için ben de en az senin kadar üzgünüm,' diye cevap verdim, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Tekrar birlikte olacağınızı düşünüyor musun?

Rachel'a baktım ve içimi çektim, başını omzuma yasladığında onu sıkıca kavradım. "Hiç sanmıyorum, aşkım.

Emlak programını sessizce izledik ama kızımınla kucaklaşmak güzeldi. Ergenlik çağına girer girmez ikizler benden uzaklaşmış gibi görünüyordu. Anneleri ile geçirdikleri zaman aniden iPad'lerinde Netflix izlemek ya da Ryan'ın durumunda olduğu gibi arkadaşlarıyla çevrimiçi Xbox oynamak lehine terk edildi. Aldırmadım, bunun olacağını biliyordum ve Jonathan benden daha fazla alınmıştı. Ona bunun doğal bir gelişme olduğunu söyledim ama o çok çabuk büyüdüklerini düşünüyordu. Çocukları bizimle zaman geçirmeye zorlayamazdık, Jonathan ayrılmak istediğini söylediğinde onu kalmaya zorlayamayacağım gibi.

Saat on sularında geceyi sonlandırmak istedim ve yatmak için üst kata çıktık. Makyajımı çıkarıp sabah giymek için bir takım elbise seçerken Jonathan'dan bir mesaj geldi.

Ev için bir teklif aldık. Yarın işten sonra uğrarım.

Kalbim sıkıştı ve yatağa yığıldım, tek ses Ryan'ın odasından gelen makineli tüfek ateşinin yankısıydı. Ben isteyken başka görüntüler de olmuş muydu? Hiçbirinden haberdar değildim, Dean'den de haber almamıştım. Gerçi onun birincil bağlantısının Jonathan olduğunu tahmin ediyordum. Yine de tapularda benim adım vardı ve neler olup bittiğini bilmeye hakkım vardı.

Tahriş tenimi kaşındırdı ve Ryan'ın kapısını çaldım, cevap beklemeden açtım. Odası karanlıktı, bayat sigara kokusu

Doritos ve ter havada asılı duruyordu. Ryan pufuna oturmuş, kulaklıklarını takmış, müfrezesini ormanda ilerletmeye odaklanmıştı.

', yatma vakti. Bir gün için bu kadar Xbox yeter,' dedim kararlılıkla.

Ryan bana alaycı bir bakış attı.

Kulaklıklarını çıkarmadan önce mikrofona 'Gitmeliyim çocuklar' dedi.

"Teşekkür ederim. İyi geceler,' dedim ve kapısını kapatıp odama geri döndüm.

Yatağa tırmandım, Jonathan'a bir mesaj yazarken telefonumu da yanımda getirdim.

Kimden?

Hayal kırıklığı yerini ayak parmaklarımdan başlayıp vücudumda yukarı doğru ilerleyen bir korku hissine bıraktı. Jonathan'ın yazdığını bildirmek için ekranda üç nokta belirdi ve cevabını bekledim. Cevap gelmeden önce cevabı zaten biliyordum, ekrandaki metin karşısında boğazım düğümlendi.

Simon Fox.

OceanofPDF.com

Uyku saatlerce gelmedi, son birkaç haftanın stresi göğsümde kurşun gibi oturuyor, beni ağırlaştırıyordu. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Simon Fox neden evimizi satın almak istiyordu? Bütün gece bu soruyu düşündüm, gözlerim kan çanağına dönmüş bir şekilde uyandım ve gelmem gereken güne hiç hazır değildim.

Bu durumdan çıkarabileceğim tek olumlu sonuç, teklifin Simon'ın oyununun bir parçası olabileceğiydi. Evi istemiyordu, sadece benimle uğraşmak istiyordu. Ama satmak istemediğimi bilmiyor olamazdı. Mike'a söylememiştim. Böylece bizi istediği kadar oyalayabilirdi. Bu, ben ve ikizler için aile evinde daha fazla zaman demekti. Hayatıma karışma planı geri tepmişti. Bu sayede kalkıp giyinmem mümkün oldu.

Rimel sürerek aynadaki yansıyama baktım. Gözlerimin altındaki koyu halkalara ve uzun zamandır saçımı yapmadığım için açıkta kalan saç diplerime rağmen, takım elbisemin içinde hesaba katılması gereken bir kadın gibi görünüyordum. İçimde bunun bir kabuğu olmamın bir önemi yoktu.

Ryan kot pantolonu ve British Lions kapüşonuyla açık yatak odamın kapısından hızla geçip merdivenlerden öyle hızlı indi ki, hayal mi gördüm diye gözümü kırıştırdım. Mutfak masasında hem o hem de Rachel hızla mısır gevreği yiyorlardı. Sonra okul gezisini ve neden üniformasını giyen tek kişinin Rachel olduğunu hatırladım. GCSE için Coğrafya dersi almamış, onun yerine Tarih dersini seçmişti.

"Bugün nereye gidiyorsun?" diye sordum Ryan'a.

"Yel değirmeni görmek için, sanırım Chichester yakınlarında, yani otobüsle çok uzakta değil," diye cevap verdi, ağzına kocaman bir Shreddies tıktırırken.

"En azından sınıf dışında bir gün," dedim çantama bir kahvaltı barı koyarken. Sabahları ilk iş olarak yemek yemeyi hiç istemezdim, özellikle de midemin düğüm düğüm olduğu bu sabah.

"Yağmur yağacakmış. Rachel sırtarak sütünün geri kalanını kaşıkla ağzına attı.

"Kapa çeneni. Ryan ona kaşlarını çattı, bu da Rachel'ın kıkırdamasına neden oldu.

"Şimdi, şimdi, çocuklar," dedim alaycı bir şekilde ve ikisinin de gözlerini devirmesini izledim.

Boş kaseleri bulaşık makinesine koydum ve çıkmadan önce her yerin düzenli olup olmadığını kontrol ettim. Jonathan daha sonra gelecekti ve ne düşündüğü beni rahatsız etmemeliydi, ne de olsa artık bizimle yaşamıyordu, eski alışkanlıkları değiştirmek zordu. Başa çıkamayacağımı ima etmesini istemiyordum, daha önce de çocukların kiminle kalacağını tartışırken bunu denemişti.

Onları aile evinde, aynı rutinlerde, aynı ortamda tutmanın daha kolay olduğunu ona söylemişim. Onlar için daha az kargaşa olacaktı ve onları yanına almak istediğini bilmeme rağmen mantıklı davrandı.

* * *

Okul çıkışları gözle görülür bir şekilde daha sessizdi, birçok öğrenci okul gezisi için dokuzda geliyordu. Ryan kütüphaneye gitmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden normal saatte geldiği için mutluydu.

Rachel arabadan inerken, "Okuldan sonra bilgisayar odasında ders çalışacağım, böylece beni de alabilirler," dedi.

"Bacakların mı kırıldı? Yürümeye isteksizliği karşısında şaka yaptım. "Hava soğuk!" karşılık verdi burnunu kırıstırarak.

Kavşaktan geçerken gözlerim Simon Fox'u aradı ama yoktu, ben de nemli ellerimle direksiyonu tutarak işe doğru yola koyuldum. Otoparka vardığımda, Tim'in söyleyeceklerini kafamdan geçirirken koltuk altlarım terden sırılsıklam olmuştu. Kasıtlı olarak yüksek yakalı bir bluz giymiş, kolyeyi üstten sabitlemişim, toplantım sırasında boğazıma tırmanan lekelerin ortaya çıkacağını biliyordum. Bunu bir zayıflık işareti olarak görecekerdi ve ben buna izin veremezdim. Bugün olmaz.

İşe odaklanmaya çalıştım, incelemem gereken çok sayıda sözleşme vardı ama zihnim yerinde durmuyor, her bir sözleşmeyi incelerken oradan oraya atlıyordu.

Davamı sunduğumda olası sonuç. Bunun da ötesinde, işimi yapmak için sahip olduğum tüm motivasyon buharlaşmıştı. Her halükarda kazıklanacaksanız, çok çalışmanın, iyi bir iş çıkarmanın ne anlamı vardı? Gerçi işler planladığım gibi giderse, kazıklanan ben olmayacaktım.

Tahmin ettiğim gibi, Tim saat on bir civarında kapımı çaldı. Bana sürpriz yapmayı tercih ederek bir toplantı daveti göndermemişti ama onunla beş yıldır çalışıyordum ve nasıl çalışmayı sevdiğini çok iyi biliyordum.

"Bir dakikan var mı?" dedi hoş bir gülümsemeyle. Utangaç görünme nezaketini bile göstermedi.

'Elbette,' diye cevap verdim, dizüstü bilgisayarımı açtım, USB belleğimin olup olmadığını kontrol ettim ve yanıma aldım.

Tim'i dün gittiğimiz ve Liam'ın beklediği toplantı odasına kadar takip ettim. Tim'in aksine Liam oturduğu yerde kıpırdanıyor ve başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Klima sonuna kadar açılmıştı ve otururken titriyordum.

Tim bir klasör açtı ve oturduğum yerden okuyamayacağım kadar küçük bir kâğıt çıkardı.

"Hadi gidelim. Sahte gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim, ciğerlerim sanki bir mendenin içindeymiş gibi zorlanmasına rağmen.

"Tunbridge Wells ofisiyle bu konuyu uzun uzun konuştum, hem benim hem de Liam'ın çekincelerine rağmen sözleşme rolünün İnsan Kaynakları Müdürü rolüyle birleştirilmesi gerektiğine inanıyorlar. Tim boğazını temizleyerek Liam'a konuşma fırsatı verdi.

"Buna karşı tavsiyede bulunduk Kay, seni kaybetmek istemiyoruz," dedi kıvrınarak.

Sıkıca gülümsedim ve kendimi sessiz kalmaya zorladım.

'Görüşlerimiz ne olursa olsun, karar verilen bu. Bu gönüllü işten çıkarma paketini beğeneceğinizi umuyorlar; önümüzdeki birkaç ay boyunca Liam ile birlikte çalışmanız ve onu hızlandırmanız şartıyla.

Kendime engel olamayarak kıkırdadım. Liam yutkundu, adem elması sallanıyordu.

"Peki nasıl seçiyorlar? Dudaklarımdan alaycı bir ifadeyi uzak tutmaya çalışarak sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle Liam arasında nasıl seçim yapacaklar? Açıkça sordum. Cevabı açıkça biliyordum ama onlarla dalga geçmekten kendimi alamadım.

Liam bacak bacak üstüne atıp açıyor, her geçen dakika daha da rahatsız görünüyordu. İnsanları yönetmek için gereken özelliklere sahip değildi, bunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Muhtemelen Tim de bunu biliyordu. İnsan Kaynakları'nda çalışmak için zor konuşmalar yapmaya alışmanız gerekiyordu. Liam sanki yerin onu yutmasını istiyormuş gibi görünüyordu.

'Sözleşme pozisyonu devam eden bir rol, yani seçim yapılacak bir durum yok. Liam Güney'in İK Müdürü ve hepsi bu kadar. Tim'in gözleri buz gibiydi, sorgulanmaktan hoşlanmıyordu. "Bir bak, Kay," dedi, kâğıdı bana doğru iterek, derin sesi kâğıt inceliğindeki duvarlarda yankılanıyordu.

Uzanıp aldım ve Tim tarafından imzalanmış, gönüllü işten çıkarılma şartlarımı içeren resmi şirket mektubunu okudum. Çenemi sert bir çizgi haline getirmeden önce rakama geldiğimde gözlerim açıldı. Teklif ettikleri altı aylık maaştı. Liam'a bildiğim her şeyi öğretmek, bu aptallar için iki ay daha çalışmaya devam etmek zorunda kalacaktım, yarım yıllık maaş için mi? Yanağımın içini ısırđım, karnımdaki ateş yoğun bir şekilde fokurduyordu. Tim'e baktım, beni ölçüp biçiyordu.

'Bu iyi bir teklif Kay, beş yıl üç aydır buradasın. Eğer zorunlu olsaydı ve sana yasal işten çıkarma tazminatı verilseydi, çok daha azını almaya hak kazanırdın. Tim o kadar memnun görünüyordu ki kendimi daha fazla tutamadım.

"Toplantı için bir şeyler hazırladım," dedim, dizüstü bilgisayarımı uyandırdım, USB belleğı taktım ve projektöre bağladım.

Sunumumun ilk slaytı beyaz duvarı dolduruyordu. Winston'ın logosu üzerimizde belirliyordu. Liam ve Tim ani yön değışikliğı karşısında kaşlarını kaldırdılar.

"Haklısın Tim, burada beş yıldır çalışıyorum. Bu süre zarfında sizin asistanlığınızdán Sözleşme Müdürlüğü görevine terfi ettim. Dosyamdaki değerlendirmelere göre örnek bir standartta yerine getirdiğim bir rol.

Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyor, adrenalin damarlarımda şimşek gibi dolaşıyordu. Winston'ınkiyle çarpışma rotasındaydım ve durmaya niyetim yoktu. Bu, bir uçurumdan uçuruma atlamak ve sisin altındaki suyun düşüşümü hafifletmesini ummak gibiydi.

Tim ve Liam neler olduğunu anlayamamış bir şekilde birbirlerine baktılar. Bu sabah hazırlanırken düşündükleri toplantı bu değildi. Böylesine *cömert* bir teklifle karşılaştıklarında görmeyi bekledikleri Kay ben değildim, en azından onların gözünde. Bahse girerim her şeyin açık ve net olacağını ve öğle yemeğine kadar barda kutlama yapacaklarını umuyorlardı.

"Ancak," diye devam ettim, "her zaman her şey yolunda gitmedi. Winston's, genellikle erkek egemen bir sektörde, erkek egemen bir şirkettir. Burada bir kadın çalışan olmanın nasıl bir şey olduğuna dair size bir fikir vereyim dedim.

Kendimi toplamak için bir an durdum ve bir sonraki slayta geçmek için tıkladım.

Tam zamanında bir video oynatıldı.

"Dikkatli olun çocuklar, artık bekâr olduğu için sinsi sinsi dolaşıyor. Gav'ın sesi, mutfağın girişine gelmeden önce duyulabiliyordu.

Tim söndü, izlerken alnını ovuşturdu ve beni itmeme için cesaretlendirdi. üzerinde.

'Çoğu gün cinsel tacize veya imalara katlanmak zorunda kaldım, bazen patrandan bile.'

Tim'in ekranı doldurduğu ikinci videoya tekrar tıkladım.

"Belki de onlarla tanışması için çekici kızımız Kay'i göndeririz. Ed'in sesi araya girmeden önce Tim'in gözleri parladı.

'O botları giyerek onları hizada tutacaktır. Evde kırbacın var mı?'

Kamera Tim'in üzerindeydi ve Ed'in yorumuna gülüp kalçasını tokatlayacak kadar ileri giderken onu çekiyordu. Kendinden çok memnun görünüyordu ve ben de yeniden doldurmak üzere olan bir keskin nişancıydım.

'Bunun uygun olduğunu sanmıyorum, ya siz? Görevlendirmeye geri dönelim. Bu sefer benim sesim.

Tim gözlerini bana dikerek, "Pekâlâ, bu kadar yeter Kay, demek istediğini anladım," diye tersledi.

Liam ekrana bakakaldı.

"Oh, dahası da var," dedim, şimdi işin içine girdim ve tekrar tıkladım. E-posta parçacıkları duvarda büyük bir şekilde belirdi; cinsiyetçi yorumlar, uygunsuz şakalar, genel kadın düşmanlığı parlak sarı renkle vurgulanmıştı. Tıkla, tıkla, tıkla. Liam'a gönderdiğim, Allegra sözleşmesinin değiştirildiği, saat ve tarihin vurgulandığı e-postayla sona erdi.

"Liam ve ben Allegra sözleşmesinin benim değil onun hatası olduğunu biliyoruz. Hem yazılı hem de basılı kopya aynı anda ondaydı. Yeniden müzakere etmek için elimden geleni yaptım, ancak Liam'ın imzaladığı ve neredeyse kendi yazdıkları bir sözleşmeden çok fazla sıyrılmak istemediler.

"Ne istiyorsun Kay? Tim iç geçirdi, gözlerini bana dikti ve elini tuzlu biberli saçlarında gezdirdi.

'Medyanın bunu ele geçirmesini istemiyorum, böyle bir şey olursa çok garip olabilir. Hisse fiyatını bir düşünün!

Tim yüzünü buruşturdu ve ben ettim.

"Saklamanız için size e-posta ile gönderdim. Tunbridge Wells'e gönderip ne düşündüklerini öğrenmeye değer. İçimden sevinirken soğukkanlılığımı koruyarak sıkıca gülümsedim.

Tim başını salladı ve sandalyesini aniden geriye itti. Ben de ayağa kalktım, omuzlarım gerideydi ve bacaklarımdaki titremeye rağmen çenemi göğse kaldırmıştım. "İşlerin bu noktaya gelmesi çok yazık," dedi yanımdan geçip kapıyı açarken.

Kapıya.

'Evet öyle Tim, ama yolu sen gösterdin,' diye cevap verdim o .

Liam bir heykele benziyordu, konuşmak üzereymiş ama sesini bulamıyormuş gibi dudaklarını ayırmış donup kalmıştı. Onu görmezden gelerek projektörün kablosunu çıkardım ve dizüstü bilgisayarımı toplantı odasından dışarı taşıdım. Artık top Tim'in sahasındaydı, onu meşgul edecek bir hasar sınırlaması vardı. Kahvaltıyı mideye indiremedikten sonra, aniden açlıktan ölüyordum.

Öğleden sonra Tim'den haber alamadım ve ikizleri almak için saat dördü çeyrek geçe ofisten ayrıldım. Gittiğimi kimseye söyleme zahmetine girmedim; Liam bütün gün yan taraftaki ofisine uğramamıştı ve Tim'le birlikte benimle ne yapacağını düşündüğünü tahmin ediyordum. Simon Fox'la ilgili endişelerime ve evimin elimden alınmak istenmesine rağmen zaferin tadını çıkarıyordum. Güçlenmiş bir şekilde ofisten çıktım.

Okulun yanındaki tek yönlü yola döndüğümde binanın hemen dışında park etmiş, ışıkları yanıp sönen bir ambulans gördüğümde bu his hızla kayboldu. Etrafta bir sürü çocuk toplanmıştı. Bir grup kız birbirine sarılmıştı, bazıları ağlıyormuş gibi görünüyordu. Kaldırımındaki her çocuk kendi kıyafetlerini giymişti. Okul gezisine katılanlardan biri yaralanmıştı.

Mümkün olduğunca çabuk durdum, emniyet kemerimi çıkarıp arabanın kapısını açtım, ambulansa doğru koştum, bir yandan da kalabalığı Ryan için tarıyordum. O , sürekli Kaza ve Acil Servis'teydik. Kafasını çarpıyor, ayak bileklerini burkuyor, kollarını kırıyordu. Gittiği her yerde sorun buluyor gibiydi. Sıyrıklar ve çürüklerle kaplı tipik bir çocuk. Büyüdükçe bu durum hafıfledi ama içimdeki korku hiç geçmedi.

Simon Fox'un aracın arkasında, sedyeyle ambulansa taşınan bir kişinin üzerine eğildiğini gördüğümde bir an duraksadım.

"Sorun yok anne, buradayım," diye arkamdan Ryan'ın sesi geldi ve ben de dönüp onu karşılık vermediği bir kucaklamanın içine çektim. "Anne, çekil," dedi ve elimden kayarak kurtuldu. Annesinin herhangi bir şekilde ona yakınlık göstermesi yasaktı.

"Ne oldu? Oğlum güvende olmasına rağmen sesimdeki paniği engelleyemeyerek sordum.

'Ava alerjik bir reaksiyon gösterdi, otobüste şişmeye başladı. Çok komikti," kıkırdadı karanlık bir şekilde.

Ona baktım, dudak büktüm. "Bu hiç komik değil Ryan.

Ben ambulansa doğru bakarken, 'Şimdi o kadar da güzel değil, değil mi,' diye kıs kıs güldü.

Simon Fox'un yüzü çizgilerle doluydu ve eliyle ağzını kapatmıştı. Sağlık görevlisiyle konuşurken çaresiz bir ebeveyn görüntüsü veriyordu. Bize doğru baktı ve gözlerimiz kilitlendi, gözleri kararmıştı ama bana bakmıyordu. Döndüğümde Ryan'ın deli gibi sırttığını gördüm. Sağlık görevlisi koluna bir el koyup onu ambulansa doğru götürmeden önce Simon ona ters ters baktı. Kızının yanında olmak için ambulansa bindi ve dakika sonra ambulans mavi ışıklar saçarak uzaklaştı.

"Neler oluyor? Ben inlerken Rachel yanımda belirdi ve arabaya doğru eliyle işaret etti. Uzaklaşmak istiyordum.

"Ava bir balon gibi şişti. Ryan yanaklarını şişirerek güldü.

Rachel güldü ve ben de onların tepkilerine şaşırdım. Ava'dan bu kadar mı nefret ediliyordu?

Arabayı sürerken sessiz kaldım ve arkada ikizlerin konuşmalarını dinledim. Ryan eve dönüş yolculuğunu ayrıntılarıyla anlatıyor, Ava'nın alerjik reaksiyonunun neden olduğu heyecanın tadını çıkarıyordu. Görünüşe göre dudakları ve yüzü şişmeye başlamadan önce kaşınmaya başlamıştı. 'Bu ona ders ' sözlerini söyleyene kadar kanım dondu.

"Ne yaptın Ryan? Diye sordum, korku omurgamdan yukarı tırmanıyor, bir parazit gibi üzerime yapışıyor.

"Ona bir ders verdim, hepsi bu. Bir dahaki sefere bizimle taşak geçerken iki kere düşünecek mi? Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Rachel'ın ağzı açık kaldı, gözlerinden neşe okunuyordu.

Ben yola konsantre olmaya çalışırken, "Yaptın mı?" sordu.

'Kabuklu deniz ürünlerine alerjisi var, Bay Bannerman'ın masasındaki formunda gördüm. Öğle yemeğini karıştırayım dedim. Ryan sırt çantasına uzandı ve yarısı boş bir yengeç ezmesi kavanozu çıkardı. Kokusunu ön koltuktan alabiliyordum. Dün dükkândan almış olmalı.

"Aman Tanrım, bu destansı! Rachel kahkahalarla güldü. "Ryan, kız ölebilirdi! Midem bulanıyordu.

Onlar gülerken içim burkuldu, yaptığı numaranın ciddiyetinden, Ava'ya neler olabileceğinden haberleri yoktu. Hâlâ da olabilirdi. Oğlumun ondan intikam almak için bunu yaptığı fikri beni hasta ediyordu. Bu onu Simon'dan daha iyi yapmazdı.

Arabayı garaj yoluna çeker çekmez, "Cezalısın," dedim. Ryan küfretti ve içeri girerken kavanozu elinden kaptım.

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordum, arkadaşlarının da işin içinde olabileceğinden korkarak.

"Hiç kimse," diye cevap verdi huysuzca, yavaşça merdivenleri çıkarken.

Bu şekilde kalacak. Ava'nın iyi olması için dua etsen iyi olur. Senin ya da benim bu işe karıştığımızı düşünürse Simon'ın ne yapacağını Tanrı bilir. Kapıma dayanıp Ryan'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmekle tehdit ettiğini hayal ettim. Tam da Simon'la aramızdaki savaşın bitmesini umarken, oğlum muhtemelen ateşi körüklemişti. Aptal rolü yapmak, Ava'nın nasıl alerjik reaksiyon gösterdiğine dair hiçbir fikrimiz yokmuş gibi davranmak zorundaydık.

Kavanozu çöp kutusunun dibine ittim ve ellerimi yıkayarak üzerlerine yapışan günahı duruladım. Ryan neden bu işe karışmıştı? Kız kardeşini koruduğuna şüphe yoktu ve bu takdire şayandı ama Simon'ın ne kadar ileri gidebileceğini tahmin bile edemezdi. Şimdi kızına kasten zarar verdiğimizden şüphelenirse hepimiz tehlikedeydik.

"Tam bir aptal. Rachel gülerken dolaptan bir paket cips aldı ve çiğnemeye başladı.

'Evet, öyle ve başının ne tür bir belaya girebileceğinden habersiz. Kimseye söylememelisin Rachel, cidden Ava'nın babasının ne yapacağından endişeleniyorum.

Yüzümdeki acı dolu ifadeyi görünce çiğnemeyi bıraktı. Durumun ciddiyeti birden kafasına dank etti.

Konuşmaya fırsat bulamadan kapı çalındı. Jonathan erkenciydi, muhtemelen hâlâ işte olmamı umuyordu, böylece ben dönmeden içeri girip çocukları görebilecekti.

"Baban arıyor, gidip onu içeri alır mısın?" dedim, sanki beni dik tutan tek şeymiş gibi tezgâha tutunarak.

Jonathan'la uğraşacak havada değildim ve ziyaretinin kısa sürmesini umuyordum. Simon'la aramızda olanları ona anlatamazdım. Onun yargılamasına katlanamazdım.

"Hey, Rach," dedi, kapıdan içeri adım attı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Babasını mutfağa götürdü, birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra bahanelerini sıraladı ve cipsleri de yanına alarak yukarı çıktı.

Jonathan coşku dolu bir sesle, "Demek tam bir fiyat teklifi aldık," dedi. Bizi oyaladığını tahmin ettiğim Simon Fox tarafından bahçe yoluna götürüldüğünden tamamen habersizdi.

"Tamam," dedim, ona bir içki ikram etmeden masaya oturdum.

Bir sandalye çekti ve diğer uca, her zamanki yerine oturdu, ellerini birbirine kenetledi. Üç parçalı koyu gri bir takım elbise giymişti ve itiraf etmeliyim ki iyi görünüyordu. Genç kadın olmalı.

"Yine de birkaç koşul var. *İşte* .

"Ve onlar? Ben sordum.

'Simon zincirsiz, nakit alıcı olacak ve satışın hızlı bir şekilde gerçekleşmesini istiyor. Aralık ayının yirmi beşine kadar çıkmayı garanti edebilirsek, istediği fiyatın tamamını ödeyecek.

Gözlerimi kapattım, oda dönüyordu. Simon Fox'un işi uzatacağını, bizi oyalayacağını sanıyordum ama tam tersini yapıyordu. 'Daha sekiz hafta var! Nereye gitmemiz gerekiyor? Çocuklar olacak, Noel ne olacak?' diye mırıldandım, sadece ailece geçirecekleri Noel'in değil, burada, sevdikleri evde olamayacaklarını anladıklarında yaşayacakları hayal kırıklığını hayal ettim.

Göğsümde çarpıntılar başladı, sürekli ritmik bir çırpınış. Gerçekten de oluyordu. Simon Fox evimi satın alacaktı.

'Kay, gerçekten, sakın . O kadar da büyütülecek bir değil. Küstah sesi beni öfkелendirdi ve burun deliklerim tepki olarak alevlendi.

'O kadar da önemli değil mi? Henüz yaşayacak başka bir yer bulamadım,' diye tısladım, sesimi alçak tutmaya çalışarak. Çocuklar evdeyken tartışmaktan nefret ederdim. Bunların hiçbirisi onların suçu değildi ve ben de her zaman tartışmaları en aza indirmeye çalışırdım.

Jonathan başını hafifçe salladı, neden bu kadar üzgün olduğumu anlayamamıştı. 'Aşırı tepki veriyorsun. Çocuklar Noel'i benimle geçirebilir.

"Buna onlar karar verecek," diye karşılık verdim, beni tam kalbimden bıçaklamıştı. Noel'i ikizler olmadan geçirmeyi hayal bile edemiyordum. 'Bana sadece yaşayacak başka bir yer bulmam için değil, aynı zamanda her şeyi bu evden taşımayı organize etmem için de sekiz hafta veriyorsun. Eşyalarının yarısı hâlâ burada,' dedim dişlerimi sıkarak.

'Yardım edeceğim, tabii ki. Bak, Kay, bu iyi bir anlaşma, bunu kaçırmak aptallık olur. Jonathan'ın haklı olduğunu inkâr edemezdim. Simon istediğimiz fiyatın tamamını teklif ediyordu ve bizi indirmeye çalışmıyordu ama evimi ona satma fikri bana işkence ediyordu.

'Peki ya hayır dersem? de benim imzama ihtiyacın var, değil mi?

'Evet, tabii ki imzana ihtiyacım var, evin yarısı senin ama satmamız gerekiyor. Burada tek başına yaşamayı karşılayamazsın ve ben de senin kalman için para ödemeye devam edemem. Birikimlerim tükeniyor. Bu kişisel değil, basit bir matematik ve bu konuda duygusallaşmanın bir anlamı yok. Bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi. Jonathan tam on ikiden vurmuştu, o ipoteği ödemedi ikizlerin ve benim burada yaşamaya gücümüz yetmezdi. Topuklarımı ne kadar kazdığının bir önemi yoktu. Kalmak için yeterince kazanmıyordum.

"Her şeyi mahvettin," dedim, gözyaşlarımı gizlemek için başımı ellerimin arasına aldım.

'Bunun için zamanım yok, Kay. Yaşayacak başka bir yer aramaya başla, teklifi kabul edeceğim,' diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve gitmek için ayağa kalktı. Jonathan duygusallaşmamdan nefret ederdi ama artık kendimi tutamıyordum. Gitmek istemiyordum ve Simon Fox'un sevgili evimize pis ellerini sürmesini istemiyordum. Başka bir yolu olmalıydı.

Kendimi toparladıktan sonra, mutlu olmayacaklarını çok iyi bildiğim için konuyu ikizlere açtım. Genelde Jonathan kötü haberi vermek için beni yalnız bırakırdı.

'Üzgünüm, gitmek istemediğini biliyorum ama burayı tek başıma karşılayamam,' dedim.

"Ya okuldan sonra ve cumartesi günleri bir iş bulursam," diye teklif etti Ryan ve göğsüm gururla kabardı.

"Hayır sevgilim, bu yeterli olmayacak ve zaten derslerine konsantre olman gerekiyor. Hazırlanmamış yatağının yanında dururken omzunu okşadım. Rachel kapı aralığında oyalanıyordu, alt dudağı hafifçe dışarı çıkmıştı.

Hepimizin morali bozulmuştu ve onları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Yetişkinlerin bir şeyleri düzeltmesi, her şeyi yoluna koyması gerekiyordu ama ben nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmıştım - Jonathan da ben de. Eşyalarımızı toplamak ve sekiz kısa hafta içinde başka bir ev bulmak çok zordu. Her şey belirsizlik içindeydi, işim, evim, hiçbir şey istikrarlı değildi ve bildiğim hayat dengede duruyordu.

Akşam yemeği sırasında polis ziyaretime geldi. Pazartesi günü çağırma cevap veren gür kaşlı, siyah saçlı polis memuru. Onu içeri davet ettim ve kendisini Memur Matthews olarak yeniden tanıttı. Son ziyaretinde adını unutmuştum.

"Özür dilerim, yemeğinizi bölmek istememiştim, fazla kalmayacağım," dedi, salondan Rachel ve Ryan'ın çatal bıçaklarını tabaklarına sürttükleri mutfığa bakarak.

Ben konuşmadan önce bir saniye garip bir şekilde durduk.

"Mike Sullivan'ı bulma şansınız oldu mu? Doğrudan konuya girerek sordum.

"Korkarım ki hayır. Simon Fox ile konuştuk, o da Bay Sullivan diye birini tanımadığını söyledi.

Alay ettim, tabii ki yapardı.

"Her ikisini de Pazartesi günü öğleden sonra dükkanında birlikte gördüm.

'Bize verdiğiniz numara artık kullanılmıyor; yerini tespit edemediğimiz için Mike'ın gerçek adı olmadığından şüpheleniyorum. Bay Fox ile konuştuğumda, aranızda geçenlerin polisin değil, sivil bir mesele olduğu anlaşılıyor.

"Yani uyuşturucu kullanmak, fotoğraf çekmek ve bunları internette yayınlamak yasal, mi? Sinirlerim tepeme çıkarak tersledim. Bugün her şey bir yana, bir darbeyi daha kaldırabileceğimden emin değildim.

'Hayır, değil, ancak bu iddiaları takip etmek için herhangi bir kanıt bulmakta zorlanıyoruz. Web sitesi mevcut değil ve aradan geçen zaman nedeniyle size verilmiş olabilecek herhangi bir madde için sizi test edemiyoruz. Dudaklarını büzdü, benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Ancak Simon Fox'tan sizden uzak durmasını istedim. "O dedi, bu dedi" durumu olduğu için bu çok zor. Kendisine yönelik iddialarınızın yanlış olduğunu ve arabasına zarar verdiğinizi iddia ediyor, ancak yine de bunu destekleyecek hiçbir kanıtımız yok.

Kaslarım seğirdi. Memur Matthews haklıydı: Simon'ın bana karşı düzenlediğini bildiğim şeyle ilgili elimde hiçbir kanıt yoktu, hem de hiç. Onunla savaşıyordum; çok zekiydi. Polise ne rapor edersem edeyim, bir yolunu bulup kurtulacaktı. Mike Sullivan herhangi biri olabilirdi. Elimdeki tek şey Hinge'de artık var olmayan bir profil ve bağlanmayan bir telefon numarasıydı. Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum ve Simon da kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Onu ve Memur Matthews'u konuşurken hayal edebiliyordum, Simon'ın ona benim yolun aşağısında yaşayan deli kadın olduğumu söylediğini hayal ettim. Kocasını onu terk ettiğinde aklını yitirmiş tam bir hayalperest. Kanımı kaynattı. Simon Fox'un evimi satın aldığını Matthews'a söylemeye zahmet etmedim. Ne anlamı olabilirdi ki?

* * *

Perşembe sabahı geldiğinde, durumu yeterince uzun süre düşünmüştüm. Simon'la evde tek başıma yüzleşmeye karar verdim. Araba için özür dileyerek, sorumluluğu kabul edecek ve faturayı ödemeyi teklif edecektim. Eğer işler yolunda giderse, ciddi bir teklif olduğunu varsayarak, ev için yaptığı teklifi geri çekmesini isteyecektim. Simon Fox'un hayatımdan sonsuza dek çıkmasını istiyordum. Emlakçılara fikrini değiştirdiğini söyleyebilirdi ve Jonathan'ın bundan haberi olmazdı. Bizler yetişkin insanlardık, ikimizin de yararına olacak bir anlaşmaya varabilirdik.

İş yerinde, bir gün önceki sunumumdan hiç bahsedilmiyordu. Sanki herkes benden kaçıyormuş gibi görünüyordu. Ed bile mazeretlerini sıraladı ve ben kahve yapmak için mutfığa girer girmez çıktı. Tim ve Liam'ın kapıları kapalıydı ve dükkân cesaretim kaybolmuştu. Herhangi bir drama neden olmak istemediğim için ben de kendimi kapattım ve işime devam ettim. Beni eli boş göndermeye mi çalışıyorlardı? Yoksa bir

Tunbridge Wells'teki fasulye sayıcıları tarafından daha uygun bir paket mi hazırlanıyor? Bunun üzerinde durmamaya çalıştım ama günlük etkileşimlerimden bazılarını kaydettiğimin duyulduğunu hayal ettim. Şimdi ihanetim yüzünden dışlanacaktım.

Beşe kadar özenle çalıştım, ikizlere mesaj atarak onları alamayacağımı ve eve yürümek zorunda kalacaklarını söyledim.

Eve dönerken Tesco Express'te durdum ve Simon'ı görme beklentisiyle bir demet sarı gül aldım. Ava'ya acil şifalar dilemek için bir jestti. Alerjik reaksiyonun o kadar ciddi olmayacağından ve sağlık görevlilerinin hemen bir şeyler uygulayacağından emindim.

Birkaç ev aşağıda park ettim ve dışarı çıktım, ön kapıya doğru yürürken bacaklarım titriyordu. Ev yakından çok güzeldi, dış duvarları temiz ve beyazdı. Kemerin altında durdum ve kapının zilini çaldım, kimin ziyaret ettiğini görebildiğiniz şu akıllı zillerden biriydi. Saniyeler geçiyor ve Jaguar her zamanki yerinde olmasına rağmen evde kimse yokmuş gibi görünüyordu. Dört gözle beklemediğim yüzleşmeden kurtulacaktım.

Bir dakika daha oyalanırken boynum çoktan benek benek olmuş, terli avuçlarım çiçeklerin selofanına yapışmıştı. Tam arkamı dönecekken ön kapı açıldı ve Simon Fox koridorun sarı ışığıyla aydınlanan kapı aralığını doldurdu. Kot pantolon ve sweatshirt giymişti ama gözleri nefretle parlıyordu. Ondan dalga dalga yayılıyordu ve sesim titreyerek bir adım geri attım.

"Bunlar Ava için, dün hasta olduğumu duydum," diyerek teklifimi ona doğru tuttum.

Onları elimden kaptı ve ayaklarımın altındaki asfalta süzülen birkaç sarı yaprağı yerinden oynattı.

"Neden buradasın?" diye tükürdü.

"Havayı yumuşatmak, özür dilemek için," diye kekeledim, düşmanlığı karşısında şaşkına dönmüştüm.

Dükkânındaki alaycı tavrından çok farklıydı.

Konuşmadan önce bana ters ters baktı.

"Ölebilirdi, biliyorsunuz. Eğer ambulansı bu kadar çabuk çağırmasalardı. Belli ki armut dibine düşermiş.

Kaşlarımı çattım. Karşılıklı konuşuyorduk. Ava'nın alerjik reaksiyonu için özür dilediğimi mi ?

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı kendime dolayarak kendimi ondan korudum.

"Oğlun olduğunu biliyorum. Cümleyi havada asılı bıraktı. Bu bir suçlama değildi; bir ifadeydi.

"Oğlum neydi? Kafam karışmış gibi görünmeye çalışarak sordum. "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.

"Özür dilerim, yok-

Simon sözümü kesti, gözlerimdeki masumiyete inanmamıştı. 'Düne kadar bu işin peşini bırakmaya hazırdım. Eğlenmişim, ama şimdi,' dedi, dudağını geriye doğru kıvrarak dişlerini gıcırdattı. Neredeyse öfkeden köpürüyordu, kapıdan çıkıp araba yoluna, bana doğru bir adım attı. I

içgüdüsel olarak geriye doğru hareket etti. "Onu zehirledi; kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olduğunu biliyor olmalıydı.

Bu çok saçma. Oğlumu suçlamaya nasıl cüret edersin? Elinde ne kanıt var?"

Alay etti ama cevap vermedi, ben de ettim.

'Bakın, dün okul gezisinde Ava'ya olanları duyduğuma üzüldüm. Çiçekler onun için ama aynı zamanda bir barış teklifi. *Bunu* arkamızda bırakabileceğimizi umuyordum. Bu çok yorucu.

Bir adım daha attı. Kaskatı kesildim; damarlarım buza dönüştü. Bana vuracak mıydı?

"Oğlun olduğunu biliyorum çünkü her yerde gözlerim ve kulaklarım var ve *bu* bahsettiğin şey," parmağıyla oval bir şekil çizerek ikimizi işaret etti, "*bu* iş daha bitmedi. Çiçekleri ayaklarımın dibine fırlattı, yapraklar yağdı, sonra içeri dönüp kapıyı yüzüme çarptı.

Sözleri beni sersemletirken gözlerimden keskin bir yağ sızısı aktı. Ryan olduğunu nereden biliyordu? Tehlikede miydik? Sesi ele geçirilmiş bir adam gibiydi, kızına verilen zarar yüzünden ebeveyn öfkesiyle yanıp tutuşuyordu. Ben de aynısını yapardım, ortak bir nokta bulmuştuk ama artık bunun bir önemi yoktu. Ailem yine ateş hattındaydı.

Simon Fox kesinlikle geçilecek bir adam değildi. Keşke trafik ışıklarında bunu bilseydim. Beni sollamasına izin vermeli, ona kadar saymalıydım. Bırakmalıydım ama artık değiştirmek için çok geçti. Arabasını çizdiğimde, artık durduramayacağım bir olaylar zincirini başlatmışım.

Çiçekleri yerden topladıktan sonra bacaklarım kendiliğinden arabaya doğru hareket etti ve arabayı sürmeden önce oturup camdan dışarı baktım. Simon her şeyin bitmediğini söylemişti ama bu ne anlama geliyordu? Ne kadar ileri götürecekti? Ben ve çocuklar güvende miydik? Bizi neye bulaştırmışım?

* * *

Claire onu aradığımda biraz keyifsiz olduğumu hissetti ve o akşam bana geldi. Saat sekizde geldiğinde çocuklar üst kattaydı; Rachel banyoda, Ryan da ev ödevini yapıyordu. Bu hafta sonu benimle kalmaları için yaptığım teklifi geri çevirdiğim için ikisinin de keyfi yerindeydi.

babalarına gitmek zorunda kaldılar. Onları evden uzakta tutmak daha güvenliydi, özellikle de Simon Fox'un sağı solu belli olmadığı için. Görünüşe göre Ava okula gitmemişti ama iyi olduğu ve evde iyileştiği söyleniyordu.

"Günü kurtarmaya geldim," dedi Claire, elinde bir şişe kırmızıyla kapıdan içeri girerken. kadar ufak tefek birine göre, ben kendi içime büzülmüşken o alanı dolduruyordu.

'Geldiğiniz için teşekkürler, bugünlerde her şey böyle dramatik olduğu için üzgünüm.

Bundan bıkmış olmalısınız.'

'Hayır, *EastEnders*'dan daha iyi, bayılıyorum' diye cevap verdi, şaka yaptığını göstermek için omzumu dürttü. 'Cidden, düşünüyordum da. Şarabı aç ve sigara içmek için dışarı çıkalım.

İstedğini yaptım, araba kullanacağını bildiğim için ikimize de küçük bir bardak doldurdum. Şişenin geri kalanını daha sonra batıracaktım.

Dışarıda, verandada durduk ve güvenlik lambasının ışığında, döşemelerin arasında filizlenen yabancı otlara baktım, bir türlü yapamadığım bir başka işti bu. Gerçi artık ne önemi vardı ki, ev çok geçmeden Simon'ın olacaktı. Hayatımı daha da raydan çıkarma fırsatı varken evi satın almaktan vazgeçmezdi.

"Ryan olduğunu bildiğin konusunda sana yine ne dedi? Claire atkuyruğunu döndürdü, dudaklarından sigara sarkıyordu. Alnı konsantrasyonla kıvrılmıştı.

"Her yerde gözlerim ve kulaklarım var" ya da buna benzer bir şey söyledi.

'Evet, benim de kafamı kurcalayan buydu. Bir güvenlik şirketi var değil mi; hatta onun dükkanından gizli kameralı bir kolye almıştın.

"Evet ve? Dedim, uzun bir nefes aldım ve asıl noktayı kaçırdım.

Claire iyi huylu bir şekilde iç çekti. 'Pazartesi günü evi inceledi, ya buradayken bir şey yerleştirdiyse? Bir kamera ya da böcek? Claire'in sözleri üzerime balyoz gibi indi, iki büklüm oldum ve Claire sırtıma bir tokat atana kadar öksürdüm. Burnumdan ve ağzımdan dumanlar çıkıyordu.

Mantıklı geliyordu, bilmemesi gereken şeyler biliyordu. Taşınmak konusunda ne kadar isteksiz olduğumu duymuş muydu, bu yüzden mi satışın bu kadar çabuk gerçekleşmesini istiyordu? Bundan bahsedip bahsetmediğimi hatırlayamadım. Ayrıca, Ava'nın öğle yemeğiyle uğraşırken görülmediyse Ryan hakkında emin olmasının imkânı yoktu. Simon bunu başka nasıl bilebilirdi ki?

Bahçedeki güneş ışıkları yanıp söndü ve yüzdü. Kusmuk boğazıma tırmandı ama yuttum.

"Tanrım," dedim, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, ciddiyetle başını sallayan Claire'e bakarak. Ya haklıysa?

"Biz içeri girelim, sen de radyoyu aç. Web sitesine bir göz atalım, ne sattığına bakalım. Belki o zaman ne aradığımızı anlarız.

Kollarımı Claire'e doladım ve ona sıkıca sarıldım, sigara dumanından bir sarmalın içinde duruyordum. "Çok zekisin," dedim, o anda en iyi arkadaşımı ne kadar çok sevdiğimi fark etmiştim.

"İyi yaparım," göz kırparak cevap verdi.

İlk sevinç yerini tedirginliğe bıraktı ve ürperdim. Beni izliyor muydu? Bu fikir beni korkuttu; çocuklarla konuşuyor, yemek yiyor, bir kadeh şarap eşliğinde televizyon izliyordum. Tüm bunlara tanık olmuş muydu? Bana karşı kullanmak üzere çarpıtabilmek için her görüntüyü, söylenen her kelimeyi inceliyordu. Sıcak bir duşa girip cildimi fırçalayarak temizlemek istedim.

İçeri döndüğümde kafam allak bullak olmuştu, Simon Fox'un hayali kokusu her şeye sinmişti. Claire Alexa'dan radyoyu çalmasını istedi ve mutfak masasında MacBook'umun üzerine eğilerek oturduk, web sitesini ararken fısıldaştık. Çok fazla dinleme cihazı yoktu ve en küçük kamera satın aldığım kolyenin üzerindeydi.

Claire, Simon'ın benim aldığım gibi bir kolye kamera yerleştirmesinin işe yaramayacağını söyledi. Hafıza çok küçük olduğu için kayıtların her gün indirilmesi gerekiyordu ve Simon'ın benim haberim olmadan geri dönmüş olması mümkün değildi. Aradığımız bir kamera değil, bir dinleme cihazı olmalıydı.

"Uzaktan dinlemek için tek bir seçenek var gibi görünüyor," diye fısıldadı Claire ve web sitesindeki kibrit kutusu büyüklüğünde ama daha ince siyah bir kutuyu işaret etti.

Açıklamayı okudum. Dinleme cihazı bir SIM kart ile birlikte geliyordu ve bu sayede uzaktan arama yapıp dinleyebiliyor ya da bir ses aktivasyonu olduğunda uyarı alabiliyordunuz. Bu mantıklıydı, diğer tüm seçeneklerin şarj edilmesi ve içeriğin doğrudan cihazdan indirilmesi gerekiyordu. Bu Simon için işe yaramazdı, fark edilmeden eve girip çıkamazdı. Yine de Mike'ın arabamı almak için anahtarlarımı aldığı anda, ev için de bir tane kestirmiş olabileceği aklıma geldi. Bu beni üşüttü. Bizi kendi evimizde korunmasız ve güvensiz mi bırakmıştım? Ben öyle düşünmüyordum. Biz yokken evde kimsenin dair bir işaret yoktu.

"Şimdi arıyoruz," diye fısıldadı Claire, "burada olmalı, mutfak ya da salon - ben olsam oraya koyardım," diye ekledi Alexa'dan gelen Amy Winehouse'un 'Back to Black' şarkısının üzerine.

Bir dinleme cihazını en iyi nasıl bulabileceğimizi Google'da araştırdıktan sonra mutfakta başladı, önce bir köşede ve odanın her santimini kapsayacak şekilde 360 derecelik bir hareketle çalıştı. Ben de salona geçip olasılıkları taradım. Pencere pervazını, perdelerin arkasını, şöminenin üzerini, kanepenin altını kontrol ettim - alttaki kırıntıları ortaya çıkarmak için taban minderlerini tek tek kaldırdım. Raf ünitesine geldiğimde, aramanın saçma olduğundan emindim. Bu haftadan önce İngiltere'de böyle şeyler satın alabileceğinizi bile bilmiyordum. Bana göre bunlar James Bond filmlerindeki aletlerdi.

En sevdiğim kitapları sakladığım kitaplığa ulaştım. Her zaman romantik olan bu kitaplık, çoğunlukla kadın kurguları ve aşk hikâyelerinin yanı sıra bazı Jane Austen klasiklerinden oluşuyordu. Sırayla her birine bakmak için eğildiğimde, *Emma*'nın üstünde, web sitesinde gördüğüm siyah kutuyu gördüğümde donup kaldım. Yaklaşık beş milimetre kalınlığında olan bu kutunun sayfaların üzerinde düz bir şekilde durduğunu fark etmemiştim. Günlerdir raftan herhangi bir kitap almamıştım ve oraya bakmak için herhangi bir nedenim olmamıştı.

Subliminal bir mesaj mıydı? Emma başkalarının hayatına burnunu sokan biriydi. Simon da benim böyle biri olduğuma mı inanıyordu? Kutunun üstünde küçük bir toz tabakası duruyordu, bu yüzden yerinden oynatılmadığını biliyordum. Parmak uçlarımda mutfığa geri döndüm, Claire tezgâhın üzerindeki çay ve kahve kutularının arkasına bakıyordu.

"Onu buldum," diye tıslayarak beni takip etmesini işaret ettim.

"Siktir! Claire işaret ettiğim yere bakarken ağzından bir şeyler kaçırdı, gözleri fincan tabağı gibiydi. Kolumu çekti ve dışarıya, soğuk gece havasına geri döndük.

Arka kapı arkamızdan sıkıca kapanır kapanmaz, "Bence hareket etmemeliyiz," dedim.

"Ne? Claire ellerini kalçalarına dayadı, yüzü sanki otoyolda tavuk oynamayı önermişim gibi buruşmuştu.

Bildiğimizi bilmiyor, değil mi? Onu çıkardığım anda bulduğumu anlayacak. Belki de onu olduğu yerde bırakmalıyız, o zaman ona istediğim bilgiyi verebilirim. Belki de evi satın almasını engelleyebilirim.

'Bilmiyorum Kay, seni dinlemiş, o bir psikopat. Polise gitmen gerek. Claire'in dişleri takırdadı.

'Yardım etmeyecekler, bu kişisel bir şey, kan davası. Bahse girerim üzerinde parmak izi yoktur, Pazartesi günü evi incelerken burada bıraktığına dair hiçbir kanıtım yok.

'Onunla kendi oyununda oynamanız kulağa tehlikeli geliyor, neler yapabileceğini bilmiyoruz. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmelisin. Yarın işte biraz araştırma yapacağım.'

"Tamam, harika. Biraz düşünmem ve bir plan yapmam gerekiyor. İçimi çektim.

Claire, hoş bir konu değişikliğinden sonra saat onda ayrıldı. Radyoyu açık bıraktık ve kulak misafiri olmamak için salonla mutfağı ayıran çift kapıyı kapattık. Claire bana Owen'la geçirdiği zaman hakkında bilgi verdi. Ondan henüz sıkılmamıştı, bunu duyduğuma sevindim. Ne zaman ondan bahsetse, elleri hareketleniyor, gözleri parlıyordu. Belki de

Daha önce çıktığı diğer erkeklerden farklıydı, belki de mesafeyi aşacak kişi o olacaktı. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum ama Claire buna hazır olduğunda bana haber verecekti.

Daha sonra, Claire gittikten sonra, salona gittim ve bir tesisatçı çağırıyormuş gibi yaptım. Yatak odasının tavanında nemli bir yama keşfettikten sonra, çatı katında bulunan su tankımda bir sızıntı olduğuna inandığımı söyledim. Umarım o piç her kelimeyi dinliyordur ve evi satın alma kararı kıvranıyordur. Teklifini geri çekmesini sağlayabilir miydim?

Yukarı çıkarken, Ryan ve Rachel'ın yatak odalarının kapısından kafamı uzatıp iyi geceler diledim. Onlara bulduğum dinleme cihazından bahsedip bahsetmemeyi düşündüm ama muhtemelen annelerinin aklını kaçırdığını düşüneceklerdi. Bana bile çok zorlama gelmişti. Ayrıca, Simon Fox'la olan ilişkim hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi. Kulak misafiri olabilecekleri konusunda endişelenmeme gerek yoktu, ikizler zaten salonda çok az zaman geçiriyorlardı ve yaptığımız konuşmaları mutfığa taşıyabilirdim. Seslerimiz radyo tarafından gizlenirdi. Artık sürekli açık olacaktı.

Tavana bakarak seçeneklerimi değerlendirdim. Ya mücadele edecek, kendimi zorlayacak ve taşınmayı reddedecektim ki bu da Jonathan'la aramızda sorunlara yol açacaktı ya da yeni bir yer bulup ben ve çocuklarla yeniden başlayacaktım. Bu kadar çok mutlu anıyı geride bırakmak üzücü görünüyordu ama Simon Fox'un stresi ve Winston'daki güvensizlik, dikkatli olmazsam beni hasta edecekti. Simon Fox'un ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu bilmeden başka bir kavgaya girecek enerjim yoktu. Eğer evime dinleme cihazı yerleştirmeye ve arkadaşlarından birine beni uyuşturttuktan sonra yarı çıplak fotoğraflarımı çekip etrafa yaymaya istekliyse, o zaman hemen hemen her şeyi yapabilirdi. Adamın hiçbir ahlak anlayışı yoktu ve ne pahasına olursa olsun kazanmak zorundaymış gibi görünüyordu. Ryan'ın kızını kasıtlı olarak zehirlemeye çalıştığına inandığı için tetikte olmam gerekiyordu çünkü bu işin peşini bırakmayacağını açıkça belirtmişti.

* * *

Cuma günü işe gittiğimde, hafta sonunun hızla yaklaşıyor olmasının da etkisiyle, organize olmam ve ne yapacağımı bulmam gerektiğini biliyordum. Hayatımın her yönü alt üst olmuştu. Yaşayacak bir yer bulmak, bir ev satışını yönetmek ve yeni bir iş aramak gibi görevler bir liste gibi görünüyordu

imkansız görevler. Bunların üzerinde durmayı bırakırsam kolayca bunalabilirdim, bu yüzden kendimi petrol tedarikçimiz için bir sözleşme yenileme taslağı hazırlamaya verdim.

Zihnim meşgul olduğu için Tim öğle yemeğinden sonra beni ofisine çağırdığında hazırlıklı değildim. Kendimi savaşa girecekmişim gibi hazırladım ve görüşmemizin daha önce önerdiği cılız tekliften daha iyi bir teklif üzerinde pazarlık yapmak etrafında döneceğine inandım.

'Bu hafta kendinizi biraz belirsizlik içinde hissetmiş olabileceğinizi biliyorum ve devam eden profesyonelliğiniz için size teşekkür etmek istedim. Hazırladığınız sözleşmelere bizzat göz attım ve iş kaliteniz her zamanki gibi kusursuz. Geniş çenesi yukarı doğru kalktı, sanki köpeğini yuvarlandığı ya da ölü taklidi yaptığı için övüyormuş gibiydi. Bu bakış daha önce aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi onun tepeden bakan ses tonu karşısında dişlerimi sıktım.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki değerini belirliyormuş gibi her yere taşıdığı 18 ayar altın Parker kalemle oynadı.

"Kalmanı istiyoruz Kay, tüm bu saçmalıkları unutam ve eskisi gibi devam edelim.

Kahvemi neredeyse kucağıma döküyordum ve titreyen bir elle bardak altlığına koydum.

"Pardon? Gözlerimi kısmıştım.

"Köprünün altından çok sular aktı, öyle değil mi? Hepimiz gurur duymadığımız şeyler söyledik ve yaptık ama Winston'ın sana ihtiyacı var. Bildiğiniz gibi, Liam ve ben sizi burada tutmak için mücadele ediyorduk ve Genel Müdürlük sonunda bizi dinledi.

Alay ettim, saçmalık dedektörüm ölçeği aştı. 'Çünkü gitmem için bana para ödemek zorunda kalacaklarını biliyorlar. Üzgünüm Tim ama artık hep birlikte uyumlu bir şekilde çalışabileceğimizi düşünmüyorsunuzdur herhalde. Winston'ı batırmaya yetecek kadar e-posta, video ve ses klibim var, bunu sen de biliyorsun ben de biliyorum. Şimdi birdenbire benim işimi Liam'inkiyle birleştirmekten vazgeçmek istemeleri komik.

Tim içini çekti ve ellerini birbirine kenetledi; görüşmemizin umduğu gibi gitmediği açıktı. Ben onun ayakkabısında değiştiremediği sinir bozucu bir taşıdım.

Genel Müdürlüğe benimle arasını düzeltebileceğini, sorunu ortadan kaldıracabileceğini söylediğinden emindim, ama bir kutu solucan açmıştım ve onu tekrar kapatmak için acele etmiyordum.

Ne istiyorsun, Kay? Maaşına zam mı? Ne yapabileceğime bakarım.'

"Büyük bir işten çıkarma teklifi istiyorum, Tim. Şirket yardımlarının ödenmesini, emekliliğimi, sağlık sigortamı ve bunların da ötesinde parlak bir referans istiyorum. Winston'dan bir referans olmadan ayrılmayacağım. Göğsüm kabardı, omuzlarım geriye düştü. Artık uğraşılacak bir kadın değildim.

"Ne büyüklükte bir fazlalık arıyorsunuz? Tim'in sesinde küçük bir titreme vardı.

'Beş yıllık maaş,' diye ağzımdan kaçırđım.

Göbek atarak güldü, gömleği gerildi. Sinirlerime hakim olmaya çalışarak dudağımı ısırđım. Bunun gülünç bir miktar olduğunu biliyordum - bana çeyrek milyon poundun altında bir ödeme yapmaları çok zordu - ama yüksek bir meblağa çıkmanın kötü bir şey olmadığını düşündüm. Kaz gelecek yerden tavuk esirgemeyen, itaatkâr bir çalışan rolünü oynuyordum. Daha önce hiç kendimi savunmamıştım ve Tim'in benim bu halimle nasıl başa çıkacağını bilmediğini görebiliyordum. Huysuz ve sağı solu belli olmayan biriydim ama bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

"Bunu ödemeyecekler!

Bacak bacak üstüne attım, göz temasını koruyarak Tim'in devam etmesini bekledim. 'Peki, istediğın bu teklif, çekip gitmek, bu neyi satın alır?

Winston'ın mı?

Dudaklarımda bir gülümseme dans etti ve koltuğumda öne doğru eğildim. 'Elimde biriken malzemeye basına gitmeyeceğim. Winston's şovenist, erkek egemen, kadınları cinselleştiren ve aşağılayan bir işletme olarak gösterilmeyecek.

Tim'in kaşları birbirine çatıldı. "Ödemeyi aldıktan sonra bir daha sızdırmayacağınızı nasıl garanti edebiliriz?

Gitmek için ayağa kalktım, Tim'in konuşmanın ortasında aniden ayrılışıma kaşlarını kaldırdığını gördüm. Bana kalırsa toplantı sona ermişti, Tim bana tek başına bir şey öneremezdi. Durumumu iletmek için zincire geri dönmesi gerekiyordu. Ofisin kapısını açarken ona döndüm.

"Bir sözleşme imzalayacağız. Hatta sizin için hazırlarım. Ne de olsa benim işim bu. Ona göz kırptım ve kendi kendime sırtarak koridordan aşağıya doğru yürüdüm. Masama döndüğümde, Tim'le birlikteyken ikisi okuldan, üçü

Jonathan' olmak üzere beş cevapsız aramam olduğunu görünce hızla azaldı.

Kan basıncım yükselince aceleyle aramasına cevap verdim. İkizlerden birine bir şey olmuş olmalıydı. Ryan mıydı? Ryan mıydı?

Simon Fox onu dövdürmüş falan mıydı? Yanıldığım için sessizce dua ettim.

Jonathan cevap vermeden önce üç kez çaldı ve arka plandaki trafik gürültüsünden arabada olduğunu hemen anladım.

"Ne oldu? Selam verme zahmetine girmeden, "Ne oldu?" dedim.

"Okul sana ulaşamadı," diye tersledi. Okul aradığında ya da ikizlerin alınması gerektiğinde her şeyi bırakıp gelenin ben olmamı beklerdi hep. Eve ekmek getiren o olduğu için sorumluluğun otomatik olarak bana düştüğünü, işimin o kadar önemli olmadığını varsayıyordu.

"Ne oldu? Yine tersledim.

"Ryan dolabında otla yakalandı.

OceanofPDF.com

Yarım saat içinde Jonathan ve ben St James's Lisesi'nde müdürün oturuyorduk. Oraya vardığımızda Ryan koridorda bizi bekliyordu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, gözleri beyaz bir öfkeyle parlıyordu. Jonathan bir metre yaklaşır yaklaşmaz ona saldırmıştı.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin!" diye tısladı, kolunu çekiştirirken.

"Bekle, henüz ne olduğunu bilmiyoruz! Jonathan'ın ceketini sıkıca kavrayarak söyledim. Simon Fox'un numaralarından biri daha olabilirdi.

"Benim değil," diye araya girdi Ryan, sözlerini Jonathan'a zehir gibi tükürerek. Ryan geri adım atmayı reddederek babasıyla yüzleşirken göğüsleri neredeyse birbirine değiyordu. Onları ayırmak üzereydim ki ofisin kapısı açıldı ve Bay Lake dışarı çıktı.

"Bay ve Bayan Massingham, lütfen içeri gelin.

Bizi içeri aldılar ve Bay Lake devasa koyu ahşap masasının arkasındaki yerine geçti. Gözleri sanki bir hafta boyunca yeterince drama yaşamış gibi yorgun bakıyordu. Odaya bir göz attım, son geldiğimden beri hiç değişmemişti.

O zamanlar adı Oriel olmasına rağmen St James's'te öğrenciydim. Karşısında oturmaya çok aşina olduğum bir masada, oturduğum yerde büzülmekten kendimi alamıyordum. Müdire hanım suçlarımın listesini sıralarken annem yanımda olur, bir mendile burnunu çekerdi. Berbat bir genç kız olmuştum. Claire ve ben her türlü şeyi yapmıştık, ama bir şekilde bir yetişkin olarak uysal, hatta itaatkâr olmuştum. Bunun ne kadarının Jonathan'la evlenmekten kaynaklandığından emin değildim.

Babam, ben on yedi yaşımdayken annemin kalp krizi geçirmesine benim sebep olduğuma inanıyordu. Bu sözleri söyledikten sonra ilişkimiz onarılamayacak şekilde bozuldu. Şu anda nerede yaşadığını, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Yıllardır konuşmamıştık. İkizler benim tarafımdaki büyükanne ve büyükbabalarını hiç tanımadılar, bu yüzden onları özlediğim sevgi ve destekle kuşatmaya çok kararlıyım.

Bay Lake boğazını temizleyerek beni günümüze geri getirdi. "Korkarım bugün Ryan'ın dolabında marihuana olduğuna inandığımız bir şey bulduk. Kendisine ait olduğunu reddediyor. Ancak bir hafta uzaklaştırma cezası vermekten başka çarem yok. Önümüzdeki hafta yarıyıl tatili olduğu için, bir sonraki hafta da okuldan uzaklaştıracağız. Bay Lake ellerini birbirine kenetledi ve öne doğru eğildi.

Jonathan yüksek sesle iç çekerken benim bir an için nutkum tutuldu.

"Ryan iyi bir çocuk, tüm öğretmenleri bana öyle söylüyor. Bu dönem notları düşmüş olsa da. Sormak istediğim, daha önce uyuşturucu sorunu yaşadınız mı? Bay Lake Jonathan'dan bana baktı ve gözümün kenarının alttan alta kaynayan öfkeyle seğirdiğini hissettim.

"Dur bir dakika, Ryan uyuşturucunun kendisine ait olmadığını söyledi. Yani, burada neden bahsediyoruz?" diye tersledim.

Jonathan beni yatıştırmak için kolumu okşadı ama ben geri çekildim.

"Küçük şeffaf bir poşette iki esrar. Yerel toplum destek görevlisi içeri girmiş ve el koymuş. Polisin bu kez daha ileri gitmeyeceğini teyit etti ve Ryan'la konuştu. Kendisine bir uyarı verildi ve bunun bir daha olmayacağından eminiz.

"Uyuşturucunun kendisine ait olmadığını söylüyor," diye tekrarladım, her kelimeyi telaffuz ederek.

"Anlıyorum, ancak bir haftalık uzaklaştırma cezası olan prosedürü uygulamadan konunun peşini bırakamam.

"Dolabı neden arandı?" Yanımda Jonathan Tut'u dinleyerek tartışmaya devam ettim.

"İsimsiz bir . Bu haberi verdiğim için çok üzgünüm ve Ryan'ın uyuşturucu kullanımının üstesinden gelmesine yardımcı olmak için okuldan herhangi bir yardıma ihtiyacınız varsa, lütfen iletişime geçin. Gençler için mükemmel bir program biliyorum. Koltuğunda geriye yaslandı ve devam etmeden önce sanki bize bir hediye vermiş gibi gülümsedi. "İki hafta Ryan'ı görmek için sabırsızlanacağız.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Jonathan ayağa kalktı.

Teşekkür ederim, Bay Lake. Bundan sonrasını biz hallederiz. Sizi temin ederim ki oğlum başka bir soruna yol açmayacak,' dedi ve beni başımdan tutarak ayağa kaldırdı.

Beni odadan çıkarırken kolumu tuttu, parmaklarını etime geçirdi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" tısladı koridordaki Ryan'a.

İkili tartışmaya başladı, Ryan masum olduğunu iddia ediyordu. Fırsattan istifade kafamı ofis kapısının arkasından uzattım.

"Bay Lake, Simon Fox'un bugün okula gelip gelmediğini söyleyebilir misiniz?"

"Evet, bu sabah buradaydı, talihsiz saha gezisi olayından sonra bir toplantı yaptık. Neden sordunuz? Bay Lake gerçekten şaşkın görünüyordu ama ona bir cevap verme lütfunda bulunmadım. Aklım Simon Fox'un oynadığı oyuna takılmıştı. Bu işin peşini bırakmayacaktı ve belli ki çocuklarımı da bu işlerin içine çekmekten çekinmiyordu.

Koridorda Ryan ve babası neredeyse göğüs göğüse gelmişlerdi ve ben aralarına girmek zorunda kaldım.

"Bana inanıyorsun, değil mi anne? Ryan neredeyse sızlanır gibi konuştu.

"Evet," dedim basitçe, Jonathan alay etti ve koridordan çıkışa doğru hışım ile yürüdü.

Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, ince damlacıklar hızla aşağı iniyordu. Jonathan barınağın altında durmuş bizim bekliyordu.

"Ryan, önümüzdeki haftayı benimle geçirebilirsin, belki seni düzeltebilirim. Bazı şeyleri alman için seni eve götüreceğim, zaten müfettişi içeri almam gerekiyor.

Başımı kaldırdım. "Sörveyör mü?"

"Evet, Kay, eksper bugün geliyor. Panik boğazımda yükseldi.

"Ryan'ı eve götüreceğim; sen işine dön, eksperin işi bitince onu ben bırakırım. Böylece ofis dışında çok fazla zaman geçirmene gerek kalmaz. Tatlı tatlı gülümsedim ve Jonathan gözlerini kısarak omuz silkti ve bir hoşça kal bile demeden arabasına doğru yürüdü.

"Gerçekten de haftayı babamla geçirmemi istemeyeceksin, değil mi? Ryan eve dönüş yolundaki kısa arabada sordu, ama ben sadece yarı yarıya dinliyordum.

Parmak eklemlerim direksiyonu kavradı, orada beni neyin bekliyor dair haykırımlarım yükseldi. En azından Ryan babasıyla birlikteyse Simon Fox'a karşı güvende olacaktı. O piç oğlumun dolabına uyuşturucu yerleştirmişti, bundan . Ava'nın intikamını alıyordu, bu kadar basit. O manyak başka ne yapabilirdi ki?

"Anne?"

"Babanla biraz zaman geçirmek sana iyi gelecek, biraz bağ kuracaksın. Zaten yarıyıl tatili, birkaç günlüğüne seni hep yanında tutacaktı.

tatil.'

Ryan somurtarak koltuğuna yığıldı.

Eve döndüğümde garaj yolu boştu, ben de Ryan'ı çantasını hazırlaması için aceleyle içeri soktum. Beş dakika sonra kapı çaldı ve kapıyı açtığımda Simon Fox'u kapımın eşiğinde, Martin'in emlakçısından Dean'i de arkamda buldum. Tam da beklediğim gibiydi ve onları karşılamak için evde olduğum için mutluydum. Simon'ın bu fırsatı eve girip etrafı kolaçan etmek için kullanacağını biliyordum.

"Bayan Massingham," dedi Simon sırtarak.

"Bay Fox," diye cevap verdim, ince bir gülümsemeyle. Hiçbir koşulda varlığının beni sarstığını görmesini istemiyordum.

Dean, "Bayan Massingham, biz eksperle birlikteyiz, içeri girmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Kenara çekilip adamların içeri girmesine izin verdim ve elinde bir pano olan kısa boylu, kel bir adamın Simon'ın iri gövdesinin arkasına gizlendiğini fark ettim.

Dean, "Bay Greaves'e etrafı gezdireyim," diyerek eksperin kendisini üst kata kadar takip etmesini işaret etti.

Simon ve ben salonda durmuş birbirimize bakıyorduk, atmosfer hissediliyordu. Üst kattan ayak sesleri duyulduğunda konuşmak için kendime izin verdim.

"Yoğun bir gün geçirdiniz, Bay Fox.

"Evet, aslında oldukça tatmin ediciydi," diye alay etti Simon, kirli sakalını ovuştururken gözleri keyifle parlıyordu.

"Oğlumun başını ciddi bir belaya sokabilirdin," diye tersledim, ona bunu söyletme dürtümü kontrol edemiyordum.

"Kızım ölebilirdi," diye karşı çıktı. "Bu arada kolyen güzelmiş.

Kuru kuru kıkırdayınca elim boğazıma gitti. Gözlerini arkamdaki kitaplığa diktiğini gördüm ve göğsüm kabardı. Elinde sandığı kadar bir koz yoktu.

Ryan sırt çantasını omzuna atarak merdivenlerden gürültüyle indi ve salonun kapısında durakladı.

Simon dönüp ona bakarak, "Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk, genç adam," dedi.

"Ryan, yukarı çık. Sesimi sakın tuttum, Ryan'ın Simon'la aynı odada olmasından duyduğum paniğe ihanet ediyordum.

Oğlum bir bana, bir Simon'a, bir de tekrar bana baktı. Kuruş yavaş yavaş düşüyordu.

"Ava nasıl?" dedi sırtarak.

Simon ona doğru bir adım attı ve ben de sesimi yükselttim.

'Üst kata. Hemen!

Ryan dediğimi yaptı ama yüzündeki alaycı ifade hâlâ duruyordu.

"Buna dikkat etmelisin. Simon'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı ve dişlerini gösterdi.

"Ailemden uzak dur," diye cevap verdim, alçak sesle tehditkâr bir hırıltıyla.

O anda Dean ve eksperin aşağıya inip salondan mutfağa geçmesiyle sözümüz kesildi. Biz birbirimize ters ters bakmaya devam ederken onlar da odadaki husumetten yararlanarak bize baktılar.

'Umarım mutfağın köşesindeki rutubeti kaçırmazsın, oh ve dışarıda da eminim birkaç kiremit eksiktir. Yağmur yağdığında kovaları dışarı çıkarmak zorundayız,' dedim yüksek sesle mutfağa doğru.

Simon ve ben anket bitene kadar salonda kaldık. Zihinsel olarak birbirimizin etrafında döndük. Bir aslan ve bir antilop. Yırtıcı ve av. Onu evde yalnız bırakmamın imkanı yoktu. Ona göz kulak olmak için peşinden giderdim. Sonunda her şey bittiğinde Dean bana zaman ayırdığım için teşekkür etti ve anketörü arabasına kadar uğurladı. En son Simon ayrıldı ve beni olabildiğince uzun süre korkutmaya çalıştı.

'Umarım kayıp AirPod'unuzu bulmuşsunuzdur, geçen geldiğimde sizin için masanın üzerine bırakmıştım. Onu o kadar yer varken araba yolumda buldum. Gülümsedi.

"Neden hakkında hiçbir fikrim yok," dedim dişlerimi sıkarak. 'Hayır, tabii ki yok. Görüşmek üzere,' dedi ve bana küçük bir Selam.

O çıkana kadar nefesimi tuttum ve kapıyı çarparak kapattım. Duvara yaslanıp nefes nefese kaldım, ciğerlerim yanıyordu.

Ryan kapının sesini duyunca merdivenlerin başında belirdi, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Sıkıntımı gizleyerek kendimi dik tuttum.

"Uyuşturucuyu dolabıma Ava'nın babası yerleştirdi, değil mi? Ryan merdivenlerden inerken sırt çantasını ve Xbox'ını bir taşıma çantasında taşıdığını söyledi.

Kayıt cihazının seslerimizi almaması için salonla hol arasındaki kapıyı kapattım.

"Evet.

"Bütün bunlar arabasıyla mı ilgili? Sondan bir önceki basamağa ulaştı ve bana bakarak kendini aşağıya bıraktı.

Başımı salladım. Ryan detaylandırmamı bekledi ben de konuşmadan önce gözlerimi kapatıp ön kapıya yaslandım.

"Arabasını çizdim. Ben olduğumu biliyordu ama itiraf etmedim, o da beni küçük düşürmek için o fotoğrafımı internette yayınladı. Her şeyin bittiğini sanmışım ama sonra sen...'

"Öğle yemeğine balık ezmesi koydum. Ryan iç çekerek ve alnını ovuşturarak cümlemi tamamladı. Yaşının ötesinde yaşlı görünüyordu, sanki o ebeveydi ve ben de çocuktum.

Tekrar başımı salladım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzdüm.

Bana acıyan gözlerle baktı ve dizlerimin üzerine çöküp hıçkırmamak için tüm gücümü harcadım.

"Şimdi de peşini bırakmıyor mu?

"Hayır, ama bir yolunu bulacağım. Kendimi toparlayarak kapıdan uzaklaştım. "Hadi, gidelim.

"Evi satın mı alıyor? Ryan dışarı çıkarken, ön kapıyı arkamızdan kilitlediğini söyledi.

"Evet," diye yüzümü buruşturdum, "ya da en azından bunu planlıyor.

"Sanırım o zaman burayı yakmamız gerekecek. Ryan sırttı ve dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı.

"bile geçirme!

Ryan'ı Jonathan'ın ofisine götürdüm. Babasıyla kalmaya pek hevesli değildi, özellikle de Simon Fox'la neler olduğunu öğrendikten sonra. Kimseye, hatta Rachel'a bile söylememesi için söz verdirdim. İkiz olarak aralarında sevgi-nefret ilişkisi vardı ama neredeyse her zaman birbirlerine her şeyi anlatırlardı. Ryan'a yaptığım gibi Rachel'a da yük olmak istemiyordum. Babasının ofisine giderken yol boyunca derin bir konsantrasyon içindeydi. Sanki yarattığım karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

Yüksek binanın önüne park ettim; modern elmas şeklindeki camlar görüntümüzü yansıtıyordu. Jonathan'ın çift kapıdan çıkıp bize doğru yürüdüğünü gördüm.

'Belki o kadar da kötü olmaz anne, yeni bir başlangıç, üçümüz için bir yer. Birlikte bakabiliriz. Ryan'ın sözleri karşısında kalbim eridi.

"Haklısın. Dinle, iki hafta okuldan uzak , önümüzdeki hafta yarıyıl tatili var ve ondan hemen sonra da uzaklaştırma cezan var. Sana gönderdikleri ödevleri yap, geri kalmanı istemiyorum, tamam mı?

Ryan hiç itiraz etmeden, "Tamam anne," dedi ve arabadan inmeden önce birbirimize gülümsedik.

Jonathan ona Mazda'nın anahtarlarını attı ve Ryan sırt çantasını omzuna atıp otoparka doğru yöneldi.

Camımı indirdim ve Jonathan içeri bakmak için eğildi. 'Ona fazla yüklenme,' dedim.

" mıydım? Jonathan'ın gözleri parladı.

"Dinle, bana bir söz vermelisin. Kaşlarını kaldırdı ve ben devam ettim. "Eğer araştırmadan sonra Simon daha düşük bir teklif vermek isterse, evi almayacak, ev tekrar satışa çıkabilir.

"Simon Fox'la aranızda ne var? Yüzünde şaşkın bir ifadeyle alnını buruşturdu.

'Ciddiyim Jonathan; sanırım evi ucuza almaya çalışacak. İsteddiği fiyattan daha azına satmayacağım. O da bunu teklif etti. Unutma, yarısı da benim.'

'Tanrım, tamam! Aramaya başladın mı?' Jonathan ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yapacağım. Önce işte halletmem gereken bazı şeyler var. Saldırıyı bekledim ama hiç gelmedi. Onun yerine Skoda'nın tavanına vurdu.

"Rachel'a mesaj attım. Eğer yarıyıl tatilinde kalmak istemezse onu okuldan alıp Pazar günü geri bırakacağım.

"Tamam," diye cevap verdim ve kontağı çevirerek Ryan'ın ayak izlerini takip ederek otoparka doğru ilerlemesini izledim.

Winston'ın ofisi sessizdi. Tim'in nerede olduğunu sormak için Liam'ın kapısından kafamı uzattım.

"Genel gitti. Pek mutlu olduğunu sanmıyorum.

"O zaman ikimiz varız," dedim, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde.

'Kahrolsun ataerkillik falan,' diye kıs kıs güldü Liam. Beni yakaladı gözleri kamaştı, kulakları pembeleşti.

"Bunun komik olduğunu sanmıyorum Liam. Gitmek için döndüğümde masasının arkasından ayağa fırladı.

"Dinle Kay, özür dilerim. Burada neler olup bittiği ya da senin nasıl hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle kimsenin işini elinden almak istemedim. Ancak, Allegra sözleşmesi konusunda beni otobüsün altına atmaktan memnundu.

Telefonum çaldı, beni Liam'ın garip konuşmasından kurtardı ve ofisime girip kapıyı kapatmadan önce ona işaret ettim.

"Anne, benim.

"Rachel, iyi misin? Sesimdeki paniği engelleyemeyerek, "Rachel iyi misin?" dedim. "Evet, iyiyim. Ryan'ın uzaklaştırıldığını duydum, bu doğru mu?" 'Evet, iyiyim.

Arka planda çocukların bağırıışlarını ve kahkahalarını duyabiliyordum.

'Evet, babanla birlikte. Seni almak için orada olmalı,' dedim ve saatime baktım, saat üçü on geçiyordu.

'Oh, evet, onu görüyorum. Tamam, hoşça kal anne, Pazar günü görüşürüz,' dedi ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Bilgisayarımın başında, çoğu üzerinde çalıştığım petrol tedarikçisi sözleşmesiyle ilgili olmak üzere, incelemem gereken çok sayıda e-posta vardı. Bu sabah Claire'den gelen ve gözden kaçırdığım bir e-postayı fark edene kadar sırayla gözden geçirdim, gereken yerlere sözleşmeyle ilgili bilgileri ekledim.

Mevcut tüm işlere baktım. Şu anda uygun bir şey yok. Fazla kalifiye olursun. Bu akşam yemeğe ne dersin? The Dragon'a ne dersin, risottolarına bayılırım! Fox hakkında biraz bilgi aldım. Akşam 6'da olur mu? Bir masa ayırtacağım ve işten doğruca geleceğim. X

Hemen aynı fikirde olduğumu söyledim. Dragon, yol kenarına sıkışmış sevimli küçük bir bardı. Arka tarafta birkaç kilometrelik harika bir yürüyüş parkuru vardı, bu yüzden bardan başlayıp yürüyüşümüze devam edecek ve geri döndüğümüzde kendimizi bir içkiyle ödüllendirecektik. İçimi bir heyecan dalgası kapladı. Simon hakkında ne öğrenmiş olabilirdi?

Masa telefonum çaldı, Upstream Petroleum'dan gelen satıcı sözleşmedeki ifadeler hakkında konuşmak istiyordu ve bir süre Simon'dan uzak kaldım. Beş buçukta ofiste kimse yoktu. Liam gitmişti ve ben de etrafta takılmadım.

Dışarıda hava çoktan kararmıştı ve otopark neredeyse boştu. Sokak lambalarından biri sönmüştü, diğeri işe yaramaz bir şekilde titriyordu ve her köşede gölgeler belirliyordu. Aceleyle arabama koştum; etrafta kimse yokken ne kadar savunmasız olduğumun farkındaydım. İçeri girer girmez kapıları kilitlediğimde, izlendiğim düşüncesinden kurtulamıyordum.

Saat altıya on kala The Dragon'a vardığımda daha sakindim. Claire'in parlak kırmızı Fiat 500'ü çoktan otoparktaydı ve bar sıcak ve davetkâr görünüyordu. Pencerelelerden süzülen yumuşak turuncu bir parıltı bana içeride olduğunu bildiğim açık ateşi hatırlattı. Haftayı sonlandırmak için bir kadeh kırmızı şarap içmeyi dört gözle bekliyordum.

Ağır ahşap kapıdan içeri girdiğimde Claire, "Buradayım," diye seslendi, havadaki ev yapımı yemek kokusu ağzımı sulandırıyor. Claire kükreyen ateşe yakın, kendimizi sokabileceğimiz bir köşe bulmuştu ve bize iki kadeh şarap sipariş etmişti bile.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum, karşısındaki koltuğa kaydım ve kolunu sıktım.

"Knacking. O sessiz sabahı yaşayacağımı düşünmüştüm, müteahhitlerimden biri işi bıraktı, bu yüzden onun yerini doldurmak için çılgınca bir telaş vardı. Lanet olası yazılım testçileri, size söylüyorum!" diye iç geçirdi ve kadehini kaldırdı. Ben de onu takip ettim. "Şerefe," dedi, benimkini tokuşturarak.

"İçki için teşekkürler.

"Sipariş vermeye hazır mısınız? Pembe yanaklı bir kız masamızda belirdi ve bizi zıplattı.

Arka planda ateş çıtırdıyordu ve kâğıt menüyü taramadan önce ceketimi çıkardım.

"Mantarlı risotto alayım lütfen," dedi Claire ve garsona menüsünü geri uzattı.

"Ben de aynısından alacağım.

Garson kız gülümsedi ve masayı terk etti.

"Peki, ne buldun?" diye sordum, koltuğumda öne doğru eğilerek. Simon Fox'a karşı herhangi bir cephaneye için sabırsızlanıyordum.

"Fox Güvenlik Çözümleri onun ilk işi değil. Companies House'a göre birkaç tane varmış. Bir öncekinin adı Avenue Security'ymiş. George Coombs adında bir adamla ortakmış. Artık ticaret yapmıyor, şirket 2019'da feshedildi.

Daha fazlasını öğrenmek için öne doğru eğildim.

'Bugün George'u buldum, Facebook'ta izini sürdüm ve ona mesaj attım. Simon Fox hakkında konuşmaya çok istekliydi ve onun en büyük hayranı olmadığını söyleyebilirim.

Sohbetimiz, içlerinden birinin dışarıda söylediği bir şeye kahkahalarla glen kalabalık bir kadın grubunun bara girmesiyle bir anlığına kesildi. Bir soğuk hava dalgası koltuğumda titrememe neden oldu.

"Ve? Dramatik bir etki yaratmak için duraklayan Claire'in gözlerinin parlayışını izleyerek söyledim.

"Ve saat yedide bizimle burada buluşacak. Bize Fox'un i yüzünü anlatırsa ona bir bira ısmarlayacağımı söyledim. Ben tahta sandalyeye geri otururken Claire bana geniş bir glmsemi ve göz kırptı.

şarabımdan bir yudum aldım, dolgun gövdeli ve meyvemsiydi. Bir yudum daha alma dürtüsüne direnmek zorundaydım, büyük bir tane.

Kendime geldiğimde, 'Gelmeyi kabul inanamıyorum,' dedim.

'Aslında ben de bilmiyordum ama denemeye değer diye düşündüm. Simon'ın kk kirli sırlarını bilecek biri varsa, o da eski iş ortağı olacaktır!

George, biz çok lezzetli olan mantarlı risottolarımızı bitirdikten yaklaşık on dakika sonra geldi. Saat tam yedide, ellili yaşlarında sıradan görünümlü bir adam bara girdi. Saçlarının tepesi seyreلميřti ve derisi sanki hızla kilo vermiş gibi yüzünün etrafında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Gömlek ve kot pantolon üzerine kahverengi kablo örgülü bir kazak giymişti ve bir öğretmenin cana yakın görünümüne sahipti.

Mike'la olanlardan sonra bir kitabı kapağına bakarak yargılamamak gerektiğini biliyordum ama Claire'in George'la buluşmadan önce araştırma yapacağını biliyordum. Çok titiz biriydi ve biz de onu arayıp , tersi değil.

Claire hemen ayağa ve ona el salladı.

"Bu o," diye tısladı, "onu profil fotoğrafından tanıyorum.

George, ikimizle de uzun süre göz teması kurmak zorunda kalmamak için sürekli yere bakarak ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi. İki kişilik masamıza fazladan bir sandalye çeken beceriksiz görünümlü adamın Simon Fox'la boy ölçüşemeyeceğini hemen anlamıştım. *Kendini fazla kaptırma Kay, ne olduğunu bilmiyorsun.*

Tanıştığımıza memnun oldum George. Ben Claire ve bu da arkadaşım Kay. Sana ne içireyim?"

"Bir bardak Bishop's Finger alayım lütfen. Olur mu?"

Claire garsonu çağırdı, garson tatlı menülerini masanın bırakıp gitti ve birkaç dakika sonra George'un birasıyla geri döndü.

"Simon Fox'u tanıdığını mı söylemiştin? George koyu kehribar rengindeki sıvıdan bir yudum alıp üst dudağındaki beyaz köpüğü yalayarak sordu.

Evet, Kay'ın var. Evini satın alıyor ve biz onun yasal bir alıcı olduğuna ikna olmadık. Onda bir şeyler var, biliyorsun. Claire beni dürttü, gözleri hevesliydi ve sözü devralmam için beni teşvik etti.

"Biraz tehlikeli birine benziyor, onunla bir ilişkiye girme konusunda endişeliyim... finansal olarak yani.

Yapabileceğimin en iyisi buydu. Claire'in George'a durumla ilgili hiçbir şey söylemediği açıktı ki buna minnettardım. George'un neye bulaştığını merak edeceğinden emindim. Evlerinin potansiyel alıcısı hakkında kirli çamaşırlar arayan iki kadınla buluşmayı kabul etmek. Pek normal bir şey değildi ama gözünü bile kırpmadı.

'Yerinde olsam o adamın yanına bile yaklaşmazdım. Tek yaptığı yalan söylemek, hile yapmak ve çalmak. George'un yüzü karardı ve tavrı hemen değişti. Birasını tutan eli hafifçe titredi ve keskin bir nefes alarak birasını masaya geri koydu.

"Sormamın sakıncası yoksa, aranızda ne oldu? Nazikçe araştırdım.

"Birlikte iş yapmaya başladık. Bir güvenlik şirketi açmamızı istedi. Bu benim geçmişim, görüyorsunuz. Charlwood'da iflas eden bir firmada çalışıyordum ve başlangıçta aklımı almak için benimle temasa geçti. Başta çok çekiciydi ve ben de tam onun istediği gibi davrandım. Hırslıydı, sınırı gökyüzü idi ve iyi konuşuyordu. Kendi işimizi kurmayı önerdiğinde, her birimiz elli bin dolar koyacaktık.

para, kabul ettim.' George kazağının kolundaki gevşek bir ipliği karıştırırken yanakları kızarmıştı.

Claire ve ben bakıştık ama konuşmadık, sabırla devam etmesini bekledik.

"Böylece Avenue Security'yi kurduk. Elli bin dolarım çok uzun sürmedi, neredeyse hemen onun hizmet odasında tuttuğu stoklara harcandı. İlk başta internet üzerinden çalışmayı kabul ettik, kâr etmeye başladığımızda büyümeyi ve şehirde bir mülk kiralamayı planlıyorduk. Ona piyasadaki ürünler hakkında bildiğim her şeyi, en son teknolojinin ne olduğunu ve ev güvenliği için en çok satılan şeylerin neler olduğunu öğrettim. Başlangıçta, birkaç ay boyunca bir geri dönüş gördük, geliyor gibi görünüyordu. Sonra beni dışlamaya, satın almalar ve stok seviyeleri konusunda beni bilgilendirmemeye başladı. Her şeyi kendine saklıyordu. George birasından bir yudum almak için durakladı ve yüzünü koluyla sildi.

"Ee, ne oldu? Claire sordu, sesi sempatik bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Telefonlara ya da e-postalara cevap vermiyordu. Bir anda ortadan kayboldu. Evine gidip kapısını defalarca çalmak zorunda kaldım. Bana şirketin ayakta kalamayacağını, kötü bir yatırım yaptığını ve koyacak daha fazla parası olmadığını söyledi. Daha fazla para koymazsam Avenue Security batacaktı. Bildiğim kadarıyla parasından hiç ayrılmamıştı. Her şey onun adınaydı, tüm siparişler, hesaplar, her şey. George başını salladı, gözleri kısılmıştı. Hâlâ içini kemiriyordu. Simon Fox içini kemiriyordu. "Güvenlik konusunda akıllıydım ama iş konusunda değil. Ona hiçbir şey vermeyeceğimi ve paramı ya da en azından bir kısmını geri istediğimi söyledim. Hiçbir şey kalmadığını söyledi. İş hesabı boştu. Bana hesap özetini gösterdi.

"Yani şirketi feshetti mi? George'un buna nasıl izin verdiğini anlayamadığım için sordum. Ortada hiç sözleşme yok muydu? Ortak mülkiyet yok muydu?

'Evet. Ona güvendim ve o da batmasına izin verdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Masanın kenarını kavradım, gözlerim George'a kilitlenmişti, yanakları alev alev yanıyordu.

"Senin paranı yeni şirketi Fox Security Solutions'ın hisselerini almak için kullandı, değil mi? Ben sordum.

George başını salladı, sulu gözlerle gözle görülür bir şekilde koltuğuna geri çöktü. , Simon tarafından yalan söylenmiş ve parası havaya uçmuştu.

Duman.

'Evet, ama bunu kanıtlayamam. Tek sahibi olduğu yeni şirketi hızla kurdu. Tabii ki tüm kâr sadece ona aitti. Çok geçmeden kasabada bir dükkan kiraladı ve adından söz ettirmeye başladı. İşten çıkana kadar tüm yerel firmaların fiyatlarını düşürdü, sonra da yavaş yavaş fiyatlarını yükseltti.

"Bir avukatı görmeye gittin mi? Claire kaşları çatılmış bir halde sordu.

'Evet, ama bu küçük talepler mahkemesi ve elimde çok az kanıt var ya da hiç yok. Yaptığımız ilk siparişlerden bazı evrakları sakladım ama hepsi bu. Onu mahkemeye vermek bana on bin dolara mal olabilir ve kaybedersem, elimde kalan tek şey o olacak. Her şeyi almış olacak.'

George'u rahatlatmak için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek iç çektim, çok üzgündü. Saftı ama Simon'ın ne kadar sinsi olabileceğini ilk elden görmüştüm. Suçlu oydu, George'u aldatan ve ondan çalan oydu. 'Çok üzgünüm George, bu korkunç. O bir yılan,' dedim, ses tonumdaki zehir barızdı.

'Eğer yardım edebilirsiniz, ben olsam ona hiç bulaşmazdım. Acımasızdır ve istediğini elde etmek için önüne çıkan herkesi ezip geçmekten çekinmez.

Boğazımdaki taşları yuttum. Yine, birkaç hafta önceki o geceye geri ve ön kapımdan dışarı adım atmamayı diledim. Bir şişe şarap içebilir ve beni küçümseyen adam hakkında güneşin altındaki tüm küfürleri haykırabilirdim.

Yine de şimdi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu, geçmişini değıştiremezdim.

Şarabımı bitirdim ve Claire'in bardağının da boş olduğunu fark ettim. Bir tane daha istedim ama araba kullanmam gerekiyordu.

"Sadece ikisi mi, Simon ve kızı mı? George'dan olabildiğince çok bilgi toplamak isteyerek sordum.

"Evet, karısı onu boşadı, görünüşe göre onu temizleyicilere götürdü. İyi durumda gibi görünüyor - güzel bir araba, büyük bir ev ve gösterişli kıyafetler - ama duyduğuma göre mali açıdan biraz sıkıntı içindeymiş. Yine de işlerinin iyi gittiğine şüphe yok," dedi George acı bir sesle ve birasını boşalttı.

Hiç mantıklı gelmiyordu - Simon Fox mülkümüzü satın alıyorsa ve George'un söyledikleri doğruysa, bunu nasıl karşılayabilirdi? Emlakçı Dean, kiraya vermek için ikinci bir mülk aradığını söyledi. Parayı nereden buluyordu?

OceanofPDF.com

George gittikten sonra Dragon'da fazla kalmadık. Yerel sosyal kulübünde birkaç arkadaşıyla buluşmaya . Zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve numaralarımızı değiştirdik. Kimsenin Simon Fox'a bulaşarak kendisinin düştüğü yola düşmesini engellemek konusunda gerçekten istekli görünüyordu. Onunla tanıştıktan ve hikayesini dinledikten sonra, Simon'ı sadece kendim için değil, George için de alaşağı etmek için beni teşvik etti.

Claire ve ben otoparkta durduk, rüzgâr ıslak yaprakları bir köşeden diğerine sürüklüyordu.

"Zavallı George," dedi, ısınmak için kollarını ovuşturarak.

"Biliyorum, gerçekten hiç şansı yoktu, değil mi?"

"Satışın gerçekleşmesini engellemeliyiz. Claire saçlarını yüzünden uzaklaştırarak rüzgâra doğru döndü.

'Ya da belki de değil, bu konuda düşünmem gerek. Sabah emlakçıları arayacağım, bakalım ipotek teklifine dair bir kanıt falan görmüşler mi? Belki de bizi oyalıyordur.'

"Belki, ama araştırma ona pahalıya mal , evi almaya niyeti yoksa neden harcasın ki? Claire kaşlarını çattı ve ben başımı salladım, beynim cevaplayamadığım sorularla doluydu.

"Bilmiyorum. Biraz daha kazmaya çalışmalıyım. Owen'ı görmeye mi gidiyorsun?"

"Evet, birkaç saatliğine gelecek ama bu gece kalamaz, sabah rugby turnuvası varmış.

"Ona gittin mi?"

'Hayır, arka tarafa bir eklenti yaptırıyor ve her yer toz içinde. Bitmesini dört gözle bekliyor ki büyük bir açılış yapabilsin. Bu konuda çok heyecanlı, Tanrı onu korusun. Claire yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki hemen ekledi: 'Arabayla önünden geçtik; bana Plumpton Way'deki evi gösterdi. İşçiyle konuşmak için dışarı çıktı.

Başımı salladım, o da kıkırdadı ve şüpheci zihnime karşı başını salladı. Mike, bir tanışma sitesi aracılığıyla tanıştığım herkesin geçerliliğinden şüphe etmemi sağladı. Herkesin onun gibi çakal olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Bu gece için teşekkürler, hafta sonu seni ararım," dedim ve Claire'e sarılmak için eğildim.

Onun arkasından otoparktan çıkarken, hayal kırıklığı içinde parmaklarımı direksiyona vurdum. Simon Fox hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştığım her seferde yeni sorular ortaya çıkıyordu. Bu gece George'la yaptığım konuşmadan anladığım kadarıyla, adam istediklerine engel olan herkesi ortadan kaldırmaktan çekinmiyordu. Dahası, onları kendi ihtiyaçları için kullanmaktan da oldukça mutlu olurdu. Evime göz dikmişti, ama neden? Beni kızdırmak için. Değerli arabasını çizdiğim için bu kadar ileri gidebileceğini düşünmek biraz zordu.

Eve dönerken Simon'un çift cephe evinin önünden geçerken yavaşladım. Kapılar kapalıydı ama aralıklardan garaj yolunun aydınlatıldığını görebiliyordum, yanan ışıklardan içeride insanlar varmış gibi görünüyordu. Evin değeri yarım milyondan fazla olmalıydı, özellikle de ön cephesi yeniden yapıldığına göre, ancak içeride ne yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Garaj yoluna döndüğümde evim karanlık ve davetkâr değildi. Gecenin bastırmasıyla birlikte salondaki lambamın zaman ayarlı fişini değiştirip daha erken yanmasını sağladım, böylece en azından evde biri varmış görünecekti. Jonathan gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Yalnız uyumaya alışamamıştım, özellikle de ikizler onunla kaldığında, içim içimi yiyordu. Belki de hayatıma devam etmenin zamanı gelmişti.

Gıcırdayan menteşelerden irkilerek ön kapıyı açtım. Eşikten adımımı attığımda yalnız olmadığımı hissettim ve kafamı çevirdiğimde araba yolunun arkamda boş olduğunu görünce şaşırdım. Koridorda donup kaldım ve merdivenlerden yukarı, tepedeki karanlık kütleye baktım. Dinlemek için kulaklarımı zorladım ama gölgelerin içinde tek duyabildiğim kalbimin gümbürtüsüydü. *Kes şunu Kay, orada kimse yok. Kendini korkutuyorsun.*

Işığı açarak ayakkabılarımı çıkardım ve ön kapıyı kapattım, arkamdan kilitledim ve gerçek bir neden olmaksızın mümkün olduğunca yüksek sesle konuşmaya çalıştım. Ses beni rahatlatıyordu.

Salon bıraktığım gibiydi. Ryan'ın kanepenin yanına koymayı ihmal ettiği bir çift spor ayakkabısı ve mutfaktaki masanın üzerine bırakılmış bir kupa vardı. Bu sabahtan beri hiçbir şey değişmemişti.

Lambaları yaktım, perdeleri çektim ve arka plandaki gürültü için televizyonu açtım, pijamalarımı giymeye ve bir kadeh şarap koymaya karar verdim. Bir kadehte durmak her zaman zor olmuştur. On dakika sonra, iş kıyafetlerimden kurtulmuş bir halde kanepeye yerleştim ve MacBook'umu dizlerimin üzerine çektim, gözlerim kitaplığın üzerindeki küçük siyah kutuda geziniyordu. Simon dinliyorsa tek duyacağı şey televizyonu.

Ziyaret ettiğim ilk web sitesi Zoopla'ydı - bana Dene Hill'deki evin bir yıl önce 450.000 sterline satın alındığını söyledi. Tadilattan önce olmasına rağmen Simon'ın evini hemen tanıdım. Önceki fotoğraflar hala mevcuttu ve ilgiyle göz gezdirdim. Dekordan, önceki sakinlerin muhtemelen yaşlı olduğunu tahmin ettim. Perdeler eski moda çiçek desenliydi, halılar donuk bir pembe renkteydi ve duvarlar bir süredir boya görmemişti. Mutfak ve banyonun da yenilenmesi gerekiyordu ve fiyatın o büyüklükte bir ev için beklediğimden neden daha düşük olduğu anlaşılıyordu. Belki de Simon Fox'un araba yoluna gelene kadar parası bitmişti.

Siteden ayrılıp Rightmove'u açtım ve Crawley'deki evleri aradım. Evini satılık olarak görebilecek miydim? Orada yoktu ama okula yakın, uygun fiyatlı görünen iki yatak odalı bir teras evi buldum. Google'da hızlı bir mortgage hesaplayıcısıyla, teorik olarak evimin satışından elde edeceğim öz sermayenin yarısıyla ne kadar ödeyebileceğimi ve bankamın bana ne kadar kredi vereceğini tahmin ettim. Varsayımsal olarak, ipotek ödemeleri idare edilebilir görünüyordu. Belki Winston'dan iyi bir gönüllü işten çıkarma paketiyle arayışımı genişletebilirdim.

Şu anda üç yatak odalı bir evi tek başıma karşılayabilmemin imkânı yoktu ve ikizler de paylaşmak için çok büyüktüler ama evin mutfağında yatak odasına dönüştürülebilecek bir salon daha vardı. Jonathan'ın evi satışa çıkarmasından bu yana yaşayabileceğimiz bir yer arayışında en uzağa gitmiştim ama kafamı daha fazla kuma gömemezdim. Simon evi alacaksa ve Noel'e kadar çıkmamızı istiyorsa, bir şeyler ayarlamak için yedi haftadan biraz fazla zamanım vardı.

Okulun yanındaki mülk Martin's tarafından listelenmiş. Belki bir görüş ayarlayabilirim.

Cep telefonum çalınca sıçradım ve pijamalarımın üzerine kırmızı şarap döküm.

"Kahretsin!" dedim, mutfığa doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım, bir elimde bardak, diğerinde telefon vardı.

"Anne? Hattan Rachel'ın sesi geldi.

'Üzgünüm aşkım, içkimi döküm. Sen iyi misin? Bunu ondan duyduğuma şaşırarak sordum. Jonathan hafta sonu ikizleri yanında tuttuğu Cuma geceleri onları sık sık yemeğe çıkarırdı.

'Evet iyi, ben yukarıdayım. Babam ve Monique aşağıda tartışıyorlar. İçini çekti ve ben daha dik oturdum, ilgim arttı.

"Tartışmak mı? Ne hakkında?"

"Para sanırım. Eve gelebilir miyim?"

OceanofPDF.com

Rachel'in sesi mutsuz geliyordu ve göğsüm sıkıştı.

'Elbette eve gelebilirsin ama önce babanla konuşmalısın. Biraz şarap içtim, bu yüzden seni şimdi alamam ama yarın sabah aynı hissediyorsan gelip seni alırım.

"Tamam," diye kabul etti

Rachel. "Ryan seninle mi?"

"Merdivenlerin başında dinliyor. Çok meraklı!"

Hem bizim ayrılığımıza hem de yeni bir kız arkadaşla tanışmaya alışmak onlar için zor olmalı.

"Hafta sonunun tadını çıkarabilmek için ödevlerini yaptın mı? Konuyu değiştirerek sordum.

"Evet, Ryan da ayrılıyor," diye alay etti, açığa alınmasına atıfta bulunarak.

"Hiç şaşırmadım. Yarın için bir planın var mı?"

"Sanırım babam bir su parkından bahsediyordu ama ben pek hevesli değilim, o yüzden henüz bilmiyorum. Rachel'in gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Tamam, bana ihtiyacınız olursa haber verin. Eminim orada işler yakında sakinleşecektir. İrtibatta kalalım, tamam mı?"

'Elbette anne, yapacağım. Seni seviyorum. Rachel telefonu kapattı ve gözlerim yaşlarla doldu. Onlar yokken ikizleri özlüyordum ve Rachel'in eve gelmek istediğini bilmek hazmedilmesi zor bir durumdu.

Salona geri döndüğümde bakışlarım siyah dinleme cihazına takıldı. Orada olduğunu bile bile rahatlamak neredeyse imkânsızdı.

unutmak ve özgürce konuşmaktan daha iyiydi. Sırıttım, aklıma bir fikir geldi.

Telefonumu tekrar kulağıma götürdüm ve sesimi yükselttim. "Biliyorum. Tam bir kabus. Sağ taraftaki komşular tam bir hayvan. Ergenlik çağındaki çocuklarının lanet müziği her saat bangır bangır çalıyor ve sesini istediğinizde çok kaba davranıyorlar. Park konusuna da hiç girmeyeyim, araba yolum kaç kez tılandı...' diye söylenip durdum, hayali arayan kişiye programım başlamak üzere olduğu için gitmem gerektiğini söylemeden önce birkaç dakika boyunca maskaralığı sürdürdüm.

Kadehime sessizce kıs kıs gülerek kanepeye döndüm, Simon'ın programı dinlemekten keyif aldığını umuyordum. Dizüstü bilgisayarımı kapatarak televizyonu açtım ve açtığım şişeden bir kadeh şarap daha doldurdum. Konsantre olamayınca programlar arasında gidip geldim ve sonunda pes edip saat on birde yattım. Telefonum Rachel'in aramasından beri sessizdi ve çocuklar bana ulaşmak isterse diye yatağımın yanında şarj ettim.

Uykusuz bir geceydi. Alt kattan sesler geldiğini hayal edip duruyordum, geceleri yalnız olduğumun farkında olduğumda sık sık yaptığım bir şeydi bu. Evlerden sesler geldiğini sonunda kabul ettim ama ikizler evde yanımdayken daha rahattım. Uyandığımda, rüyamda Simon Fox'un bana silah zoruyla arabasını cilalattırdığını görmüştüm. Ter içinde ve yorgana dolanmış bir halde uyandım. Saat çoktan sekiz olmuştu ve hafta sonu temizlik ve çamaşır işlerime başlamak için kalktım.

İki çocuğun bir hafta içinde nasıl bu kadar çok kıyafet giyebildikleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi, özellikle Rachel, okuldan sonra yaşadığı farklı çeşitlerdeki pijamalara ek olarak bir hafta sonu günde iki veya üç kıyafet giymekten suçluydu. Gece boyunca ondan ne bir mesaj ne de bir arama geldi ve ben de onu kendi haline bırakmaya karar verdim. Eve gelmek isterse yakında tekrar iletişime geçecekti.

Saat onda, duş alıp giyindiğimde, Tim'den cevapsız bir çağrı aldığımı gördüm. Mesaj bırakmamıştı ve benim de onu geri aramaya hiç niyetim yoktu. Her ne ise pazartesiye kadar bekleyebilirdi. Onun yerine Dean'le konuşmak niyetiyle Martin's'i aradım. Telefonu açan bayan bana Cumartesi günleri çalışmadığını söyledi ama yardımcı olup olamayacağını sordu. Kim olduğumu söyledikten sonra, Bay Massingham'a ulaşmaya çalıştığını söyledi. Muhtemel alıcımız mülkümüzle ilgili araştırmasını almış ve teklifini yeniden görüşmek istiyordu.

"Jonathan'la, yani Bay Massingham'la bu konuyu zaten konuştum," diye hemen kendimi düzelttim. "Eğer Bay Fox teklifini düşürmek isterse reddedeceğiz ve evi tekrar satışa çıkaracağız," dedim sert bir şekilde.

Bunun olacağını biliyordum, Simon'ın fiyatı aşağı çekmeye çalışmasına karşı koymanın hiçbir yolu yoktu.

"Oh, tamam, bunu geri vereceğim," dedi kadın, sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek.

"Bay Fox'un zincirde bir mülkü olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordum, deneyimsiz Cumartesi kızının bu bilgiyi sorgusuz sualsiz memnuniyetle vereceğini umarak.

"Anladığım kadarıyla zincirde başka bir mülk daha var, evet," duraksadı ve tekrar konuşmadan önce kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordum. "Üzgünüm Bayan Massingham, kafam karıştı, siz ve Bay Massingham'ın başka bir mülk satın aldığınızı sanıyordum?" devam etti, gergin bir kıkırdama kaçtı.

Aklıma bir şey gelince midem bulandı. Ben başka bir mülk almıyordum, henüz değil, ama Jonathan alıyordu. Monique ile bir tane alıyordu.

"Belki de kocamdır," diye kekeledim, "ayrıldık. Gözyaşlarımın acı acısı görüşümü bulandırdı.

"Ah, özür dilerim. Garip bir sessizlik ve ardından gelen hışırtılar.

"St James'in yanındaki iki yatak odalı daire hâlâ boş mu? Kendimi toparlayarak sordum.

"Evet, öyle. Bir görüntüleme ayarlamamı ister misiniz?" "Evet, lütfen, mümkün olan en kısa sürede.

"Ev boş, eğer uygunsa sizi bu öğleden sonra götürebilirim?

Birkaç saat sonra Goddard Close 28 numaranın önünde emlakçı Louise'in anahtarlarla gelmesini bekledim. Yol güzeldi; beyaz çift camlı pencereleri olan kırmızı tuğlalı teraslı evler her iki tarafta da sıralanmıştı. Bazılarının çitlerle çevrili ön bahçelerinde rüzgârda sallanan dekoratif toplar vardı. Bölgeye, evleriyle gurur duyan sakinleri tarafından bakılıyor gibi görünüyordu.

Louise birkaç dakika sonra geldi. Sağlam görümlü bir sarışın Fiesta'dan inmiş, yüzündeki acıma dolu ifadeyi aşırı geniş bir gülümsemeyle gizlemeye çalışıyordu.

"Bayan Massingham, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Louise.' Gusto ile elimi sıktı.

"Lütfen bana Kay deyin," dedim kıbarca, yolu gösterebilmesi için kenara çekilerek.

Evin yeni görünen kraliyet mavisi bir ön kapısı vardı, ancak ön bahçenin sokak standardına getirilmesi için biraz çalışma yapılması gerekiyordu, ancak potansiyeli vardı.

"Tam şurada iki adet numaralı park yeri var," dedi Louise, mülkün önündeki boş alanları işaret ederek. 'Zincir yok, sahipleri Swanage'a taşındı ve satın alacak bir yer bulana kadar kiralyorlar. Fiyat konusunda da oldukça esnek olabileceklerine inanıyorum. Şu anda 325.000 £'a satılıyor ama yakın zamanda güncellendiğini göreceksiniz.

İki yatak odalı bir ev için biraz yüksek görünüyordu ama üç yatak odalı bir eve geçmeyi göze alamayacağımı biliyordum. Tek maaşla olmaz. Taşınmak ve tek başıma bir yer satın almak ürkütücüydü ama Louise tura başladığında gülümseyerek onu takip ettim.

Alt kat, birinci kata çıkan merdivenleri barındıran geniş bir oturma odasına açılan küçük bir koridordan oluşuyordu. Mülkün arka tarafında, neredeyse yeni görünen ve alıştığımdan daha yüksek özelliklere sahip bir mutfak vardı.

'Tüm aletler kalıyor, burada bırakılan hemen hemen her şey alıcı için saklanabilir. Ev sahipleri perde direklerini, perdelerini ve panjurlarını bırakmışlar. Gerçekten taşınmaya hazır. Louise gülümsedi ve ben de kendimi onun coşkusuyla eşleşirken bulduğuma şaşırarak gülümsedim.

Mutfağın sağında küçük bir çalışma odası ve alt katta bir tuvalet vardı. Oraya çift kişilik yatak sığmıyordu ama Ryan'ın o odayı tercih edeceğini hissediyordum.

"Bahçenin bir kısmı veranda, bir kısmı suni çim. Louise anahtarı sert görünen kilidin içinde oynattı ve kapıyı iterek açıp her tarafı kafeslerle kaplı, beş metrelik yeşil çitlerle çevrili düzenli bir bahçe gösterdi. "Bakımı çok kolay," dedi, ben bir saniyeliğine dışarı çıkarken.

İçeri döndüğümde etrafıma bakındım, her şeyi anlamaya çalıştım. Beni, Rachel'i ve Ryan'ı mekânda hayal etmeye çalıştım. Neyse ki dekor nötrdü ve bu nedenle rahatsız edici değildi, büyük, koyu renklerin ya da özellikli duvarların hayranı değildim. Ayrıca, alt katta temiz tutması kolay koyu renkli ahşap döşeme vardı.

"Üst kat baştan aşağı halı kaplı," dedi Louise, her iki yatak odasına da çıkan benekli gri merdivenleri tırmanırken. Ana yatak odası

gömme dolaplarla genişti ve ikinci yatak odası da iyi bir boyuttaydı. Louise satış konuşmasına devam ederken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyordu: "Aile banyosunda alandan maksimum faydalanmak için küvet üzerinde duş bulunuyor. İçeri yalnız girmeme izin verdi, ben parlak beyaz takımı incelerken koridorda bekledi.

"Her şey yakın zamanda yapılmış gibi görünüyor," dedim, ona doğru döndüm ve onu gizlice telefonunu kontrol etmeye çalışırken yakaladım.

"Evet, sanırım öyle. Bunun uzun süre piyasada kalacağını sanmıyorum, dediğim gibi taşınmaya hazır ve hiçbir şey yapılmasına gerek yok.

Gözlerimi evin her köşesinde gezdiriyor, evin aurasını içime çekmeye çalışıyordum. Sakindim, dışarıdan geçen arabalara rağmen evin bir sessizliği vardı. Alan güvenliydi, Simon'ın müdahalesinden uzaktı, onun varlığıyla lekelenmemişti. Her ne kadar taşınmak istemesem ve Jonathan beni zorlamasaydı bunu asla düşünmeyecek olsam da, belki de yeni evimizi bulmuştum.

Eve döndüğümde, bankayı aradıktan sonra Claire'i aradım. Bir kadeh kırmızı şarap ve geride bıraktığı son paketten bir sigarayla bahçeye çıktım. Yan bahçedeki ağaçlar rüzgârda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama mutfak duvarına sırtımı dayadığım için fırtınanın dışındaydım. Bulutlar çelik grisine dönmüş, güneş uzak bir anıya dönüşmüştü. Fırında bir Marks and Spencer çoban turtası vardı ve film izleyerek serin bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Rachel ya da Ryan'dan ne bir arama ne de bir mesaj gelmişti, bu yüzden dün geceki tartışmanın halının altına süpürüldüğünü ve ikisinin de eve dönmek için acele etmediğini düşündüm.

Claire'e Goddard Close'daki evi ve emlakçıyla yaptığım konuşmayı anlattım ve Simon'ın değil Jonathan'ın zincirde bir evi olduğunu açıkladığımda benim adıma kızdığını duyabiliyordum.

"Evrak işlerini seninle paylaşmıyor mu, Kay?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben pek karışmadım. Bana istediği fiyatı söyledi ve Simon'ın teklifi de tam olarak buydu. Sanırım biraz ağırdan alıyorum - işte çok fazla şey oluyor, ayrıca taşınmak da istemiyorum.

"İş hala aynı mı?"

Evet, işten çıkarma teklifiyle ilgili henüz bir haber yok. Gerçi Tim bugün beni aradı, ki bu rastlantısaldı. Aramasına geri dönmedim.

"Arsız herif! Claire haykırdı.

"Biliyorum, belki de geri adım atmaya çalışıyorlar ve o da elçi. Bana gerçekten ödeme istemiyorlar. İç çektim. İçimi çektim.

Önümüzdeki hafta Tim'le konuşmam gereken bir şeydi ama yeni bir yüzleşmeyi dört gözle beklemiyordum.

'Jonathan'dan resmi bir şey isteyin, böylece gelişmeleri takip edebilirsiniz. Hızlı izin vermeyin,' dedi Claire, konuya geri dönerek.

'Tapularda ikimizin de adı varken bunu yapabileceğini sanmıyorum. Sadece bana başka bir ev aldığını söylemedi, sanırım onunla birlikte. Sigaranın dumanını içime çekip başımın üzerinde söndürdüm. Monique'i her düşündüğümde böğrümde bir bıçak saplanıyordu. Aylardır ayrı olmamıza rağmen Jonathan'ı başka bir kadınla düşünmek bana acı veriyordu.

"Belli ki *onunla*, değil mi? Bu konuda dürüst davranmadığına inanmıyorum. Tam bir pislik!"

"Onun var olduğunu sadece birkaç hafta önce öğrendim. O gitmeden önce de devam ediyor olmalıydı. Yani, altı aydır birlikte olduğun biriyle ev . Çenem titredi, ama sırtımı dikleştirerek doğruldum. Artık Jonathan ya da patlayan evliliğim için gözyaşı dökmek istemiyordum.

"Peki, Simon evini satmıyorsa, sizinkini almak için parayı buluyor?"

"Hiçbir fikrim yok, hâlâ çekilmesini bekliyorum. Pazartesi günü çocukları Goddard Close'a götürmem gerekiyor. Eve geldiğimde bankayı aradım - resmi bir ipotek teklifi olmasa da prensipte bana borç verecekler. Bunu yapmadan önce banka hesap özetleri ve maaş bordrolarını sunmam gerekiyor.

"Eh, bu da bir şeydir. Claire esnedi. 'Tanrım, Owen'la akşam yemeğine çıkmam gerekiyor ve hiç üşeniyorum, başım ağrıyor. Bakalım onu yarına kadar erteleyebilecek miyim? Güldü.

"Tamam, dışarısı buz gibi, ben içeri dönüyorum.

"Salonda normal konuşmalar yapman gerekecek Kay, aksi takdirde hiçbir şey duymazsa şüphelenir.

"Dün gece ona dinlemesi için epeyce bir şey verdim. Ona hayali sorunlu komşularımdan bahsederek kıkırdadım. Sevinçle ciyakladı.

"Her neyse, ben seni Owen'ı patlatmakla baş başa bırakayım, sonra konuşuruz tatlım. Seni seviyorum.

Mutfaktaki zamanlayıcı öttü ve sigaramı söndürüp akşam yemeğimi hazırlamak için geri döndüm. Mutfak masasından vazgeçmiş, onun yerine kanepenin üzerinde dizlerimi kullanıyordum. Dumanı tüten bir çatal dolusu patates ağzımın yarısına kadar gelmişti.

donup kaldım. Televizyonun beklerken kitaplığa attığım hızlı bir bakış, vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kara kutu gitmişti. Tüylerim diken diken oldu ve ellerim titredi. Çatalımı indirip tabağımı bir kenara bırakarak, arkaya düşmüş ya da kitaplardan birinin arkasına kaymış olup olmadığına bakmak için ayağa fırladım ama her rafa bakmama, havada uçuşan toz bulutu yüzünden hapşırmama rağmen onu bulamadım. Arayışım paniğe dönüşürken dilim damağıma yapıştı. Tekrar kontrol etme telaşımıyla kitaplar raftan yuvarlandı. *Dün buradaydı, biliyorum. Dün gece görmüştüm. Kahretsin!*

Simon Fox'un evimde olduğunu fark ettim. Ya da muhtemelen Mike Sullivan. İçeri nasıl girmişlerdi? Mike Simon'a anahtarımın bir kopyasını mı vermişti? Ürperdim, sanki orada saklanan biri varmış gibi odanın etrafına bakındım. Neden içeri girmişlerdi, sadece kayıt cihazını almak için mi? İnternette dinleme cihazlarını araştırırken, çoğunun şarj edilmesi ya da pillerinin değiştirilmesi gerektiğini hatırladım. Bu yüzden mi çıkarılmıştı? Yoksa Simon artık işe yaramadığı sonucuna mı varmıştı? Bana karşı kullanabileceği yararlı bilgiler yerine sadece televizyonun ya da radyonun sesini mi alıyordu? Eğer öyleyse, onu evin başka bir yerine saklamış olabilir mi?

Ön kapıya gittim ve kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Sistematiik olarak pencereden pencereye geçtim ve sonra arka kapıya gidip aynı şeyi kontrol ettim. Üst kattaki pencereleri de kontrol ettim ve durup yatak odamın penceresinden garaj yoluna baktım. Yağmur sağanağı tüm hızıyla devam ediyor, arabamın tavanını dövüyordu. Yol boyunca uzanan çitler sallanıyordu ve yol sessizdi, ıssızdı. Herkes sıcak evlerine kapanmış, güvende ve sağlamdı.

Dün gece yatakta duyduğum sesleri, döşeme tahtalarının gıcırdadığını, aşağıdaki hareketleri hatırlayınca sırtımdan soğuk terler aktı. Hayal gücüne bağladığım sesler, alkolle birleşince yalnız olmanın verdiği endişeyi daha da arttırmıştı. Her zaman evimde biri vardı. Ya o zaman ya da Goddard Close'dayken. Karanlıkta birinin evine girmek daha kolaydı.

Claire haklıydı. Böceği bulduğum anda polisi aramalıydım. Onları şimdi arayamazdım, deli bir kadın gibi görünmeden olmazdı. Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu. Bir otele gitmeli miydim? Burada yalnız başıma güvende miydim? Jonathan'ı arayamazdım ve Claire'i tekrar rahatsız etmek istemiyordum. Bir gece yeter. Kapılara barikat kurar ve alt katta uyurdum.

Kanepe, ışıkları açık bırakmak, böylece içeri girmeye çalışan biri uyanık olduğumu düşünecekti.

Salona döndüğümde tozları fırçaladım ve kitapları raflara geri koydum, dinleme cihazının gittiğinden ve delirmediğimden emin olmak için tekrar kontrol ettim, ama hayır, kesinlikle gitmişti.

Çoban turtam ılıktı ve bir lokmadan sonra daha fazla zorlayamadım. Bir bardak şarabı da lavaboya döktüm. Alkolün uyuşturuculuğuna ne kadar ihtiyacım olsa da, Simon ya da Mike'ın geri gelme ihtimaline karşı bu gece tetikte olmalıydım.

Kanepede nöbet tutmaya devam ederken beynim uğursuz senaryolarla çalkalanıyordu. Onları kapatamıyordum ve hiçbir şeye odaklanamıyordum. Rahatlamak zordu, omuzlarım kulaklarıma kadar yükselmişti ve dışarıdaki en ufak bir seste geriliyordum. Yağmur yavaşladı ve komşulardan biri çöp bidonunu kaldırımından geri getirdi. Yolumun üzerinde bir adam bulmayı umarak pencereden dışarı baktım.

Bu çok saçma, diye azarladım, Simon'ın beni kendi evimde huzursuz etme yeteneğine sinirlenmişim. Burası benim sığınağım olmalıydı ama artık kendimi güvende hissetmiyor, her ses ve hareketten ürküyor, hayal gücüm bana oyunlar oynuyordu. Arka kapıdaki ağaçların gölgeleri bile beni ürpertiyordu.

Dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp koruyucu bir battaniyeye sarınarak gözyaşlarımın düşmesine izin verdim ve kendime acımak için özel bir an yarattım. Televizyonda bir reklam çıktı ve ıstırabımı böldü. Büyük bir hırdavatçı, kışın karanlığından korunmak için indirimli güvenlik ışıkları sunuyordu ve bana yardım edebilecek bir kişi olduğunu düşündüm.

Telefonumu kaptığım gibi George'a bir mesaj yazdım ve tavsiyeye ihtiyacım olduğu için yarın müsait olup olmadığını sordum. Birkaç dakika içinde cevap verdi, belli ki Cumartesi gecesi benimki kadar meşguldü ve gelmesi için bir zaman belirledik.

George Pazar sabahı saat on birde geldi. Uykusuzluktan gözlerim kararmış bir halde kapıyı açtım ve onu içeri davet ettim. O kot pantolonu ve kırmızı kareli gömleğiyle çaba sarf etmiş gibi , bense küçülen bedenimi bol bir kazak ve dağınık bir topuz haline getirilmiş yıkanmamış saçlarımla saklıyordum. Hemen kendimden utanarak bir adım geri çekildim.

"Merhaba George, içeri gel," dedim gülümseyerek. Gece çok yorucu geçmişti ve dışarıda kavga eden tilkiler ya da rastgele kapanan bir araba kapısıyla sarsılarak uyanmadan önce gözlerimi zar zor kapatmışım. Elimde polisi aramaya hazır telefonum, iki kişilik koltukta rahat etmek için mücadele etmişim ve gün ışığı geldiğinde boynumda sıcak duşa rağmen geçmeyen bir çatlak vardı. "Bir fincan çay ister misin? Mutfığa giden yolu göstererek sordum. George'u Mike'ı tanıdığım kadar az tanıdığımı ama yine de onu evime davet ettiğimi düşündüm.

"Bu çok hoş olur, teşekkür ederim. Cuma gecesi tanıştığımızdan daha az garip görünüyordu. Masada karşılıklı oturmuş, dumanı tüten taze çay fincanlarını yudumlarken sadece alnındaki bir parıltı soğukkanlılığına ihanet ediyordu. Kendimi tamamen rahat hissediyordum. George kimse için bir tehdit değildi.

'Geldiğiniz ve Cuma günü bizimle buluştuğunuz için tekrar teşekkürler. Sosyal kulüp nasıldı?' Bardan sonra oraya gideceğini hatırlıyordu.

"İyi teşekkürler, çok fazla acı içtim, bu yüzden dün sabah başım ağrıyordu, ama alkol bu kadar ucuz olunca sorun da bu oluyor. Kıkırdadı, yüzü Cuma günü hiç görmediğim kadar aydınlanmıştı. Claire ve ben onun için bazı acı verici anıları canlandırmıştık, açıkça utandığı ve

paylaşmaya utanıyordum. Tavrındaki değişiklik göğsümü ısıttı ve Simon Fox'tan tekrar bahsetmek konusunda isteksiz davrandım.

'Bana güvenlik konusunda tavsiyede bulunabileceğinizi umuyordum. Burayı daha güvenli hale getirmek için bazı şeyler yapmak istiyorum,' bocaladım, 'yani, burayı daha güvenli hale getirmek için. Açıkçası Fox Güvenlik'e gidemem.

George bana şaşkınlıkla baktı. 'Bir şey mi oldu? Sattığını sanıyordum?'

"Öyleyim ama sanırım içerideydi," diye itiraf ettim, sesim kısıktı.

"Simon mı?

Başımı salladım ve George'un bir bulut belirdi. "Ona bu kadar yakın yaşadığınızı fark etmemiştim.

"Çok yakın," diye kabul ettim.

George ayağa kalktı ve ön kapıya doğru ilerledi. Gidiyor muydu? Karışmak konusunda isteksiz.

'Erişim noktalarınıza bir göz atalım,' dedi ve yardım etme isteğinden dolayı ani bir hafiflik hissettim.

Yağmur üzerimize yağarken evin dışında durduk ama George ellerini kalçalarına koyarak her bir kapıyı ve pencereyi inceledi. Gözleri odaklanmıştı, benim çektiğim kapıya doğru eğildi.

'İşte, şu küçük çiziklere bak. Sanırım buraya bir tornavidayla girebilirim ve birisi bunu denemiş gibi görünüyor.

"Bu uPVC! Ben de dedim ki. Geçilmez olmaları gerekmiyor muydu?

'Evet, ama birkaç yıllık ve bir tarafı düşmüş. Bir noktada zorlanmış gibi görünüyor.

Nefesim kesildi, elim boğazıma gitti.

"Arkaya bir göz atalım," dedi George sinirlenmeden.

Evin yan tarafına doğru yürüdük; George sürgüyle kilitlenmiş uzun arka kapıdan memnun görünüyordu.

'Arka kapı ve pencereler iyi görünüyor. Ön taraf zayıf noktanız. İki yanında çitler bulunan uzun araba yolu, içeri girmeye çalışan herkese koruma sağlıyor.

İçeride çaylarımızı içerken gözlerim kamaştı, Simon Fox'un siyahlar giymiş bir halde gecenin bir yarısı ön kapımı zorladığını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Çayı bile yutmakta zorlanıyordum.

"Bana her şeyi anlatmıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum," dedi George, kibar ve kırmızı gözleriyle bana bakarak.

Yüzümü buruşturdum.

"Gerçekten evinizi satın mı alıyor?"

"Evet, ama George, seni bu işe daha fazla bulaştırmak istemiyorum."

Yüzünü buruşturma sırası George'daydı. Eski yaraları deşmek ve onu Simon Fox'la yeni bir savaşa sürüklemek hiç adil değildi. Muhtemelen kaybedeceğim bir savaşa.

"Korkuyorsan polisi aramalısın," dedi nazikçe ve bir an için masanın öbür ucuna uzanıp elime dokunacakmış gibi geldi.

"Yani, içeri girdiğinden emin değilim, onu açıkça suçlayamam. Geri gelmesini engelleyebilecek herhangi bir şey önerebilir misiniz?"

"Kesinlikle, evimde tam da o şey var, eski model bir kameralı kapı zili. Benimkini yakın zamanda yeniledim. Kamerada olduğunu bildiği için içeri girmeye isteksiz olacaktır. Sürgüler bu tür kapılarda pek işe yaramıyor ama koridordan salona açılan iç kapınız var, kilidi olduğunu fark ettim. Hâlâ anahtarınız var mı?"

Ayağa kalktım ve mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesine yöneldim, eski anahtarları bulana kadar tozlu mutfak eşyalarını, pilleri ve telefon şarj aletlerini karıştırdım.

"Sanırım bu da onlardan biri," dedim.

George ve ben beyaz panelli kapıya doğru ilerledik ve anahtarı içeri ittik. Sertti ama döndü ve kapı kilitlendi.

"Bu ikincil bir önlem. Kimsenin giriş holünden üst kata çıkmasını engelleyemeyiz ama bu, zemin kata ulaşmalarını engelleyecektir. George nemli alnını sildi ve ben de gülümsedim.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Günün geri kalanında buralarda mısınız? Eve gidip kapı zilini getirebilirim. Takması uzun sürmez. Wi-Fi ağınıza bağlarız, uygulamayı indiririz ve siz de rock and roll yapmaya hazır olursunuz."

"Bütün gün buradayım."

Çayımızı bitirdik, sohbet genel sohbete dönüştü. George, Cuma günü tanıştığım sert adamın aksine komik biriydi ve onun yanında rahatladım. Sessiz ve mütevazı biriydi, dünyadaki Simonlar ve Jonathanlardan farklı bir türdü.

İkimizin de ne iş yaptığı hakkında konuştuk. Söylediklerimle ilgilendi ve sözleşmelerle ilgili sıkıcı konuları dikkatle dinledi. Yaklaşık altı ay önce bir çilingirin yanında çalışmaya başladığını, üniversitede öğrendiği güvenlik bilgisini bu işe taşıdığını söylediğinde gözleri parladı.

Simon'ın onu sonsuza dek kırmadığını duymak güzeldi. Adam özüne kadar çürümüştü, karşılaştığı her şeyi ve herkesi lekeliyordu.

"Tamam, ben gidiyorum. Yemekten sonra görüşürüz," dedi George ve ayağa kalkıp gömleğinin önünü kırıştığı yerden düzeltti. Gülümsedi, yanakları kızarmıştı.

"Harika, çok teşekkürler. Onu kapıya kadar takip ettim ve VW Polo'suyla garaj yolundan geri geri çıkana kadar el salladım.

İçeri döndüğümde aynaya baktım ve karşımdakine kaşlarımı çatarak baktım. Berbat görünüyordum ama kendimi daha çekici için yapacağım her girişim belli olacaktı ve George'a böyle bir mesaj vermek istediğimden emin değildim. Bunun yerine, hızlıca bir sandviç atıştırırken e-postalarımı kontrol ettim. Office 365 hesabımda oturum açarak yarınki takvimime baktım ve önemli e-postaları okudum. Cuma günü geç saatlerde ve dün öğleden sonra Tim'den gelen birkaç e-posta vardı. Allegra personelinin geçici görevlendirilmesiyle ilgili bilgi istiyordu, Damien ve Ed ile son şeklini verdiğim detaylar. Liam'ın bilmediği detaylar. Dizüstü bilgisayarına bakıp sırttım. Tim eskiden olduğu gibi parmaklarını şıklatıp beni zıplatamayacağına alırsa iyi ederdi. İş yükü gerektirdiği için pek çok hafta sonu çalışmışım ama bu beni hiçbir yere götürmemişti. Oturumu kapattım, cevap verme zahmetine girmeden dizüstü bilgisayarı kapattım. Yarına kadar bekleyebilirdi, daha da iyisi Ed'i arayıp istediği bilgiyi ondan alabilirdi.

George'un ziyareti beni neşelendirdi, bu yüzden öğleden sonra geri döndüğünde, tekrar gitme zamanı geldiğinde kendimi hayal kırıklığına uğramış bulduğumda şaşırdım. Kapı zilini kurması ve uygulamada nasıl çalıştığını gözden geçirmesi bir saat sürdü. Bana geçmiş videoları nasıl izleyeceğimi ve kapıya kimin geldiğini nasıl kontrol edeceğimi öğretirken başımız önde oturduk, kapı zilini çalmak ve kamera aracılığıyla benimle konuşmak için defalarca dışarı çıktı. Ayrıldığında, teşekkür etmek için onu köri yemeye götüreceğime söz verdim, sırada sosyal kulübü önerdi.

"Çarşamba geceleri harika bir yakut yapıyorlar.

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan kabul ettim ve randevulaştık.

Yarım saatten az bir süre sonra Jonathan ikizlerle birlikte geldi. Uygulamadan kapıya gelişlerini izledim. Hareket sensörü şingirdayan bir sesle bana geldiklerini haber veriyordu. Kameranin karanlıkta ne kadar iyi çalıştığına şaşırarak George'a nezaketi için sessizce teşekkür ettim, iyiliğinin karşılığını ödemeye kararlıyım.

"Bu yeni, değil mi? Jonathan kapıyı açar açmaz küçümseyerek George'un duvara monte ettiği kapı zilini gösterdi.

"Evet, artık burada tek , ekstra güvenlik," diye cevap verdim, yemi yutmayı reddederek.

"Merhaba anne," dedi Ryan, yanımdan geçerken beni öpmek için eğildi. Rachel da aynısını yaptı.

"Merhaba, ikinize de," dedim, saçlarını karıştırdım ve dudak büküp kıpırdandıklarında güldüm.

Kapı çerçevesine yaslandım, boşluğu doldurmaya çalıştım. Jonathan ve ev arasında bir bariyer.

"Ryan'ı bir haftalığına alacağını sanıyordum.

Gözlerini devirdi, bu da beni anında ayağa kaldırdı. Sanki yine onun dırdırcı karısıymışım gibi. "Öyleyim, sadece dışarı çıkıp Harry'yi görmem gerekiyor, birazdan onu tekrar alırım. Arkasını döndü ve arabasına doğru yürüdü.

Harry düğünümüzde Jonathan'ın sağdııcıydı, ikimizin de hayran olduğu uzun süreli bir arkadaşı. Evlilik sorunları yaşıyordu; karısı Cherry deneme amaçlı bir ayrılık talebinde bulunmuş ve bu da onu altı kez sarsmıştı. Sorunlar devam ediyordu ve sanırım Jonathan'ı biraz moral desteği için aramıştı. Görünüşe göre hiçbirimiz aramızdaki mesafeye dayanamamıştık.

"Monique buralarda değil mi? Kendimi tutamayarak arkasından seslendim ama cevap vermedi ve ben de sırtarak kapıyı kapattım. Belli ki cennette her şey yolunda değildi.

İçeride Rachel yıkamam için çantasından giysilerini çıkarıyordu ve Ryan mutfak masasında oturmuş, elleri bir kutu Ritz krakerine gömülmüştü.

"Siz ikiniz yemek yediniz mi?

İkisi de başını salladı ve ben de ocağın altındaki dolaptan wok tavayı çıkardım.

"Tatlı ve ekşi o zaman?

'Tamam,' diye cevap verdiler hevessiz bir şekilde.

Birkaç dakika içinde Rachel Casey ile FaceTime görüşmesi yapmak için odasına gitti ve Ryan ile beni mutfakta yalnız bıraktı. Ben tavuğu tencereye atıp basmati pirincini tartarken Ryan telefonuna dalmış, aramızda rahat bir sessizlik uzanıyordu.

"Hafta sonun nasıl geçti? Cüret ettim.

"Rachel sana babamla Monique'in kavga ettiğini söyledi mi? Ryan sordu, sesinde suçlama yoktu, ki buna sevindim. Meraklı olduğumu ya da bilgi almak için onu sıkıştırdığımı düşünmesini istemiyordum.

"Para yüzünden kavga ettiklerini düşündüğünü söyledi. Dün beni aramasını ve onu almamı istemesini bekliyordum.

'Monique Cumartesi sabahı annesine gitti ve ondan sonra onu bir daha görmedik. Babam çok huysuzdu.'

Başımı salladım, çaydanlığı kaynattım ve tavuk cızırdarken masayı hazırladım. Hangi para hakkında tartıştıklarını bilmek için yanıp tutuşmama rağmen daha fazla burnumu sokmak istemedim. Jonathan'ın evdeki payı mıydı? Monique parayı ele geçirmek için can atıyor muydu?

"O hep babamlarda mı yaşıyor? Ben sordum.

"Sanırım öyle, tüm eşyaları orada. Dairenden çıkmak için yanıp tutuşuyor, sürekli çok küçük olduğundan yakınıyor, özellikle de biz oradayken.

Sinirimin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

"O pislik yine mi ortaya çıktı? Ryan konuyu değiştirerek küfretti.

"Simon'ı kastediyorsan, hayır, şükürler olsun ki öyle bir şey yapmadı ve lütfen böyle kelimeler kullanma. İçimi çektim. İkizlerin evde güvende hissetmelerini istiyordum, gerçeği söyleyip Simon ya da arkadaşlarından birinin eve zorla girdiğinden şüphelendiğimi itiraf etmemin imkânı yoktu.

On dakika sonra yemek hazırdı ve Rachel'ı bize katılması için çağırdım. Ryan karidesli krakerlerin çoğunu ve hem benim hem de Rachel'ın kalan tavuklarını yedi. Yine büyüme atağı geçiriyor olamazdı herhalde. Başka bir üniforma revizyonunu karşılayamazdım.

Rachel yemekte, Monique'in annesine dönmek üzere ayrılmasıyla su parkı planlarının nasıl ve Jonathan'ın bunun yerine onları atari salonlarına götürdüğünü anlattı. Slot makinelerinde harcamaları için yirmişer pound vermişti.

"Oldukça havalıydı, bunu bir kapma makinesinde kazandım," dedi Rachel, ruh halinize göre ters yüz olan peluş bir ahtapotu göstererek.

'Babam yarıyıl tatilinde ne yapacağını sordu mu? Sanırım biraz izin almış olabilir.'

Rachel burnunu kırıştırdı. "Evet ama Casey ile planlarım var. "Bütün hafta mı?" dedim.

Rachel bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Evet!

Görünüşe göre çocuklardan biri bir hafta boyunca yanımda olacaktı ve ben de bana eşlik etmelerinden memnundum.

"St James's'in hemen köşesinde bir ev bulmuş olabilirim. Yarın öğleden sonra işim bittikten sonra bakacağım. Ryan, sana saati ve gelip görebilmen için seni babamdan alırım,' dedim onların iyi ruh halinden yararlanarak.

Rachel başını sallamakla yetinse de Ryan, "Pekâlâ, harika," diye cevap verdi. O bu fikre kardeşi kadar çabuk ısınmamıştı.

"Ya beğenmezsek?" diye sordu.

"O zaman satın almayız," diye cevap verdim, basitçe. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı.

Çocuklar yemeklerini bitirdikten hemen sonra her zamanki gibi ortadan kayboldular ve ortalığı toplamak bana kaldı. Kaseleri üst üste koyup masadan taşırken cep telefonuma gelen bir aramayla bölündüm. Claire'in adı ekranda yanıp sönüyordu.

"Merhaba," dedim, ona George'un günü nasıl kurtardığını anlatmak için sabırsızlanıyordum. Tek duyabildiğim şamatalı kahkahalar ve tanımadığım seslerdi. "Merhaba?" dedim tekrar.

"Jonathan burada," diye fısıldadı Claire telefonda.

Kaşlarımı çattım ve arka plandaki gürültüden onu duyabilmek için telefonu kulağıma yaklaştırdım.

"Nerede?" diye fısıldadım, sonra kendimi tuttum. Neden fısıldıyordum ki? Kayıt cihazı gitmişti ama Simon'ın dinlediği düşüncesinden kurtulamıyordum.

Six Bells'de. Owen'la birlikteyim, yemek yiyoruz ama tuvalete gittim. Jonathan barda tek başına oturuyor, birini bekliyor gibi görünüyor.

"Harry'yle buluşmaya gitti," diye cevap verdim.

"Hmmm, daha gelmedi. Oturduğumuz yerden barı görebiliyorum ve yaklaşık yirmi dakikadır orada.

Claire'i beni arayacak kadar şüphelendiren neydi?

'Ben dışarı çıkıyorum. Sadece barda tek başına içki içmesinin garip olduğunu düşündüm,' dedi Claire.

"Senin ve Owen'ın orada olduğunuzu biliyor mu? Sizi gördü mü?" "Hayır, sanmıyorum.

"Tamam, fırsatın olursa sonra mesaj atarsın. Claire'in yemeğine dönmesine izin vererek telefonu kapattım.

Tezgâha yaslanarak, gelen telefon üzerine kafa yordum. Belki Harry geç kalmıştı ya da artık gelemeyecekti. Belki de Jonathan Harry'yle hiç buluşmayacaktı? Bu konuda neden yalan söylediğine dair beynimi yordum ama hiçbir şey bulamadım. Bir yanlış anlaşılma olmalıydı.

Claire'in resimli mesajı geldiğinde tabakları bulaşık makinesine koymaya başlamıştım. Grenli bir fotoğraftı, barın fotoğrafıydı, dört adam sıralanmıştı, hepsi de kameraya sırtını dönmüştü. Jonathan'ı North Face montundan ve daha önce giydiği bej pantolonundan seçebiliyordum. Etrafındaki adamlardan hiçbiri Harry değildi. Boyu 1.80'in üzerinde ve fasulye gibi yapılı olduğu için onu tanımak kolay olurdu.

Sıraya bakarak görüntüye dikkatle baktım. Jonathan'ın sağındaki adamın yan profilinden küçük bir parça görünüyordu. Yüzü Jonathan'ın bira bardağını kaldıran kolu tarafından gizlenmişti ama arkaya taranmış tuzlu biberli saçlarını seçebiliyordum. Jonathan, Simon Fox ile bira içiyor olabilir miydi?

Olduğum yere çakıldım, midem sarmal bir yay gibi birbirine dolandı ve lavabonun üzerine eğilerek telefonumu tavayı durulamak için akıttığım sıg su birikintisine düşürdüm.

"Kahretsin!" Telefonu çıkarmak için çabaladım ama ekran çoktan kararmıştı. için pirincin içine koymam gerektiğini biliyordum, bu yüzden hemen bir Tupperware kasesini basmati ile doldurdum, telefonu derinlere ittim ve kapattım. 'Kahretsin, kahretsin,

Kahretsin!" Kaşlarımı çattım. Keşke görüntüyü tekrar kontrol edebilseydim. Belki de Simon değildi.

Jonathan onu birkaç hafta önce gördüğünü söyledi, değil mi? Bundan bahsettiğinde onun hakkında da pek övgü dolu sözler söylemediğini hatırladım. İkisi neden birlikte bir şeyler içsin ki? Eğer öyleyse, evle ilgili olmalı. Belki de Jonathan Simon'la anketten sonra teklifini yeniden görüşmek için konuşuyordu. Belki de emlakçı reddettiğimize dair sözüme inanmamış ve emin olmak için Jonathan'la temasa geçmişti.

Her neyse, ikisinin bir arada olması fikri beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Telefonum çalışıyorsa Claire'e mesaj atıp daha iyi bir görüntü ya da başka bir fotoğraf çekip çekemeyeceğini soruyordum ama telefonumun kuruması biraz zaman alıyordu.

Doğrudum, midemdeki acı verici düğüm gevşeyene kadar destek için yan tarafa tutundum. Rachel'ın üst kattaki yatak odasından gelen ayak seslerini duyarak bulaşık makinesini doldurmaya devam ettim. Mutfağı topladıktan sonra rahatladım ve kendime dün gece açtığım şaraptan bir kadeh doldurdum. Neredeyse anında etkisini gösterdi ve ben duşa girmeleri için onları dürtünceye kadar ikizlerin yatak odalarında kalacağını düşünerek sigara içmek için dışarı çıktım.

Umarım yanılmışımdır ve bardaki Simon değildir. Eğer öyleyse, Jonathan sırf bir an önce satmak istediği için evimizin fiyatı konusunda onunla anlaşma yapmamış olsa iyi ederdi. Belki de onun ve Monique'in geleceği bu satışa bağlıydı. Tek bildiğim, Monique'in hayallerindeki evi bulduğu ve Jonathan'a zinciri harekete geçirmesi için baskı yaptığıydı.

Başımı salladım; herhangi bir şey varsaymak delilikti, çünkü gerçekte aşk yuvalarında neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmiyordum.

İçeri döndüğümde ellerimi yıkadım ve boynuma biraz parfüm sıkmadan önce ağzıma bir nane attım. Tütün kokusunu maskeleyeceğini umuyordum. Televizyonu açtığımda kapı zili çaldı. Telefonum çalışmadığı için Jonathan'ın döndüğünü haber verecek bir hareket sensörü de yoktu. En azından artık evde olduğumu bildiğinde anahtarını kullanmıyordu.

"Ryan, baban döndü," diye seslendim merdivenlerden yukarı.

Kendimi toparlayarak ön kapıyı açtım ve yüz hatlarımı daha davetkâr bir hale getirmeye çalıştım.

Jonathan tedirgin görünüyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyordu.
"Ryan hazır mı?" dedi, yine herhangi bir hoşluk teklif etme zahmetine
girmeden. "Geliyor. Harry nasıl? diye sordum.
Bir anlığına Jonathan'ın yüzündeki şaşkınlığı, konuşmadan önce alnının
kırışmasını yakaladım.
Harry mi? Evet, o iyi. Aynı tas aynı , bilirsin.'

OceanofPDF.com

Jonathan'ın yalanını yüzüne vurmamak için dudağımı ısırdım. Belki Harry, Claire ve ben konuştuktan sonra gelmişti, ama eğer geldiyse, o zaman birlikte fazla zaman geçirmemişlerdi.

Jonathan cebinden telefonunu çıkardı ve konuşmamızdan sıkılmış ya da belki de gözlerimin içine bakamıyordu.

"Umarım benden selam ," dedim dişlerimi sıkarak.

Jonathan umursamazca başını salladı. Artık ona güvenilebilir miydim? Ağzından çıkan her şey yalan mıydı?

"Simon'ın teklifini düşürmesi konusunda emlakçı sizinle temasa geçti mi? Ben sordum.

'Evet, konuştuğumuz gibi pazarlık yapmayı reddettim. Peki ya sen, hiç baktın mı?'

'Evet, sanırım bir yer bulmuş olabilirim. Yarın öğleden sonra çocukları görmeye götürebilir miyim diye bakacağım. Size haber veririm, ben de gelip Ryan'ı alırım.'

Jonathan hemen canlandı; artık tüm dikkati bendeydi. "Harika. Onu Jim Lucas'la gönderiyorum, bilirsin, tesisatçı arkadaşım. Yaşamak için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biraz tatmak ona iyi gelecektir. Onu iki hafta boyunca yanında tutabilir.'

"Eminim yarıyıl tatilini çalışarak geçirdiği için çok mutlu olacaktır! Bütün gün *Call of Duty* oynamaktansa Ryan'ın zamanını verimli bir şekilde değerlendirmesi daha iyi olur, dedim.

Oğlumuz belirdi ve ben de geçmesine izin vermek için kenara çekildim. Ryan babasını arabaya kadar takip ederek, "Sonra görüşürüz anne," dedi.

Onların izledim ve ön kapıyı kilitlediğimden emin olarak kapattım.

Peki, Jonathan Harry'yle buluşma konusunda açıkça yalan söylemiş ve bunun yerine Simon Fox'la mı buluşmuştu? Eğer Claire haklıysa ve Harry ortaya çıkmadıysa, Jonathan neden bu konuda yalan söylemişti? Neyi saklamaya çalışıyordu? Belki de ona bunu söylemeliydim ama onu zorlamak istemedim ve Harry'nin gelmediğinden ya da Simon'ın orada olup olmadığından emin değildim.

Jonathan'ın artık bana söylemediği pek çok şey vardı. Ne de olsa Monique ile bir ev satın aldığını bana söylememişti. Bunun beni ilgilendirmediğini iddia edebilirdi. Bana hiçbir şey söylemek zorunda değildi. Her hafta geçtikçe, her sabah uyandığımda kendime bugün posta kutusundan boşanma kâğıtlarını alıp almayacağımı soruyordum. Evliliğimin kurtarılamaz olduğunu kabul etmiştim ama yine de canım yanıyordu.

Jonathan evlendiğim adama hiç benzemiyordu. O zamanlar hiç benmerkezci olmamıştı. Onu bu hale benim getirip getirmediğimi düşündüm. İlişkimizin bozulmasında masum değildim ama kışkırtan da ben değildim ve yakın zamana kadar, kötü yorumlara rağmen, hâlâ ilişkimizi düzeltebileceğimizi umuyordum. Monique'e olanları duymak tabuta çakılan çivi olmuştu. Beni terk etmeden önce onunla görüşmeye başladığını içten içe biliyordum, ancak bunu bilmek, hatta kanıtlayabilmek bana hiçbir şekilde fayda sağlamıyordu. Boşanma gerekçelerini tartışmak söz konusu olduğunda işe yarayabilirdi, ama Jonathan'ın bu konuda geri adım atacağını, kâğıtlar imzalandığı sürece her şeyin gösterilmesinden mutlu olacağını hissediyordum.

Jonathan'ın ilgilendiği tek şey yaşayacak başka bir yer arıyor olmamdı. Buranın satılmasını istiyordu, belli ki paraya ihtiyacı vardı. Bulduğum yerin çocukları için uygun olup olmayacağı ya da benim bunu karşılayıp karşılayamayacağım konusunda hiçbir endişesi yoktu. Bana bunu sorma zahmetine bile girmemişti. Muhtemelen umurunda değildi, radarında bile değildi, bencil herif.

İşle ilgili sorunu çözmeliydim, o zaman belki arkamda biraz para olurdu. Bu bana daha uygun bir yer aramak için nefes aldırarak ve yeni bir eve taşınma işini halletmek için zaman kazandıracaktı. Şimdiden tek başıma organize etmek çok zor görünüyordu, boyumu aşırıyordu ve zamanım tükeniyordu.

Jonathan evle, faturaların çoğuyla ve ipotekle ilgili pek çok şeyle ilgilenmişti. O zamanlar pek dikkatimi çekmemişti. Çocukları büyütmeyle ve kariyer yapmaya çalışmakla meşguldüm. O halletti, ben de ona izin verdim. İlk gittiğinde, tüm ekstrelerin ve faturaların izin verdim.

Zarfları açmayı bile istemedim. Bu bir inkârdı ve kafamı o kadar kuma gömmüştüm ki Claire'in kafamı çıkarmama yardım etmesine şaşırmışım. O benim dayanağımdı ve onsuz bunu atlatamazdım.

OceanofPDF.com

Claire o gece saat on civarında beni aradı. Birkaç saat kuruduktan sonra telefonumu tekrar açmayı başarmıştım. Görünüşe göre zarar görmemişti ve sürekli büyüyen listeme eklemek zorunda kalacağım başka bir şey olmadığı için rahat bir nefes aldım. Telefon canlanır canlanmaz Claire'in gönderdiği fotoğrafı kontrol ettim ve bardaki adamın Simon Fox olup anlamak için gözümü kısarak ekrana baktım. Kesinlikle o olabilir gibi görünüyordu.

Telefon çaldığında Rachel'a iyi geceler dilemişim ve yatmaya hazırlanıyordum, uykuya dalmak için bir şeyler bulmak üzere iPad'imi üst kata çıkarmıştım, yani kulaklıklarım zaten yanımdaydı.

"Gecikme için özür dilerim, Owen az önce çıktı," diye açıkladı Claire, sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

"Burada kalmıyor mu?" diye sordum.

"Hayır, yarın erken kalkacak. Her neyse, daha da önemlisi, Jonathan ne halt ediyor?"

Bir gülümsemeyi bastırdım; Claire korkusuzca sadıktı ve bir sıçanın kokusunu asla çekinmezdi.

Lanet telefonumu lavaboya düşürdüm. Barda çektiğin fotoğraf hala sende mi? Adamlardan biri Simon Fox'a benziyordu.

Claire'in nefesi kesildi. 'Kahretsin, mesajı da sildim. Neden bilmiyorum, Owen'ın ne yaptığımı görme ihtimali beni tedirgin etti. Güldü.

Sana geri göndermem gerekecek. Belki de o değildi. İkisinin neden birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Harry geldi mi?" diye sordum.

"Hayır, ben görmedim.

"Bana Harry'yi gördüğünü söyledi, o yalancı herifi. Owen'a bu konuda bir şey söyledin mi?"

"Şey, sadece Jonathan oradaydı, barda, ama sonra şu lanet olası tatil hakkında konuşmaya başladık. Noel zamanı bir yerlere gitmemizi istiyor ama ben o kadar emin değilim."

"Hoşuna mı?"

Claire içini çekti, tepkisi belliydi. "Pek sayılmaz, çok pahalı ve hiç boş zamanım yok."

"Yani beni aramak için tuvalete o zaman mı gittin?" diye sordum, konuşmayı tekrar Jonathan'a yönlendirerek.

"Evet, sonra geri döndüm ve Owen içkileri getirirken fotoğrafı çektim. Bardaki diğer adamlara pek dikkat etmedim. Jonathan orada sadece yirmi dakika kadar kaldı; ayrılmadan önce birasını bile bitirmedi."

Kollarımı korumacı bir şekilde kendime doladım ve üşümemi .

"Neyin peşinde?" sordu.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi!"

"Bana yolculuktan bahset," diye sordum, konuyu geceleri beni uyutmayacak bir konuya çevirerek.

Claire bana Owen'ın Noel ya da Yeni Yıl için uzaklara gideceğini ima ettiğini anlatmaya devam etti. Claire ailesine yakındı ve bekâr olduğu için her Noel'i onlarla geçirirdi. Gece yarısı ayinine giderler, Claire de tüm süslemeleriyle birlikte bir fındık kızartması pişirir ve onları hediyelerle şımartırdı. Yeni bir erkek arkadaş için bu geleneğin bozulmasına imkân yoktu ama Owen buna aldırmamış, bunun yerine yeni yılı kutlamak için bir yerlere uçmayı önermişti.

"Belki de evlenme teklif etmek istiyordur. Kıkırdadım, bunun onu kızdıracağını biliyordum."

Yukarı.

"Oh, defol git," dedi Claire. Gülmeye çalıştı ama içindeki korkuyu duyabiliyordum.

sesinde. Bağlanma fobisi olduğunu kabul etmiyordu ama ben daha iyi biliyordum. "Sanırım nereye gidersek gidelim sıcak olacak, o da var. Ama uçmak için çok pahalı bir zaman ve ben beş parasızım," sızlandı.

"Belki sana ısmarlar? Noel hediyesi olarak? Ben de karşı çıktım."

Claire yılın bu zamanında herhangi bir yerde bikini zorlanacağından yakınırken bir on dakika daha konuştuk, sezon için ayırdığı fazladan kıymalı turtadan bahsetmeye bile gerek yoktu. Gitmek istemediği ve bahaneler uydurduğu çok açıktı. Acaba Owen'dan bıkmış mıydı?

Vedalaştığımızda esnedim, yatağıma kıvrıldım ve iPad'e koyacak bir suç programı buldum, başımı yastığa rahatça koyabilmek için kulaklıklarımın birini çıkardım. Kafamdaki boşluğu dolduracak bir şey istiyordum, böylece Jonathan, Simon ya da Tim'i düşünmeyecektim. Uykuya dalmam uzun sürmedi, ama bir çınlama sesiyle uyandım ve odada bir şey aydınlandı. iPad'in pili bitmişti ve telefonuma uzandım, kapakların arasından parıltıyı gördüm.

Ekrana bakarken zil sesi tekrar çaldı, ve telefonu elimi yakmış gibi yere düşürdüm. Evin önünde biri vardı. Birisi kapı zilini çaldığında uygulamadan gelen sestten ayrı olarak hareket sensörü olan bir zil sesi vardı.

Yataktan fırlayarak perdeyi kenara çektim ve güneşliği eğerek karanlığa baktım, tam zamanında siyahlar giymiş bir figürün yolda koştuğunu gördüm. Pencereden uzaklaşırken göğsümde yükselen panikle savaştım. Tüm vücudum titriyordu. Simon içeri girmeye mi çalışmıştı?

Beceriksiz parmaklarımla telefonu aldım, uygulamaya tıkladım ve son aktivitenin videosunun yüklenmesini bekledim. Figür çitin etrafından dolanıp hızla araba yoluna ve ön kapıya doğru ilerlerken nefesim kesildi. Birkaç adım ötede dondu kaldı, kapıya bakıyordu. Siyahlar giymişti ve tam aşağıya doğru çekilmiş bir bere şapka takıyordu, mükemmel bir hırsız kıyafeti. Kimse görse tanıyamayabilirdi ama bu figürün Simon olduğunu biliyordum.

Koşarak uzaklaşmadan önce yolun ortasında birkaç saniye durakladı. Bana saldırmaya mı geliyordu? Yoksa kayıt cihazını geri koymak için mi içeri girecekti? Her iki durumda da kameralı kapı zili onu . Mesanem gevşedi ve aceleyle tuvalete gittim. Pencereye dönmeden önce yüzüme sıçrattığım sıcak suyla ellerimi yıkarken şiddetle titredim. Saat kaçtı ki? Ne yapacağımı şaşırmış bir halde düşürdüğüm telefonu buldum; saat sabahın biriydi, sokak uyuyordu.

Araba yoluna bakmak için pencereyi açtığımda duyduğum tek ses ağaçların rüzgârda çıkardığı hışırtılardı.

George'a bir köriden çok daha fazlasını borçluydum. Yardımsever müdahalesi için ona teşekkür etmeliydim. Simon bu gece her ne planladıysa, filme alınacağını bildiği için içeri girmemeye karar vermişti. Onu öfkeden kudurmuş, çift cepheli evine koşarken küfrederken hayal ettim. Onu görmüşüm. Kanıtım vardı. Ne

İçeri girdikten sonra ne yapmayı planladığını bilmiyordum, gerçi iç kapıyı kilitlediğim için salona geçmesi mümkün değildi. Ancak üst kata çıkabilirdi.

Bu düşünce beni ürpertti, özellikle de evde sadece Rachel ve ben olduğumuz için. Polisi aramanın zamanı gelmişti, artık güvendeymişim gibi davranamazdım ve ailemi korumak zorundaydım. 999'u aradıktan sonra polis hemen geldi, iki erkek üniformalı memur kapının zilini çaldı ve onları karşılamak için aceleyle aşağı indim. Onları içeri davet ederek, kızım üst katta uyuduğu için seslerini alçaltmalarının bir sakıncası olup olmadığını sordum. Sarsılmış olduğumu görebiliyorlardı, içlerinden biri bana sıcak, şekerli bir çay yapmakta ısrar etti. Bir kadeh kırmızı şarap istedim ama gitmelerini bekleyecektim.

Bornozuma sarınarak mutfak masasına oturduk ve Simon Fox'la olanları anlattım. Kısa süreliğine internete düşen fotoğrafımın arkasında onun olduğundan nasıl emin olduğumu, ihbar ettiğim fotoğrafı ve evime girdiğine nasıl ikna olduğumu. Dinleme cihazından bahsetmemin pek bir anlamı yoktu. Söylediklerimin çoğu onun sözüne karşı benim sözümdü.

İki memur dikkatle dinledi, birinin yüzü kibardı, iri kahverengi gözleri vardı ve güven vericiydi, kapı zilindeki kamera görüntülerini izledikten sonra neden bu kadar üzgün olduğumu anlayabileceğini söyledi.

'Kesinlikle şüpheli görünüyor. Ancak sorun şu ki elimizde işlenmiş bir suç yok. Her şeyden önce, videodan o kişinin kim emin olamayız. Ve Bay Fox olduğunu tespit etsek bile, onu evinizin önüne geldiği için tutuklayamayız. Kapıyı denemedi ya da içeri girmeye çalışmadı.'

Yüzüm buruştu, gözlerime taze yaşlar doldu. Simon yine polisten kaçacaktı.

'Yine de gidip onu göreceğiz. Bu akşam nerede olduğunu teyit etmesini isteyin ve kibarca sizden uzak durmasını önerin. Evinizi satın aldığını söylediğiniz için bunun zor olduğunu biliyorum, ancak her şeyin avukatlar ve emlakçılar aracılığıyla ayarlanmasını talep edeceğiz.'

Parmaklarımı kupanın etrafına sıkıca sardım, sıcaklık tenimi yakıyordu. "Ya geri gelirse?"

O zaman bizi arayın. Ben Polis Memuru Michael Ferron ve bu da meslektaşım Polis Memuru Jeff Covell. Raporumuz için görüntüleri bize e-posta ile gönderebilir misiniz?

Başımı salladım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

'İşte, size göstereyim. Evde bunlardan bir tane var. İyi bir caydırıcıdır. PC Covell elini uzattı ve ben de ona telefonumu verdim. Uygulamayı açtı ve bana videoyu bir e-posta adresi ya da kısa mesajla nasıl paylaşacağımı gösterdi. "Bunu merkeze göndereceğim, böylece rapora ekleyebilirim," dedi ve telefonu bana geri verdi.

Esniyordum, göz kapaklarım ağırlaşmıştı, fırının üzerindeki saat neredeyse ikiye çeyrek vardı. Yatağa girip orada kalmak istedim.

"Evin güvenli olduğundan emin olmamızı ister misiniz, Bayan Massingham? Polis Memuru Ferron ayağa kalktı ve başparmağını yeğinin omzuna sokarak sordu.

'Hayır, değil. Bunu zaten yaptım. Bu gece geri geleceğini sanmıyorum.

'Uzak durması için onu uyaracağız,' diye cevap verdi.

"Sanırım daha önce meslektaşlarınızdan biri aramıştı, pek dikkat etmedi," dedim, hayal kırıklığım derimin altında dalgalanıyordu.

"Kendinizi tehdit altında hissederseniz lütfen bizi tekrar aramaktan çekinmeyin. Kapıda ona iyi geceler dilerken, güler yüzlü memur şöyle dedi.

"Merak etme, yapmayacağım," dedim, gülümsemeye çalışarak. Kapıyı kapatıp sürgülerken Simon Fox tekrar gelirse ona karşı hazırlıklı olacağıma karar vermiştim.

Neyse ki Rachel tüm polis ziyareti boyunca uyudu ve sabah neden bu kadar yorgun olduğumu anlayamadı. Yatakta fazladan on dakika geçirmek için kahvaltımı feda etmişim, gözlerimi ovuşturduğumda gözlerim yanıyordu. Claire'den gelen küfürlü bir mesajla uyandım, çünkü ona dün gece Simon'ın garaj yolumdaki videosunu göndermişim, memur bana nasıl yapılacağını gösterdikten sonra, uyumadan önce. Aptalca bir şekilde telefonumu kapatmışım, sabah alır diye düşünmüştüm ama tabii ki benden daha erken kalkmış ve aramaya çalışmıştı. Bana ulaşamayınca endişelenmiş ve bozuk bir sesli mesaj bırakmış. Ona hemen yatıştırıcı bir mesaj gönderdim. Ben iyiydim, hepimiz iyiydik ama Simon Fox efsanesi devam ediyordu.

Adam acımasızdı ve kendi kendime Jonathan'ın bu işe karışmış olup olamayacağını sordum. Midemde öfke kaynıyordu, Simon Fox gibi bir psikopata bulaşarak beni ve çocukları kasten tehlikeye atmayacağından emindim.

Odaklanmalıydım; işimin konsantrasyonuma ihtiyacı vardı. Belki de bugün hayatımda düzeltebileceğim tek unsur buydu. Tim'i bir rakam için zorlayacaktım; daha fazla belirsizlik içinde devam edemezdim. Genel Müdürlük'ün ayak sürüdüğünü biliyordum, elbette öyleydiler. Bana ödeme yapmak istemiyorlardı. Belki de benim bir tehdit olduğuma inanmıyorlardı? Onlara ne kadar büyük bir yük olabileceğimi gösterecektim. Karşı cins tarafından itilip kakılmaktan, göz ardı edilmekten, reddedilmekten ve kullanılmaktan bıkmışım.

Ben dişlerimi temizlerken Rachel mutfaktan, 'Anne, geç kalacaksın,' diye bağırdı.

Diş macununu yıkayıp aceleyle aşağıya indim ve boynumdaki oniks kolyeyi düzelttim. Aynaya baktığımda yeterince şık olduğumu gördüm ve binaya girdiğimde kendime sert bir kahve sözü verdim.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordum, uykulu gözlerle kahvaltısını yapan Rachel'ı izlerken. Muhtemelen öğle yemeğine kadar yatağına geri dönecekti.

"Biraz Casey'lere ama akşam yemeği için evde olacağım.

"Tamam, iyi eğlenceler," dedim ön kapıdan çıkarken, o öğleden sonra almayı umduğum Goddard Close görüşmesi için bir zaman belirlemediğimi hatırladım. Emlakçıdan Louise'i arayıp randevu almak listemdeydi. Rachel'ı daha sonra her zaman arayabilir ve ne zaman gelmesini istediğimi bildirebilirdim.

Ofise vardığımda, saat dokuzdan önce olmasına rağmen ortalık cehennem gibiydi. Mutfakta kendime sert ve şekerli bir kahve yaptım ve Çavuş neler olup bittiği konusunda beni aydınlattı.

"Bugün burada yönetim toplantısı var, herkes her zamanki gibi panikte. Gözlerini devirdi.

Her ne kadar bir korku saplansa da ben de aynı şekilde hissetmekten kendimi alamadım. Kurulun önünde kendimi ve yaptıklarımı savunmak zorunda kalacak mıydım? Onlar Tunbridge Wells'teyken, burada baş etmem gereken tek kişi Tim'di ve onu o kadar iyi tanıyordum ki, beni korkutmuyordu. Aynı şeyi tepedeki diğer adamlar için söyleyemezdim.

Nabzım hızlanarak ofisime döndüm ve orada saklanabileceğimi umarak kapıyı kapattım. Yapmam gereken şeye konsantre olmaya çalışırken, gözlerim buzlu camdan Liam'a kaydı. Klasörleri topluyor, göğsüne bastırıyor ve aceleyle ofisinden çıkıyordu. Kasıtlı olarak bırakıldığım toplantıya çağrılmıştı.

Bir yerde olmamam gerektiğinden emin olmak için e-postalarımı kontrol ederken, Tim kapımı açıp kafasını içeri uzattığında sıçradım. Dostça bir jest ya da güneydin yoktu. Şaşırmamış olmama rağmen, aramızdaki nezaket sözcükleri tükenmişti. Son birkaç haftadır başının belası olmuştum ve Muhtemelen beni vurmak için sabırsızlanıyordu.

"Saat on birde bir toplantımız var, az önce sana bir davetiye gönderdim. "Tamam," dedim, sesimdeki yalpalamayı gizlemeye çalışarak.

Tim yapmadı asmak etrafta, ne de yaptı o söz onun e-postalar veya hafta sonu elde etmeye çalıştığı bilgiler.

E-postamı yeniledim ve toplantı talebi geldi. Konu satırında ya da mesajın gövdesinde hiçbir şey yoktu ki bu çok sıra dışıydı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir toplantıya nasıl hazırlanabilirdim? Katılımcıları kontrol ederken kalbimin sıkıştığını hissettim, Peter Franks, Operasyon Direktörü, Tim ve Liam katılıyordu.

Bunun benim sunumumla ve Winston'a yönelik tehditle ilgili olduğunu hemen anlayınca, mideme kurşun bir bowling topu gibi inen bir endişe kapladı içimi. Peter'ı bana zorbalık etmesi için getirmişlerdi ama en azından karşımda tüm yönetim kurulu değil de sadece o vardı. Saçma sapan bir adam olduğunu duymuştum. Eski kafalı ve sert bir tavırla altmışa vuran biri olarak aptalları seve seve kabul etmezdi. Kamera kolyesini takmayı unutmadığıma sevinmiştim.

Onunla sadece bir kez, katıldığım tek Noel partisinde tanışmıştım. Gece ilerledikçe parti daha da gürültülü bir hal almış ve ekip Londra'daki lüks oteli terk ederek eğlence saatine yakın bir striptiz kulübüne gitmişti. Mazeretlerimi bildirip oradan ayrılmıştım ama diğerlerinin kızları olacak kadar genç kızlara tenner salladığı sırada bir içkiden sonra evine, karısının yanına giden Ed'den kanlı detayları duymuştum. Bir daha asla bir davete katılmadım.

Koltuk altlarım nemliydi, ofisim birden klostrofobik bir hal aldı ve biraz hava almak için dışarı çıktım, bluzumdaki soğuğu emdim. HGV şoförlerinden Ted bana bir sarma sigara verdi ve ben de tavsiye almak için Claire'i ararken otoparkta içtim.

"Tanrım, şu anda senin için her şey yolunda gidiyor, değil mi!" dedi, ıslık çalarak.

"Biliyorum, çok stresliyim. Sence toplantı ne hakkında olacak?"

"Bu iki şeyden biri, ya size ödeme yapacaklar ya da eğer gerçekten şaibeliyse sizi zorla çıkarmaya çalışacaklar.

"Beni kovmak mı?" dedim, bu fikre inanamayarak. "Deneyebilirler.

Dişlerimi sıktım, bir o yana bir bu yana dönerek soğuğu kucakladım. "Nasıl yapabilirler? Bu yasadışı olur," dedim.

"Evet, ama bu sadece sizin karşı çıkacağınızı düşündükleri zaman sorun olur.

"Bu dövüşten kaçmayacağım," diye tükürdüm, elimdeki ruloyu fırlattım ve tozdan başka bir şey kalmayana kadar betona vurdum.

"Aferin sana. Unutmayın, elinizde tacize dair kanıtlar, gerçek videolar ve e-postalar var. Sözleşmedeki hatanın size ait olmadığını kanıtlayabilirsiniz, değil mi?"

'Evet,' diye cevap verdim. İçimde bir adrenalin dalgası yükseldi. Bunu kanıtlayabilirdim; işimde mükemmel olduğumu da kanıtlayabilirdim. Haksız yere işten çıkarıldığımı kanıtlamak için onları mahkemeye vermek zorunda kalsaydım, hiç tereddüt etmezdim.

'Sadece sakın olun, açık ve net olun ve duygusallaşmayın, tamam mı? Akli başında olmalısın. Sonra beni ara ve nasıl gittiğini haber ver.

'Yapacağım, teşekkürler Claire. Bazen sensiz ne yapardım bilmiyorum,' dedim, en iyi arkadaşıma duyduğum sevgi beni gözyaşlarına boğmakla tehdit ediyordu. Telefonu kapattım, dimdik durdum. Her kasım esnedi, omuzlarımı geriye attım, adrenalin sanki savaşıa girecekmişim gibi vücuduma pompalanıyordu.

OceanofPDF.com

"Kay, bize katıldığın için teşekkür ederim. Ben odaya girerken Peter oturduğu yerden kaydı. Tim ve Liam ayağa kalkmadılar ama bana garip bir şekilde gülümsediler, fırıl fırıl dönen gözleri oyunu ele veriyordu. Bu bir toplantı değildi; bu bir infazdı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, Peter'ın karşısındaki koltuğa kaydım ve kapalı dizüstü bilgisayarımı önüme koydum, USB bellek hazırды. Sunumu tekrar göstermem gerekip gerekmediğini, bana istediğimi vermezlerse nelerin tehlikeye gireceğini tam olarak anlayıp anlamadıklarını bilmiyordum.

Tim boğazını temizledi ve o lanet altın kalemi parmaklarının arasında döndürdü. "Bir temsilcinin katılmasını ister misiniz?

"İhtiyacım var mı? Kaşlarımı çatarak odaya baktım ama kimse gönüllü olarak cevap vermedi. "Ed müsait mi? Ed'in Winston'ın sendika temsilcisi olduğunu biliyordum ve sendikada olmasam da onun bilgisi yardımcı olabilirdi. Ayrıca benim tarafımda olacak birini seçecek olsaydım, o tek kişi olurdu.

"Korkarım Ed bugün ofiste değil, Birmingham'da," dedi Tim kesin bir ifadeyle ve Ed'in yokluğunun hesaplanmış bir karar olduğunu biliyordum. Muhtemelen onu bu toplantıdan kasıtlı olarak uzak tutmak için Birmingham'a gönderilmişti.

"Eh, sanırım şansımı deneyeceğim," diye cevap verdim, sıkıca gülümseyerek. Başka kimseye güvenmiyordum. Bir an için toplantının resmi olarak kaydedilmesini istemeyi düşündüm ama cevabın olumsuz olacağını biliyordum. Kolyemi takıyordum, böylece en azından konuşulanların kişisel bir kaydını tutabilecektim.

"Peter, Yönetim Toplantısı için Gatwick'te olduğu için bu konuyu bugün çözmenin iyi bir fırsat olacağını düşündü, Kay.

"Evet, bir davetiye almadığımı fark ettim," dedim soğuk bir şekilde, hoşuma gitse de gitmese de eldivenlerin çıktığını fark ederek.

"Hayır, bizden ayrılmaya bu kadar hevesliyen toplantıya katılmanızın pek bir anlamı yok gibi görünüyor," dedi Peter, sesi diken diken olmuştu.

'Korkarım bu doğru değil, Peter. Bana görevimin Liam'ınki ile birleştirileceği ve artık Winston'da bana ihtiyaç olmadığı söylendi.

'Evet, size iyi bir işten çıkarma paketi teklif edildi ama siz bunu reddettiniz. Anladığım kadarıyla daha fazla para için Tim'i tehdit etmişsiniz.

"Tehdit edildi," diye alay ettim, sesimdeki kahkahayı tutamadım, "pek sayılmaz.

Peter benden Tim'e baktı ve tekrar Tim'e döndü, Tim ona 'gördün mü, sana söylemiştim' der gibi bir bakış attı, sanki ben bir baş belasıymışım gibi.

"Tim'i tehdit etmedim. Ona söyledim - aslında, son birkaç hafta içinde onun ve çalışanlarının taciz, cinsel ima ve önyargılarına dair topladığım kanıtları gösterdim. Ona rakamlarını yeniden hesaplaması için bir şans sundum. Yavaşça konuştum, tenimden sıcaklık yayılıyordu. Kıpırmızı olmalıydım ama bunun beni korkutmasına izin vermedim. Kontrol bendeydi ve zayıflatılmamalıydım, kimin toplantı odasında oturduğumuz umurumda değildi.

"Ne yazık ki bu rakam pazarlığa açık değil ve korkarım artık masadan kalktı. Uzun lafın kısıası Kay, Allegra sözleşmesini berbat ederek şirkete yirmi bin sterlinden fazla zarara uğrattın. Senin de çok iyi bildiğin gibi, altı ay yerine üç aylık bir geçici görevlendirme olmalıydı.

Bir an ağzım açık kaldı ve Peter'dan Liam'a baktım, Liam'ın yüzü hayalet gibiydi. Oturduğu yerde büzülmüş, başka bir yerde olmayı dileyen bir çocuğu andırıyordu. Yine de sessiz kaldı, beni yine otobüsün altına atmaya hazırды, böylece suçu üstlenmek zorunda kalmayacaktı.

Peter kollarını göğsünde kavuşturup kendini masadan uzaklaştırarak, "Şimdi ihbar sürenizi ödeyeceğiz ama bugün ayrılmanız gerekiyor," diye devam etti. Bu konudaki son sözü buydu.

Gözlerim ona doğru parladı. *Kendine gel, Kay.*

Peter ile göz teması kurarak sakince koltuğumda öne doğru eğildim. 'Allegra sözleşmesindeki hatanın farkındayım ama bu benim hatam değildi. Liam bize ilk verdikleri sözleşmeyi iade etti, benim yeniden müzakere ettiğim sözleşmeyi değil. Aslında, eğer Damien'ı ikna etmeyi başaramasaydım

emeklilik katkı paylarını ve özel sağlık sigortalarını da ödüyordu. Bana teşekkür etmelisiniz. İçime şeytan girmiş gibi bedenimden taşmak üzere olan öfkemi kontrol etmeye çalışırken bacağım masanın altında sallanıyordu.

Peter gözlerini kırptırdı, belli ki hatanın bana ait olmadığından habersizdi ve gözlerini Tim'e dikti.

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum, Sözleşme Müdürü olarak doğru sözleşmenin imzalanmasını sağlamak sizin sorumluluğunuzda. Tim'in kulakları pembeleşti ve odadaki atmosferin değiştiğini hissedebiliyordum.

"Bildiğin gibi Tim, Liam'a doğru kağıt kopyasını verdim. Ayrıca ona doğru sözleşmeyi e-posta ile gönderdim. Buna rağmen yine de eski sözleşmenin çıktısını alıp imzalayarak karşı tarafa gönderme hatasını yaptı. Damien imzalayana kadar sözleşmeyi bir daha görmedim. O zamana kadar zararın neresinden dönülürse kârdı.

Peter, sanki bir bilek hareketiyle beni ortadan kaldırabilecekmiş gibi elini sallayarak, 'O dedi, bu dedi,' diye küçümseyici bir yorumda bulundu.

Çenemi sıktım, ellerim titremeye başladı. "Sizi temin ederim ki öyle değil. Tarihli ve saatli e-postanın kopyası bende var.

Şimdi bana herhangi bir ödeme yapmamak için uğraştıklarına inanamıyordum. Beni gitmeye zorluyorlardı. Oda bir an sessizliğe gömüldü ve toplantının Peter'ın beklediği gibi gitmediğini hissettim.

'İzin almadan çekim yapmak GDPR kurallarının ihlalidir, Kay, bu ağır bir suiistimaldir ve bu nedenle derhal gitmeni isteyebiliriz. Ancak burada dostane bir şekilde ayrılmaya çalışıyoruz. İlk teklifimiz olan altı aylık maaşını geri vermeye ne dersin?' Tim'in önerisi üzerine alnında boncuk boncuk terler belirdi ve benden morarmış Peter'a baktı.

Artık canıma tak etmişti. Sesimin titremesini engelleyemeyerek bağırdım: 'Beş yıldır buradayım Tim, çok çalıştım ve benden istenen her şeyi yaptım. Bir gün bile izin yapmadım, hastalanmadım, neredeyse hiç tatil yapmadım. Sözleşme Müdürü olduğumdan beri haftada kırk saatten fazla çalışıyorum ve işimde mükemmelim. Yaptığım her değerlendirmede beni üstün olarak işaretlediniz. Yine de Liam'ın hatası yüzünden günah keçisi ilan ediliyorum.

Tim beni durdurmak için elini salladı ama ben daha yeni başlıyordum.

'Beş yıl boyunca yönetimden depoya kadar sistematik tacizlere katlandım, asla şikayet etmedim, her şeyi sineye çektim. Artık yeter. Eğer beni işten çıkaracaksanız, haksız işten çıkarma konusunda bir avukatla temasa geçeceğim ve kayıtlar olmasa bile zorla çıkarıldığımı gösterecek fazlasıyla kanıtım olduğuna inanıyorum.

Omurgamın dibinde ter birikti, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Daha önce profesyonel olarak kendimi savunmak zorunda kaldığım bir durumla hiç karşılaşmamıştım ama haklı olduğumu ve yapmaya çalıştıkları şeyin adaletsizliğini bilmek beni teşvik etti. Parmaklarımı avucumun içine doğru kıvırdım, tırnaklarımın ete değen çıkıntılarını hissettim.

'Madem öyle yapman gerektiğini düşünüyorsun, Kay. Gün sonuna kadar masanın temizlenmesini bekliyorum,' dedi Peter, kızgınlığını gizlemeye çalışarak kayıtsızca.

"İşten çıkarılmamı yazılı olarak alacağımı varsayıyorum?"

"Böyle bir şey olmayacak. Peter yumruğunu masaya vurdu ve ayağa kalktı. Emekliliğine birkaç yıl kalmış bir adama göre oldukça neşeliydi. Kendime rağmen sese atladım, Liam ve Tim'in de aynı şeyi yaptığını görmekten memnun oldum.

Köşeye sıkışmış bir yılan gibi karşılık verdim, zehirle saldırdım. 'Aptallık etme Peter. Tim neye sahip olduğumu ve kaydettiğim görüntülerle basın nasıl bir gün geçireceğini biliyor.

"Mahkemede kabul edilmeyecek," diyerek parmağını bana doğru salladı.

"Haklısınız, mahkemede olmaz ama hissedarların, işyerinde kadınlara zorbalık yapan bir grup kadın düşmanı olarak ifşa edildiğinizde mutlu olmayacaklarını garanti ederim.

Peter, kırbaçlanmış gibi ayağa fırlayıp odadan kaçan Tim'e, "Erişimini hemen iptal et," diye çıkıştı.

Önemli değildi, ihtiyacım olan tüm e-postaları iletmiştim.

Peter savaştan pes etmeyecekti ve bunun onun kazanamayacağı bir savaş olduğunu biliyordum. Ben sakinliğimi koruyup masada oturmaya devam ederken o bana dik dik bakmaya devam ediyor, boyumla gözümü korkutuyordu. Soğukkanlı dış görünüşümün altında jöle gibiydim, ayağa kalkma zamanı geldiğinde bacaklarımın beni taşıyıp taşımayacağından emin değildim.

"Şimdi defol git buradan," tükürdü ve dizüstü bilgisayarımı masanın üzerinden aldı.

Peter'ın patlamasının şokuyla sandalyenin koluna tutunarak, titreyen bacaklarımın üzerinde yavaşça ayağa kalktım. Liam koltuğuna daha da gömülmüştü ve ben ona sert bir şekilde bakarken sanki bir topun içine kıvrılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Çenemi dik tutarak odadan çıkıp ofisime doğru yürüdüm, çıkar çıkmaz hava sıcaklığı düşmeye başladı.

Birkaç dakika içinde Tim kapımda belirdi, alnını bir mendille sildi.

"İşten çıkarılmanız yazılı olarak bildirilecek," dedi ve sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi bana bir zarf uzattı. 'On iki haftalık ihbar süresi, tahakkuk eden izin, sağlık ve emeklilik primleri ile birlikte

önümüzdeki birkaç gün içinde.' Teklif altı aylık maaştan üç aya düşmüştü, yaygara kopardığım için cezalandırılmışım.

Tim'e ters ters bakarak, "Avukatım sizinle irtibata geçecek," diye cevap verdim.

Tuhaf bir şekilde, ofisimden çıkarılırken içimi bir rahatlama dalgası kapladı ve elimde bir anlaşmazlık olduğunu bilmeme rağmen, yüzleşmenin sona ermesi beni rahatlattı. Artık Winston'daki geleceğim ya da sadece benim doğuştan sahip olmadığım ekstra bir uzantıya sahip olanlar için yağlanan şirket merdivenlerini tırmanmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Onların aptallıklarına, görünüşümle ya da giymeyi seçtiğim kıyafetlerle ilgili iğneleyici sözlerine katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Omuzlarım, üzerlerine nazik avuçlar konmuş gibi aşağı indi ve Peter'ın yükselen sesini duyduktan sonra izleyicilerin bakışlarını görmezden gelerek resepsiyondan dışarı süzüldüm.

OceanofPDF.com

Ellerim direksiyonda titreyerek otoparktan çıktım ve ilk çalmadan sonra telefonu açan Claire'i aramadan önce en yakın yerleşim sokağına doğru sürdüm.

Toplantıda olanları anlattığımda Claire, 'Vay anasını, gerçekten de ikisine de haddini bildirdin, değil mi,' diye haykırdı.

'Tim onlar hakkında ne bildiğimi bildiği halde beni dışarı ittiklerine inanabiliyor musunuz?

'Bu çok gülünç. Ne ?" diye sordu.

'Bilmiyorum, kendimi hasta hissediyorum. Basına gitme tehdidinin yeterli olacağından emindim. Blöfümü görmelerini beklemiyordum ama en tepedeki Peter'ın neye sahip olduğum hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum. İşsiz olduğumun farkına varmaya başlamıştım, panik sarmaşık gibi tırmanıyor, tüm uzuvlarımı sarıyordu.

"Belki de onları bir kez daha zorlamanız gerekiyordur? Claire, bunun yerine bir avukattan tavsiye almanın ileriye dönük bir yol olabileceğini önermeden önce teklif etti. Daha konuşamadı, bir ekip araması çıktı ve hemen gitmesi gerekiyordu, ben de kusacakmışım gibi midemde bir düğümle eve doğru yola çıktım. İşe her şeyi USB bellekte toplayarak başlayacaktım. tavsiye için birine yaklaşımadan önce kanıtları bir araya getirin.

Jonathan ve Simon Fox'u bir an için unutmuştum, ta ki eve geldiğimde her iki arabanın da garaj yolunu kapattığını görene kadar. Yolun aşağısına park etmek zorunda kaldım, bu da beni sinirlendirdi. Simon Fox'un aptal devasa Jaguar'ı arabamı dolduruyordu.

Boşaltmaya hazır bir şekilde eve doğru koşarken, el sıkışarak ve gülümseyerek dışarı çıktılar.

"Neler oluyor?" diye sordum, öfkeyle.

Jonathan gözleri fal taşı gibi açılmış, farlara yakalanmış bir tavşan gibiydi; Simon ise içinde bulunduğu durum karşısında kıkırdarak yanından geçip gitti.

"Bunu sana bırakıyorum, dostum," dedi. Arabasına tırmandı ve hızlı bir hareketle geri geri giderek garaj yolundan çıktı.

'Sanki zaten sahibi o,' diye söylendim.

Jonathan savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. 'Woah, woah, sakın . Neyin var senin?'

"Ben olmadan evime girmeyecek. Kan basıncım tavan yaptı ve diş etlerim ağrıyana kadar dişlerimi sıktım.

" aranızda ne var?" Sırıttı ve burnuna yumruk atma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak parmak eklemlerimi sıkıca sıktım. Komşunun arabasının motorunun mırıldandığını duydum ve annemin bana kirli çamaşırlarını herkesin içinde ortaya dökmenin doğru olmadığını öğrettiğini hatırladım.

"Rachel evde mi? Simon Fox'tan önce Casey'lere gitmiş olmasını umarak sordum.

'Hayır, arkadaşında olduğunu hatırlatmak için bir not bırakmış. Bu panik de neyin nesi?'

'Bana neler olduğunu anlatmalısın Jonathan, dün Simon Fox ile içki içiyordun. Bu konuda yalan söyledin ve dün gece evime girmeye çalıştı. O delinin teki, saçma arabası yüzünden bana karşı bir kan davası var ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Parmağımı ona doğru salladım ve Jonathan bir adım geri çekildi. Beni daha önce hiç bu kadar öfkeli gördüğünü hatırlamıyordum ama duramıyordum. 'Eğer bana bilmek istediğim şeyi söylemezsen, yemin , bu lanet evden taşınmam. Tekme ve çığlıklarla beni götürmeleri için polisi çağırabilirsin. Jonathan bana boş boş bakarken ciğerlerimi yeniden doldurarak hava aldım.

'Neden bahsettiğini bilmiyorum, Kay. Aklını kaçırmışsın.'

"Claire seni dün gece Six Bells'de gördü Jonathan.

Şimdi de beni mi gözetliyorsun? Bak aramızdaki her şey bitti Kay, artık beni takip edemezsin. Gözleri yarığa dönüştü ve birbirimize ters ters baktık.

'Kendini övme, Monique sana hoş geldin diyor. Simon Fox ile ne pişirdiğini bilmek istiyorum, hepsi bu. Buradaydı, eve girmeye . Bir dinleme cihazı yerleştirmiş.'

"Oh, hadi ama. Jonathan başını arkaya atarak güldü, söylediğim tek kelimeye bile inanmadığı belliydi.

"Ryan'ın dolabına ot koyan oydu," dedim.

Jonathan, 'Sen delisin, cidden, yardıma ihtiyacın var,' dedi ama sesi pek emin gelmiyordu. Oğlundan bahsetmek onu sarstı ve doğruyu söyleyip söylemediğimi tartıştığını görebiliyordum.

"Öyle miyim? Onunla aranızda ne var bilmiyorum ama size söylüyorum, Simon Fox bir psikopat. Başım zonkluyordu, öfke ve onunla birlikte gelen adrenalin patlamasıyla boğulmuştum. Saatlerdir yüksek tempoda koşuyordum ve her an çökebilirdim.

Jonathan ellerini kalçalarına dayamış, sanki ona cevap verecekmiş gibi yeri inceliyordu. Kafası karışmış görünüyordu, bildiğini sandığı şeyle benim ona söylediğim şey arasında sıkışıp kalmıştı. Daha önce ona hiç yalan söylemediğimi bildiği için kafası karışmıştı.

'Gerçeği söylemeye hazır olduğunda geri gel ve beni gör. Seni ya da Simon'ı bensiz burada istemiyorum, anladın mı?' dedim ve içeri girip kapıyı çarparak çıktım. Ondan anahtarını istemeyi düşündüm ama asla kendi isteğiyle vermezdi. Kontrolü asla bırakmazdı.

Jonathan'ın gitmesi birkaç dakika sürdü, dışarıda ayaklarını sürüyerek dolaşüyor, telefonuna dokunuyor ve söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ahmağın teki olduğunu biliyordum ama ne ailesini ne de çocuklarını tehlikeye atacağına inanmıyordum.

Hızlıca bir fincan çay yaptım ve masaya oturdum, Simon ve Jonathan'ın ben gelmeden önce söyledikleri bir şey var mı diye kameranın kapı zilini kontrol ettim, ama işe yarar bir şey yoktu, sadece Simon'ın el sıkışırken 'Kulağa hoş geliyor, dostum' diyen sesi vardı. Gerçi neyin *iyi* olduğunu bilmiyordum.

Hâlâ öfkeliydim ama şu anda Simon Fox'la daha fazla ilerleyemeyeceğimi fark ederek dikkatimi Winston'ınkine çevirdim. Bugünkü toplantının videosunu kolyeden indirdim ve zaten içinde sunum olan USB belleğe kopyaladım. İş hesabımdan kişisel hesabıma yönlendirdiğim e-postaları, sözleşmeyle ilgili olanları, videoları ve taciz olarak yorumlanabilecek diğer iletişimleri ekledim.

Peter, artık iş e-postama erişimim olmadığı için işleri daha ileri götürmek için gereken kanıta sahip olamayacağımı varsayardı. İtibarım için ne kadar ileri gidebileceğimi hafife alan bir başka adam. Kalıcı bir gelirim olmaması beni ne kadar korkutuyorsa, bu adaletsizlik de o kadar öfkeliendiriyordu.

İşim bittiğinde, beni oyalaması için birkaç ekmek yedim ve makyajımı düzelttim. Makyajımın çoğunu terleyerek çıkarmıştım ve cildimde göz altlarımdaki torbaları ve alnıma kazınmış stres çizgilerini belirginleştiren hoş olmayan bir parıltı vardı. Rachel birkaç saat daha evde olmayacaktı ve ben de daha sonra bir paket servis almayı ve bir şişe kırmızı şarap içmeyi düşündüm. Geçirdiğim günden sonra buna ihtiyacım olacaktı.

Süpermarkete giderken ertesi sabah yataktan çıkmamayı düşündüm. Haftam, içini dolduracak hiçbir şey olmadan ne kadar da acınası görünüyordu. Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. İşim olmadan ne yapardım? On iki hafta dolduğunda bizi nasıl besleyecektim? Simon Fox konusunda kafasını kopardığım Jonathan'dan para isteyemezdim. Zaten ona güvenemezdim, çekip gittikten sonra olmazdı. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım.

Eller serbest özelliğini kullanarak Claire'in cep telefonunu aradım ve mesaj bıraktım. Uygun kalıcı bir iş olmasa bile, belki bana hemen geçici bir iş bulabilirdi. Paranın gelmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Belki de bana önerdikleri işten çıkarma paketini kabul etmeliydim, her ne kadar bana bugün verdiklerinden çok daha iyi da. Yine de bana üç aylık bir para daha kazandırabilirdi. Reddetmek için çok mu aceleci davrandım? Söyledikleri kadar cazip değildi ve süreci düzgün bir şekilde takip etmediklerini biliyordum.

Eğer benim rolüm Liam'inkiyle birleştirilecekse, kesinlikle benim de başvurabilmem gerekirdi. Birbirimize karşı puanlanmış olmaz mıydık? Bu beni kapı dışarı etmek için bir oyundu.

Hiçbir şey anlamadan koridorlarda ilerledim. Kafam o kadar doluydu ki patlayacak sandım. Bir umutsuzluk kuyusuna düşmemek için olumlu yönlere odaklanmaya çalıştım. En azından evi gözden geçirmek, eşyaları toplamak ve artık ihtiyacım olmayan ıvır zıvırlardan kurtulmak için birkaç gün ayırabilecektim.

Jonathan taşındığında sadece birkaç parça eşya almış, eşyalarının çoğunu geride bırakmıştı. Onlarla bahçede bir şenlik ateşi yakmamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekti. Aptalca bir şekilde, hepsini almadığı için ayrılığın kalıcı olmadığını düşünmüştüm. Şimdi geri kalan eşyalarını kutulayıp toplaması için garaj yoluna bırakmaktan zevk duyacaktım.

Mağazanın içinde amaçsızca dolaşırken, bir hafta sonra Cadılar Bayramı'na hazır olan cafcacılı turuncu, yanıp sönen balkabağı kaselerini ve tatlı dağlarını inceledim. Zamanın nasıl geçtiğine ve neredeyse Kasım ayına geldiğimize inanamıyordum. Noel yaklaşıyordu ve onu Jonathan olmadan yeni bir evde geçirme düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

Çocuklar onunla kalmayı seçerse ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, tek başıma Bridget Jones film maratonu izlediğim ve bir küvet Quality Street yediğim hayaller kafamda dönüp duruyordu. Jonathan'ın haftalar önce attığı "tek kişilik yemeğinizin tadını çıkarın" mesajı hafızamda canlandı ve neredeyse mevsimlik ürünler reyonunun ortasında hüngür hüngür ağlayacaktım.

Sepetimi self-servis kasaya götürmeden önce ikizler için birkaç şekerleme ve kendim için iki şişe Merlot alarak aceleyle uzaklaştım ve bir personelin yaşımı doğrulaması için bip sesi duyduğumda irkildim. Bu utanç vericiydi; kırklı yaşlarında bir kadın, çirkin bir şekilde ağlamaktan dakikalar uzakta ve çaresizce ayrılmak istiyordu

dükkana girdim. Hâlâ ergenlik çağında olan kasiyer çocuk, sulu gözlerimi görür görmez beni başından savdı, kartını ekrana okuttu ve koşarak uzaklaştı. Her iki elimde birer şişe, koltuk altına sıkıştırılmış şekerler ve ağzımda fişimle hızla dükkândan çıktım.

Arabanın içinde güvendeydim, yanımda park etmiş araçların boş olmasına sevinerek bir süre hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Bütün gün içimde tuttuğum duygular bir ağlama dalgası halinde dışarı fişkırdı ve umutsuzluk geçip eve dönecek kadar iyi görebilene kadar başımı direksiyona yasladım.

Saat henüz üç olmasına rağmen, içeri girer girmez şarabı açtım, kendime büyük bir bardak doldurdum ve sigara içmek için arka bahçeye çıktım. Bu kombinasyonun beni sakinleştireceğini umuyordum ama her zamankinden daha gergindim. Rachel eve dönmek üzere olduğunu bildirmek için mesaj attığında midem gurulduyordu ve o gün ne kadar para harcadığımı hatırladıkça içim sızlayarak pizza sipariş ettim. Bu dizginlemem gereken bir şey olacaktı, özellikle de işsizken.

Kendime yarının başka bir gün olduğunu söyledim ve üçüncü kadeh kırmızı şarabı içtiğimde Tim'den üç cevapsız arama olduğunu gördüm. Bugün olanlardan sonra onunla konuşmamın hiçbir yolu yoktu. Beş yıl boyunca birlikte çalışmıştık, patronumdu ve zaman zaman davranışlarına katılmasam da yakın zamana kadar ona saygı duyuyordum. Görünüşe göre geçmişin bir önemi yoktu ve ben eski bir paçavra gibi bir kenara atılmıştım. Bana böyle davranmaya nasıl cüret eder, Winston's buna nasıl izin verir.

Pizzanın gelmesini ve Rachel'ın eve dönmesini beklerken MacBook'umu açtım ve Advisory, Conciliation and Arbitration Service ya da kısaca ACAS web sitesini inceledim. Yasal olarak nerede durduğumu görmek istiyordum, eğer günün soğuk ışığında bunu daha da ileri götürmek istersem. Herhangi bir ödeme olmadan, davamı savunmaya çalışmaktan başka seçeneğim yoktu. Başka bir şey bulana kadar beni idare edecek paraya ihtiyacım vardı. Claire mesaj atarak geçici iş konusunda hemen bir şey olmadığını ama beni bilgilendireceğini söylemişti.

ACAS'ın web sitesindeki bilgiler arasında gezinirken, haksız yere işten çıkarıldığım için dava açabileceğimi düşündüm. Doldurabileceğim bir form vardı ama ekrana bakarken gözlerim doldu. Bir kadeh şarabı fazla kaçırmıştım ve yarına kadar beklesem daha iyi olacaktı, ayıkken bu konuya odaklanabilecektim.

"Anne, pizza getiren bir adam var," diye seslenildiğini duydum ön kapı açılırken. Rachel ve akşam yemeği birlikte gelmişti, ki bu mükemmeldi.

Alkol boş midemde sallanırken zamanlama değişti. Ayağa kalktım ve şoföre bahşış vermek için bir avuç bozuk para aldım. Sıkıntılarımdan uzaklaştığım için mutluydum.

Masaya oturduk ve doğrudan pizza kutusundan yedik. Birkaç dilim yedim, Rachel bana gününü anlatırken bir kadeh kırmızı şarap daha içtim.

"Bugün neredeyse Ava'yı yumrukluyordum," diye ağzından kaçırdı.

"Ava'yı ne zaman gördün? Dedim, yüzümdeki kan çekiliyordu.

"Ben ve Casey otobüsle şehre indik, o da Starbucks'taydı.

"Peki ne oldu?

"Ryan'ın uyuşturucu satıcısı olduğunu etrafa yayıyor, tüm arkadaşlarına söylemiş. Gerçekten anne, tam bir sürtük! Rachel bir dilim daha sucuklu pizzayı mideye indirdi.

İçimi çektim, o kız da babası kadar belaydı.

"Ne yaptın?" diye sordum, cevabı duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

"Dışarı çıktığında onu ittim ve kardeşim hakkında daha fazla saçmaladığını duyarsam ağzını dikeceğimi söyledim.

Kısmen şarabın etkisiyle ama daha çok kızımın sesinin şimdiye kadar duyduğum en 'gangster' gibi çıkmasından dolayı çılgınca kahkahalar döküldü.

'Rachel, gerçekten, ondan uzak dur. O bir bela, babası da bela ve ikisinin de yakınında olmanı istemiyorum,' dedim, hızla ebeveyn moduna geçerek.

Rachel kaşlarını çattı ve ben içten içe, tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi, kardeşini savunduğu için gurur duymaktan kendimi alamadım. "Zaten saçma sapan konuşuyor. Geçen hafta okulda herkese polisin evine geldiğini ve babasının soruşturulduğunu söylüyordu. Kulaklarım diken diken oldu.

"Ne için soruşturuldun? Ben sordum, Rachel omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Vergi ya da başka bir şey. Ağzını bir parça mutfak rulosuna sildi ve ben zihnimde koşuştururken kutuyu itti. "Tıka basa doydum. Duşa girmemin bir var mı?" dedi ayağa kalkarak.

"Devam et. Bu hafta yapman gereken bir ödevin var mı?"

"Evet, Casey ve ben yarın tarihimizi birlikte yazacağız.

Başımı salladım ve ben kalan pizzayı buzdolabına koyarken Rachel yukarı çıktı.

Bu ilginçti. HMRC, Simon'ın işletmesi ya da işletmeleri için vergi ödemekten kaçındığını mı düşünüyordu? George'un Simon'dan bahsettiğini hatırlamıyorum.

Vergi, Simon işe başlarken tüm bunları halletti mi? Çarşamba günü ona sormam gerekecek.

Telefonum masanın üzerinde titredi, Ryan arıyordu.

"Selam ufaklık, nasılsın? Telefonumu omzumla kulağım arasında dengede tutarken masayı ve kenarları sildim.

"Evet, güzel. Babamın arkadaşı Jim ile birlikteydim; bana tesisatçılığın temellerini öğretiyor. Bugün bana bir sürü şey gösterdi. Birinin su deposunun altında sızıntı olan bir işe gittik, uzun zamandır damlıyordu ve tüm döşeme tahtalarını ıslatmıştı, çılgıncaydı.

Jonathan'ın Ryan'ı yarıyıl tatili için Jim'e ikinci kaptan olarak gönüllü olarak verdiğini hatırlamam bir saniye sürdü, belki bir hafta sonra da. Ryan ticareti öğrendiği ilk günden keyif almıŒ gibi görünüyordu.

'Kulağa hoş geliyor, ilgini çekebilecek bir şey olduğunu düşünüyor musun? Üniversitede tesisatçılık yapabileceğine eminim.

"Jim doğuştan yetenekli olduğunu düşünüyor, GCSE'lerimi bitirdiğimde bana neredeyse çıraklık teklif edecek. Ryan'ın *Call of Duty*'nin son sürümünden başka bir şey hakkında bu kadar hevesli olduğunu hiç duymamıştım.

'Senin adına çok sevindim, zamanını verimli bir şekilde değerlendirmen çok güzel. Babam daha gelmedi mi?'

"Hayır, Monique'e gitti, bana paket servis için para bıraktı.

Burun deliklerim alevlendi, Jonathan oğlunun kendisiyle kalmasını istedi ve Monique'le olan anlaşmazlığını çözmek için çekip gitti.

"Bugün evi göreceğimizi sanıyordum? Ryan devam etti. "Kahretsin, unutmuşum! Elimi alnıma vurarak ağladım. Elimi alnıma vurdum. İşyerindeki serpintiden dolayı görüşmeyi ayarlamayı tamamen unutmuştum. "Anne, diline dikkat et! Ryan alaycı bir şekilde karşılık verdi.

'Bakalım yarın için bir tane ayarlayabilecek miyim? Gerçekten çok yoğun bir gün oldu,' dedim kelimelerimi dikkatle seçerek.

"Tamam, güzel. Taşınacağım için biraz heyecanlıyım. Bence bu iyi olacak bize.'

Onunla aynı fikirde istiyordum ama henüz yaşadığım hayatı . geride bırakıyordu.

Ryan Uber Eats'ten ne sipariş edebileceğine bakacağını söyledi ve ben de buna sevindim çünkü onunla telefonda konuşmaya devam ettikçe boğazımdaki yumru daha da büyüdü. İkizler çok hızlı büyüyorlardı. Ebeveyn olarak Jonathan ve ben bir şeyleri doğru yapmış olmalıydık, çünkü onlar genelde iyi çocuklardı. Her zaman anlaşamamaları da birbirlerine destek olmaları beni gururlandırıyor. Aile her şeyden önce gelirdi ve saldırı altındayken birbirimize destek olmalıydık.

Simon eve girmişti. Ailemiz için bir tehditti ve nedenini . Bizden ne istiyordu? Mutfakta yalnız kalınca gözlerim yüzeylerde gezindi ve kitaplığı kontrol etmek için salona geçtim. Jonathan buradayken Simon'ın dinleme cihazını tekrar yerleştirmiş olamayacağına emindim ama emin olamıyordum. Birkaç saniyeliğine onu atlatmak zor olmazdı. Odayı taradım, Claire ve benim daha önce aradığımız her yere baktım ama hiçbir şey bulamadım.

Biraz daha düşününce Simon onu geri getirmezdi. Onun anlattığına göre ben deliydim. Birinin evime girdiğine dair fiziksel bir kanıtım . Kameralı kapı ziliyle onu alt etmişim. Artık ev zaten onunmuş gibi istediği gibi girip çıkamazdı. Buna daha haftalar vardı. Neredeyse hiç evrak görmemişim, doldurmam gereken bir demirbaş listesi ya da imzalamam gereken bir şey yoktu.

Belki de her şeyi Jonathan yapmıştı ve beni mümkün olduğunca bu döngünün dışında tutmuştu. O da en az Simon kadar hızlı bir satış istiyordu ya da belki de acelesi olan Simon değildi. İşleri hızlıca halletmeyi planlamış olabilirlerdi, Simon Jonathan'a bir iyilik yapıyordu. Simon'ın kendi evini satmadığı halde neden bizim evimizi istediğini hâlâ anlamıyordum. O bir iş adamıydı,

Bir emlak devi değil, nakit alıcı. Parası nereden geliyordu? Fox Security o kadar kazançlı mıydı ve şimdi vergi soruşturması altında mıydı?

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama Jonathan'ın daha fazlasını bildiğinden emindim. Umarım bugün onu huzursuz etmiş, Simon Fox'un en azından çocukları söz konusu olduğunda neyin peşinde olduğu konusunda onu aydınlatmışımdır.

Simon'ın narsisistik kişiliği söz konusu olduğunda buzdağının sadece görünen kısmını gördüğüme inanıyordum. Karısı nasıl biri olmalıydı? Taşınırken neden Ava'yı geride bırakmıştı? Bir annenin bunu yapması nadir görülen bir şeydi ve kulaklarımda alarm zilleri çalıyordu. MacBook'uma dönüp Facebook'a girdim, Simon Fox'u aradım, arkadaş listesinde Fox soyadlı birini bulmaya çalıştım. Boşanmışlar mıydı yoksa ayrılmışlar mıydı? Hala onun soyadını taşıyor muydu? Yüzlerce arkadaş vardı ve kadının adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Fox adında kimse yoktu.

Aklıma gelen bir fikirle merdivenleri çıktım, koridordan banyoya geçerken neredeyse havluya sarınmış Rachel'a çarpıyordum. Aynanın önünde durmuş, saç kremini dalgalarının arasından geçiriyordu.

"Hey, Ava Instagram'da mı? Koridordan sordum. Uygulama hakkında pek bir şey bilmiyordum, kendim de kullanmıyordum; çok fazla dinozordum.

"Orada yaşıyor anne, *sürekli* kendi fotoğraflarını paylaşıyor," diye cevap verdi gözlerini devirerek. Rachel bana arkadaşlarının paylaştığı fotoğraflardan bazılarını göstermişti; vücutlarının yarısı kameraya dönük, popolarını gökyüzüne doğru gösteriyorlardı. Kendilerini cinselleştirdiklerini görmek beni ürpertiyordu ama arkadaşlarının yarısının 'bunu yaptığını' zaten söylemişti. Neyse ki Rachel'ın böyle bir fotoğrafını görmemiştim ve eğer görürse bunu bana ilk olanın Ryan olacağından emindim.

Rachel saçını taramayı bitirdi ve telefonunu yanından alıp Instagram'a girdi ve Ava'yı aradı. Kapıya doğru ilerledi ve bana gösterdi.

"O zaman fotoğraflarını nasıl görebiliyorsun, arkadaş mısınız?

'Bu şekilde çalışmıyor, sadece sizi takip etmesine izin verdiğiniz kişilerin fotoğraflarınızı görmesini istemediğinizi seçmediğiniz sürece açık. Beni engelleyebilirdi ama biriyle ciddi bir sorunun yoksa bunu gerçekten yapmazsın.

Rachel, Ava'nın fotoğraflarını bir bir gözden geçirdi. Somurtuyor, işaret ediyor, kaba el hareketleri yapıyor, göz kırpmıyor, dilini çıkarıyordu. Kız kendini seviyordu.

"Gördün mü, sonuna kadar filtrelenmiş! Rachel alay etti ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"O ve annesinden herhangi biri?" diye sordum.

Bana şaşkınlıkla baktı ama kaydırmaya devam etti, o kadar hızlıydı ki resimleri zar zor görebiliyordum.

"İşte," dedi, Ava'nın çarpıcı bir sarışının yanında, ikisi de güneş gözlüğü takmış bir selfie'sinin önünde durarak. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde muhteşemdi.

Ben daha sormadan Rachel, Ava'nın annesinin adına tıkladı çünkü kızı onu gönderide etiketlemişti. Nikola Gittings, Fox değil ve sadece bir avuç fotoğrafı vardı, çoğunlukla da çok sevdiği belli olan Max adındaki Golden Retriever'.

Rachel telefonunu yere bırakıp yüzünü nemlendirirken, "Pek paylaşım yapmıyor," dedi. Banyodan çıkan buhar koridora yayılıyor, bulutlar gibi tavana doğru yuvarlanıyordu.

"Sağ ol canım. Pencereyi açar mısın ve havluyu yerine koyduğundan emin ol," dedim, trabzandan kaç kez ıslak havlu aldığımı sayamıyordum.

Aşağıya indiğimde Facebook'a Nikola Gittings adını yazdım ama bir hesabı yokmuş gibi görünüyordu. Ne çıkacağını görmek için ismi Google'a yazdım. Beni Horsham'daki Posy Toes adlı bir çiçekçi web sitesine yönlendirdi. Ekranı yarış yeşili süslü bir tabelası olan güzel bir cam cepheli dükkanın resmi dolduruyordu, üstte büyük altın harflerle Posy Toes yazıyordu. Hakkımızda sayfasında Nikola'nın küçük bir fotoğrafı ile tam adres ve iletişim numarası yer alıyordu. Telefonumla adresin fotoğrafını çektim ve hemen sınırlı bütçemin bir demet çiçeğe yetebileceğine karar verdim.

MacBook'u kapatıp televizyonu açtım ve Rachel'ın üst katta saçına fön çekmesini dinledim. Evde başka birinin olması rahatlatıcı bir sestti. Kırmızı şişeyi bitirdim, eğer varsa bir tane daha açma fikriyle oynuyordum ama şimdiden göz kapaklarım ağırlaşmış, dilim alkol ve nikotinle kaplanmıştı. Cehennem gibi bir gün, cehennem gibi bir ay olmuştu. Bütün bir yılı geride bırakıp yeniden başlamak için sabırsızlanıyordum.

Başka bir iş aramam gerektiği aklıma gelince telefonumu elime aldım, eve para getirmenin bir yolunu bulmalıydım ama gözlerim aradığım ilanları almıyordu. Yarın, yarın bakmak daha iyi olurdu. Telefonu kilitlediğimde Tim'in cevapsız aramalarının bildirimi kaldı.

ekranda. Onları daha önce silme zahmetine girmemiştim. Ne istiyordu? Yaralarımaya tuz basmak ya da özür dilemek için mi aramıştı? Her iki durumda da mesaj bırakmamıştı ve onunla konuşmak için acelem yoktu. İhaneti beni incitmişti. Hatanın bende değil Liam'da olduğunu biliyordu ama yine de beni kurtların önüne atmıştı. Belki de tehdit ettiğim gibi basına gidip Winston's hakkında bir ifşaat yapmalıydım. Bir gazete sahip olduğum şeyin bedelini ödeyebilirdi.

Tehdit neyse de, bu fikir kendimi kirli hissetmeme neden oldu; sanki birkaç bin pound uğruna ruhumu satarsam bir daha asla temiz olamayacakmışım gibi. Bundan sonra beni kim işe alırdı? Muhbir olduğumu bile bile. Tim beni köşeye sıkıştırmıştı ve ödemem gereken faturalar vardı. Başka bir ev için almam gereken ipotekten bahsetmiyorum bile. Bir işim olmadan kimse bana borç para vermezdi. Jonathan'a taşınamayacağımı söylemek zorundaydım. Gerçi tepkisinin ne olacağını biliyordum. Çocukları alırdı ve ben sokakta kalırdım. Ayrılmıştık ve artık onun sorunu değildim. Başımı sokacak bir evim olmasını sağlamak zorunda değildi. Bunun olmasına izin veremezdim. Eğer onurumu kaybetmem ve ikizleri yanımda tutmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Kanepede uyandım, kolumun üzerine yığılıp kaldığım için sırtım ağrıyordu, yanağımdan aşağı salyalar akıyordu. Yatağa hiç gidememiştim. Bayat şarap kokusu odaya sinmişti ve pencereleri açarak dışarıdan gelen soğuğu karşıladım. Karanlıkta parlayan buz arabamı kaplamıştı. Güneş henüz doğmamıştı, saat sabah yediyi geçiyordu ve ben şimdi milyonlarca mil uzakta hissettiğim yazın yasını tutuyordum.

Sokak sakinlerinden biri geceleri çalışıyor ve her Salı sabahı yatmadan önce boşalttığı geri dönüşüm kutusunu garaj yoluna kadar sürüklüyordu. Sokağın geri kalanının hâlâ uyuyor olmasını umursamadan. Gürültüden irkildim ve pencereyi kapattım.

Sert bir kahve eşliğinde Rachel'a işimi kaybettiğimi söyleyip söylememeyi tartıştım. Söylememeye karar vermem bir saniyeden az sürdü. Onu endişelendirmenin bir anlamı yoktu ve haberin Jonathan'a ulaşmasına henüz hazır değildim. Bu konuşmayı kendi şartlarımla yapmak istiyordum, tabii yapmam gerekiyorsa.

Karnım tıka basa doymak için bağıırıyordu ve kahvaltı için dün gecedan kalan pizzayı mikrodalgada ısıttım, yeniden ısıtılmış yağlı yemek kokusunu gizlemek için bir mum yaktım. Uzun zamandır bu kadar akşamdan kalma olmamıştım ama bir şişe şarabı tek başıma bitirmeyeli de epey olmuştu. İyi olmaya ve alkolü bir koltuk değneği olarak kullanmayı bırakmaya çalışıyordum ama dün son derece kötü bir gündü.

Saat dokuzda kanepede uzanırken Rachel'ın kalkıp banyoya duydum. Kalktım, ona bir elma suyu doldurdum ve dolaptan bir kahvaltı barı aldım, sonra da duş almak için yukarı çıktım.

Bir gün öncesinin kırı. Şarap gözeneklerimden sızıyor gibiydi ve dişlerimi temizledikten sonra bile boğazımın arkasında hala tadını alabiliyordum.

"İşe gitmiyor musun, biraz rahat görünüyorsun? Rachel aşağı indiğimde kot pantolonuma ve kazağıma bakarak, "İşe gitmiyor musun?" dedi.

'Geç geliyorum. Bugün çoğunlukla depodayım, orası soğuk,' diye yalan söyledim, suçluluk duygusunu görmezden gelerek. 'Bugün ödev yapacağını mı söylemiştin? Casey buraya gelecek mi?

'Hayır anne, oraya gidiyoruz. Jakuzisi var,' diye cevap verdi Rachel.

"Bugün o evi görmeye gideceğim, saatini öğrenirsem sana mesaj atarım, muhtemelen üç civarı olur.

"Tamam," diye cevap verdi, ancak kaşlarını çatdığı yüzünden belliydi. O da benim kadar az hareket etmek istiyordu ama karşı koymanın anlamsız olduğunu biliyordu.

Benzin almak için ayrıldım, dükkanın içindeki makineden kendime bir kahve ısmarladım; kendimi iyi hissetmeme rağmen hala sınırı aşmış olabileceğimden endişeliydim. Sonra yakındaki bir sokağı park ettim ve Goddard Close'u bir kez daha görmek için emlakçıları aradım. İş durumum hakkında dürüst olursam ipotek alamayacağımı biliyordum, ancak teknik olarak sağlayabileceğim üç aylık maaş bordrolarım vardı. Bir teklif vermeyi düşünmeden önce çocukların ev hakkında ne hissettiklerini görmek daha önemliydi.

Ben kahvemi içerken Tim tekrar aradı, üfleyiciler sonuna kadar açıldı, ısınmaya çalışıyordum. Rachel oradayken eve dönmek istemedim, hele de işte olmam gerekirken, ama ona bir mesaj atıp iki buçukta evde olacağından emin oldum, böylece görüşmeye gidebilecektik. Tim'in sesli mesaja geçmesine izin verdim, kendimi kaybetmeden onunla konuşabileceğimden emin değildim. Birbirimizi bir daha asla görmek zorunda değildik ve Peter duygularını açıkça ifade etmişti. Winston'dan bir ödeme olmayacaktı, en azından gönüllü olarak. Ne yapacağımı düşünürken birkaç gün ortalığın yatışmasını beklemek istedim. Bir avukat tutup onları mahkemeye vermeyi göze alabilir miydim? Eğer başarısız olursam, bu bana binlerce liraya mal olabilirdi. Yaşadığım adaletsizlik kulaklarımı tırmalıyordu.

Evi birlikte görebilmek için Ryan'ı alması için Jonathan'a bir mesaj attım. Kısa bir süre sonra, Jim'in onu iki buçuk gibi eve bırakacağını söyleyen bir mesajla cevap verdi. Ses tonu kırılmıştı ama rahatsızlığımı bir kenara bıraktım. Jonathan artık değişmeyecekti. Aramızdaki nezaket çoktan yok olmuştu. Sadece çocuklar için medeniydik.

Kahvemi bitirdiğimde, sınırı aşmamın mümkün olmadığına inanarak Horsham'a doğru yola çıktım. Çift anayol yerine arka yolları kullanmak, tarlaların ve asla karşılayamayacağım evlerin yanından geçen güzel bir yolculuk anlamına geliyordu. İkizler daha küçükken gelmeme rağmen Horsham'a sık sık gelmiyordum. Açık yüzme havuzu ve bitişiğindeki park yaz aylarında eğlenceli bir gün geçirmemi sağlıyordu ama ikizleri en son ne zaman yüzmeye götürdüğümü hatırlamıyordum.

Posy Toes, Horsham ve Crawley arasındaki şehrin kenarında, bir ortaokulun yanında yer alan küçük bir dükkanlar geçidindeydi. Neredeyse her gün okul trafiğinin geçtiği bu bölgede iyi iş yaptığını tahmin ediyorum. Dışarıda çiçeklerle dolu kovalar vardı ve vitrin, Noel'in yakında geleceğini hatırlatan Atatürk çiçeği ve asılacak taze çelenklerle süslenmişti.

Nikola'yı tezgahın arkasında kırmızı güller alan yaşlı bir beyefendiye hizmet ederken gördüm. İçeri girdim, güzel renklere baktım, mutfakta hoş görüneceğini hayal ettiğim bir sonbahar masa üstü ekranına çekildim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses geldi arkamdan.

Döndüğümde Nikola'nın ufak tefek olduğunu, küçük bedeninin beline iki kat bağladığı yeşil önlüğün içinde boğulduğunu gördüm. Simon'ın da aynı şeyi yapacağını fark ederek onun üzerinde yükseldim.

"Evet, bunu istiyorum lütfen," dedim gülümseyerek ve yan taraftaki ekranı işaret ettim.

"Harika bir seçim," diye cevap verdi ve yavaşça tezgâha taşıdı.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım, ellerim nemli. Simon Fox konusunu nasıl açacaktım?

"Siz Nikola Gittings', değil mi?"

"Evet, ama Nik iyi. Yüzü dostça ve açıktı; boğazım düğümlenerek yutkundum.

"Eskiden Simon Fox ile evli miydiniz? Ben sordum.

Adının anılması yüz hatlarını kararttı ve bana sırtını dönerek çiçekleri dik durmaları için kare bir kutunun içine yavaşça indirdi.

"Öyleydin," cevap verdi, biraz sertçe.

'Özür dilerim, buraya gelip size onu sormamın kabalık olduğunu biliyorum. Kızım Ava ile aynı okula gidiyor,' diye söze başladım ve alnı kırışarak arkasını döndü.

"Kızımı tanıyor musun?"

"Ben pek bilmiyorum ama kızım biliyor. Seninle Simon hakkında konuşmak istiyordum. Bir...' Duraksadım, nasıl ifade edeceğimi bilemedim, 'birkaç hafta önce onunla bir karşılaşma yaşadım.

'Bak, Simon'ı yıllar önce terk ettim. Üzgünüm ama sana yardım edemem. Kutuyu bana doğru itti ve kart okuyucuyu uzattı. "Yirmi iki pound lütfen.

Telefonumu okuyucuya vurdum, bip sesini bekledim, bedenim sönüyordu. Çok sert davranmıştım ve Nikola gözlerimin önünde kendini kapatmıştı. Dakikalar önce konuştuğum sıcak, uyumlu kadının yerini sert bir dış görünüş almıştı.

Faturayı bana verirken gözle görülür bir şekilde sinirlendi ve yanaklarım renklendi. "Özür dilerim, sizi üzmemek ," dedim.

"Sorun değil, uzun zaman önceydi," diye cevap verdi. Belli ki her şey yolunda değildi.

Kutuyu kapıya doğru taşıdım ve arkamdan bir iç çekme sesi duydum. Arkamı döndüğümde Nikola'nın tezgahı kavrarken başını eğdiğini gördüm.

Sesi yumuşayarak, "Simon'la aranızda ne olursa olsun, bu işe karışmayın," dedi.

"Bunun için artık çok geç. Omuzlarım çöktü ve dükkanın karşısında birbirimize baktık, acı dolu anılar yüzüne kazınmıştı.

'Ava'yı almama izin vermedi; mahkemeye uygun olmayan bir anne olduğumu söyledi. Onlara uyuşturucu aldığımı dair kanıtlar gösterdi. Karanlık bir şekilde güldü. 'Hayatımda hiç uyuşturucuya dokunmadım. İçki bile içmem.

"Onu neden terk ettin? Midem sıkışmış bir halde sordum.

"Bana vurdu, sadece bir kez, ama bu kadarı yeterliydi," fısıldadı, tekrar banka bakarak.

Kapı arkamdan çalındı, biri içeri girerken zil çaldı ve o anın tadını kaçırdı.

"Teşekkür ederim Nik," dedim, çiçeklerden daha fazlasından bahsettiğimi ifade etmeye çalışarak. Ayrılmak için dönerken omzumun üzerinden söylediği sözleri yakaladım.

"Dikkatli ol, kaybetmeyi sevmez.

Ürperdim, ne demek istediğini sormak için geri döndüm ama dikkatini yeni müşterisine vermişti.

Boynumdaki kaslar gerilerek dükkândan dışarı adım attım. Simon Fox'un tehlikeli olduğunu biliyordum, bu çok açıktı. Zeki olduğunu biliyordum ve bir zamanlar

Dişlerinin arasında bir ısırık vardı ve . Bugüne kadar bilmediğim şey onun saldırgan olduğuydu.

OceanofPDF.com

Nikola ile yaptığım konuşmayı aklımdan geçirerek eve döndüm. Simon Fox istediğini elde eden bir adamdı. Nikola gideceğini söylediğinde Ava'yı da yanında götüreceğini biliyor olmalıydı ama onu reddetmişti. Kontrol müydü? Her zaman kontrol onda olmak zorunda mıydı? Üstün olmak onun için önemli olmalıydı. Nikola'nın yaşadıkları göğsümü ağrıttı. Çocuklarımın elimden alınması, uygun olmayan bir anne olarak damgalanmak beni çok üzerdi.

Nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi? Bir baba olarak, bunun Nikola'ya ne yapacağını biliyor olmalıydı. Ava annesini düzenli olarak görüyor muydu? Rachel'ı görmeme izin verilmemesini, kocamın beni istismar etmesine izin vermediğim için bu bağın kopmasını hayal bile edemezdin. Sanırım kocasının ona vurduğunu kanıtlayamazdı, aksi takdirde tam velayet için gerekçesi olurdu. Yine de Simon'ın cebinde ona iyilik yapan bir sürü insan olması beni şaşırtmazdı. Belki de polis bile görmezden geliyordu ve eğer öyleyse bu benim hiç müttefikim olmadığı, başım belaya girdiğinde arayabileceğim kimse olmadığı anlamına geliyordu.

Eve döndüğümde arabadan indim, Posy Toes'tan kutuyu almak için ön koltuğa doğru eğilmiştim ki arkamdan bir ses duydum.

"Bayan Massingham. Buz gibi ses tonu hemen tanıdık geldi ve başımı arabanın tavanına vurdum. Sanki eve dönerken onu düşünmek, bir anda ortaya çıkmasını sağlamıştı. Polisin ona uzak durmasını söylemesi buraya kadarmış.

"Bay Fox," dedim, sesimi hafif tutmaya çalışarak, her santimim eve koşmak ve kendimi içeri kilitlemek istemesine rağmen.

Yolun kenarında durmuş, lacivert takım elbisesini giymiş, kolundan gümüş kol düğmeleri gözüküyordu. Zeki ve yakışıklı olduğu söylenebilirdi ama onu çekici bulamayacak kadar çok şey biliyordum.

'Evde birilerinin olma ihtimaline karşı uğrayayım dedim. Biraz ölçüm yapmak isterim. Kibarlığı beni hazırlıksız yakaladı, sanki daha önce defalarca karşılaştığım Simon Fox'un farklı bir versiyonuyla konuşuyordum. Bir an için nutkum tutuldu ve çantamı ve çiçekçi kutusunu vücuduma yapıştırdım. Görünürde bir ölçüm bandı yoktu.

'Üzgünüm ama bunun Martin's aracılığıyla ayarlanması gerekiyor. İçeri girmek istiyorsanız burada olmaları gerekiyor. Sesim yapmacıktı.

Konuşmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kollarını yana açtı. "Buna gerek yok, değil mi?"

Dükkanında benimle konuşma şeklinden sonra bu cürete inanamıyordum. Mike'la ya da adı her neyse onunla birlikte beni nasıl küçümsemişti.

"Korkarım var. Sizi evimde istemiyorum, özellikle de refakatsiz.

Gözleri bir şeyle parladı, ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle. Bakışları kalkan olarak kullandığım kutuya kaydı.

"Alışverişe gittin, değil mi?"

Nefesim kesildi ve bir öksürüğü bastırdım.

"Hoşça kalın Bay Fox," diyerek kapıya doğru ilerledim, beynimde ona sırtımı dönmememi söyleyen tüm alarm zillerini duymazdan geldim.

'Saat işliyor, Kay,' diye seslendi, ben anahtarı kilide sokmak için uğraşırken kendi kendine ıslık çalarak garaj yolundan geri döndü.

Adam beni sinirlendirdi ve sahte dostane tavrına inanmadım. Neden eve girmek istiyordu? Burada istediği şey neydi? Nerede duracaktı?

Daha içeri gireli beş dakika bile olmamıştı, kapı zili çaldığında araba yolunda pusuya düşürüldüğüm için nabzım yavaşlamıştı ve tekrar hızlandı. Simon dönmüş müydü?

Kameradan memnun bir şekilde, dışarıda kimin olduğunu görmek için telefonuma baktım ve içeriden bir hareket algılamaya çalışan, tacize uğramış gibi görünen Tim'in eve baktığını görünce şaşırdım.

Vücudumu ısı bastı ve kapıyı o kadar sert çektim ki menteşelerinden çıkmadığına şaşırdım.

"Ne istiyorsun?" diye tersledim.

Tim'in gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi.

"Telefonuna cevap vermiyorsun," dedi, kelimeleri karıştırarak.

"Artık senin için çalışmıyorum, unuttun mu? Ses tonumdaki zehri tutamadım. Önce Simon Fox, şimdi de Tim. Davetsiz ve istenmeyen bir şekilde kapıma dayanan erkeklerden bıkmıştım.

"Seninle konuşmam lazım, içeri gelebilir miyim? Tim'in çakıllı sesi alçaktı, değişiklik olsun diye itaatkârdı. Bu beni gerdi.

" sanmıyorum, Tim. Burada ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Tim'in asi kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledim. Yağmur yeni yağmaya başlamıştı ve Tim gökyüzüne bakıp ceketinin yakasını kaldırdı.

"Winston's hakkında basına başvurduğunuz mu?

Gözlerimi kısıtım ve Tim'in neden kapımda olduğunu anladım.

Hasar sınırlaması.

"Henüz değil," diye sertçe cevap .

"Güzel, güzel. Peter'la konuştum, onu sakinleştirdim ve geçmişimiz çok eskiye dayandığı için yeniden görüşmeye ikna ettim. Tim yılan gibi sürünerek bana doğru geldi.

"Ve? Heyecan göğsümde kabarıırken ilgisiz görünmeye çalışarak sordum.

"Ve *bulgularınız* karşılığında Peter size iki buçuk yıllık maaş teklifinde bulunmak istiyor.

Tim beklentiyle bana bakarken yutkundum ve kafamda vergi hariç rakamı hesapladım. Daha önce teklif ettiklerinin beş katını teklif ettiklerini anlayınca tüylerim diken diken oldu. Peter elimde tuttuğum kanıtın ne anlama geldiğini ve Winston's'a ne gibi zararlar verebileceğini anlamış olmalıydı ki yeniden pazarlık yapmaya razı oldu.

Tim sözlerine şöyle devam etti: 'Açıkçası bu, Winston'la ilgili elinizdeki her şeyi bize teslim etmeniz ve bir gizlilik sözleşmesi imzalamanız anlamına geliyor.

Yüz bin sterlinden fazla olan bu rakamın aklıma yatmasını sağlamaya çalıştım. Depozito için yeterli, taşınma masraflarını karşılayacak kadar. Sermaye bölündüğünde neredeyse hiç ipoteğim kalmayacaktı. Peter'ın bu U dönüşü karşısında öfkeli olduğunu hayal ederken ağzım istemsizce seğirdi. Tim'in Peter'a elimdekini göstermekten başka bir şey yapmadığından emindim. Bu

çamurda sürüklenmekten kaçınmak her şirket için akıllıca bir iş değildir ve o kadar çok pisliğim vardı ki, pis bir olay olurdu.

Ama bu sadece parayla ilgili değildi; prensip meselesiydi ve beni tekrar ezmelerine izin verecek değildim.

"Beş yıl, Tim, istediğim buydu, istediğim buydu.

Tim bir elini kırışan nemli saçlarında gezdirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Dudakları aralandı ve bir an için nutku tutuldu.

"Kay, mantıklı ol," dedi sonunda, daha iyi olan doğama hitap etmeye çalışarak, ama o gemi uzun zaman önce yelken açmıştı. Ben yerimde duruyordum. Winston'ın parası olduğunu çok iyi biliyordum. Yıllık raporları okumuştum.

"Sahip olduklarımın bedeli bu, Tim. Bu artı emeklilik, sağlık ve sosyal yardımlar. Ne de olsa rakam büyük olmalıydı, bir tabloid gazetenin patlayıcı bir ifşaat için bana teklif edebileceği rakamı karşılayacak kadar büyük olmalıydı. MeToo hareketi hâlâ manşetlerdeydi ve Winston's bunu biliyordu.

Tim ve ben birbirimize bakıp dururken içim titriyor, adrenalininle dolup taşıyordu. Yağmur Tim'in ceketinin omuzlarını benek benek yapmış, her geçen dakika daha da ağırlaşıyordu.

"Bu gece Peter ile imzalayacağım. Tim'in nefesi kesilmişti. Peter'ın beni yanına çekmesi için ona tam yetki verdiğini hayal ettim ve bu düşünce bile beni son derece memnun etti.

"Ve eğer revize edilmiş bir rakamı kabul edersem. Teklifinizi ne kadar süre düşünmem gerekecek? Dudaklarımı birbirine bastırarak, sahip olduğum gücün tadını çıkararak sordum.

Yarın. Gizlilik Sözleşmesi ve kontratın hazırlanması için hukuk departmanını ayarlayabilirim. Eğer her şeyi yanında getirebilirsen, mesela saat bir gibi, bu işi halledebiliriz. Yüzünü buruşturdu, uzuvlarındaki beceriksizlik sert sesine ihanet ediyordu.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca katlanmak zorunda kaldığım her şey, erkek meslektaşlarımın alayları, imaları ve küçümsemeleri, son bir darbeye karşı koyamadım.

"Peki ya kabul etmezsem? Kelimeleri zevkle söyledim, yanaklarım alev alev yanıyordu.

Tim kekeledi, gözbebekleri küçük aylara benziyordu. Kendime bir anlık tatmin izni verdim. Peter'a dönüp ondan daha fazla para istediğini hayal ettim.

Tim'i ayaklarına kapanmaya gönderdiğine göre köşeye sıkıştığını hissetmiş olmalı. İkisi de kendilerini iğdiş edilmiş hissediyor olmalıydı. ve bana verdiği sıcak ışıltının tadını kendimi alamadım.

"Tamam," dedim, kapıyı kapattım ve Tim'i kuyruğu bacaklarının arasında, araba yolunda bıraktım.

Vücudumun her hücresine yayılan bir sevinçle eve geri döndüm. Dün bir felaket olan şey sonunda benim kurtuluşum olabilirdi.

OceanofPDF.com

Heyecanımı bastırmak çok zordu. Kendimi tutamıyor, sanki piyango kazanmışım gibi enerji dolu bir şekilde evin içinde zıplıyordum. Yaşadığım tüm para endişeleri benim imzamlarla çözülebilirdi. Finansal olarak Jonathan'a bağlı olmayacaktım. Bu bana kendi başıma karar verme özgürlüğü verdi, daha önce sahip olmadığım seçimler.

Kendimi kaptırmak istemediğim için Claire'i aradım, ayaklarımın yere basmasını sağlayacağını biliyordum.

"Bu akşam bize gel, Quorn, mozzarella ve pesto yapayım mı?" diye teklif ettim.

'Mmmm, kulağa hoş geliyor. İşten doğruca geleyim mi?'

"Evet, ıspanağı da unutma," dedim yüzümdeki gülümsemeyi silemeden.

"Sanki öyle. iyi geliyor, ne oldu?'

Ona söylemeyi düşündüm ama çocukların eve gelmesi uzun sürmeyecekti ve Goddard Close'a doğru yola çıkmamız gerekecekti.

'Sana sonra anlatırım,' diye takıldım.

Vedalaştık ve aklıma gelmişken George'a kısa bir mesaj atarak yarın sosyal kulüpte köri gecesi için hâlâ müsait olup olmadığını sordum. Aklıma yapış yapış zeminler, loş ışık ve küflü kumaş sandalyeler geldi ama ona borçluydum ve sürpriz bir şekilde bunu dört gözle bekliyordum. İmza öncesi ve imza sonrası olmak üzere iki kutlama gecesi olacaktı, kendi kendime sııttım. Tim, Peter'ı taleplerime boyun eğmeye ikna edebildiği sürece.

Bir süre sonra Ryan ayakkabılarını çıkararak içeri girdi, burnu telefonuna gömülmüştü.

"Merhaba," diye seslendim mutfak masasından gülerek, zıplamasını bekliyordum ama hiç irkilmedi. Değişiklik olsun diye gülümseyerek geldi ve oturdu. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel, oldukça hoşuma gidiyor. Jim işi çok ilginç hale getiriyor. Ellerini çok iyi kullanıyor, sanırım her şeyi tamir edebilir. Bana hayretle baktı ve boğazıma takılan acı hapi yuttum. Konu babasıyla vakit geçirmek olduğunda Ryan da aynı şekilde hissetmeliydi. Konu tamirat ya da mekanik olduğunda Jonathan'ın becerikli olmaması elinde değildi, o şekilde yaratılmamıştı.

"O halde ilerlemenin yolu tesisatçılık, öyle mi? Ryan'ın bir yön duygusu bulmuş gibi görünmesine hoş bir şekilde şaşırarak sordum.

Şimdiye kadar, okuldan sonra ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri olmadan okulda süzülüyordu. Oyun oynamak dışında göze çarpan, gerçekten hoşlandığı bir aktivite yoktu. Rachel farklıydı, kendi mobil tırnak ve kirpik şirketine sahip olma hayalleriyle üniversitede giriş seviyesinde bir Güzellik Teknolojisi kursuna gitmeyi planlıyordu.

O sabah yaşlı bir beyefendinin lavabosunun altındaki boru tesisatını değiştirmekten bahsederken Ryan'ın yüzünün hareketlenmesini izledim. Jim kendi gözetiminde yapmasına izin vermişti.

"Yine de iğrenç, çıkan tüm o şeyler. Sahte bir şekilde öğürdü ve ben de burnumu kırıştırdım. Duşta saçımı musluk deliğinden çıkarmak yeterince iğrençti.

Rachel üçe çeyrek kala, otobüs durağından yola kadar koştuğu için nefesi kesilmiş bir halde geri geldi.

"Kusura bakmayın, otobüs gecikti," mırıldandı, ben ikisini de kapıdan çıkarıp arabaya bindirirken, izlemeye geç kalmak istemiyordu.

Bu kez, Goddard Close'daki özel mülkiyete ait alanlardan birine, evin önüne park ettim. İkizlerin araba kullanmayı öğrenmeleri ve kendi arabalarına sahip olmaları uzun sürmeyecekti. Dışarı çıktık ve onlar da evi incelediler. Açıkçası alıştığımızdan daha küçüktü ve bunun nasıl karşılanacağından emin değildim ama homurdanmadılar.

Biz dışarıda dururken Louise birkaç dakika sonra arabasıyla geldi, hareketli yürüyüşü ve coşkusu bulaşıcıydı. O ön kapıyı açarken çocukları dikkatle izledim ve onlar benden önce içeri adım attılar. Gördüklerim ilgimi çekti

ilk tepkileri. Eğer taşınacaksak, bu benim için olduğu kadar onlar için de doğru olmalıydı.

"Oldukça güzel," dedi Rachel, aydınlık ve havadar salonu incelerken kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye kabul etti Ryan, mutfığa doğru yürüdü ve üçüncü yatak odasına dönüştürülmesi gereken ikinci salona doğru gözden kayboldu.

"Sizden birinin ya da benim, hangisini tercih ederseniz, alt kattaki odayı alabileceğimizi düşünüyordum," dedim onu takip ederek.

"Aşağıda da bir tuvalet var. Rachel bakmak için içeri girerken Ryan odadan dışarı eğildi, elini kapının çerçevesine dayadı.

Alan boşken, eşyalarımızı orada hayal etmek kolaydı, çoğunun sığacağından emindim, bazıları Jonathan'ın sahip olmak isteyebileceği şeylerdi. Mutfak penceresinden düzenli arka bahçeye baktım, Claire ve benim yazın bir bardak Pimm's içtiğimizi hayal etmeye çalıştım. Trafığı dinledim, yarıyıl tatiliydi, yoğun okul zamanı değildi ama çok da kötü değildi.

Rachel mutfığa geri döndü ve kilitli olan arka kapıyı denedi.

"Dur, ben açayım," dedi Louise, öne doğru koşup kilidi açtı.

İkizler dışarı çıktı, ben de onları takip ettim. Oldukça sessizdi; çocuk yarışçıların tek tük gürültülü motorları huzuru bozuyordu ama alışamayacağımız bir şey değildi.

Ryan, düşünceli düşünceli başını sallayan Rachel'a, "Okula yürüyerek gidebiliriz," dedi.

'Bırakayım da hepiniz etrafta dolaşın. Bana ihtiyacınız olursa burada olacağım,' dedi Louise, elinde telefonuyla çoktan ön kapıdan çıkmıştı.

"Üst kata bir göz atalım mı? Dedim ve ikizler önümden koşarak ilk pozisyon için itişip kakışmaya başladılar.

"Dikkatli ol," diye seslendim, etrafıma bakıp atmosferi içime çektim. Bir ev satın almak neredeyse nasıl görüldüğünden çok nasıl hissettirdiğiyle ilgiliydi.

İkinci resepsiyon odasına ve bitişikteki tuvalete girdim, gözlerimi etrafta herhangi bir rutubet belirtisi veya alarm zillerini çalacak herhangi bir şey için gezdirdim. Mülk sahipleri her odayı yeni bir kat boyamış ve üst kattaki halıları değiştirmişlerdi. Alt kattaki koyu renkli ahşap zemin, kanepenin önüne serilen pelüş bir halıyla çok hoş görünecekti. Mutfak bile pırıl pırıl parlıyordu. olabilir miydi? Bizim için doğru yer?

"Anne," diye seslendi Rachel ve ben de onun sesini takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım; ikizler evin ön tarafında, sokağa bakan büyük yatak odasında bekliyorlardı.

"Ryan aşağıda mutlu olacağını söyledi, biz de burada olabilirmişiz," dedi, benden Ryan'a bakıp tekrar geri dönerek.

"Daha küçük olduğunu biliyorum ama beğendiniz mi? Sadece beni mutlu etmek için buna razı olmadıklarından emin olmak isteyerek sordum. Bu onlar için de doğru olmalıydı.

"Evet, anne, sorun değil. Okula yürüyerek gidebiliriz ve Casey'ye daha yakın olurum. O sadece köşede oturuyor."

"Peki ya sen Ryan? Taşınmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sorun değil. Yani, başka seçeneğimiz yok, taşınmak zorundayız ve burası da en iyisi.

Oğlumun normalde sergilediği coşku eksikliğine gülümsedim. Rachel ona koluna yumruk atarak karşılık verdi.

"Belki alt kattaki tuvaleti duş odasına çevirebiliriz, o zaman kendi banyon olur," diye önerdim ve Ryan omuz silkti.

"Evet, sanırım. En azından o zaman üst katı sizinle paylaşmak zorunda kalmam.

"Tamam, etrafa iyice baktınız mı? İkisi de başını salladı.

"Bazı eşyaları depoya koymak zorunda kalabiliriz, ama göreceğiz. Gidip emlakçıyla konuşacağım.

Onları bırakıp aşağıya indim ve Louise'i dışarıda arabasının kaputuna yaslanmış sabırla beklerken buldum.

"Sence üç yüz on bini kabul ederler mi? Louise'in ağzının köşelerinin gökyüzüne doğru dönmesini izleyerek sordum. Goddard Close ihtiyacımız olan yeni bir başlangıç olabilirdi. Geçmiş ya da yükü olmayan temiz bir sayfa açabileceğimiz bir yer. Sadece üçümüzün mutlu anılar biriktirebileceği bir ev.

Louise geri dönüp teklifi satıcılara iletceğini ve yarın yanıt için beni arayacağını söyledi. Resmi bir ipotek teklifi olmadan herhangi bir şey teklif edebilecek durumda olmadığımı biliyordum ama teoride ne kadar borç alabileceğim söylenmişti ve bu da depozito olarak daha büyük bir meblağ yatırmadan önceydi. Winston'dan para gelirse, ipoteye hiç ihtiyacım olmayabilirdi. Belki de işler iyiye gidiyordu, Goddard Close ihtiyacım olan kaçış yolu olabilirdi. Simon Fox'tan ve onun yarattığı sorunlardan uzakta.

İkizleri arabaya bindirip akşam yemeği için eve götürdüm, Claire gelmeden önce yiyebilmeleri için hızlıca sosis ve püre hazırladım. Rachel bir keresinde uzun süre etrafta olamayacak kadar geveze olduğumuzu söylemişti ve şimdi birlikteyken bizi kendi halimize bırakıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, içtikçe daha da gürültülü oluyor, kıkırdıyor ve ciyaklıyorduk, bu yüzden üst katta kaybolmak istedikleri için onları suçlamadım.

Ryan bir çatal dolusu püreyi zorla ağzına atarken, Jonathan'a bu gece burada kalıp kalamayacağını ve Jim'in onu sabah işe götürüp götüremeyeceğini sorduğunu söyledi. Jonathan evet demişti ve ben de ikisinin de evde benimle olmasından memnundum. Ebeveyn olarak onları korumam gerekiyordu ama bazen tam tersi oluyordu.

Çabucak yediler, üst kata çıkarmak için dolabın üstündeki bazı tatlılar üzerinde pazarlık yaptılar. O kadar iyi bir ruh halindeydim ki, masada kalan yıkımı temizlemeden önce onlara izin verdim.

Yarım saat sonra Claire elinde en sevdiğimiz şeylerden oluşan bir çantayla geldi. "Tesco'ya gittim," dedi soluk soluğa, atkuyruğu saçları havada dalgalanıyordu.
arkasındaki rüzgar.

"Tanrım, dışarısı rüzgârlı," dedim ve çantayı açıp içine bakmam için eşikten geçmesine izin verdim. İki şişe şarap, ıspanak, sigara ve çikolata gördüm ve iyi bir gece geçireceğimizi anladım.

"Arabamı burada bırakıp eve Uber ile dönmemin bir sakıncası var mı?" dedi ve paltosunu çıkarıp kanepenin üzerine attı.

"Ya da burada kalabilirsin, ama her iki durumda da sorun yok.

Mutfığa girdik ve Quorn filetolarını fırına koydum, ıspanak poşetini ondan aldım.

"Ee, anlat bakalım neler oluyor?" diye sordu, iki kadeh aldı ve şarabı açmak için masaya oturdu. Mutfakta eski evli çiftler gibi hareket etmemizi seviyordum. O da en az benim kadar burada kendini evinde hissediyordu ve taşındığımızda da böyle olmasını umuyordum.

Claire'e Tim'den gelen beklenmedik ziyareti, pazarlık ettiğim rakamı ve bugün gördüğümüz, üçümüz için de uygun olabilecek evi anlattım. Claire beni dinlerken gözleri büyüdü ve sırttı. Sonunda bitirdiğimde ellerini çırpı.

'Senin adına çok sevindim. Bu sana biraz hareket alanı sağlıyor, değil mi? Üzerindeki baskıyı azaltıyor. Elimizdeki işlere bir göz attım Kay, ama hepsi için gereğinden fazla niteliklisin. Hepsi giriş seviyesi ve neredeyse asgari ücret. Dışarıdaki piyasa zor.'

"Eminim," dedim, içime bir rahatlama yayıldı. Para durumu hakkında endişelenmişim ama hızlı bir şekilde başka bir iş bulmanın ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim.

Claire, "Dürüst olmak gerekirse, senin için biraz paniğe kapıldım," diye itiraf etti.

'Ben de! En azından artık hiçbir şey için acele etmem gerekmiyor. Yarın her şey planlandığı gibi gittiği sürece. Henüz hiçbir şey imzalamadım.' Tavuklarımı saymak istemedim. Şansımı biliyordum, Tim Winston'lara geri dönmüştü ve Peter fikrini değiştirmişti.

"Yakında para kazanacaksın!

Kadehlerimizi tokuşturduk ve Quorn filetolarının piştiğini haber veren zamanlayıcı çalana kadar birkaç dakika oturup şarabımdan bir yudum aldım.

"Bu yemeğe bayıldım. Claire ıspanak ve mozzarelladan bir lokma daha alarak keyifle inledi. Ben de aynı fikirdeydim, çok içmeyi bıraktığımdan beri iştahım tamamen yerine gelmişti. "Sinsi Tilki'nin son durumu nedir?

"Bugün de geldi, ölçü almak için onu içeri almamı istedi! Yanağıyla alay ettim ve başını sallamasını izledim. 'I

ona kibarca defolup gitmesini söyledim. Aslında bu sabah eski karısını da gördüm. Horsham'da bir çiçekçi dükkanı var.

'Çiçekler oradan mı geldi? Çok güzel olduklarını söylemek istemiştin,' dedi Claire, çatalıyla masanın üzerindeki sonbahar görüntüsünü işaret ederek.

Başımı salladım, yemeğimin son lokmasını da mideye indirdim.

Görünüşe göre onu terk etmiş çünkü ona vurmuş," dedim ve Claire dondu kaldı, şarap kadehi neredeyse dudaklarındaydı. Ben tüm hızımla devam ettim. "Biliyorum. Sana söyledim, o bir psikopat! Mahkemeyi uygunsuz bir anne olduğuna ikna ettiği için kızlarının velayetini tek başına aldı,' diye devam ettim ve Claire'in kaşlarının saç çizgisine doğru yükselmesini izledim.

Ne piç ama," dedi sonunda.

"Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Konuşmamız George'a döndü ve Claire'e yarın akşam yemeği için buluşacağımızı söyledim, ancak mesajıma cevap vermemişti. Telefonumu elime aldım ve kaşlarımı çatarak baktım, hiçbir mesaj gelmemişti. Belki meşguldü ya da geç saatlere kadar çalışıyordu, belki de üniversite kursundaydı.

"Ondan , değil mi? Claire gözleri parlayarak sordu.

"Aslında gerçekten ilginç biri," dedim, yüzüm parlayarak. George'dan hoşlanıyor muydum? Bir arkadaş olarak, ama daha fazlası için yeterli bir kıvılcım olduğundan emin değildim.

"Sanırım bu iyi bir başlangıç.

"Owen nasıl? Claire bize yeniden doldururken konuyu değiştirerek sordum.

"Ara veriyoruz," dedi ve Yeni Yıl için uzaklara gitme dramının onun için bardağı taşıran son damla olduğunu açıkladı. Claire köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı ve sık sık köşeye sıkıştırıldığında kaçardı.

İkizler merhaba demek için aşağı indiler ve *Sineklerin Tanrısı*'na çok benzeyen bir Netflix dizisinin son bölümünü izlemek için televizyonu açtılar. Huzur içinde izleyebilsinler diye iki oda arasındaki çift kapıyı kapattım. Dışarıda yağmur çiselemeye başladı, pencereye çarpıyordu ve biz arka kapının yanında durduk, bir aralık açtık, sigaralarımızı yaktık ve dumanı aralıktan geçirdik.

"Umarım kokusunu almazlar," diye fısıldadım kıkırdamadan önce.

"Bu size yatak odamda pencere sigara içmemi hatırlatıyor mu? Claire homurdandı ve ne olduğunu anlamadan ikimiz de

Babası tarafından yakalanma anısına o kadar çok güldük ki, bacak bacak üstüne atmak zorunda .

Telefonum çaldığında neşemiz sona erdi, hareket sensörü
Kapalı.

"Kim bu şimdi? İçimi çektim. "Burası Piccadilly Circus gibi mi oldu?
Sigarayı attım ve uygulamayı açmak için telefonuma uzandım, her an kapı
zilinın çalacağından emindim. Onun yerine evin önünden yüksek bir gümbürtü
geldi.

"Anne," diye bağırdı Ryan kapıdan, panik içindeki sesi ensemdeki tüylerin
diken diken olmasına neden oldu.

Telefonu masanın üzerine bıraktım ve ona ulaşmak için kapıyı açtım.
Annelik içgüdülerim beni ileri itiyor.

Ön kapıdan yine büyük bir patlama sesi Rachel bana, "Polisi ara," diye
bağırdı.

OceanofPDF.com

"Polisi arayın! Ön kapıya doğru koşarken Claire'e tekrarladım. Rachel ve Ryan penceredeydi, perdenin arkasından karanlığa bakıyorlardı.

Rachel bana doğru uzanarak, 'Oraya gitme,' diye bağırdı.

Gürültü kesildi, biri kapıyı tekmelemeye mi çalışmıştı?

Kapıyı açtığımda garaj yolunun sonunda karanlıkta gizlenmiş bir figür gördüm.

'Son uyarım. İşime burnunu sokanların sonu iyi bitmez,' diye seslendi Simon Fox. Rüzgârın altında sesini seçebiliyordum ama gölgeler arasında yüz hatlarını ayırt edebileceğim kadar yakın değildi. Yüzümden kan çekildi ve vücudum gevşedi, dizlerim gevşedi ve o dönüp uzaklaşırken çerçeveyi kavradım. Gözlerimi hızla kırıştıtararak, üzerinde büyük bir tozlu çizme izi olan ama hasar görmemiş olan ön kapıya baktım.

"Kapı zili," dedi Ryan, yanımda belirip karanlığa doğru eğilerek. Rüzgâr uğuldayarak kapıyı elimden aldı.

Ryan'ın ne demek istediğini anlamak için döndüm - kameralı kapı zili kırılmıştı, bir kısmı yerdeydi, geri kalanı George'un taktığı üniteye zar zor bağlanmış kablolarla sallanıyordu.

"Polis geliyor mu? Arkamdaki koridor cesetlerle dolarken sordum.

Claire beni kolumdan çekerek, "Evet, yoldalar," dedi. "İçeri gel ve kapıyı kilitle. Rengi solmuştu ve kapıyı kapatıp kilitlerken ürperdim.

Ruh hali yüz seksen derece değişmişti. Kalbim hızla çarparak mutfığa geri döndüm ve ikizlerin şoku fark ettim.

"İyi misiniz?" diye sordum. Onlara sordum ve ikisi de ağızları açık bir şekilde başlarını salladılar. Kendimi masadaki bir sandalyeye bırakırken Claire şarap bardağını bana doğru itti.

"Bu o muydu?" diye sordu.

Başımı salladım, az önce olanların etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Ne demek *istemişti*, *son uyarısı mı*? Ne için uyarı?

"Ava'ya hiçbir şey yapmadınız, değil mi? Sırayla Rachel ve Ryan'a sordum.

İkisi de başını salladı ve ben onlardan şüphe etmedim. Ölçü alması için onu içeri almadığım için miydi bu? Satış yeterince hızlı ilerlemiyor muydu? Adam delinin tekiydi ama en azından kameraya çekmiştim.

"Görüntüler için uygulamayı kontrol et," dedi Ryan aynı anda aklıma gelen düşünceyle.

Donanımın bozuk olması görüntülere erişemeyeceğim anlamına mı geliyordu? Videonun yüklenmesi biraz zaman aldı. Oynatılırken ara belleğe alındı, video takıldı ve bir figür kapıya doğru koşup onu tekmelerken hepimiz gözlerimizi kısarak ekrana baktık. Kamera sanki üzerine bir el konulmuş gibi aniden karardı, sonra fısıltılar duydum.

"Ne dediğini duyabiliyor musun? Claire, omurgam bir kedi gibi dikleşirken, el ve ayak parmaklarım karıncalanırken sordu.

"Rüzgarın üzerinde değil. Tam geri kaydırıp tekrar izlemek üzereydim ki el hareket etti ve ekrana bir şey fırladı, Claire ve benim çığlık atmamıza ve viral olan şaka korku videolarından biri gibi koltuklarımızda geriye doğru yalpalamamıza neden oldu. Video aniden sona erdi.

Ryan kaşlarını çatarak, "Bir şeyle vurdu, çekiçle ya da onun gibi bir şeyle," dedi.

Tekrar izlemek için klibi başa aldım ve sesi sonuna kadar açtım. Simon'ı araba yolumda izlemek boğazımın düğümlenmesine neden oldu, uzaklara kilitlenmesi gerekiyordu. Daha yakına eğildim, sese odaklandım. Rüzgâr ılık çalışıyordu, tiz ve sürekli bir çığlıktı ama ne fısıldadığını hemen hemen anlayabiliyordum.

"George'a benziyor - "George benim için" gibi bir şey," dedim.

Tekrar oynattık.

"George'a benden selam söyle," dedim, nefesim sığlaşmıştı. Ayağa kalktım ve başımı ellerimin arasına alarak masadan uzaklaştım.

"Videoya tekrar bakabilir miyim? Claire göğüs kemiğini ovuşturarak söyledi. Normalde sakın ve soğukkanlı olan arkadaşım paniklemiş görünüyordu.

"Ne oldu? Elini ağzına kapatmadan önce videoyu iki kez daha oynatırken arkamı döndüm.

Bu o ses. Sanırım bu Owen. Sesi titriyordu ve elimi omzuna koydum. Claire yanılıyor olmalıydı ama ben daha fazla üstelemeden Rachel söze girdi.

"Polis geldi.

Perdelerdeki aralıktan mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördük ve Ryan onları içeri almak için kapıya gitti.

"Bu o, o olduğunu biliyorum! On dakika sonra onlar görüntüleri izledikten ve ben de Simon Fox olduğunu açıkladıktan sonra çılgılık attım. Polis Memurları Michael Ferron ve Jeff Covell çağrıya cevap vermişlerdi ve başlangıçta dostane yüzlerini görmekten memnun olmuştum ancak hasara neden olanın Simon Fox olduğunu bildiğimi söylediğimde yüzlerindeki ifade şüpheyne dönüştü.

"Ona sizden uzak durmasını söyledik Bayan Massingham, ama şimdi oraya doğru gideceğiz.

"Bu o," diye araya girdi Ryan.

"Bu o olabilir, ama ne yazık ki şu an görüntülerden kimliğini tespit edemiyoruz. Yine de şimdi gidip onu göreceğiz.

"Onu uzak durması için uyarmanız hiçbir şeyi değiştirmedir. Ne yapmam gerekiyor, tedbir kararı mı alırayım? Boynumun arkasını ovuşturarak bağırdım.

PC Covell ayağa kalkarak, "Onunla konuştuktan sonra makul bir nedenimiz olursa, onu suç teşkil eden hasar şüphesiyle tutuklayacağız," dedi.

Başımı salladım. Simon çok zekiydi. Videoda çok hızlıydı, şekli bulanıktı, sesini bile anlamak zordu. Claire konuşamayacak kadar şoktaydı, yattığı ve Owen adını verdiği adamın aslında Simon Fox olduğunu düşündüğünü gönüllü olarak söylememişti.

Polis gittikten sonra ona döndüm.

"Neden hiçbir şey söylemedin?

"ne için tutuklayacaklar, taklitçilikten mi?" diye tersledi, gözleri sulanmıştı.

"Yukarı çıkacağız," dedi Ryan, kız kardeşini omuzlarından tutup yönlendirerek.

"Tamam, ikinizin de iyi olduğuna emin misiniz?" "Biz iyiyiz. Babamı aramamızı ister misin?"

"Hayır," diye tersledim. Jonathan burada herhangi birimizin ihtiyaç duyacağı son şey olurdu.

Ayrıca, Simon'la bir şekilde ilişkisi vardı. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyordum.

Onlar gittikten sonra oturdum ve elimi Claire'in elinin üzerine koyarak masaya uzandım.

"Gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun? Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi zayıf bir sesle, telefonuna uzanırken, ama yüzünün sıkıntılı olduğunu görebiliyordum.

"George'u aramam gerek," dedim, masadan kalkıp aradım, telesekretere geçmeden önce telefonun tekrar tekrar çalmasını dinledim. Karışık bir mesaj bırakıp telefonu kapattım ve arkamı döndüğümde Claire'in kolunu uzatmış, elinde telefon olduğunu gördüm.

"Sadece bir fotoğrafım var; fotoğrafının çekilmesinden nefret eder," dedi ve fotoğrafı bana doğru tuttu.

Ekranda, bir önceki gecenin ertesi sabahı Claire'in yatağında başlarını yastıklara dayamış olan Claire ve Simon'ın selfie'si belirdi. Gözleri parıltıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi vardı.

İki saatten az bir süre önce yediğim akşam yemeği boğazımda düğümlendi. Claire başını salladı, kendi kendine mırıldanarak telefonu masanın öbür ucuna fırlattı, tiksindi.

"Vay anasını," dedim başka kelime bulamayarak. Simon Fox kimdi? Düpedüz deli olmalıydı. Claire'le çıkması tesadüf müydü yoksa arkadaşım aracılığıyla bana ulaşmaya mı çalışıyordu?

"Jonathan'ın barda çektiğin fotoğrafı sana hiç geri göndermedim," dedim ve Claire'in Six Bells'ten gönderdiklerini bulmak için mesajlarıma göz attım.

İşte. Barda yanında duran Simon, değil mi? Jonathan'ın bira içerken kaldırdığı kolunun gizlediği, yan profili zar zor görünen adamı işaret ettim.

"Ama Owen az önce bara gitti, bize biraz daha içki getiriyordu. Fotoğrafa kaşlarını çatarak baktı, kafası karışmıştı.

"Jonathan, Simon'la ya da Owen'la, kendisine ne demek istiyorsa onunla buluşacaktı.

"Bilmeliydim," diye mırıldandı Claire, kadehinin sapını ovuşturarak içindekilerin geri kalanını yudumladı.

"Nasıl?" diye sordum.

"Seninle görüşmek istemedi; onu sevmeyeceğinden emin olduğunu ve bunun bizim için tabuta çakılan çivi olacağını söyledi. Bazen onunla değil de seninle görüşmeyi tercih ettiğimde beni terslerdi. Bu beni rahatsız ediyordu ama görmezden geldim. Claire'in yüz ifadesi derinleşti. "Sonra Owen... Simon, gitme konusunda çok zorluydu.

Ailemle yaptığım planları değiştirmede inanınmaz derecede hayal kırıklığına uğradım. Bunda büyütülecek ne var anlamadım.

'Noel'e kadar evden çıkmamı istiyor, şartlar böyleydi. Bu hiç mantıklı değil,' dedim, kafam her zamankinden daha karıştı.

"Yani bana gösterdiği o ev hiç onun olmadı, öyle mi? Claire'in omuzları çöktü.

" sanmıyorum. Çok özür dilerim, tatlım.'

"Sence bu gece onu ne kızdırdı? Eski karısını görmeye mi gidiyorsun?"

"Muhtemelen, onu terk etmen muhtemelen yardımcı olmadı. Yüzümü buruşturdum ve

Şaka yaptığımı göstermek için. "Jaguar'ı sana o mu getirdi?

'Evet, ama bağlantıyı kuramadım. Artık bir sürü insan kullanıyor...' Claire başını sallayarak devam etti.

Claire neden Simon ve Owen'ın aynı kişi olduğunu düşünsün ki? Simon, Owen için bambaşka bir kimlik sunmuşken tahmin edemezdi; boşanmış, çocuğu olmayan, finans sektöründe çalışan bir adam. Evinin tadilatı bile akla yatkındı, özellikle de Claire onun dışarı çıkıp durduğu yerdeki işçiyle konuştuğunu gördüyse. Onunla sadece birkaç haftadır çıkarken neden bunu sorgulasındı ki?

"Belki de ona karşı bir yasaklama emri çıkartabilirsin? Claire gözleri parlayarak öneride bulundu.

'Bu, tacizi gerektiği anlamına gelir, değil mi; yani, bu gece onun olduğunu bile kanıtlayamam. Polise bir hikâye uyduracaktır, bahse girerim bir mazereti olacaktır. George için endişeleniyorum," diye itiraf ettim.

"Sence ona bir şey mi oldu?

"Bilmiyorum, umarım beni geri arar. İçimi çektim ve şarabın son damlalarını da kadehlerimize doldurmak için ayağa kalktım. Kafatasımın tabanına bir baş ağrısı yapıştı. "Bu işin içine sürüklendiğin için çok üzgünüm," dedim.

"Sorun değil, en azından ben ona aşık olmadım... yani pek sayılmaz. Claire sönük görünüyordu ve sigaralara uzandım, iki tane yakıp birini ona uzattım. "Biraz daha şarap," önerdi zayıf bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," diye kabul ettim.

* * *

İkinci şişeyi de aramızda içtik ve saat onda yatağa girdik. Claire de yalnız kalmak istemediğini söyleyerek benimle kalmayı teklif etti, ben de eşlik ettiği için memnun oldum. Aylardır yanımda başka bir bedenın olmasına alışkın olmamama rağmen, bir gece önce kurduğumu hatırlamadığım alarmla sarsılarak uyandığımda çabucak sızmıştım. Tim dün gece geç saatlerde bir mesaj göndererek anlaşmanın devam ettiğini teyit etmişti ve ben de iyi haberlerle rahat bir nefes almıştım.

Rachel ve Ryan çoktan uyanmışlardı; alt kattaki mutfak dolaplarının gürültüsünü ve kaselere mısır gevreği doldurulduğunu duyabiliyordum. Dün geceki olayları konuşurken sesleri kısılmıştı. Simon'ın ziyareti konusunda aşırı endişeli olmadıklarını umuyordum, kendi evlerinde güvensiz hissetmelerini istemezdim. Goddard Close'a ne kadar çabuk taşınırsak o kadar iyiydi.

"Size kahve yaptık," dedi Rachel, hâlâ sabahlığıyla aşağı indiğimizde bize iki fincan getirmişti.

Claire onun başının üstünü öperek, "Teşekkürler meleğim," dedi.

"İkinizde de kırmızı şarap gülümsemesi var. Ryan gevrek mısır gevreğini yerken kıs kıs güldü.

Claire ve ben birbirimize güldük; ağzımızın kenarlarında Joker tarzı kırmızı şarap lekeleri vardı. Ev bu sabah çok daha sakin görünüyordu, ikizler dün gecedен sonra pek rahatsız olmamış gibiydiler. Simon'ın sonunda polisin uyarısını dikkate alacağını ve geri çekileceğini umuyordum.

"Bu sabah ikiniz de nasılsınız? Rachel'ın şeker koymadığı acı kahveyi höpürdeterek sordum.

"Peki," diye yanıtladı Ryan, çiğnemenin ortasında. Rachel'a baktım ve o da başıyla onayladı. Kız kardeşi orada olmasaydı Ryan'ın daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim.

"Jim seni saat kaçta ?" "Sekiz

buçukta," dedi Ryan.

Rachel merdivenlere doğru ilerlerken, "Açıldığı zaman kütüphaneye gideceğim," dedi.

"Bugün ne yapıyorsun? Claire kahvenin ilk yudumunda burnunu kırıstırarak ama yine de içerek sordu.

"George'u bulmaya çalışacağım; Simon'ın dün gece söylediklerinden sonra onun için gerçekten endişeleniyorum. Ve tabii ki işe gideceğim. İkizlere işimi kaybettiğimi söylemediğimi ifade etmeye çalışarak Claire'e baktım.

"Ah," dedi, dudaklarını şekilden şekle sokarak başıyla bana ihtiyatlı bir selam verdi. Ryan TikTok videolarında gezinmekle meşgul olduğu için ne konuştuğumuzu dinleyemiyordu ama endişelenmesini istemiyordum.

"Ofise mi gidiyorsun? diye sordum ve Claire başını salladı.

'Sanırım bugün hasta olduğumu söyleyeceğim. Bir yılı aşkın süredir hasta olmamıştım ve bu akşamdan kalma halim kanepede birkaç saat yatmayı hak ediyor. Yüzünü buruşturdu. İzin gününün akşamdan kalmalığından çok dün gece uzaktan atılan bombayla ilgili olduğunu düşündüm ama bir şey söylemedim. Claire hazır olduğunda bu konuda daha fazla konuşacaktı. Yıllar içinde onu dürtmenin insanı ısrabileceğini öğrenmiştim.

Bir saat sonra ev yine sessizdi. Claire eve gitmeden önce Rachel'i kütüphaneye bırakmayı teklif etti ve Jim de Ryan'ı tam zamanında alıp minibüsünden bana el salladı. Bulaşık makinesine kahvaltılıkları doldurdum ve baş ağrım için birkaç parasetamol attım. Bugün oyunumun zirvesinde olmalıydım.

Tim beni saat 1'de Winston'da bekliyor olacaktı. İhtiyacım olursa diye kolyeyi şarj ettim. O toplantıda neler konuşulacağını kim bilebilirdi ve hazırlıklı olmam çok önemliydi. Tüm görüntüleri tekrar gözden geçirmeyi unutmamalıydım.

Winston'ın evindeyken topladığım şeylere o kadar odaklanmıştım ki, Simon'la karşılaştığımda bunu taktığımı şimdiye kadar unutmuştum. Eğer Claire haklıysa ve bir tür yasaklama emri çıkarttırmam gerekiyorsa, Simon'ın bana ve aileme karşı bir tehlike oluşturduğu iddiamı kanıtlamam gerekecekti. Bununla daha sonra ilgilenmek niyetindeydim, önce Winston'inkini kesin olarak halletmem gerekiyordu.

Her şey MacBook' indirilmişti ve yanımda götürmem gerektiğini biliyordum, para karşılığında onlara gösterdiğim kliplerin silindiğini görmek isteyeceklerdi.

George'u tekrar aramaya çalıştım ama kimse cevap vermedi. Güvenliğinden endişe ettiğim için onu bulmaya kararlıydım. Nerede yaşadığını bilmiyordum ama Crawley'de bir çilingir için çalıştığını biliyordum ve bu kadar çok çilingir olamazdı.

Arabama el çantamı ve MacBook'umu yükledim, ofiste geçireceğim bir gün için şık giyinmişim, kolyenin ağırlığı rahat bir battaniye gibiydi. Motoru çalıştırdığımda cep telefonum canlandı ve George'un beni aradığını düşünerek telefonu kaptım. Arayanın Jonathan olduğunu görünce koltuğuma geri yığıldım. Onunla bir kez daha tartışacak enerjim yoktu.

'Simon'ın eve girmesine izin vermelisin, Kay,' tısladı telefonda. Şaka yapıyor olmalısın. Dün gece geldi ve evimi darmadağın etti. kamera kapı zili. Buraya yaklaşmayacak. Hatta uzaklaştırma emri ," dedim yalan söylememe rağmen göğsümü kabartarak. Bu şeyler pek de caydırıcı değildi.

"Tanrı aşkına Kay, neden hayatı benim için bu kadar zorlaştırıyorsun?

"Nasılım? Ailemi o kaçıktan korumaya çalışıyorum, ki bu sizin için söylenebileceklerden çok daha fazlası. Tehlikeli bir şeyler döndüğünü biliyorum. Neden buraya girmek için bu kadar çaresiz?"

"Unut gitsin, onu kendim içeri alacağım," tersledi ve hat kesildi.

Yumruğumu soğuk gösterge paneline vurdum. Simon'ın eve girmesi için cesedimi çiğnemesi gerekiyordu ama Jonathan'da hâlâ bir anahtar vardı ve yasaların gözünde ev de onun adınaydı. Eğer geliyorsa, etrafta olmak istiyordum, bu da mümkün olduğunca kısa bir süre evden uzak kalmak anlamına geliyordu.

Skoda'yı geri vitese takarak, arabayla sadece beş dakika , ziyaret etmeyi planladığım ilk çilingire doğru yöneldim. Başarısız bir ziyaret oldu, George Coombs'u sorduğumda sahibi bana boş boş baktı, ben de geri dönüp bir sonrakine gittim.

Beşinci denemede şansım yaver gitti. Boyce Locks, Crawley ve Horsham arasındaki A yolunun dışındaydı. Denemem gereken sondan ikinci yerdı ve George'un bana doğruyu söylediğinden şüphe etmeye başlamıştım. Tezgâhın arkasındaki yaşlı adam kirli sakalını ovuşturup George'u sorduğumda gülümsediğinde suçluluk duygusu her gözeneğimden sızıyordu.

"Hastanede, tatlım, görünüşe göre Pazar gecesi yerel dükkanlarında bir soygun olmuş.

Elim göğsüme gitti ve nefesim kesildi. "O iyi mi?

'Evet, kafasında kötü bir yara olmasına rağmen. Cüzdanını ve telefonunu almışlar. Sanırım bugün dışarı çıkabilir, sizin için ona bir mesaj iletmemi ister misiniz?" diye sordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, eğer gündüzse yetmiş yaşında olması gereken adamı nazık ve güvenilir gösteriyordu. Tıpkı George'un kendisi gibi. Benim yüzümden miydi? George'un hastanelik olmasına, Simon'la olan sorunlarıma onu da dahil ederek ben mi sebep olmuşum? Bu düşünce vicdanıma ağır geliyordu.

Lütfen ona Kay'in olsun dediğini söyleyin. Sana numaramı bırakabilir miyim?

Eğer telefonu yoksa, artık telefonu da olmayacak.

Bana doğru bir bloknot itti ve okunabilir olup olmadığını kontrol ederek aceleyle karaladım.

", hanımefendi. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" dedi ve sararmış nikotin lekeli dişlerini göstererek tezgahın üzerinden bana gülümsedi.

"Evet, bazı kilitleri değiştirmek için ne kadar sürede müsait olabilirsiniz?"

OceanofPDF.com

Dükkândan çıktım, başım dönüyordu. Simon George'a saldırmış mıydı? Dün gece ne demişti, 'işime burnunu sokanların sonu iyi bitmez' ya da buna benzer bir şey mi? Belki de karanlık bir Kasım akşamında soyulmak bir tesadüftü ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu. George'un benim için kapı zilini taktığı gün hastanelik olmasında daha fazlası vardı. Simon bana yardım ettiğini biliyordu ve bu onu kızdırmış mıydı? Umarım George kötü yaralanmamıştır. Hangi hastanede olduğunu bile sormamıştım, gerçi onu yatağının başında habersizce belirecek kadar iyi tanı mıyordum. Belki de kapısına bela getiren ben olsaydım beni görmek bile istemezdi.

Arabaya geri döndüm ve saate baktım; Tim'le buluşmak için Winston'lara gitmeme daha birkaç saat vardı, bu yüzden eve gitmeye karar verdim. Boyce Locks'taki Sam'den yeni bir kameralı kapı zili almıştım çünkü Cuma gününe kadar kilitleri değiştirmeye gelemeyecekti ve Jonathan ya da Simon gelmeden önce kurmayı denemek istiyordum. Gerçekten isterlerse içeri girmelerini engellemiyordu ama dün geceye kadar önleyici olduğu kanıtlanmıştı.

Pazar günü George'un küçük üniteyi takmasını, delikleri delmesini ve duvara vidalamasını izlemiştim. Bundan sonrası kutuyu uygulamaya bağlamaktan ibaretti, bu yüzden yardım almadan yapabileceğimden emindim. Eve döndüğümde, takmak beş dakikadan az sürdü; delikler hala oradaydı ve haml tapaları vardı, sadece eski cihazdan kalanları çıkarmam ve yenisini vidalamam gerekiyordu.

İşim bittikten sonra cep telefonumdaki uygulamayı açtım ve yeni bir cihaz yapılandırarak kamerayı kurdum. Evim bir kez daha korunuyordu ve bunu benim yerime yapması için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Bağımsızlığa doğru attığım küçük adımlardan cesaret alarak sabırla onların gelmesini bekledim ve pencereden Jaguar'ın garaj yolunda arabamın yanına yanaşmasını izledim. Hiç kaynamayan bir tencere gibi, gelmediler ve sonunda Winston'a zamanında varmak için ayrılmak zorunda kaldım.

Uzun süredir uzakta olmama rağmen otoparka girmek tuhaftı. Yıllardır her gün yaptığım bir şey olan binaya adım atmak bile yabancıydı. Artık Winston ailesinin bir parçası değildim, eğer bir aile varsa bile. Ben bir yabancıydım, dışlanmışım ve kapıdan içeri girer girmez buraya ait olmadığım çok açıktı. Resepsiyondaki sıcaklık dondurucuydu ve masanın arkasındaki Bernie geldiğinde burun deliklerini açtı.

"Merhaba Bernie, nasılsın? Bir gülümseme koparmaya çalışarak söyledim.

Dudaklarını büzdü ve telefonu kaldırıp hızla çevirdi. "Tim, Bayan Massingham seni görmeye geldi," dedi tiz bir sesle. Elini sallayarak, "Lütfen oturun," dedi.

Belli ki hoşbeş olmayacaktı, bu yüzden sert deri koltuğa oturdum, avuçlarım nemliydi.

Gergin olmamı gerektirecek ne vardı ki? Bir saatten kısa bir süre içinde, imzalanmış bir sözleşme ve umarım önemli ölçüde iyileştirilmiş bir banka bakiyesi ile uzaklaşacaktım. İşin zor kısmı çoktan halledilmişti, kendimi konfor alanımın dışına itmiş ve iddialı davranmışım. Tim'e ve Peter'a karşı durmamda öfkenin büyük bir rolü vardı ama artık hiçbir şey . Acım azalmış, adil olan için verdiğim mücadele beni bitkin düşürmüştü.

Tim sıkı bir gülümsemeye beni almaya geldi ama tokalaşmadı.

"Geldiğinize sevindim," dedi ofislere çıkan merdivenleri tırmanırken. İçimden bir ses, işinin bu durumla ilgilenebilmesine bağlı olabileceğini söylüyordu.

Toplantı odasının ısıtma sistemi ılık hava pompalıyordu ve oturduğum yerde titreyerek sadece Tim'in mi yoksa Peter'ın da mı geleceğini bekledim.

"Peter burada olmayacak ama hukuk bölümünden Lorna gelecek. şeyi yanında getirmişsindir umarım?" dedi, aklımdan geçenleri okuyarak.

Çantamdan MacBook'umu çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Bayan Massingham," dedi Lorna içeri girerken parlak bir sesle.

Evlilik soyadımdan kurtulduğuma ne kadar memnun olacağımı fark ettim. Artık bir Massingham olmak istemiyordum. Yeniden Forster olmak istiyordum. Massingham kafesinden çıkabilirdim, bir takım elbisenin fermuarını açıp onu geride bırakmak gibi. Kozadan çıkan bir kelebek gibi.

Lorna sözleşmeyi masanın üzerinden bana doğru itti.

Tim iç çekerek, "Beş yıllık maaşın ve birikmiş izinlerin, ayrıca emeklilik primlerin ve sağlık sigortan var," dedi. Gözleri çökmüştü, yüzü solgundu ama ben pişmanlık duymayı reddettim.

Tim'den Lorna'ya bakarak, 'Elbette tam bir referansa ihtiyacım olacak,' dedim. "Elbette. Gülümsedi ve muhtemelen gidip bir şeyler yazmak üzere odadan çıktı.

Bir.

On beş dakika boyunca sessizce her bir kelimeyi okudum. Lorna ile açıklığa kavuşturmam gereken birkaç nokta vardı, ancak bunun dışında sanki kendim yazmışım gibi tatmin ediciydi. Winston's'taki herhangi bir çalışma uygulaması hakkında medya ya da rakiplerle iletişim kurulmayacağına dair beklenen maddeler vardı. Ayrıca Winston's çalışanlarıyla da iletişim kurulmayacaktı. Bu bir sorun olmazdı. Ayrıca, topladığım herhangi bir kanıtın yanlış ellere geçmesi durumunda sorumlu olacağımı garanti eden ayrı bir gizlilik sözleşmesi de imzalamıştım.

Sözleşmeye döndüğümde, alacağım siyah beyaz rakam karşısında gözlerim doldu. O kadar büyük bir meblağdı ki, soğukkanlılığımı korumakta zorlandım.

Derin bir nefes alarak, titreyen bir elle hayatımdan vazgeçtiğime dair imzamı attım ve her iki sözleşmeyi de Lorna'ya geri verdim.

"Tim şimdi imzalayacak," dedi gülümseyerek, çünkü bu toplantının hepimiz için garip olduğunu anlamıştı.

Birkaç dakika sonra Tim elinde açık bir A4 zarfla toplantı odasına döndü ve ben de başka bir iş bulma zamanı geldiğinde yardımcı olacağından emin bir şekilde ücretsiz referansı çıkarıp okudum.

Tim bir elini MacBook'un üzerine koyarak, "Oturum açabilir misin?" diye sordu.

Kapağı kaldırarak parolamı girdim ve cihaz canlandı, Tim cihazı aldı ve onunla birlikte odadan çıkmaya hazırlandı.

"Nereye gidiyorsun? Kaşlarımı çatarak sordum.

'Silinmek zorunda, Kay, sözleşmede var. Artık suçlayıcı dosyalara sahip olmadığınızı bilmemiz gerekiyor.

O kısmı okumuştum ama her şeyi kaybedeceğim aklıma .

"Tim, bunun içinde her şey var," diye . Tüm hayatım o dizüstü bilgisayarın içindeydi.

'Pazarlık yapmayacaklar, ya silinecek ya da anlaşma olmayacak. O olmadan şirket adına imza atamam.

Çarpıntı göğsümde sekiyordu. İçinde ne vardı? Çocukların fotoğrafları, ama onlar yedeklenmişti, değil mi? Eski CV'ler, Noel listeleri, birkaç yıl önce yazmaya çalıştığım ama bir türlü başlayamadığım bir roman. İçindekileri kaybetmek gerçekten ölüm kalım meselesi miydi?

Göz ucuyla Tim'in ayaklarının üzerine yuvarlandığını ve benim acı dolu yüz ifademi izlediğini gördüm. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Her şeyi birlikte sileceğimizi sanmıştım. Sonra aklıma geldi. Kolyedeki tüm dosyalar o dizüstü bilgisayardaydı, başka hiçbir yerde yoktu. Simon'ın tehlikeli olduğunu kanıtlayabilecek her şey, henüz incelemediğim şeyler. Gözlerimi kapattım, saniyeler geçiyordu.

"Kay? Tim yeterince bekledikten sonra sordu.

"Tamam, al," dedim, umutsuzluk bir dalga gibi üzerime çöküyordu. Paraya Simon Fox'tan korunmaktan daha çok ihtiyacım vardı. Bir kez daha benim sözüme karşı onun sözü söz konusuydu ve bu şimdiye kadar işime yaramamıştı.

Lorna dizüstü bilgisayarını tıkırdattı ve ben Tim'in dönmesini beklerken sözleşmeyi tekrar okudum. Geldiğinde, elinde vınlayan MacBook açıldı.

"Fabrika ayarlarına dönmek biraz zaman alıyor.

'Birkaç yıllık' diye düşündüm, belki de kendime yeni bir MacBook Pro alırdım. Hep istediğim ama bir türlü alamadığım bir şey.

Lorna, "Bayan Massingham imzaladı, Winston's adına imzalar mısınız?" diye Tim'e talimat verdi, o da söyleneni yaptı. Altın kalemi hızla göğüs cebinden çıkardı, imzası sayfayı süsledi. 'Fonlar önümüzdeki bir iki gün içinde hesabınıza aktarılacak. İşlemi bugün başlatacağız, ancak bankaların yapması gereken kara para aklama kontrolleri nedeniyle biraz gecikme ihtimali var. Lorna gülümsedi, dişlerindeki boşluk belirginleşmeye başlamıştı. "Bu sizin kopyanız," diye ekledi ve ayağa kalkmadan önce sözleşmeyi bana uzattı. "Sizi yalnız bırakayım. MacBook'un mırıltısı kesilip ana ekran belirdiğinde odadan çıktı.

"Benim için bir zevk olduğunu söylemek isterim," dedi

Tim kaba bir tavırla. "Çok yazık Tim, olan bu," diye cevap verdim.

"Evet, şey...

"Yanına gelebileceğim türden bir yönetici olsaydınız tüm bunlar önlenebilirdi.

Tim tek kaşını kaldırarak devam etmem için bana meydan okudu.

"Bunun yerine, sen de o çocuklardan biri olmakla ilgilendin, ama seni asla kabul etmeyecekler Tim, gerçekten. Pahalı takım elbiselerine, altın kalemine ve sahte dostluğuna asla ısınamayacaklar. Sen onlardan biri değilsin. MacBook'umu kapattım ve sözleşmeyle birlikte çantama koydum.

Tim şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Hoşça kal Tim," dedim masadan kalkarken, "sana iyi bir hayat dilerim.

OceanofPDF.com

Arabaya döndüğümde midemdeki çalkantı durdu ve tuvalete gitme dürtüsü oluştuğu anda yok oldu. Dalgalı denizlerde bir tekneden ayrılmış, sert bir zemine ulaşmıştım ve dengemi yeniden sağlayabilirdim. Her şey bitmişti. Winston'daki çalışma hayatım sona ermişti ve artık para kaygım da ortadan kalkacaktı. Ödeme yeni eve gidecekti ve yeni bir iş bulmanın biraz zaman alacağını düşündüğüm için bir kısmı da önümüzdeki aylarda beni idare edecekti. Ayrıca, hiçbir şey için acele etmek istemiyordum. Önce itibarını araştırmadan bir yere gitmemem gerektiğini artık daha iyi biliyordum.

Claire'e bir mesaj göndererek her şeyin bittiğini ve paramı ödediklerini söyledim, Martin'den cevapsız bir çağrı aldığımı sonradan fark ettim. Onları geri aradım, telefonu gösterge panelindeki yuvasına yerleştirdim ve araba sürerken hoparlörü seçtim. Eve dönme dürtüsü baskındı. Jonathan Simon'ı geri getirdiğinde orada olduğumdan emin olmak istiyordum.

"Merhaba Martin's," dedi Louise olduğunu anladığım şarkı söyleyen ses. "Merhaba Louise, ben Kay Massingham.

"Merhaba Bayan Massingham, beni geri aradığınız için teşekkürler. Gecikme için özür dilerim, ancak şimdi satıcı ile teyit ettim ve korkarım teklifinizi daha yüksek bir teklifi tercih ederek reddettiler.

Midem bulandı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum, sesimde çaresizlik belirgindi.

Louise, "Korkarım ilk kez alıcı olan birinden üç yüz on beş binlik bir teklif aldılar, yani ortada bir zincir yok," dedi, sempati taklidi inandırıcı değildi.

"Peki ya karşı teklifte bulunursam, istenen fiyat, üç yüz yirmi beş bin? Dedim ki, boşa kürek çekiyorum.

Bu onun ilgisini çekti. "Satıcılara gidip bilgi alabilirim, Bayan Massingham.

"Lütfen yap ve bana haber ver," diye cevap verdim telefonu kapatmadan önce, ruh halim kötüleşiyordu. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatarak, arabamın viteslerini, ayak uydurmaya çalışan motora pek aldırmadan geçirdim. Telefonumun zili çaldı ve garaj yolumda birinin olduğunu haber verdi. Jonathan ve Simon mıydı? Ana ekrandaki bildirime tekrar tekrar baktım ve dokunma isteğime karşı koydum. Uygulamayı kontrol etmek için kenara çekmeyi düşündüm ama eve dönmeyi geciktirmek istemedim, özellikle de Simon oradaysa ve araba kullanırken telefonumla oynama riskini göze alamazdım.

On dakikadan az bir süre sonra eve vardığımda, Jonathan'ın ön kapıyı , omzuna küçük siyah bir spor çantası attığını görmek için tam zamanında geldim. Simon Fox yanında değildi, tabii çoktan gitmediyse.

Arabayı yolun kenarında durdurdum, Jonathan'ın önünü kapattım ve arabadan inerken kaşlarını çatmasını izledim.

"Arabayı çek, Kay. Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi ve tacize uğramış görünüyordu, gömleği kırış kırıştı, yüzü tıraşsızdı ve gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı.

"Çantada ne var?" diye sordum, daha fazla eşyasını toplamış olmasını umarak. Bu benim için daha az eşya toplamak anlamına gelirdi.

'İvir zıvır,' cevap verdi ama tozlu kayışı omzuna sıkıca tutuşu beni şüphelendirdi.

"Ne eşyası? Gözlerimi kısarak sordum. Arabasının kapısını açmak için döndüğünde çantayı çektim, fermuarı açıldığında tomar tomar para çıktı.

Jonathan döndü ve beni göğsümden sertçe itti ve geriye doğru tökezledim, yere düştüm ve avucumun içini sıyırdım.

"Tanrım, Jonathan," diye bağırdım ama beni görmezden geldi ve çantayı arabasına koydu. "Neye bulaştın sen?

Bu kez döndü ve parmağını bana doğru uzattı, ben araba yolunda kalırken dev gibi belirdi. 'Burnunu dışarıda tut, Kay. Unutma burası hâlâ benim evim ve istediğim gibi gelip giderim,' diye bağırdı ve ben irkildim. Jonathan'dan daha önce hiç korkmamıştım. Kendini beğenmiş ve kibirli biriydi ama bana hiç el kaldırmamıştı. "Kalk ve arabayı çek," dedi, elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve Mazda'nın sürücü koltuğuna tırmandı.

Motor çalıştı ve bana doğru geri yuvarlandı, ayaklarım tehlikeli bir şekilde tekerleğine yakındı. Ayağa kalktım ve Skoda'ya doğru koştum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu ve Jonathan'ın beni ittiği yerden göğsümde bir ağrı vardı.

Arabayı hareket ettirdim ve o da geri geri giderek garaj yolundan çıktı, Mazda'yı döndürüp uzaklaşırken bana ters ters baktı. Hıçkırdım, gözyaşlarım hızla akmaya başladı ve Skoda'yı yavaşça yola doğru geri manevra yaptırdım. Neler oluyordu? O kadar parayla ne yapıyordu? Kimin parasıydı?

Gözyaşlarımı sildim ve çantamı ve MacBook'umu yanıma alarak dışarı çıktım.

"İyi misin canım?" diye çatlak bir ses geldi, bizim arsayı komşulardan ayıran çitin üzerinden. Gelen yan komşumuz Eileen'di; dudaklarından bir sigara sarkıyordu ve kuru öğleden sonranın avantajını kullanarak lastik bahçe eldivenlerini giymişti.

"İyiyim, teşekkürler Eileen," dedim, elimin tersiyle yüzümdeki saçları tarayarak.

'Aramak istiyordum ama birkaç kez polisi gördüm. Umarım her şey yolundadır?" sordu.

"Dağınık bir boşanma," diye cevap verdim üzüntüyle. Neredeyse doğruydu ama daha fazla ayrıntıya girmek istemedim.

"Özür dilerim canım, yapabileceğim bir şey olursa haber ver. Sana söylüyorum, yalnız olman daha iyi. Derek'im patladığından beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Göz kırptı ve başı çitin altına doğru eğildi.

Kendime rağmen güldüm. Eileen seksenli yaşlarındaydı ve biraz kaçıkta ama komşular arasında daha iyisini bulamazdınız.

İçeride çantamı masanın üzerine bıraktım ve Jonathan'ın nerede olduğunun izini sürebilmek için evin bana söyleyeceğini umarak etrafa bakındım. Tıpkı bıraktığım gibi görünüyordu ve odaları dolaştım, dolapları açtım ve ait olmayan bir şey bulup bulamayacağımı görmek için boşlukları karıştırdım.

Jonathan'ın çantası para doluydu, yirmi poundluk banknotlar vardı ve bunlar evin içinden gelmiş olmalıydı. Nereye ? On dakika boyunca hiçbir alamadan aradıktan sonra, merdivenlerin altında taşındığımız zamandan kalma birkaç düz paketlenmiş kutu buldum ve şimdi o piçin eşyalarını toplamak için en iyi zaman olduğuna karar verdim. Bana az önce yaptığı gibi davranmasına izin vermeyecektim. Komşuların gözü önünde garaj yoluna bırakacaktım. Eğer o almadan önce yağmur yağarsa, öyle olsun. Ev ondan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi.

Eşyalarımı toplarken kendimi kaybettim. Önce gardırobu gözden geçirdim, katlamadan önce her bir pantolonun, her bir paltonun ve blazer ceketin ceplerini kontrol . Kutu kısa sürede ağzına kadar takım elbiseler, gömlekler, süveterler ve ayakkabılarla doldu. Bir sonraki kutuya onun tüm eski banyo malzemelerini attım. Bazılarını Ryan'a hediye ettim ama geçmişimizi çok fazla hatırlatan her şeyi çöpe attım. İlk tanıştığımız zamanlara ait fotoğraflarımızı buldum, kameraya gülümsüyorduk, Jonathan'ın kolu omuzlarıma dolanmıştı, mükemmel bir çifttik. Onlara bakmak mideme indirilmiş bir yumruk gibiydi ve gözyaşlarımla serbestçe akmasına izin verdim, kendime bunun katartık olduğunu, bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu söyledim. Evliliğimin kapısını kapatmak ve geçmişe veda etmek zorundaydım. Bu bir sıvayı yırtmak gibiydi ve aylardır deriyi yırtmaktan korkarak köşeleri uzaklaştırıyordum ama artık dişlerimi sıkıp acıya katlanma zamanı gelmişti.

Telefonum çaldı beni kendimi kaybettiğim anılardan uyandırdı.

"Anne, benim," Rachel'ın sesi geldi.

"Selam aşkım. Pembe tığ işi bir battaniyeye sarılmış bebeklik fotoğrafına bakarak burnumu çektim.

"Beni kütüphaneden alabilir misin?"

Rachel kütüphanenin dışındaki duvara oturmuş, siyah dar kot pantolonunun içindeki uzun bacaklarını dizlerinden kavuşturmuş, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

"Şerefe anne," dedi arabaya tırmanırken, şiş gözlerimi kez süzmeden önce. "Ne oldu?" Sesi bir oktav yükseldi ve bir suçluluk dalgası hissettim.

"Yok bir şey, babanın eşyalarını kutuluyordum sadece. Bütün gün kütüphanede miydin?" diye sordum, çalışkanlığından etkilenmişim.

"Ben ve Casey öğle yemeğinde McDonald's ve alışveriş molası verdikten sonra tekrar kitaplara gömüldük," itiraf etti kıkırdayarak.

Eve dönerken Tudors'u araştıran tarih ödevi hakkında sohbet ettik, Rachel ağlamadığımı kontrol etmek için birkaç dakikada bir bana yan gözle bakıyordu. Eve döndüğümüzde, gelişimimi görmek için yukarı çıktığında gözleri parlıyordu ve Jonathan'ın gidişinin tek kurbanı olmadığını kendime bir kez daha hatırlattım.

'En iyisi bu. Yeni bir başlangıç,' dedim sesime biraz coşku katmaya çalışarak. Emlakçılardan haber alamamıştım ama haber alamamak iyi haber miydi yoksa tam tersi mi karar veremiyordum. "Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin, ne istersin?" dedim pantolonumdaki tozu fırçalayarak. Winston'a karşı kazandığım zaferi ve artık sahip olduğum özgürlüğü kutlamalıydım.

"Tamam, Smith & Westerns'e ne dersiniz?" diye önerdi.

Kabul ettim ve Rachel menüyü araştırmak için ortadan kayboldu, gerçi kaburga yiyeceğini biliyordum, ne zaman olsa hep yerd.

Halının üzerinde diz çökmüş vaziyette yatağın altına ve divanın çekmecelerine bakmaya devam ettim ama Jonathan'dan geriye görebildiğim hiçbir şey kalmamıştı.

Tuvaletlerdeki her şey çoktan gitmişti. Diş fırçası, dışarı çıktığı gün tuvaleti temizlemek için kullanılmış ve sonra çöpe atılmıştı.

Alt katta, salonu ve mutfakı karıştırdım, kitapları ve ıvır zıvırları, ona ait olan ya da yıllar boyunca annesinin hediye ettiği şeyi çıkardım. Ne kadar çok şeyin hâlâ ortalıkta olduğunu görünce şaşırdım. Her zaman orada oldukları için hiç dikkat etmediğim şeyler. İşim bittiğinde elimde dört kutu vardı ve odalar temizlenmiş, tüm şeytanlar kovulmuştu. Ancak Jonathan'ın parayı nereye sakladığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Merdivenlerin altında olabileceğini tahmin etmiştim ama artık orada sadece eski bavullar ve poşetlenmiş yazlık yorganlar kalmıştı.

Toz ve kirden arınmak için duş aldım, yemeğe çıkmaya hazırdım. Rachel şıkır şıkır giyinmiş, arkadaşlarına göndermek üzere bir TikTok çekiyordu. Üzerime bir kot pantolon ve ışıltılı bir kazak giymiştim, keşke dışarı çıkma fikrini ben önermeseydim. Kapatıcıya rağmen yüzüm hâlâ şiş görünüyordu.

Biz arabadayken Rachel'in telefonu çaldı ve kalın sesinden Ryan olduğunu hemen tahmin ettim; sesi sinirli geliyordu.

"Ne oldu? Yolumuzun sonunda kenara çekerek sordum.

"Ryan gelip onu alabilir misin diyor, babamın dükkanında. Kavgaya falan etmişler."

Nabzımdaki yükselişi görmezden gelerek Jonathan'ın evine doğru sürdüm, kötü ruh halini Ryan'dan çıkarmamış olmasını umuyordum.

Yağmur yağmaya başladı, ama gökler gerçekten açılmadan oraya vardık. Ryan bir gazete bayiiinin tentesinin altına sığınmış, pencereden ışık alıyordu ve ben arabayı park eder etmez arkaya tırmandı.

"Ne oldu?" diye sordum. Rachel ve ben koltuklarımızda ona doğru dönerek sordum.

"Bir konuda öfkeden kuduruyor. Sanırım Monique onu kovdu; telefonda tartışıyorlardı. Artık bu dairede yaşayamayacağını söylüyor. Sadece akşam yemeğinde ne olduğunu sordum ve o da kendini kaybetti, kendi kendimi besleyebilecek yaşta olduğumu bağırdı. Ben de ona siktirip gitmesini söyledim, çantamı aldım ve çıktım. Yolun yarısına geldiğimde hâlâ bağıırıyordu. Ryan başını salladı. Dudaklarımı büzdüm, Jonathan Ryan'la böyle konuşurken ne düşünüyordu? Ona neler oluyordu?"

"Smith & Westerns'e gidiyoruz," diye duyurdu Rachel. "Hadi anne, geç kalacağız," diye ısrar etti ve ben de motoru çalıştırdım, restorana doğru ilerlerken ön cam silecekleri son sürat çalışıyordu.

Rezervasyonumuzu sorunsuz bir şekilde ikiden üçe uzattılar, hafta ortası olduğu için restoran kalabalık değildi. Ryan Jonathan'la olan tartışması hakkında daha fazla konuşmak istemedi ve ben de buna minnettardım. Babalarının havayı bozmasını istemiyordum. Bunun yerine, ikizlerle akşam yemeğinin tadını çıkarmaya odaklandım ve ne isterlerse sipariş etmelerine izin verdim.

Okuldan, Ryan'ın arkadaşlarından birinin en yakın arkadaşının kız arkadaşına uygunsuz bir mesaj göndermesi skandalından ve her şeyin nasıl 'büyük bir zaman' başladığından bahsederek sohbeti domine ettiler. Aralarındaki kasırgaya, birbirlerine laf yetiştirme hızlarına ve birbirlerine laf sokmadıkları zamanlarda ne kadar iyi anlaştıklarına hayret ettim.

"O eve teklif verdin mi? Rachel konuyu değiştirerek sordu.

"Gönderdim ama reddedildi. Başka bir başvuru yaptığım için haber bekliyorum.

"Hareket etmek zorunda olmamız çok yazık," diye homurdandı Ryan, çatalını tabağından masaya kaçan bir cips parçasına saplarken.

"Biliyorum, ben de istemiyorum ama olan oldu," diye cevap verdim, dalgın bir şekilde, başka içki isteyip istemediğimizi sormaya gelen garson kızın dikkatini dağıtarak.

İkizler iki dondurma yedikten ve koltuklarına uzanıp karınlarını doyurduktan sonra hesabı istedim. Eve gidip Claire'i aramak, Owen'ın gerçekte kim olduğunu öğrenmenin şokundan sonra iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Bugün onunla temasa geçmeye çalışmış mıydı? Claire'in onu arayıp ağzının payını vermesini beklemezdim ama yine de Claire'in iyiliği için ondan mümkün olduğunca uzak durmasını umuyordum. George'a yaptıklarından sonra, başka kimseyi kavgamın içine çekmek istemiyordum.

"Bir şey saklamak isteseydin nereye koyardın? Eve dönerken sordum. Daha önce ikizlere sormak aklıma gelmemişti ama çocukken evdeki en iyi saklanma yerlerini bildiğimi hatırladım.

"Köprünün altında, kilisenin yanında," dedi Rachel hemen, sanki bir yarışma programındaki cevapmış ve zaman tutuyormuş gibi.

'Evin içinde demek ,' dedim gülerek. Rachel köprünün altında ne saklıyor olabilirdi ki? Onun yaşında Claire ve benim gibi biriyse, sigara ve küçük votka şişeleri.

İkizler bir dakika boyunca sessiz kaldılar. Rachel telefonunu karıştırıyor, Ryan ise konuşmadan önce düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.

"Garaj olabilir, çatı katı?" dedi ve zihnimde bir ampul yandı.

"Çatı katı mı?" diye sordum.

'Evet, orası oldukça boş. Geçen Aralık ayında Noel Ağacı'nı indirmek için babama yardım etmişim, hatırladın mı?

Hatırlamıyordum ama araba kullanmıyor olsaydım Ryan'ı yanaklarından tutup alına bir öpücük konduracaktım. Neden çatı katını düşünmemiştim ki? Oraya hiç çıkmazdım, her zaman Jonathan'ın işiydi, o ve çöp kutularını yerleştirmek ya da çimleri kesmek gibi çeşitli diğer görevler.

Jonathan daha önce dağınık görünüyordu ve çantanın askısında toz vardı. Çatı katı gibi bir yerde tutulduğu için tozlanmıştı.

"Neden? Ryan gözlerini kısarak sordu. Çocuk kendi iyiliği için fazla meraklıydı.

'Sebebi yok,' diye yalan söyledim.

OceanofPDF.com

Döndüğümüzde Claire'i aradım. Ev bıraktığımız gibiydi ve kameralı kapı zilinden Jonathan ya da Simon'ın döndüğünü haber veren hiçbir uyarı almamıştım. Claire cevap verirken esnedi ve bana bütün günü en rahat kıyafetleriyle kanepeye uzanıp Netflix izleyerek geçirdiğini söyledi.

"Etrafım boş gevrek paketleri ve kola kutularıyla çevrili ve bir Uber Eats siparişi vermekten yaklaşık üç tık uzaktayım. Sesi çok üzgün gelmiyordu ama duygularının kendisini ele geçirmesine nadiren izin verdiğini biliyordum. Soğuk biri değildi, hiçbir şekilde değildi, ama içinde bir karmaşa olsa bile dışarıya yansıttıklarını kontrol edebiliyordu. İkimiz arasında duygusal olan bendim, Claire'in ise imrendiğim sert bir üst dudağı vardı.

Ona Jonathan'ı evden çıkarken gördüğüm parayı, spor çantasının içine bakmaya çalıştığım da beni nasıl ittiğini anlattım.

"Orada ne kadar olduğunu düşünüyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Yani çok büyük bir çanta değildi ama yirmi poundluk banknotlar vardı. Muhtemelen elli bin dolar civarındadır, ama yanılıyor da olabilirim,' diye tahmin ettim, gerçek hayatta hiç bu kadar büyük miktarda nakit görmemiştim, sadece televizyonda görmüştüm.

"geldi bu? Claire söyledi ve aramızda çeşitli senaryolar ürettik. Zengin annesinden aldığı nakit borç, şarap tüccarının kasasından çıkan para, uyuşturucu satışından elde edilen bir ödeme ya da suç geliri. On sekiz yıldır evli olduğum Jonathan için bunların hiçbirisi akla yatkın gelmiyordu.

"Simon'ın olmalı," diye kabul etti Claire sonunda, her ne kadar ikimiz de Jonathan'da neden olduğunu anlayamamış olsak da.

'Gerçekten öyle olmasından endişeleniyorum ve eğer öyleyse, Jonathan neden onunla ilgileniyor? Sizce vergi memurundan para falan saklıyor olabilir mi?

"Tanrı bilir," dedi Claire.

"Onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum, evlendiğim adamdan tamamen farklı.

"Katılıyorum.

"Simon'dan haber aldın mı? Soruşturdum.

'Hayır, zaten beni arayamasın diye onu engelledim, ama bir yanım onunla konuşmak istiyor. Yani, neydim ben, sana ulaşmak için bir araç mı? Biraz eğlence mi? Neden adı hakkında yalan söylesin ki? Claire sesini bulanıklaştıran bir kızgınlıkla konuştu.

"Hiçbir fikrim yok. Sence başka kadınlar da var mıdır?" diye sordum. Yalan söylemesinin bir nedeni bu olabilirdi.

"Bilmiyorum. Yani, tavşanlar gibi sevişiyorduk, yüzden başkası için nasıl enerjisi kaldığını bilmiyorum! Sesi öfkeliydi ama Simon Fox'un herhangi biriyle çiftleştiği fikri beni ögürtmeye yetti. Adam . "Bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmedi ve açıkçası şimdi neden nerede yaşadığını hiç görmediğimi biliyorum. Gözlerimi bu kadar kolay boyadığına inanamıyorum,' dedi Claire.

'O usta bir manipülatör, bunun için kendini hırpalayamazsın. Peki, beni hiç sordu mu?' Bir parça huzursuzluk kolumu kıpırdatmama neden oldu. Cevabını istediğimden emin olmadığım bir soruydu bu.

"Pek sayılmaz, yani, evet senden bahsettim tabii ki, arada sırada bana birkaç şey sordu ama sana karşı kullanabileceği bir şey verdiğimi sanmıyorum.

Simon Fox'la ilgili hiçbir şey en başından beri mantıklı gelmiyordu. O bir muammaydı ve ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Ailemizin içine zehirli bir sarmaşık gibi dolanmıştı.

Claire ile konuşmamı bitirdim ve vedalaştık. Karanlık ve nemli alanlardan ve örümceklerden korkmama rağmen çatı katına çıkmak için can atıyordum. Ne yazık ki çocuklar evdeyken bunu riske atamazdım. Ryan gürültülerimi duyar ve araştırmaya gelirdi.

"Babandan haber aldın mı? Yatak odasının kapısını açıp Lynx deodorantının kokusunu almadan önce kapıyı çalarak Ryan'a sordum. Oyun koltuğunda oturmuş, kulaklığı takmış, el bombasıyla bir platformdan bir zombi ordusunu yok ediyordu.

"Hayır," dedi, bana doğru bir bakış bile atmadan. Jonathan'ın güvende olup olmadığını kontrol etmek için benimle ya da Ryan'la temasa geçme zahmetine bile girmediğine inanamıyordum. Önceliklerini sıraya koyması gerekiyordu, ona her ne oluyorsa olsun, çocukları her şeyden önce gelmeliydi.

'Tamam,' dedim, kapıyı kapattım ve hayal kırıklığımı yuttum.

Bir fincan çay yaptım ve sonraki bir saatimi banka ekstrelerini, mektup dosyalarını, kamu hizmetleri ödemelerini ve hizmet odasında tuttuğumuz genel ev evraklarını karıştırarak geçirdim, ancak hiçbir şey gözüme çarpmadı. Banka ekstreleri normal görünüyordu, büyük ödemeler yoktu ve başka nereye bakacağımı şaşırmıştım.

Sonunda elimde bir kitapla yatağa girdim, yatak odasına giderken ikizlere iyi geceler diledim, ancak hikâyeye girmekte zorlandım. Aklım George'daydı ve hastaneden henüz taburcu olup olmadığını merak ediyordum. Ondan haber almamıştım ama soygundan sonra alacağımından da emin değildim. Benden kaçıyor olabilirdi ve onu kim suçlayabilirdi ki? Sonunda kitaptan vazgeçtim ve ışıkları kapattım ama uyku girişimlerim sonuç vermedi.

Tavana bakıp duruyordum, Jonathan'ın sakladığı bir kaçak mal zulası mı vardı orada? Yukarıda her ne varsa, ister nakit ister daha kötüsü uyuşturucu olsun, Simon'ın orada olduğunu bildiğini ve bu yüzden eve geri dönmeye bu kadar hevesli olduğunu varsaymak zorundaydım. Her ne Jonathan'ın onu almış olmasını ve benim bulabileceğim bir şey kalmamasını umuyordum.

* * *

Uykuya dalmam biraz zaman alsa da Winston'ın stresini geride bıraktığım için iyi uyudum. Kahvaltı sırasında Ryan'a okulun ona uzaklaştırma süresince herhangi bir ödev gönderip göndermediğini sordum, çünkü e-posta adresime hiçbir şey gelmemişti. Dönem yarısı olduğu ve uzaklaştırma gelecek haftaya kadar başlamadığı için göndermemiş olabileceklerini düşündüm ama sorduğumda gönderdiklerini ama Jim'le çalışmakla meşgul olduğu için henüz hiçbirini yapmadığını mırıldandı.

"Eminim hafta sonu ya da akşamları arayı kapatabilirsiniz, değil mi?"

"Tabii ki anne," yanıtladı beni başından savarak.

Ona GCSE'leri için ne kadar önemli bir yıl olduğunu hatırlatmak istedim ama ben de katılmadan babasının yeterince kulağını çınlattığına karar verdim.

"Jim seni yine buradan mı alacak?"

'Evet, yaklaşık on dakika içinde. Gitmem gerek,' dedi ve yarım kalan mısır gevreği kâsesini lavaboya götürüp bulaşık perisinin daha sonra ilgilenmesi için içine bıraktı.

Rachel hâlâ uyuyordu ve çatı katını ele almayı düşünmeden önce bir kahve daha içmeye karar verdim. Rachel evden tamamen çıkana kadar beklemek daha güvenli olabilirdi. Masada otururken telefonumdaki uygulamadan banka hesabımı kontrol ettim ama Winston'dan gelen para henüz gelmemişti. Onları takip etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum ama Lorna banka kontrollerine tabi olduğunu söylemişti.

Tam bardağı boşaltırken, cep telefonum bilinmeyen bir numarayla çaldı.

"Alo?"

"Kay, ben George. Sesini duyunca içimi bir rahatlama hissi kapladı.

George! İyi misin? Eve döndün mü?"

"Evet, dün öğleden sonra beni taburcu ettiler. Sam uğradı ve bana senin numaranı verdi. Telefonum soygun sırasında çalındı,' açıkladı.

"Evet, Sam söyledi. Nasıl hissediyorsun? Kupamı lavaboya götürüp durulayarak .

"Biraz morarmış. George'un sesi fiziksel ve zihinsel olarak çok hırpalanmış gibi geliyordu.

"Uğramamı ister misin? Bir şeye ihtiyacın var mı? Ben teklif ettim. George benim için çok şey yapmış, kameralı kapı zilini takmış ve güvende olup olmadığımı kontrol etmişti. Altın kalpli bir yabancıydı ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum.

"Oh, çok nazıksınız. Biraz süt iyi olurdu; bir çay içmek için can atıyorum ama henüz dışarı çıkmaya cesaret edemedim. Ayaklarımın üzerinde biraz dengesizim, kafama aldığım darbe dengemi bozdu.

"Sorun değil, bana adresinizi verin ve yarım saat içinde sizinle görüşeyim.

George adresi ilettiler ve ben de Google Maps'e yazmadan önce deftere karaladım. Çatı katı bekleyebilirdi, etrafı karıştırmak için bütün günüm vardı.

Arabama atlayıp Tesco'ya gittim ve reyonları hızla dolaştım, sepetimi ekmek, süt, birkaç mikrodalga yemek ve dört kutu acı ile doldurdum, tanıştığımızda barda sipariş ettiğini hatırladım. Ne aldığım ya da seçtiğim markayı beğenip beğenmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu jestimi takdir edeceğini umuyordum.

Telefonumun yönlendirmelerini takip ederek, futbol ve rugby maçları için kullanılan bir oyun alanının arkasında yer alan küçük, teraslı bir mülke gittim. Güzel bir ortamdı, sessiz ve bakımlı görünen küçük bir çıkmaz sokaktı. George en uzak köşedeki 9 numarada oturuyordu ve ben de veranda döşemelerinin kalktığı engebeli yolda ilerledim. Dışarı çıkmak istememesine şaşmamalı.

Benim için taktırdığına benzer bir kameralı kapı zilinin yanı sıra evin ön tarafındaki pencerenin üzerine monte edilmiş küçük bir CCTV kamerası olduğunu hemen gördüm. Yakın zamanda takılmış gibi görünmüyordu ve herkesin benden daha fazla güvenlik bilincine sahip olup olmadığını ya da son olayların George'u kendi evinde güvende olma konusunda bilinçlendirip bilinçlendirmediğini merak ettim. Simon Fox'la tanışmadan önce bu konu radarıma girmemişti.

Kapının zilini çaldım ve ayak seslerini dinleyerek bekledim. Sonunda birileri geldi ve kapı açıldığında karşımdaki figürün halini görünce irkildim.

"Aman Tanrım, George," dedim, yüzünün rengi karşısında gözlerim yaşarmıştı. George'un burnunda bir yarık vardı ve Steri-Stripler deriyi bir arada tutuyordu, ayrıca bir gözü de morarmıştı. Alnı kötü bir şekilde morarmış, saç çizgisinin altında koyu mor bir renk oluşmuştu.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi, beni içeri almak için geri adım atarak.

"Gerçekten mi? Çünkü berbat görünüyor," dedim biraz mizah katmaya çalışarak. Koridoru takip ederek mutfığa gittim ve çantamı yan tarafa yerleştirdim. George arkamdan yaklaşarak su ısıtıcısına uzandı. 'Hayır, sen otur. Bırak yapayım,' diye emrettim, çantadan bir şeyler çıkarıp su ısıtıcısına su doldurdum.

George kabul etti ve eski moda bir çam yemek masasının yanındaki dokuma kafesli sandalyeye oturdu.

"Güverteye biraz kuvvetle çarptım, dişlerimden biri de kırıldı. Kıkırdadı ve kesici dişinin olması gereken yerde bir delik görebildiğim ağzını işaret etti.

'Tanrım! Arkadan saldırıya mı uğradın?' Ben sordum.

"Evet, kafasının arkasından vurulmuş. Yan tarafa döndü ve gazlı bezin hâlâ yerinde olduğunu gördüm.

"Tanrım, ölebilirdin," dedim, çaydanlık ısılk çalarken kollarımı kendime doladım, olabilecekler karşısında tüylerim diken diken oldu.

Çayımızı yaptım ve George'un karşısına bir sandalye çekmeden önce buzdolabına süt ve mikrodalga yemekleri koydum.

'Alışveriş için çok teşekkürler, acı sevdiğimi hatırladığınıza inanamıyorum. Sana ne kadar borcum var? George elini kot pantolonunun cebine sokarak sordu.

'Yok bir şey, saçmalama. Seni akşam yemeğine çıkarmam gerekiyordu, unutma. En azından bunu yapabilirim,' dedim ve devam etmeden önce elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Peki, bana neler olduğunu anlat.

George Pazar gecesi yaşadıklarını anlatmaya başladı; saat dokuz sularında birkaç parça eşya almak için yerel markete gitmişti. Sadece köşede olduğu için yürümüş, biraz süt, ekmek ve önümüzdeki birkaç günü geçirmesi için gerekli olan şeyleri almıştı.

"Dükkândan çıkıp bir dakika kadar yürüyünce arkamda birinin olduğunu hissettim. Geçidin köşesinde kırık bir sokak lambası var, uzun zamandır yanıyor. Beni orada yakaladı. Tam arkamı dönecekken üzerime atladı. George'un seçtiği kelimeler karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"O mu?

"Simon Fox," dedi George, gözleri benimkilere kilitlenerek. Bu beni sersemletti, sanki oda devrilmiş gibiydi.

"O olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? George'un alnındaki damarın zonklamasını izlerken yükseldi.

"O olduğunu biliyorum," dedi, duygularına yenik düştüğü için nefesi kesilmişti.

"Tamam, tamam," dedim ve onu yatıştırmak için elimi George'un koluna koydum. Gözlerini elime indirdi ve zayıfça gülümsedi, yanakları kıpkırmızıydı. "Dikkatli olmalısın Kay," uyardı.

"Polise o olduğunu söyledin mi?

"O olduğunu kanıtlayamam, sadece o olduğunu bildiğimi söylediğimde bana inanmayacaklar. George içini çekti ve dudaklarımı birbirine kenetledim. Ben de aynı durumdaydım ve Simon akıllıydı, neler yapabileceğini biliyor gibiydi.

Yine de şansı bir gün tükenecekti, tükenmek zorundaydı. Belki de doğru gözlerin izlediği bir provokasyona ihtiyacı vardı. George kapı ziline ne kaydettiğini ona söyleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Simon'ın sesi olduğuna inandığım şey, 'George'a benden selam söyle', eğer söylediği buysa. Ses çok net değildi ve George'un kendisine saldıranın Simon olduğuna inandığından şüphe etmesem bu bir suç itirafı sayılmazdı.

"HMRC'nin web sitesindeki dolandırıcılık yardım hattına online bir form doldurdum. Sizinle ve arkadaşınızla barda tanıştığım gece bir rapor hazırladım. Bunun hakkında tekrar konuşmak beni yaraladı.

"Bu konuyu tekrar gündeme getirdiğimiz için özür ," dedim ciddiyetle.

"Benden çaldığı neden yanına kâr kalsın ki? Karşılık vermeden paramın elli bin dolarını aldı. Eminim ki işimiz için hiç vergi ödememiştir ya da ödediyse bile kazandığı paranın yanında hiçbir şeydir.

Çenem gevşedi; Simon'ın sesi zihnimin gerisinde yankılandı.

İşime burnunu sokanlar için işler iyi bitmez.

Mantıklı geliyordu. George haklı olmalıydı, Simon yaptıklarını öğrenmiş ve onu HMRC'ye şikâyet etmişti. Rachel, Ava'nın arkadaşlarına polisin evine geldiğini söylediğini duyduğunu söyledi. Konuşmayı hatırlamaya çalıştım ama hafızam bulanıktı. Yine de, vergi kelimesini kullanmamış mıydı?

"Sanırım eski kocam bir şekilde bu işe karışmış olabilir. Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan kaçtı ve George'un gözleri büyüdü.

"Nasıl?

"Bilmiyorum. Sanırım Jonathan evde bir şeyler saklıyordu, belki Simon için, ama emin değilim, alakasız da olabilir,' dedim, kelimeler kulağa boş gelse de.

"Ne tür şeyler? George sordu.

"Para. Jonathan'ı bir çanta dolusu yirmi sterlinlik banknotla evden çıkarken yakaladım ve Simon da...' Kelimelerimi dikkatle seçtim, 'içeri girmeye hevesliydi.

Ayrıntıya girmedim. George'un Simon'ın gelip nazikçe taktığı kameralı kapı zilini kırdığını bilmesine gerek yoktu. George'un yüzünün haline bakınca Simon'ın neler artık şüphe duymuyordum. Hasar kendi adına konuşuyordu. George öldürülebilirdi ama yine de bunun bir uyarı olması gerekiyordu, tıpkı Simon'ın kapımda belirmesi gibi. Mesele artık aptalca çizilmiş bir Jaguar değildi; çok daha karmaşık bir şeye dönüşmüştü.

'Dinle, Simon'ı unut. Bırak polis ya da vergi dairesi işini yapsın - eğer bulunacak bir şey varsa, onlar bulacaktır. Geri döneceğini sanmıyorum,' dedim ve George başını salladı, fincanı dudaklarına götürmeden önce bu hareketle yüzünü buruşturdu.

"Aklında başka şeyler varmış gibi görünüyor ve beni endişelendiren de bu, Kay.

"Benim için endişelenme, iyi olacağım. Gülümsedim ve George'un yüzümdeki ifadeyi görmemesi için bardağıma baktım. Hissettiğim tehdidi görmesine izin veremezdim.

"Akli dengesi yerinde değil.

"O bir kabadayı George ve beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim," diye ve George tokat yemiş gibi geri çekildi. "Özür dilerim, ima etmiyordum..." diye başladım, Simon Fox'un bir kez daha derimin altına girmesine sinirlenmişim.

"Sorun değil. Sadece dikkatli ol," diye araya girdi George, alıp tezgâha bıraktığım bir paket çikolatalı digestives'i almak için ayağa kalkarken.

"Erkeklerin beni ezip geçmesinden bıktım," dedim, sesim daha yumuşaktı, yıllarca göz ardı edilmekten ve görmezden gelinmekten duyduğum hayal kırıklığını anlatmaya çalışıyordum. Dinlenmeyi hak edecek kadar önemli olmadığım için duygularım halının altına süpürüldü.

"Anlıyorum Kay," dedi George, ama onun hırpalanmış yüzündeki acıma duygusuna dayanamayıp gözlerimi kaçırđım.

Aramızda bir sessizlik oluştu ve ben de konuyu değıştirme fırsatını kullanarak George'a beğendiğimiz bir ev bulduğumuzu, ancak teklifimizin henüz kabul edilmediğini söyledim. Louise beni hâlâ aramamıştı, bunu kötüye işaret olarak algıladım. Belki de satıcılar daha fazla para yerine daha kısa bir zinciri tercih ediyorlardı? Belki Goddard Close olmayacaktı ama yaşayacak başka bir yer bulmaya çalışmak beni endişelendiriyordu. Zaman tükeniyordu ve Jonathan'ın eşyalarını birkaç kutuya yerleştirmek dışında taşınmaya yaklaşamamıştım. Kendimi ve ikizleri o evden ve Simon Fox'tan uzaklaştırmak için harekete geçmem gerekiyordu.

Sonraki yarım saati George'u neşelendirmeye çalışarak geçirdim. Sadece fiziksel değildi - yüzündeki morlukları görmek kolaydı - ama kendine güveninin sarsıldığı açıktı. Fotoğraf makinemi takan o hevesli adama dönmesinin bir süre alacağından şüpheleniyordum. George kendi içine kapanmıştı ve bunun kalıcı olmamasını umuyordum. İyileşmek için ne kadar zamana ihtiyacı varsa o kadar zaman ayırmasını söyleyen menajeri Sam'den bahsederken gözleri hâlâ kibar ve gülümsemesi samimiydi.

"İyi bir patrona benziyor," diye kabul ettim, keşke Tim'le de o kadar şanslı olsaydım.

'Evet, öyle. Onunla birlikte ayaklarımın üzerine düştüm.

"Her şey iyileşecek, yakında tekrar ayağa kalkacaksın," dedim, elimi tekrar kolunda buldum, bu sefer uzun süre kaldı. Bunun ne olduğundan emin değildim, belki de tam olarak bir çekim değildi, ama George'a uzun zamandır kimseyle olmadığım bir şekilde bağlanmışım. Kaba işçi elini benimkinin üzerine koydu, parmakları sıcak ve davetkârdı.

"O zaman seni yemeğe çıkarırım," dedi gözleri parlayarak.

"Seni götürmem gerekiyordu, unutma," diye cevap verdim, uzun süreli temas ve bunun anlamı karşısında yanaklarım kızarmıştı.

"O zaman iki randevu eder," dedi, parmakları benimkilerin arasında dolaşarak.

OceanofPDF.com

George'un evinden çıktığımda göğsüm tüy gibi hafifti ve arabama doğru giden yolda adeta süzülüyordum. Aramızda başka bir şey olmamıştı ve bu iyiydi. Bir tohum ekilmişti, bir şeyler çiçek açıyordu, hem de çok yavaş bir şekilde. Benim için mükemmel bir tempoydu. Jonathan'ın ihanetinden dolayı hâlâ yaralıydım. Uzun zamandır birlikteydik ve bana ne kadar boktan davranmış olursa olsun, bunu bir musluk gibi açıp kapatamazdınız.

Eve doğru sürdüm, garaj yoluna girdiğimde telefonumdaki hareket sensörünün çınlama sesini duyduğuma sevindim. Taktırdığım kameralı kapı zili hâlâ mükemmel çalışıyordu ve özellikle Simon Fox gibi deliler birkaç dakika uzağımdayken bana rahatlık verdiğini inkâr edemezdim. Birkaç gün içinde kilitler değişecek ve kendimi daha da güvende hissedecektim.

İçeri girip Rachel'in dışarıda olduğundan emin olunca, bir mutfak sandalyesini koridora taşıdım ve çatı katının kapağını yerinden çıkarmak için tehlikeli bir şekilde üzerine tırmandım. Bir toz seli saçlarıma döküldüğünde neredeyse düşürüyordum, küçük bacakları içe doğru kıvrılmış ölü örümcekler gözümün önüne geldi ve çığlık attım. Kendimi toparlayarak Jonathan'ın ilk taşındığımızda taktığı merdiveni katladım. Çatı katına hiç çıkmazdım; küçük, karanlık alanlar benim düşmanımdı, ama Jonathan oranın kısmen tahtayla kaplı olduğunu ve bu nedenle depolama için iyi olduğunu keşfettiğinde çok heyecanlanmıştı. Ama şimdi ne depolayacaktı? Merak ettim.

Oradaki ıvır zıvırın çoğu ona aitti. Golf , bir düğmeye dokunarak telefonunuzdan her şeyi izleyebilmenize rağmen, gençliğinden kalma, ayrılmaya kıyamadığı eski CD kutuları bulmayı bekliyordum. Bir kutu dolusu eski futbol forması da vardı. Oraya hiç çıkmak zorunda kalmayacağımı bildiğimden ya da öyle düşündüğümünden, boşluğu doldurmasına memnuniyetle izin verdim.

Ryan haklıydı, Jonathan'ın benden bir şeyler saklaması için mükemmel bir yerdi. Çatı katı hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Her yıl Noel süslerini indirmesi için onu beklemek zorunda kalırdım çünkü kapağı açmaya bile dayanamazdım. Benimle acımasızca alay eder, ailemin beni çocukken tavan arasına ya da bodruma kilitleyerek cezalandırmış gerektiğine ikna ederdi. Normal bir alana karşı bu kadar büyük bir nefret duymamın garip olduğunu söylerdi. Elbette ailem yapmamıştı ama ben örümcekleri ya da ağları sevmezdim ve bunlar karanlık, nemli alanlarda bolca bulunurdu.

Kendimi çelikleştirerek ellerimi ulaşabildiğim en uzak basamağa koydum, bir titreme omurgamdan ayaklarımın toplarına kadar iniyordu. Yukarı doğru iki hızlı adım attığımda elektrik düğmesine ulaşabilecektim. İttim, ışığı yaktım ve başımı çatı boşluğuna doğru zorladım. Birkaç saniye içinde tamamen içeride, dizlerimin üzerindeydim, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor ve etrafa bakıyordum. Sandığım kadar dolu değildi ve çok fazla bakmama da gerek kalmamıştı.

Açıklığın hemen yanında başka bir spor çantası vardı, bu tenisçilerin kullandığı gibi uzun bir çantaydı. Düz siyahtı ve fermuarlıydı ama kolumu saplarından geçirir geçirmez ağırlığı beni aşağı çekti. Çantanın fermuarını hızla açtığımda bu kez elastik bantlarla tutturulmuş elli poundluk karşılaştım. Nefesim kesildi; hayatımda hiç görmediğim kadar çok paraydı bu.

Çantayı kenara doğru iterek boşluktan geçirdim, aşağıdaki halıya çarptığında yüksek bir gümürtü duyuldu. Çatı katından çıkmak için çaresizce merdivenden indim, çantayı katladım ve sandalyeye geri dönerek çantayı çatı katına geri ittim. Çatı kapağını emniyete aldıktan sonra tozu süpürdüm ve saçlarımı salladım. Sanki üzerimde binlerce minik karınca dolaşıyormuş gibi derim ürperdi ve kendimi fırçaladım.

Dizlerimin üzerine çökerek çantada ne kadar para olduğunu tahmin etmeye çalıştım. On binlerce dolar olmalıydı ve Jonathan'ın olduğuna inanmıyordum. Kendini Simon'la tehlikeli bir anlaşmaya dahil etmişti. Jonathan'ın bizi soktuğu risk yüzünden öfke vücuduma yayılıyordu. Her neye bulaşmışsa, yasadışı olmalıydı. İnsanlar bu kadar parayı saklı tutmazlardı. Hele bankaya yatırılabilirse.

Sırf ona inat olsun diye onu ya da bir kısmını almayı düşündüm ama ellerimi kirletmek istemedim. Bu işe karışmak istemedim; depolayarak bile suçlu duruma düşmüştüm. Ayrıca, Simon bir psikopattı ve parayı geri almak için ne kadar ileri gidebileceğini düşünmekten korkuyordum. Hiç şüphem yoktu ki

kamera açık olmasaydı o gece içeri girebilirdi. Jonathan biz yokken istediği gibi girip çıkabilirdi diye ona bir anahtar vermiş miydi? Yoksa Mike onun için kesmek üzere bir tane mi çalmıştı? Simon paranın peşinde miydi?

Ağzım kurudu, dilim zımpara kağıdı gibi. O adam evimdeydi, eşyalarım dokunuyordu. Bu fikir iğrençti. Fermuarı çekip kapattım ve çantayı iterek merdivenlerden aşağıya, ön kapıya doğru sürükledim. Evimden çıkmasını istiyordum ama önce Jonathan'ın onun burada ne işi açıklamasını istiyordum. Telefonumu kaptığım gibi koridorda duran çantanın fotoğrafını çektim ve hiçbir açıklama yapmadan Jonathan'a gönderdim.

Bir dakika geçmeden telefonum suçlayıcı bir şekilde çalmaya başladı.

"Ne halt ediyorsun, Kay," diye bağırdı Jonathan telefonda, arka planda uğuldayan rüzgâr sesini boğuyordu.

'Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim,' diye karşılık verdim. "Orada kal, onu almaya geliyorum.

"Kimin bu?

"Benim," dedi Jonathan tereddüt etmeden.

Saçmalık. Simon'ın, değil mi? Sen neye bulaştın Jonathan?

Neden onun için para tutuyorsun?' Ses tonum kesikti.

"Seni ," dedi. Bir araba kapısının çarptığını duydum ve arka plandaki gürültü kesildi. Arabasına binmişti. Eğer Jonathan işte olsaydı, buraya on beş dakika içinde gelebilirdi.

"Bu benim işim, benim evimde," diye bağırdım, kanım kaynıyordu. Bir asit denizi ardındaki her şeyi eritiyordu. Karanlıkta bırakıldığım, yalan söylendiği ve geçirtiltiğim için çileden çıkmıştım.

'Burnunu sokmak zorundaydın, değil mi Kay, bu işin peşini bırakamazdın, değil mi? Zaten hepsi senin suçun, arabasını çizdiğinde sen başlattın!

Nefesim kesildi; Jonathan bunu nereden biliyordu? Göstergesini duyabiliyordum, Mazda'da bir virajı çok hızlı alırken lastikler gıcırdayıyordu. Adrenalin sistemime pompalandı, kalbim göğsümde dört nala koşuyordu, hareket etmeliydim, bekleyecek zaman yoktu.

"Biliyor musun Jonathan, polisi arayacağım ve o piçin kirli parasını geri alacağım," diye bağırdım, Jonathan'ın "Kay, sakın-," diye duydum, sonra sözünü kestim.

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokarak anahtarlarımı aradım. Jonathan her an burada olabilirdi ve sesi öfkeli geliyordu. Geçen sefer

Beni ittiği için çok kızgın olduğunu duydum, bu sefer ne yapacağını kim bilebilirdi. Polisi arayacak zaman yoktu, çantayı evden çıkarmam gerekiyordu. Onu Simon'ın yüzüne fırlatacak ve Jonathan'ın bana her Şeyi anlattığını söyleyecektim. Belki o zaman sonunda bazı cevaplar alabilirdim.

OceanofPDF.com

Çantayı arabaya taşıdım ve arka koltuğa attım. Bir ton ağırlığındaydı. Arabayı vitesle taktım ve Jonathan gelmeden önce çıkmaz sokaktan çıkıp Simon'a ulaşabilmek için hızla geri geri gittim. Nefesim kesilmişti, başım patlayacakmış gibi zonkluyordu ve iki elimle direksiyonu kavrayıp odaklanmaya çalışıyordum.

Simon'ın evine, beyaz boyalı, çift cepheli, lacivert pencereli ve kapılı güzel yenileme evine ulaşmak bir dakikadan az sürdü. Benim ve Jonathan'ın hayallerindeki ev, asfaltlanmış bir araba yoluyla mahvolana kadar. Gerçi Simon'ı şimdi tanıdığım kadarıyla, eve bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım.

Simon ortalıkta görünmüyordu ama Jaguar arabanın ortasında pırıl pırıl parlıyordu. Her şey o lanet olası arabasıyla başlamıştı, temizlemekte olduğu gurur ve neşe kaynağı. Bir hortum yere atılmıştı ve su birikintileri sert rüzgârda dalgalanıyordu.

Skoda' garaj yolunu kapatarak çantayı arabadan çıkardım ve topallayarak ön kapıya doğru ilerledim. Kameraları hiç düşünmedim, kirli parasını ait olduğu yere geri götürürken kaydedilmekten mutluydum. Kapıya yaklaştığımda aralık durduğunu fark ettim. Kaplumbağa balmumu şişeleri ve bir şammy kapının eşiğine bırakılmıştı. Simon evdeydi. Neden işte değildi? Sanırım köleleri onun için güvenlik imparatorluğunu yönetiyordu. *Oh, bu kadar güçlü olmak.*

Ayak seslerini dinlemek için kulaklarımı dikerek kapıyı belli belirsiz ittim ama ses gelmedi. Geri gelmesini beklemeli miyim? Kapıya sertçe vurdum.

kapıyı yumrukladım, hayal kırıklığım patladı. Simon Fox'a ağzının payını vermek istiyordum ve bunu yapmaya hazırdım. Çılgınlık yapabileceğini sanıyordu ama henüz aklını kaçırdığını görmemişti. Beni sınıra kadar zorlamıştı ve geri adım atmam için cehennemin donması gerekiyordu.

Bir dakika boyunca çekiç seslerime yanıt alamayınca kapıyı ittim ve bir ayağımı yavaşça eşikten geçirip pelüş paspasın üzerine koydum. Hemen yanık yemek kokusunun saldırısına uğradım, ızgaranın altında çok uzun süre kalmış tost gibi. Belki de Simon'ı içeri geri götüren şey buydu? Ne de olsa öğle yemeği vaktiydi ve midem kokuya tepki olarak guruldadı. Bunu duymazdan gelerek diğer ayağımı basamağın üzerine kaldırdım, çantayı çekerken ön kapıya sürtündü.

Koridor genişti, önümde soyulmuş büyük bir ahşap merdiven duruyordu, solda bir konsol masası, üstünde anahtarlar için boş bir kase vardı. Duvarlar soluk gri, halı ise daha koyu bir tondur. Tatsız, ruhsuz ve davetkâr değildi. Duvarlarda hiçbir sanat eseri asılı değildi, Simon ya da Ava'nın hiçbir fotoğrafı girişi süslemiyordu. Ortam yoktu, burası bir ev değil, daha çok bir kabuk gibiydi.

İçeride olmak tehlikeli geldi ve ürperdim; sırtımdan akan ter buz gibi olmuştu. Aslanın inine girmiş kuzuydum. Ne yapıyordum ben?

Arkamı dönüp gitmek üzereyken sağımda birkaç santim açık duran bir kapı fark ettim. İçeride zeminin fayansla döşeli olduğunu ve kutuların üst üste yığılması boşluğu doldurduğunu görebiliyordum. George, Simon'ın stoklarının bir kısmını evde tuttuğunu söylemişti. Belki de artık genişlemişti, bir yerlerde deposu vardı ama Simon'ın kendisine ait olan şeyleri yakından takip etmeyi seven bir adam olduğundan şüpheleniyordum. İnsanları olduğu kadar nesneleri de. Gerçek bir kontrol manyağı. George'la iş yaparken satın aldığı hisse senetlerine bakıyor olabilir miyim?

Spor çantasını merdivenin dibine bırakarak kapıya doğru ilerledim ve ahşabı ittim. Kapı ardına kadar açıldı ve tepemde bir ışık yandığında sıçradım. Suçüstü yakalandığım korkusuyla donakaldım ama bu kapının hareketinden, ışığın sensörden kaynaklanıyor olmalıydı. Kulaklarımı hareket için zorlarken, sessizlik korkutucuydu. Hiçbir ayak sesi bana doğru gelmiyordu, evde davetsiz bir misafirin bağıışı yoktu ve Jonathan'ın sürekli araması beni ele vermesin diye telefonumu sessizde tuttuğum için memnundum. Bu, telefonun cebimde sürekli titreşmesini engellemedi, onun ısrarını hatırlattı.

Parmak uçlarımda içeri girdiğimde Simon'ın stokları her yerdeydi. Güvenlik lambaları, kilitler ve alarm kutuları göğsüme kadar yığılmıştı. Dolaplara itilmiş ve duvarları kaplayan rafları kirletmiş, çamaşır makinesi ve çamaşır kurutma makinesini barındıran ünitelerin üzerine daha fazlası yığılmıştı. George'un elli bin doları bunlara gitmiş olabilir miydi? Simon'ın dükkânında henüz satılmamış eşyalar.

Odanın köşesinden bir viyaklama sesi geldi ve pasaklı köpeği gördüm, hüzünlü gözleri bana bakıyordu, kafesinin tellerini tırmalıyor, dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandım, mandalı hemen açma dürtüsüne karşı koyarak.

Ne zamandır oradaydı?

İlgi çekmek için mızımızlanmaya devam etti ve buradan çıkar çıkmaz Simon'ı RSPCA'yı ihbar edeceğime yemin ettim. O canavar bir köpek sahibi olmayı hak etmiyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim, sonra da George'a daha sonra göstermek üzere üst üste yığılmış kutuların fotoğraflarını çekmek için döndüm ve elimden geldiğince çok etiket aldım. Belki de stokları sipariş ettikleriyle eşleştirebilir, Simon'ın elinde tuttuğu mal varlığını beyan etmeden şirketi feshettiğini kanıtlayabilirdi. Zor bir ihtimaldi ama denemeye değerdi.

Telefonuma odaklanmışken, dirseğimle yanlışlıkla bir kutuyu ittim, üstünde tek bir ampul olduğunu fark etmedim. Kenara doğru yuvarlandı ve ben yakalayamadan yere düşerek parçalara ayrıldı. Ses odanın içinde yankılandı ve omuzlarım kulaklarıma doğru yükselirken nefesimi tutarak irkildim. Gözlerimi kapıya dikerek aceleyle yoluma devam ettim ve elimden geldiğince camdan kaçmaya çalıştım.

"Vay, vay, vay. Burada neyiz varmış bakalım? Simon Fox kapı aralığını doldurarak bir hayalet gibi ortaya çıktı ve benim tek çıkışımı engelledi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama onun yerine tiz bir gıcırta çıktı. Vücudum kaskatı kesilmişti, olduğum yerde donup kalmıştım, kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu.

'Bana neden evimde olduğunu söylemek ister misin, Kay? Haneye tecavüz bir suçtur, biliyorsun,' diye sırttı, sesi garip bir şekilde şakacıydı, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. Üstünlüğü ele geçirdiğine inandığında bu kadar sakin olması, roller tersine döndüğünde bir engerek yılanı gibi saldırması beni şaşırtıyordu.

Ağzım tükürükle doldu, burun deliklerim öfkeyle açıldı. "Sen her , değil mi? Birbirimize dik dik baktık ama ben reddettim.

Başka tarafa bak. 'İçeri zorla girmedim, kapınızı açık bırakmışsınız ve neden burada olduğumu bilmek mi istiyorsunuz? Sana ait olan bir şeyi teslim ediyordum.

Tek kaşını kaldırdı, yüzü hâlâ bir üstünlük maskesiydi. Bu beni öfkeliendirdi. "Ah?

"Jonathan'ın senin için sakladığı bir çanta dolusu para. Bana her şeyi anlattı Simon ve senin pis paranı evimde istemiyorum! Tükürdüm.

Simon'ın yüzü öfkeyle alevlendi; kaşları çatıldı. Başını hafifçe çevirdiğini gördüm, arkasında, merdivenlerin dibinde bıraktığım çantayı fark etmişti, sanki ilk geçtiğinde fark etmemişti. Evinde kimin olduğunu öğrenmeye o kadar hevesliydi ki, gözden kaçırmıştı.

'Polisi aradım, yoldalar. Bu işten sıyrılmaya çalış,' diye alay ettim, Simon'ın yalanımı anlamayacağını umdum ve odaya bir adım attığında geri çekildim.

Köpek daha yüksek sesle sızlanıyor, hapishanesinden, sahibinden kurtulmak istiyordu ama Simon onu duymazdan geldi.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," homurdandı, alnındaki çatallı damar zonkluyordu.

Sırtımı paketlere dayadım, bazıları ayaklarımın dibinde yere yuvarlanıyordu. Gözleri vahşiydi, çılgına dönmüştü ve ben ters yöne doğru süründüm, aramızdaki kutuları iterek kapıya doğru geri çekildim.

Dudağı hırıltıyla kıvrıldı. Karşılıklı duruyorduk ve o beni yakalamadan kapıya ulaşmamın imkânı yoktu. Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

"Biri evinize girip size saldırdığında, yolun aşağısındaki deli kadın gibi biri, sizi polise şikayet eden biri, misilleme yapmanız anlaşılabilir bir şey. Yüzünü kavradı, tırnaklarını yanaklarından aşağıya doğru sürükledi ve ben de tırnaklarının ardından beliren yaraları izledim.

Başımı salladım, gözlerim şişmişti, bir sonraki hamlesinden korkuyordum.

'Demek istediğim, bir kadına karşı büyük ve güçlü bir adam, hatta senin gibi... ağır bir kadına karşı bir yarışma yok. Eminim epeyce zarar verebilirim. Parmak eklemlerini kırdı, gözleri tepedeki floresan ışığında parlıyordu. Sol yanağında deriyi deldiği yerde küçük bir kan damlası belirmişti. Delirmişti ve o anda ne kadar aptal olduğumu anladım. Öfke mantığımı nasıl bulanıklaştırmıştı, çünkü evinden canlı çıkamayacağım açıktı.

OceanofPDF.com

Simon önümde belirdi, aramızda üç güvenlik ışık kutusundan oluşan bir kule vardı. Nefesim kesildi, saldırmamasını bekliyordum. Onu oyalamanın bir yolunu bulmalıydım, belki Jonathan beni evde bulamazsa ortaya çıkabilirdi. Neden buraya tek başıma ve önce polisi aramadan gelmiştim?

"Karına da böyle mi oldu? Sesim çatallaşarak sordum. Boğazım o kadar kurumuştı ki konuşmak acı veriyordu ama kelimeleri zorla çıkardım. "Ona vurduğunda herkese önce Nikola'nın sana saldırdığını mı söyledin?

Gözleri kısıldı, muzip gülümsemesi kayboldu. Kovalamacadan, kedi-fare oyunundan hoşlanıyordu ama ona karşı durulmasından nefret ettiğini söyleyebilirdim. Her kabadayı gibi, mesanemin şişkinliğine ve beton zeminde kendini kaybetme tehdidine rağmen dik durdum.

"Yoksa bunu açıkça inkar mı ettiniz?

Bir cevap bekledim ama cevap gelmedi.

Simon'ın gözbebeklerinin küçülerek iğne ucu kadar küçülmesini izlerken, "Ne düşünüyorum, muhtemelen polise kendi kendine yaptığını söylemişsindir," diye geçirdim içimden.

Omuzlarımı geriye atarak fırtınanın gözünün içine baktım, geri adım atmaya niyetim yoktu. Sinirlerine dokunmuştum ve bunu saklayamazdı.

"Nikola'ya zorbalık ettin, kızına yalan söyledin, mahkemeyi Ava'nın seninle daha iyi olduğuna ikna etmek için ona uyuşturucu verdin, ama o... gerçekten mi?" diye devam ettim. 'Senin hakkında her şeyi biliyorum. Yaptığın işleri, mahvettiğin hayatları. Evime girdiğini, beni izlediğini, konuşmalarımı dinlediğini biliyorum.

Simon'ın çenesi düştü, sonra yüzü öfkeyle buruştu; dişleri bir hayvan gibi ortaya çıktı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," homurdandı.

'Bu doğru mu Simon, yoksa sana Owen mı demeliyim? Claire'in hayatına bile girdin. Bana ulaşmak için onu mu kullanıyordun?'

Simon Claire'den söz edilince sırtıttı. 'Claire bir süre için eğlenceliydi, ancak çarşaplarda yuvarlanmak dışında ondan pek bir şey alamadım. Anlaşıldığı kadarıyla arkadaşlarına karşı oldukça korumacıydı, ayrıca Owen sıkıcı olmaya başlamıştı. Fazla iyi, fazla çekiciydi. Bunu hemen anlamamasına şaşırdım.

Burun deliklerim alevlendi. Onu bu kadar rahat sömürmeye nasıl cüret eder? 'Sen sadece manipüle edebileceğin, kendi yararına kullanabileceğin insanlarla ilgileniyorsun. Yalan söylersin, çalarsın, ilerlemek için her şeyi yaparsın, kimseyi düşünmezsin. George'u, Jonathan'ı ya da kandırdığın diğer insanları düşünmeden.

Gürültülü bir kahkaha atarak beni yerinden sıçrattı. Her kasım gerilmiş, saldırmasını beklerken, onun yerine bana doğru bir parmak salladı.

"Kocanı tanıdığını mı sanıyorsun, Kay?Sorusu bir an havada asılı kaldı ve istediği etkiyi yarattı. 'O evden çıkmaya *yardım* etmem için benimle bir pazarlık yaptı. Ben de seve seve kabul ettim, ne de olsa garaj yoluma gizlice girip arabama zarar vermiştin.

Bu ihmal karşısında ağzım açık kaldı, kocamın ihaneti yüzüme bir tokat gibi çarptı. *Jonathan onunla bir anlaşma yapmıştı.* Evimizden hemen taşınmam için o kadar çaresizdi ki Simon'dan beni korkutmasını istemişti. Satıştan gelecek paraya ihtiyacı vardı ama tüm bunların Monique'le bir ev satın almakla bir ilgisi var mıydı? Simon'ın evimizi satın alması Jonathan'karıştığı bir dolandırıcılığın parçası mıydı? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Kocam pek çok şey olabilirdi ama onu asla Simon'la aynı kefeye koymazdım.

Gözleri parlıyordu, şaşkınlığımdan zevk alıyordu. 'Onun ufak tefek şeyleri -bence senden çok daha iyi- Horsham'da küçük bir kulübeye gönül vermiş. Fahişe karımdan çok uzakta değil. Önünde duran tek şey sensin. Yardım teklifimi kabul etmekten çok mutlu oldu.

Ellerimi kulaklarımın üzerine koyup daha fazlasını dinlemek zorunda kalmamayı dileyerek dehşet içinde durdum. Yine de devam etti.

"Aileni parça parça etmekten zevk aldım. Seni ve ikizleri aşağılamaktan. Önceden sadece seninle oynuyordum ama artık oyun oynamayacağım Kay. İşime burnunu sokan insanların sonunun iyi olmayacağı konusunda seni uyarmıştım ama sen gaganı dışarıda tutamıyorsun.

Simon Fox ince dudaklarını yaladı ve kolunun bir hareketiyle aramızdaki kutular devrildi ve bana doğru fırladı. Geriye, duvara doğru düştüm, sola doğru tökezledim ve yere sıçrayan kutu denizine takıldım. Simon bana doğru uzandı ama ben geri sıçradım, ayaklarımın üzerinde debeleniyordum, çıkış görünmüştü. Kaçmak için onun yanından hızla geçtim. Köpek şimdi havlıyor, kafesi tırmalıyor, özgürlüğü için çırpınıyordu.

"Buraya gel, kaltak," diye tükürdü Simon ve başım geriye doğru sarsıldı, eli saç tutamlarını kavrarken boynum kırıldı. Sırtım yere çarptı, acı kürek kemiğim boyunca sekti, hava delinmiş bir balon gibi içimden vınlayarak çıktı. Simon'ın parmakları boynumu buldu ve ben de pençeleriyle onu kavradım. Başımı kaldırıp tekrar betona çarptı ve yıldızlar gözlerimi bulanıklaştırdı. Küçük beyaz lekeler görüş alanımda dans ediyordu.

Hırıltılı bir şekilde hava almaya çalıştım, kesik kesik nefesler öksürüklerle karışıyordu. Simon'ın yüzü gözlerimin önünden geçti ve başım zonklarken odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım. Kollarımı kaldırıp yüzünü ve gözlerini oymaya çalıştım ama onun kadar uzanamadım. O sadece çenesini kaldırdı, yüzünde alaycı bir ifade vardı ve ben çabalarım nafileydi.

"Şimdi ne yapacaksın, Kay?" diye alay etti, parmakları nefes borumu sıkarken ve gözlerim yuvarlanırken sesi alaycıydı.

"Baba! Kapıdan bir çılgılık geldi ve Simon anında elini gevşeterek başını kızına doğru çevirdi. Kız kapı aralığında duruyordu, saçları başının üstünde toplanmıştı, seftali rengi bir şort ve kabarık çoraplar giymişti. Hayalet gibi görüne kadar yüzünün rengi solmuş, gözyaşları kontrolsüzce fişkırıyordu. Tanık olduğu şey karşısında dehşete düşmüştü.

"Çık dışarı, Ava," diye bağırdı Simon, ben bir anlık rahatlama için minnettar bir şekilde nefesimi içime çekerken.

Altında çırpınırken, kendimi kurtarmak için son bir hamleyle bir dizimi kasıklarına doğru kaldırdım. Tısladı, bana döndü, tükürükleri yüzüme uçtu, demir parmaklarıyla boğazımı sıktı. Kollarım savruldu, yerde gezinerek bir silah, kullanabileceğim bir şey bulmaya çalıştım. Panik başlamıştı; artık nefes alamıyordum ve kalbim her an yerinden fırlayacakmış gibi göğsüme çarpıyordu. Kazanma, kontrolü elinde tutma dürtüsü Simon Fox'u bir katile dönüştürmüştü. İkizlere onları ne kadar çok sevdiğimi söyleme şansım olmadan burada, karo döşeli zeminde ölecektim.

"Baba, dur! Ava tekrar ağladı, parmakları kafa derisini yırtıyordu, gözleri fincan tabağı gibiydi.

"Defol git buradan," bağırdı ona doğru ve Ava kapı aralığından kaybolmadan önce bir anlığına göz göze geldiğimizde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Umut gitmişti.

Seramiğin soğukluğu giysilerime sızdı ve bedenim uyuştı. İçimdeki mücadele çözüldü ve ciğerlerimdeki ateşe rağmen mücadeleyi bıraktım. Ellerim bir sıçrayışla yere yuvarlandı ve gözlerimi kapatıp karanlığın beni yutmasını bekledim.

Ağırlıksızlık üzerime çöktü ve uçurumun kenarında olduğumu hissedebiliyordum. Göğsümdeki acı azaldı, yerini sürüklenen ve beni de beraberinde götüren serin bir esintiye bıraktı.

Uzakta bir köpek havladı ve boğuk bir ses duyuldu. Ne dediklerini anlayamıyordum ama artık bir önemi olmadığını hissediyordum. Her kimlerse, Simon Fox'u durdurmak için çok geç kalmışlardı. Kay Massingham'ın hayatını kurtarmak için çok geç kalmışlardı.

Sonraki birkaç saati pek hatırlamıyorum ve ancak daha sonra Polis Memuru Jeff Covell tarafından uçurumun kenarından döndürüldüğümü öğrendim. Ambulans bana oksijen vermek için gelene kadar yaptığı hayat kurtarıcı kalp masajı hayata sağladı. Jeff'in meslektaş Michael, Simon'ı üzerimden çekip alan, ellerini boynumdan ayıran ve arkasından iterek onu yere sabitleyen kişi olmuştu. Beni kurtaran Jonathan değildi. Polisi arayan Ava'ydı ve bu onun için son derece zor bir şey olmalıydı. Santrale babasının bir kadını boğduğunu söylemişti.

onu durduramadı. Geldiklerinde histerik bir haldeydi.

Jonathan siren seslerini duyduğunda evimizden çıkıyordu. Daha sonra bana en kötüsünden korktuğunu, sesi takip ettiğini ve olay yerine koştuğunu söyledi, ama Simon'ın böyle bir şiddet uygulayabileceğini o bile bilmiyordu. İhaneti beni ne kadar incitmiş olsa da, ben bir hafta boyunca hastanede iyileşirken ikizlere baktığı için çok mutluydum.

Doktorlar boynumun içten şiştiğini ve akciğerlerime hava akışını azalttığını söylediler ve başlangıçta karotid arterlerin hasar gördüğünden ve bunun beyne giden kan akışını tehlikeye atabileceğinden endişelendiler. Saldırıdan kurtulduğum için şanslıymışım gibi görünüyordu ve tekrar konuşabilmem için birkaç gün geçmesi gerekti.

Jonathan polise her şeyi anlatmış, Simon'la yaptığı ve bir kez imzaladıktan sonra geri dönemeyeceği anlaşılmayı. Simon'ın pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmek için ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu anladığında her şeyi iptal etmeye çalışmıştı. Biraz zorlu biri olduğum ortaya çıkmıştı ve kendi evimin dışında terör estirmek kolay değildi. Jonathan'ın Simon'a bu kadar öfkelenmesinin nedeni de buydu.

Ben. Ben geri adım atmadım ve o da Simon'la o kadar derindi ki ne yapacağını bilemedi.

Her şey ikisinin bir Cuma günü iş çıkışı barda karşılaşmalarıyla başladı. Jaguar'ını çizdikten sonra Simon araştırmasını yaptı. Facebook'un yardımıyla eski üniversite arkadaşıyla evli olduğumu keşfetti. Bardaki tesadüfi karşılaşma muhtemelen böyle bir şey değildi.

Simon ve Jonathan, üniversite günlerini anımsayarak ve o zamandan beri kendi alanlarında ne kadar başarılı oldukları konusunda övünerek birkaç bira içtiler. Simon artık başarılı bir iş sahibiydi ve Jonathan da ona söylediği kadarıyla prestijli şarap tüccarlarını yönetiyordu.

Alkol Jonathan'ın dudaklarını gevşetirken, Simon'a içinde bulunduğu kötü durumdan bahsetti ve Monique'in aşık olduğu yazlık evi satın alması ve kiraladıkları sıkışık daireden çıkması için baskı yaptığından, evin bir an önce satılması gerektiğinden yakındı. İlişkileri o beni terk etmeden birkaç ay önce başlamıştı ve o daireye taşındığında Monique de hemen ona katılmıştı.

İkizlerin kökünü kazımak istemediğimi biliyordu, bu yüzden Simon Jonathan'a, karşılaşmamızdan dolayı ne kadar nevrotik olduğumu bildiğini söyleyerek anlayış gösterdiğinde, Jonathan beni dinlemeye çok hevesliydi. Trafik ışıklarındaki olayı, önünün kesilmesine verdiğim aşırı tepkiyi ve ardından arabasına verdiği hasarı tekrarladı. Beni, uçurumun kenarına göndermek için sadece bir dürtmeye ihtiyaç duyan çılgın bir kadın olarak resmetti.

Ancak beni evden çıkarmanın bedeli olarak Jonathan'dan şarap tüccarlarına, şirketlerini kurup kapatarak elde ettiği kâra bir miktar para yatırmasını istedi. George'dan ve daha sonra kapattığı işlere yatırım yapan sayısız kişiden kandırdığı paralar. HMRC Simon'ın hesaplarını incelemeye başladığında, Jonathan'dan parayı saklamasını istedi, fonları evimizi satın almak ve birkaç ay sonra kârla satmak için kullanmayı planlıyordu.

Jonathan sarhoşken kabul etmişti ama çok çabuk, çok derine inmişti ve geri çekilmeye çalışsa da Simon pençelerini ona geçirmişti bile. Claire, Jonathan'ı Six Bells'te gördüğünde, her şeyi iptal etmek için Simon'la kısa bir görüşme ayarlamıştı. Claire'in Owen ve Simon'ın aynı kişi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden barda birlikte durduklarında içki sipariş etmekten başka bir şey yaptıkları aklına gelmedi.

Jonathan parayı hiçbir zaman şirkete yatırmadığını, korktuğu için ve kendisini herhangi bir cezai işlemde kurtarmak için bunu yaptığını itiraf etti. Bunun yerine, parayı iade edene kadar çatı katında saklamıştı. Simon, Jonathan'ı planı uygulamadığı takdirde her şeyi açıklamakla tehdit etti. Bu noktada, George'un ihbarı üzerine HMRC evi ziyaret etmişti. Simon boğazına kadar batmıştı ve Jonathan'ı da kendisiyle birlikte batırıyordu. Pastanın üzerindeki krema bendim ve her şeyi bildiğimi iddia eden ziyaretim onu uçurumun kenarına getirdi. Akli dengesi bozuk olarak tasvir edilenin ben olduğumu düşünürsek ironikti.

Simon cinayete teşebbüsten tutuklanmış ancak kasten yaralama ile suçlanmıştır. İtiraf anlaşması yapıldı ve cezasını çekmek üzere gözaltında tutuldu. Yatacağı süreyi azaltmak için Mike'ı kurtların önüne atmıştı ama soruşturmalar devam ediyordu.

Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım, en azından birkaç yıl boyunca. Jonathan ve benim sahip olmayı hayal ettiğimiz evin önüne satılık tabelası asılmıştı. Ava, köpeği Max'i de yanına alarak annesinin yanına taşındı ve Rachel ile beklenmedik bir ittifak kurdu. Simon'ın yıllardır kızını boğacak kadar kontrol ettiği ortaya çıktı. Rachel, işine geldiği zaman kullandığı bir piyundu ve benimle oynadığı kedi-fare oyununa onu da dahil etmişti.

Hastaneden taburcu olur olmaz ikizler eve geldiler, Jonathan'la aramızda bir şeyler olduğunu biliyorlardı ama ne yaptığını tam olarak . İkizlerle babalarının arasını açmak istemediğim için ağzımı sıkı tuttum. Babalarına ihtiyaçları vardı. Ancak ben Jonathan'a karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmiyordum. Affedilmek için yalvarmasına rağmen, olanlar aramızdaki her şeyi yok etmişti. Simon tarafından kandırılmış gibi davranıyordu. Ama hiçbir zaman sorumluluğunu almayı bilmedi. Eğer bir ilişkisi olmasaydı ve evi satmak için bu kadar çaresiz olmasaydı, Simon hayatlarımızda bu kadar hasara neden olamazdı.

Claire inanılmazdı, peşimde koşturuyor, beni hastaneye götürüp getiriyor, ihtiyacım olan her şey için her zaman arıyordu. İşine devam ediyordu ve bir İK Müdürü arayan web tabanlı bir eğlence kıyafetleri üreticisi ile bir diyalog başlattı ve yeni yılda benim için bir görüşme ayarladı.

Başka bir işe alım şirketinden bir kaynak ona Winston'ın Tim'in yerine ellili yaşlarının başında deneyimli bir kadın aldığını söylemişti. O da

Son iç olayları ele alış biçimi nedeniyle görevden alınmıştı ve ekiplerinin başına taze kan arıyorlardı. Görünüşe göre benim ayrılışım ağacı tepeden tırnağa sarsmıştı ve umarım tarih öncesi yollarına geri dönebilirler. Tim gitmiş olsa bile oradan ayrıldığım için mutluydum ve beni takdir edecek bir şirkette yeni bir kariyere başlamak için sabırsızlanıyordum.

Claire benim dayanağım olmaya devam etti ve Simon tarafından kullanıldıktan sonra kendini toparladığını görmek beni mutlu etti. Kendini toparlamıştı ve çoktan Hinge'e geri dönmüş, insanlarla konuşuyor, kendini ortaya koyuyordu. Onun direncine imreniyordum ama onun izinden gitmeye hiç niyetim yoktu.

George ben çıkar çıkmaz ziyaretime geldi, başı güzelce iyileşmişti. Beni alışverişe götürme sırası ondaydı ve bir paket yemek için kaldı, çocuklarla sanki ikinci doğasıymış gibi etkileşime girdi. O gittikten sonra iyi bir adama benzediğini söylediler, Rachel George'un kafamın üzerinden geçen ince flört girişimlerine dikkat çekti. George'un arkadaşılığımızdan doğabilecek bir şeyle ilgilendiğini düşünmek bana sıcak bir parıltı verdi ama şimdilik işleri ağırdan almaktan ve onun arkadaşılığının tadını çıkarmaktan mutluydum.

Simon'ın garajındaki stokların çektiğim fotoğrafları işime yaramıştı. George, Avenue Security doğduğunda sipariş ettiği bazı stokların seri numaralarını eşleştirebildi. Bu, Simon'ın mal varlığını beyan etmeden şirketi feshettiğini kanıtlayabileceği ve işe yaptığı yatırımı artı tazminatlarını geri almak için bir avukata başvurabileceği anlamına geliyordu. İkimiz de Simon'ın buna karşı çıkacağını, asla pes etmeyeceğini biliyorduk ama George'un avukatı onu iyi bir davası olduğuna ikna etmişti.

Jonathan benimle görüşmek için başımın etini yedi ve sonunda yeterince güçlü olduğumda onun gelmesine izin verdim. Eşyalarını koyduğum kutular henüz toplanmadan salonda kaldı. Çocuklarla yaklaşan Noel düzenlemelerini konuşmak istediği bahanesiyle akşam geldi. Elinde bir şişe pahalı kırmızı şarapla eve geldi ve dolaptan kadehleri aldı.

Önceleri, sanki hâlâ orada yaşıyormuş gibi ortalıkta dolaştığını görmek beni rahatsız ederdi, ama şimdi aklım başımdan gitmişti. İkizler bana Monique ile bir uzlaşma olmadığını söylemişlerdi. Monique, Jonathan'ın harekete geçmemesine sinirlenmiş, balayı dönemi sona ermiş ve ailesinin yanına geri taşınmıştı. O olmadan ikizler babalarının ilgisinin ve zamanının odak noktasının tadını çıkarıyorlardı.

"Düşünüyordum da," dedi Jonathan, şarabı doldurup masanın başına, eski sandalyesine otururken. Bir kaşımı kaldırdım, kadehi onun elinden aldım.

Uzattığım elimi tuttum ve hâlâ hassas olan boğazımdan aşağı kayarken tadını çıkardım.

"Noel hakkında mı?" diye sordum, çünkü ziyaretinin nedeni buydu.

"Evi satmak zorunda değiliz," dedi, sesi ipek kadar yumuşaktı.

Hiç neşelenmeden kıkırdadım. O sabah tabelayı garaj yolundan kaldırmıştım, Jonathan geldiğinde bunu fark etmiş olmalıydı. Bana şaşkınlıkla baktı. "Hayır, haklısın, yapmayacağız," diye kabul ettim, yüzüne yayılan hevesli gülümsemeyi izleyerek.

'Simon Fox meselesi için çok özür dilerim Kay, her şey kontrolden çıktı. Monique başımı döndürdü ve burada, seninle ne kadar iyi olduğumu hafife aldım. Sanki Simon Fox gibi bir canavarı çocuklarının annesine musallat etmesini telafi edebilecek bir şey varmış gibi söylediği sözler midemi bulandırdı. 'Aptalca görünüyor, değil mi, burada mutluyduk, değil mi? Tekrar denemekten bizi alıkoyacak hiçbir şey yok... çocuklar için ve kendimiz için de. Eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. George'unkine kıyasla soğuk ve kaygandı; dilimi ısırarak zorunda kaldım ve elini çekerek kucağıma yerleştirdim. Bizim için geri dönüş yoktu, asla da olmayacaktı, gerçek yüzünü göstermişti ve düşündüğüm gibi biri değildi.

"Evi satmayacağız Jonathan, çünkü seni satın alacağım.

Jonathan'ın yüzündeki ilk şaşkınlık ve ardından anlama ifadesinin tadını çıkarmak istedim. Hiçbir koşulda hayatımıza geri dönmek istemeyecekti. Maddi olarak yardıma ihtiyacım yoktu, ki onun amacının da bu olduğundan emindim ve zina nedeniyle boşanmak için dilekçe verecek bir avukata çoktan talimat vermiştim. Evraklar ertesi hafta tebliğ edilecekti.

"Nasıl?" diye ağzından kaçırdı.

"Paraya kavuştum, oldukça fazla paraya," dedim basitçe. Banka hesabımda üç yüz elli bin sterlinden fazla para olduğunu bilmek, vergiden sonra hayatımı değiştirecek bir rakamdı. Bu, aile evimizde kalabileceğimiz anlamına geliyordu; ikizlerin köklerinden koparılması gerekmeyecek ve hayat herhangi bir mali mücadele olmadan eskisi gibi devam edecekti.

Goddard Close'un satıcılarının teklifimi kabul etmemesinin bir nedeni vardı. Olması gereken bu değildi. Tıpkı Jonathan ve benim kaderimizde olmadığı gibi. Geleceğe inanmalı ve geçmişini geride bırakmalıydım. Yeni bir iş bulmalı, belki yeni bir ilişkiye başlamalıydım.

Sevdiğim evi ve taptığım ikizlerimi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, birçokları için zor geçen bir yıl boyunca bana destek olan muhteşem Boldwood Ekibine teşekkür etmek istiyorum. Sizinle birlikte yayıncılık rüyasını yaşadığım için sonsuza dek minnettarım. Caroline Ridding, en iyi editör olduğun ve beni elimden gelenin en iyisini yazmaya ittiğin için teşekkürler. Jade Craddock, kartal gözlerin inanılmaz. Lütfen her zaman benim kopya editörüm olacağını söyle! Muhteşem redaksiyon hünerin için Shirley'e de çok teşekkürler!

Sevgili ilk okuyucularıma, anneme ve Denise'e. Sizin teşvikiniz olmasaydı her gün bilgisayarın başına oturamazdım. Gönderdiğim her şeyi yalayıp yuttuğunuz için yeni bölümlerin Kindle'larınıza gelmesini beklediğinizi bilmek beni teşvik ediyor.

Arkadaşlarım Christine ve Russ Massingham'a isimlerini kullanmama izin verdikleri için çok teşekkür ederim. Umarım bunu basılı olarak görmek hoşunuza gider.

Ciara Moran'a aile hukuku konusundaki bilgisiyle bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, güvenmeye başladığım müthiş Gangland Governors ve Book Swap Central Facebook Gruplarına bir haykırış. Tüm harika üyeleriniz - yazarlar ve okuyucular - ne zaman gülmeye ya da desteğe ihtiyacım olsa yanımda oldular. Desteğiniz çok takdire şayan.

Son olarak ve kesinlikle en az değil, bana her zaman inanan muhteşem aileme, muhteşem kocam Dean'e ve iki güzel kızım Bethany ve Lucy'ye teşekkürler.

GEMMA ROGERS'DAN DAHA FAZLASI

Umarız *Kavga*'yı okumaktan keyif almışsınızdır. Eğer , lütfen yorum bırakın.

Bir kopyasını hediye etmek isterseniz, bu kitap ciltsiz kitap, dijital ses indirme ve sesli kitap CD'si olarak da mevcuttur.

[Haberler, yarışmalar ve gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için Gemma Rogers posta listesine kaydolun](#)

Gemma Rogers'ın bir başka cesur gerilim romanı olan *Stalker*'ı aşağıdaki resme tıklayarak satın alabilirsiniz. Ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin...

Birinci Bölüm

27 Ocak 2018 Cumartesi

Daha önce hiç başım belaya girmemişti. Beni buraya getiren türden bir bela değil. Yeni boyanmış, bembeyaz duvarlar etrafımı sarıyor; zehirli kokuları havada asılı kalıyor. Şerit ışıklardan gelen floresan parıltısı o kadar göz kamaştırıcı ki, içeridekileri duyarsızlaştırmak için orada olmalılar. Her şey beyaz ya da krom, sanki fütüristik bir film setindeyim. Yatağın kenarından sarkan bacaklarımı sallıyorum, yere tam olarak ulaşmıyor. Isınmak için bunu bir dakika boyunca yapıyorum. Omuzlarımdaki battaniyeye rağmen titremekten kendimi alamıyorum. Geç oldu ve ceketimi getirmediler. Sanırım kanıt olarak götürdüler.

Önümdeki kadın çok yakınımnda duruyor, sıcak nefesi kolumda. Bu beni kıvrandırıyor ve elimi onun elinden çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Sanki porselen bir bebekmişim gibi tutuyor, kırılgan ve kolayca kırılabilir. Kişisel alanımın işgal edilmesinden hoşlanmıyorum. Bu, yıllar içinde tahammül etmeyi öğrendiğim bir şey. Bana dokunulmasından hiçbir zaman hoşlanmadım, biri yanımdan geçerken ya da toplu taşıma araçlarında çok yakınımnda durduğunda kendimi geri çekdim. Sarılmayı da sevmem - evde kimse sarılmazdı. Bu geceden sonra bir daha kimsenin bana dokunmasına izin vereceğimi sanmıyorum.

Kurbanın muayene odasına girdiğimizde bana adının Doktor Joyce Hargreaves olduğunu söyledi. İşinin benden kanıt toplamak olduğunu, bu yüzden çapraz bulaşma olmasın diye kağıttan bir takım giydiğini söyledi. Endişemi, parmaklarındaki titremeyi fark etmedi; çok meşguldü. Derimden ve tırnaklarımdan altından kazıntılar toplamak için plastik torbayı kanlı elimden sıyrırken kaşları çatık, gözleri odaklanmış.

Kullandığı alet beni tedirgin ediyor.

"Bu bir neşter mi?" sesim ancak fısıltı halinde.

Hayır, bu bir kazıyıcı. Merak etmeyin, acıtmayacak. Bu sadece tırnak uçlarınızın altında gömülü olabilecek deri hücrelerini topladığımızdan emin olabilmem için. Korkarım ki onları bir süre sonra kesmek zorunda kalacağım.

dakika da.' Kazıyıcıyı özenle kullanıyor ve doğru, acıtmıyor. Fiziksel olarak iyiyim, boğazımın yanması ve kulaklarımdaki çınlamanın sağır edici olması dışında, yüzümün zonklamasıyla mükemmel bir zamanlama var. Adrenalin sistemimi terk ettiğinde daha kötü hissedebileceğime dair bir his var içimde.

Ellerimle işini bitirdiğinde, yere düşen battaniyeyi omuzlarımdan geri çekiyor ve gözlüklerini burnuna doğru iterken nazik bir gülümseme sunuyor. Kulağının yanından kaçmaya çalışan, tulum şapkasının altından görünen ağarmış saç tellerini görebiliyorum. Mücevher takmıyor ve yüzünde makyaj yok. Görevde miydi yoksa benimle ilgilenmek için yatağından mı çağrıldı? Farklı koşullarda birbirimizi tanıyabilir miydik? Muhtemelen hayır, ben her gün bu odadan geçen birçok insandan biri olmalıyım.

Joyce numunelerin her birini analize gönderilmek üzere etiketlemeden önce küçük tüplere özenle yerleştiriyor. Nedenini bilmiyor muyum? Onlara ne olduğunu anlattım. Yakında beni iyice incelemek isteyecek. İçten. Alınacak başka örnek kalmayana kadar.

Ne olacağını, benden ne yapmamı isteyeceğini bilerek bana bakıyor. Gözleri acıma dolu. Berbat görünüyor olmalıyım. Yüzümdeki ve göğsümdeki kurumuş kan, kucağıma düşen kömürleşmiş deri gibi pul pul dökülmeye başlıyor. Yanağım şiş ve sol tarafımda görüş zayıf. Keşke titremeyi bırakabilsem. Şok geçirdiğimi söylediler ve ambulans beni kontrol ettikten sonra bana bir fincan sıcak, şekerli çay verdiler. Üstüme bulaşan kanın bana ait olmadığından emin olmak istediler. Benim değil.

Stalker şimdi satın alınabilir, aşağıya tıklayın:

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Gemma Rogers, yaklaşık yirmi yıl önce kendi hayatında yaşadığı travmatik bir olaydan esinlenerek cesur gerilim romanları yazmaya başladı. *Stalker* onun ilk romanıdır ve yeni bir yazarlık kariyerinin başlangıcı olmuştur. Gemma, kocası, iki kızı ve bulldog Buster ile birlikte Batı Sussex'te yaşamaktadır.

Gemma'nın web sitesini ziyaret edin:

www.gemmarogersauthor.co.uk Gemma'yı sosyal medyada takip

edin:

OceanofPDF.com

BOLDWOOD KİTAPLARI HAKKINDA

Boldwood Books, dünyanın dört bir yanından en iyi hikayeleri arayan bir kurgu yayıncılık şirketidir. Daha fazlasını www.boldwoodbooks.com adresinde bulabilirsiniz.

[Boldwood Books'tan haberler, teklifler ve yarışmalar için Book and Tonic bültenine !](#) Sizden haber almak isteriz, bizi sosyal medyada takip edin:

OceanofPDF.com

İlk olarak 2022 yılında Boldwood Books Ltd. tarafından Büyük Britanya'da

yayınlanmıştır. Telif Hakkı © Gemma Rogers, 2022

Kapak Tasarımı: www.judgebymycovers.com

Kapak Fotoğrafları: Shutterstock

Gemma Rogers'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hem açıklayıcı hem de alıntılanan telif hakkı materyallerine atıfta bulunarak gerekli izinleri almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konudaki eksiklikler için özür dileriz ve aşağıdakileri yapmaktan memnuniyet duyarız
gelecekteki herhangi bir baskıda uygun teşekkürleri yapmak.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Ciltsiz ISBN 978-

1-80048-689-8

Büyük Baskı ISBN 978-1-80048-690-4

Ciltli ISBN 978-1-80426-231-3

Ebook ISBN 978-1-80048-692-8

Kindle ISBN 978-1-80048-691-1

Audio CD ISBN 978-1-80048-684-3

MP3 CD ISBN 9978-1-80048-685-0

Dijital ses indirme ISBN 978-1-80048-687-4

Boldwood Books Ltd
23 Bowerdean Street
Londra SW6 3TN
www.boldwoodbooks.com

OceanofPDF.com

